

Г. Ингверсен

БИБЛИЯТА
В РАЗКАЗИ И КАРТИНИ

Новият Завет

Издателство „Верен“

БИБЛИЯТА

В РАЗКАЗИ И КАРТИНИ

НОВИЯТ ЗАВЕТ

Г. Ингверсен
илюстрации от Клаас Пайлмън

Издателство „Верен“

Второ българско издание

оригинално заглавие: *Vijbel in vertelling en beeld*

© на българското издание 2000, 2008 Издателство „Верен“ ЕООД
пл. „Славейков“ 1, 1000 София
www.veren.bg

Преводач: Соня Гайдарджиева

Редактор: Юлиана Балканджиева

Коректор: Мария Грекова

Предпечат и печат: „Верен“ ЕООД

ISBN 978-954-8225-65-6

СЪДЪРЖАНИЕ

Увод	9
Захария	11
Предсказанието към Мария	14
Раждането на Йоан	16
Хвалебната песен на Захария	17
Раждането на Спасителя	18
Посланието към овчарите	22
Песента на ангелите	23
Симеон	25
Мъдреците от изток	27
Погубването на момченцата	30
Детето Иисус	32
Иисус в храма	33
Проповедта на Йоан	36
Кръщението на Господ Иисус	38
Изкушението в пустинята	39
Призоваването на учениците	44
Сватбата в Кана	48
Никодим	51
Самарянката	58
Изцелението на сина на царския чиновник	65
В Назарет	68
Ловци на човеци	72
Господарят на съботата	74
Изцелението в събота	77
Стотникът от Капернаум	79
Покаялата се грешница	82
Укротяване на бурята в морето	87
Обладаният от зли духове в гадаринската страна	89
Възкресяването на сина на вдовицата от Наин	94
Проповедта на планината	97
Очистването на прокажения	101
Изцелението на паралитика	103
Притчата за сеяча	107
Плевелите на нивата	110
Скритото съкровище в нивата; скъпоценният бисер	111
Рибарската мрежа	112
Иисус във Витесда	113
Яир и болната жена	118

Затварянето на Йоан Кръстител	123
Смъртта на Йоан	126
Ханаанката	129
Чудото с хранването	133
Господ се моли	137
Иисус ходи по езерото	138
Преображението на планината	140
Изцелението на момчето, обладано от демони	145
На празника Строе на колиби в Ерусалим.	149
Въпросът на законника и притчата за добрия самарянин.	151
Слепороденият	155
Светлината на света	159
Добрият пастир	161
Иисус благославя децата.	163
Едно е потребно	166
Възкресяването на Лазар	168
Притчата за голямата вечеря.	175
Притчата за блудния син.	178
Притчата за богаташа и бедния Лазар	185
Притчата за немилостивия слуга	190
Отиването на Господ в Ерусалим	193
Вартимей	194
Изцелението на десетимата прокажени	198
Закхей	201
Влизането в Ерусалим	205
Очистването на храма	209
Притчата за злите лозари	212
Разумните и неразумните девойки	215
Помазването на Иисус с миро от Мария	218
Пасхалната вечеря.	222
Измиването на краката	222
Отпращането на Юда	225
Постановяване на Господната вечеря	226
Предупреждението към Петър.	227
Гетсиманската градина	228
Залавянето на Иисус	231
Осъждането на Иисус от Синедриона	234
Подигравките на слугите	236
Петър се отрича от Спасителя	237
Разпитването на Иисус от Пилат и от Ирод	241
Пътят до Голгота	248
На Голгота	249

Смъртта на Христос	254
Погребението	254
Пасхата	255
Явяването на Исус на Мария Магдалена	260
Явяването на Исус на двамата ученици по пътя за Емаус	263
Белезите на прободените ръце и крака	267
Тома	268
Явяването на Исус при Тивериадското езеро	270
Възнесението	276
Празникът Петдесетница	278
Общността на вярващите	283
Изцелението на сакатия човек	283
Петър и Йоан пред Синедриона	286
Анания и Сапфира	287
Стефан	290
Гоненията на вярващите	293
Филип и висшият дворцов чиновник	294
Обръщението на Савел	299
Корнилий	304
Убийството на Яков	310
Залавянето на Петър	310
Освобождаването на Петър	311
Наказанието на Ирод	315
Изпращането на Варнава и Павел	316
Първото мисионерско пътешествие на Павел	318
Второто мисионерско пътешествие на Павел	320
Изгонването на демона	322
Тъмничарят	325
Към Ерусалим	329
Павел пред Фест и Агрипа	336
На път за Рим	342
Корабкрушението	344
На остров Малта	350
Павел в Рим	351
Откровението на Исус към Йоан	352
Победата над змея	356
Звярът от морето	357
Агнето и блажените	360
Присъдата	361
Победата	362
Новото небе и новата земя	364

УВОД

Тази книга се роди от нуждите на времето. Кое сърце не изгаря от желание да намери утеха и напътствие от слово, което може да окуражи и упъти? Това може да стори единствено Божието Слово, а утешено може да бъде само онова сърце, което слуша това Слово.

В нашето съвремие човешкото сърце се нуждае повече от всякога от Божието Слово. „Нека прибегнат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях.“ За съжаление, по-голямата част от нашия народ не познава това Слово.

Хиляди хора чуват Божието Име да се споменава само в ругатни и подигравки. Стотици изобщо не са чували за Библията. Десетки не знаят нищо от Библията, освен няколко имена и истории, но без никакво задълбочено разбиране и без да открият в нея Спасителя. „Върнете се обратно към Библията!“ – казва Господ на нашия народ. Към Библията, която е Божието Слово, която говори за нашите прегрешения и за любовта и състраданието на Този, който даде Единствения Си Син, за да спаси целия свят – за да спаси и нашия народ.

Тази книга ще се опита чрез разкази и картини да помогне на нашия народ да разбере какво казва Библията. Ще се опита да ни покаже частица от Божията любов, като ни запознае с Божието обещание и изпълнението на това обещание. Ще се опита да ни покаже също колко сме безсилни и изгубени без Спасителя и колко голяма е Неговата милост, изявена чрез Неговия живот.

Нека тази книга ви благослови богато!

Г. Ингверсен



ЗАХАРИЯ
ЛУКА 1:1-25

В дните, когато римляните властвали над юдеите и Ирод бил назначен от римския император за цар на народа, в Израел живеел един свещеник, наречен Захария. Той и жена му Елисавета били смирени вярващи хора. Те били от онези малцина, които се уповавали на Божиите обещания и очаквали Спасителя. Колко много се били молили те за Избавителя! Но като че ли Бог не обръщал внимание на молитвите им. Това често ги натъжавало. Ако не били толкова сигурни, че Господ винаги изпълнява Своето Слово, щели да изгубят кураж и щели да престанат да се молят.

Имало още едно нещо, което причинявало мъка на Захария и Елисавета. Те били бездетни. Често се молили на Бога да им даде дете. Но и тази молитва не била чута. Постепенно те престанали да се молят, защото вече били стари, а старите хора не могат да имат деца.

Двамата живеели смирено и кротко, разочаровани в своето очакване. Когато дойдел Спасителят, те нямало да имат наследник, за когото да Му благодарят и когото да обичат. Това причинявало голяма мъка в живота на Захария и Елисавета.

И все пак Бог наистина ги обичал и се грижел за тях. Той знаел всичко за тях и бил чул техните молитви. Искал да им отговори, но щял да го стори в

избраното от Него време. Защото Господ чува всички молитви на Своя народ. Нито една от тях не остава без отговор, макар че понякога резултатът е съвсем различен от този, който очакваме. И много често Бог ни дава много повече от онова, за което сме Го молили.

Така Господ искал да постъпи и със Захария и Елисавета. Затова те трябвало да чакат толкова дълго.

Един ден дошъл ред и на свещеника Захария да отиде в храма и да кади тамян. Докато той кадял тамян над олтара и се молел, народът стоял отвън и чакал. Хората се молели, всеки със свои думи. Но за каквото и да се молели, всеки вярващ израилтянин умолявал Господ да изпълни Своето обещание и да им изпрати Спасителя. Вътре в храма димът от жертвените благоухания се издигал нагоре, а горящият тамян разпръсвал прекрасен аромат.

Така молитвите на свещеника и народа се издигнали към Бога, а тъй приятна е за Господа молитвата на Неговия народ, когато е отправена от все сърце!

И така, Захария стоял пред олтара и сърцето му било изпълнено със скръб. Но той все пак се поклонил на Господа и Му благодарил за Неговата милост. Защото, макар че Господ не бил отговорил на *собствената* му молитва, той трябвало да се помоли за своя народ! Болката му била огромна.

Въпреки това Захария смирено изпълнил своите задължения. И точно в този момент той получил отговор на всичките си молитви. Изведнъж от дясната страна на олтара застана ангел. Захария страшно се изплашил, дори

се разтреперил от страх.

Но ангелът веднага го успокоил: „Не се бой, Захария – казал той, защото молитвата ти е чута. Ти и твоята жена Елисавета ще имате син. Ще го наречете Йоан, което означава „Бог е милостив.“

„Това дете ще ви донесе голяма радост и щастие и много хора ще се зарадват заради неговото раждане. Защото той

ще бъде пророк също като Илия. Ще накара хората да видят греховете си и ще ги призове да се обърнат към Бога. Синът ви ще бъде предвестник на Спасителя. Затова той ще бъде изпълнен със Светия Дух. Не бива да пие вино или спиртно питие, за да не мислят, че оттам черпи силата си. Така той ще подготви сърцата на хората, за да приемат Избавителя.“



Изпълнен с почуда, Захария слушал думите на ангела и не можел да ги разбере.

Ангелът му обещавал много повече от онова, за което той някога се бил молил на Господ. Той и жена му винаги се били молили само за дете, а сега ангелът му казал, че те щели да родят заветния пророк, предшественика на великия Цар. Неговото дете щяло да бъде вестителят на Спасителя!

И все пак Захария добре знаел – той и Елисавета били вече толкова стари, че не могли повече да имат деца. Той поклатил глава – не, това не можело да бъде истина.

Нима Захария не виждал, че Господ искал да извърши с тях същото чудо, каквото бил извършил с раждането на Исаак? А нима не разбирал, че раждането на Господ Иисус щяло да бъде едно още по-велико чудо? Нали той вярвал, че Спасителят щял да дойде?

Ако само се бил замислил малко, Захария не би се усъмнил. Но той мислел единствено за това, че двамата с Елисавета били стари.

„Не – казал той на ангела, – не мога да повярвам. Дай ми някакъв знак, за да се уверя, че думите ти са истина.“

Приветливото лице на ангела станало сериозно и гласът му се изпълнил със строгост.

Той казал: „Аз съм Гавриил, който стои пред Бога. Сам Бог ме изпрати, за да ти съобщя тези неща. Ще ти дам знак – ти ще онемееш и няма да можеш да говориш до деня, в който всичко това се сбъдне. Това е наказанието ти, защото не повярва на думите ми, които ще бъдат изпълнени своевременно. Защото това са Божиите думи.“

През цялото това време хората стоели отвън и чакали свещеника да излезе от храма и да ги благослови.

Това било голяма утеха за вярващите израилтяни.

Защото, макар че молитвите им за Спасителя все още не били чути, Господ не ги забравял. Свещеникът щял да им разкаже за Божията милост и да им предаде Божията благословия.

Но защо днес той се бавел толкова дълго, преди да излезе пред народа? Може би е станало нещо? Бог е свят, а свещеникът – грешен човек.

Най-сетне завесите се отворили и Захария излязъл навън. Колко блед и уплашен изглеждал той! Хората видели, че му се било случило нещо необикновено. Те разбрали, че бил получил откровение от Бога.

Захария вдигнал ръка и им помаhal, като им направил знак, че не можел да говори и че те трябвало да се разотидат.

Колко трудно му било сега, че трябвало да отпрати народа, без да го благослови. Колко дълбоко наскърбен се чувствал той поради своето неверие!

Как се бил осмелил да говори така на ангела? О, ако можел сега да издигне глас, да благодари на Господа за голямото щастие, което го очаквало! Но това било невъзможно, той трябвало да мълчи. Не можел дори да благослови народа си. Това било наказанието за негово неверие в Божието Слово. Но въпреки мъката, която изпитвал, сърцето му преливало от радост. Той щял да има син, който щял да бъде предвестник на Спасителя!

Когато се върнал у дома, Захария не можел да каже голямата новина на Елисавета, трябвало да я напише. След това те останали търпеливо да чакат, докато Господ изпълнен обещанието Си.

ПРЕДСКАЗАНИЕТО КЪМ МАРИЯ

ЛУКА 1:26–56

Шест месеца по-късно ангел Гавриил отново бил изпратен от Бога – този път в Назарет, един малък град в Галилея. Там живеела Мария, млада девойка, която тъкмо щяла да се омъжи за Йосиф, местния дърводелец.

Както Йосиф, така и Мария произхождали от рода на Давид, прочутия израилев цар. Но това не личало от пръв поглед: Мария била едно съвсем обикновено момиче, а Йосиф – скромен работник. Но именно на това момиче ангелът трябвало да донесе послание от Бога. Той влязъл при нея и я заговорил:

„Здравей, благодатна! Господ е с теб. Благословена си ти между жените!“

Какви чудни думи!

Мария била поразена. Най-напред ангелът, а сега и тези думи!

Нима той искал да каже, че Бог бил избрал нея измежду всички жени, за да я удостои със Своята милост?

Ангелът видял вълнението на Мария и разбрал страха ѝ. Посланието, което той носел, било наистина велико. Но той я успокоил:

„Не се бой, Мария! – казал той и я уверил още веднъж: – Ти си получила Божията благодат. Бог ще те дари с особено благоволение. Ще родиш Син, когото трябва да наречеш Исус, защото Той ще бъде Спасителят. Той ще бъде велик и ще се нарече Син на Всевишния. Господ Бог ще Му даде престола на баща Му Давид. Но Той ще бъде много по-прекрасен Цар от Давид и ще управлява за вечни векове.“

Сега Мария се развълнувала още повече. Тя щяла да бъде майката на Спасителя! Това било наистина голяма благодат. Колко добър бил Бог към нея! Но имало нещо, което Мария не разбирала. Тя не била омъжена. Как тогава щяла да се сдобие със Син? Девойката въпросително погледнала ангела.

„Аз не съм омъжена – казала тя, – как тогава ще стане това?“



Ангелът видял, че Мария не била невярваща като Захария. Затова той не я наказал, а отговорил на въпроса ѝ.

„Това Дете – казал той, – ще се роди чрез чудо. Бог ще ти Го даде. Светият Дух ще дойде върху теб и силата на Всевишния ще те осени, затова и това Дете, което ще родиш, ще бъде свято и ще се нарече Божият Син.“

Ангелът дал и знак на Мария, макар че тя не го била помолила за това.

„Ето, твоята братовчедка Елисавета, макар че е в напреднала възраст, ще роди син. Защото за Бога няма нищо невъзможно.“

Мария била доволна, макар че все още не можела да разбере всичко.

Това било една удивителна вест. Тя свела глава и казала: „Ето, аз съм Господна слугиня, нека бъде както ти каза.“

Разбира се, след тази прекрасна вест от ангела Мария не можела да остане спокойно в Назарет. В дома на Захария имало такава голяма радост! Тя искала лично отиде там, за да ги види и да разкаже за собственото си щастие. Затова се приготвила бързо и заминала за Юдея.

Но чудесата нямали край. Когато Мария влязла при Елисавета, нямало нужда да ѝ казва нищо. Елисавета вече знаела. Светият Дух ѝ го бил казал. Ликувайки, тя побързала да посрещне Мария.

„Как така – възкликнала тя, – да дойде при мене майката на моя Господ! Благословена си ти между жените!“

За Елисавета това било най-важното – Спасителят щял да дойде!

„Да – казала тя, – блажена е тази, която е повярвала. Защото казаното от Господа със сигурност ще се сбъдне.“

Елисавета щяла да бъде майката на обещания пророк, а синът на Мария щял да бъде Спасителят. Бог не бил забравил Своя народ.

Почти не съществуват думи, за да се изрази толкова голяма радост!

Накрая Мария все пак намерила думи и изпяла на Бога благодарствена песен. „Величае душата ми Господа – ликувала тя, – и зарадва се духът ми в Бога, Спасителя мой.“

Защото Той избра мен, обикновеното момиче, за да бъде майка на Избавителя. Той, който е могъщ, ще извърши това велико дело. Неговата милост е безкрайна към всички, които Му се боят. Той разпръсна горделивите, свали владетели от престолите и въздигна смирените. Гладните напълни с блага, а богатите отпрати празни. Отново проявява милост към Израил, Своя народ, защото не забравя това, което е обещал на Авраам и народа му.“

Мария останала при братовчедка си още няколко седмици. Но когато наближило времето да се роди детето на Захария и Елисавета, тя се върнала у дома.

РАЖДАНЕТО НА ЙОАН

ЛУКА 1:57–66

На Захария и Елисавета се родил син. Какво вълнуващо събитие било това! Цялото градче говорело за него: „Разбрахте ли? Захария и Елисавета имат син. Как е възможно? Те са толкова стари, а имат дете!“

Колко щастливи били те! Всички се радвали заедно с тях на огромното им щастие.

„Бог е сторил това“ – казвали вярващите израилтяни.

Посетили ги много роднини, съседни и приятели. Всеки искал да види детето. Когато станало на осем дни, момченцето трябвало да бъде обрязано в знак на това, че принадлежало към Божия завет. Всички дошли, за да присъстват на празненството.

На това празненство детето щяло да получи и името си. Всички смятали, че то трябвало да се нарече Захария, като баща си. Това било естествено. Но Елисавета поклатила отрицателно глава.

Не, не Захария. Детето ѝ трябвало да се казва Йоан, т. е. „Бог е милостив“. Това било името му.

„Какво? – казали членовете на семейството и съседите. – Йоан? Но кой във вашето семейство се казва така? Никои! Баща му се казва Захария. Защо детето да не се казва Захария? Нека да попитаме баща му за това.“ И те се обърнали към Захария:

„Как трябва да се казва детето? Нали Захария, като теб?“

Захария посочил една дъсчица за писане. След като му я подали, той написал на нея това, което ангелът му бил казал: „Йоан е името му.“

Всички гледали учудено. Детето щяло да се казва Йоан, т. е. „Бог е милостив“. Защо именно така? Що за особено дете било това? Означавало ли това, че Господ щял да ги избави?

Случили се и други чудни неща. Изведнъж Захария проговорил.

Да, защото в този момент се сбъднало всичко, което ангелът бил казал, че щяло да се случи, и защото Захария показал, че вярва на Божието Слово. Затова езикът му отново бил развързан.

ХВАЛЕБНАТА ПЕСЕН НА ЗАХАРИЯ

ЛУКА 1:67–ДО КРАЯ

Колко огромна била радостта на Захария, че отново можел да говори, отново можел да изрази щастията си и да благодари с устата си. И на кого друг да благодари освен на Господа, Бога на Израил?

„Благословен да е Господ, Израилевият Бог – възкликнал той, – защото посети Своя народ и извърши изкупление за него. От рода на Давид идва Спасителят, както ни предрекоха пророците. Той ще ни избави от неприятелите ни, защото Господ Си спомни Своя завет и клетвата, която даде на Авраам. Затова ние ще Му служим без страх, в святост и правда през всичките дни на живота си.“

После Захария се обърнал към детето си: „И, ти, детенце, ще се наречеш пророк на Всевишния. Защото ще вървиш пред лицето на Господа, за да приготвиш пътищата за Него. Ще научиш Неговия народ кой е Спасителят и как чрез Него може да се познае спасение чрез прощаване на греховете, за да не се страхуваме повече от смъртта, а да живеем в мир.“

Когато Мария се прибрала отново у дома след гостуването си у Елисавета, в Назарет имало само един човек, с когото тя можела да разговаря за всичките прекрасни неща, които била преживяла. Този човек бил Йосиф. Той вече бил подготвен за тези новини, защото, когато Мария отсъствала от града, една нощ му се явил насън Господен ангел и му казал, че Мария щяла да роди Син чрез Светия Дух. Той трябвало да приеме това Дете като свое собствено.

Мария се зарадвала, че Йосиф знаел това, защото сега те можели да разговарят за него. Но за всички останали това било голяма тайна. Защото хората и без това нямало да го проумеят. Дори Мария и Йосиф не го разбирали напълно – как биха могли да го обяснят на хората? Така те пазели в тайна великата и прекрасна вест.

Но времето на раждането на Детето приближавало. Тогава се случило нещо, което смутило целия свят.

РАЖДАНЕТО НА СПАСИТЕЛЯ

ЛУКА 2:1–7

Август, великият император на могъщата римска империя, издал заповед да се извърши преброяване на поданиците му. Той искал да знае колко хора се намирали под негово владичество.

Всички негови поданици трябвало да бъдат записани. Всеки човек трябвало да се яви лично на мястото, откъдето произхождал неговия род.

Какво смущение причинило всичко това! Стотици мъже и бащи трябвало да напуснат домовете си и семействата си, за да отидат до родното си място. Какво напрежение и суетня! Какви върволици и тълпи!

Народът негодувал против императора, който само издавал заповеди, без да го е грижа колко трудно било това за хората.

Йосиф и Мария също били много притеснени! Йосиф трябвало да напусне Назарет, за да отиде във Витлеем, където бил роден Давид. Той също произхождал от рода на Давид.

Всичко било толкова неочаквано! Йосиф трябвало да замине точно в момента, когато се очаквало раждането на Детето, а Мария толкова се нуждаела от него. Нима можел да я остави сама? Не, това било невъзможно. Тя



трябвало да тръгне с него. Това също не било лесно, но все пак било по-добре, отколкото да остане сама. Така Мария приготвила всичко, което било необходимо за пътуването и за Детето, и тръгнала с Йосиф за Витлеем.

Колко трудно било това за тях! Нима Бог ги бил забравил? Той бил толкова могъщ. Не можел ли да направи така, че Мария да си остане у дома? Да,

можел – но не го направил. Той искал Мария да отиде във Витлеем, защото Детето *трябвало* да се роди там, тъй като То било Давидов Син. Това било предсказано много отдавна от пророк Михей и това пророчество *трябвало* да се изпълни.

Затова Господ направил така, че император Август да поиска да извърши преброяване на населението. Могъщият император си мислел, че той бил този, който управлявал всичко, но не знаел, че *той самият* бил управляван от Бога и че не можел да стори нищо без Божията воля. Той не разбирал, че това преброяване *трябвало* да се извърши, защото в Назарет живеело едно обикновено момиче, което *трябвало* да отиде във Витлеем. Не разбирал също, че щял неволно да участва в изпълнението на Божия замисъл.

Йосиф и Мария знаели много повече. Вероятно и двамата били разговаряли дълго време за пророчествата, макар и да не разбирали всичко. Те полагали толкова усилия да разберат какво точно ставало, но им било много трудно. И все пак те знаели, че Господ не ги бил забравил и че всичко това *трябвало* да се случи.

Когато пристигнали във Витлеем, Йосиф започнал да търси място, където да прекарат нощта, и където Мария щяла да може да си почине от изтощителното пътуване. Но те не били единствените, които *трябвало* да се явят в този град. Много хора вече били пристигнали преди тях. Всички къщи били пълни.

„Няма места, няма места.“ Това бил единственият отговор, който Йосиф получавал. Никъде нямало свободни легла.

Може би щяло да се намери място за тях в гостилницата? Но не, и там нямало места. Всички легла били заети.

Какво щели да правят сега? Мария едва стояла на краката си. Очевидно имала огромна нужда от почивка. Нямало ли кой да ѝ отстъпи мястото си?

Най-сетне гостилничарят се сетил нещо. Зад гостилницата имало обор, а в обора – слама. От нея можели да си направят легло, за да изкарат нощта. Така горката жена щяла да може да си полегне. Може би на сутринта някой от посетителите щял да си тръгне и да освободи легло...

Нагъжени, Мария и Йосиф се запътили към обора зад гостилницата. Там имало ясла и слама. В единия ъгъл Йосиф направил легло за Мария, за да си легне да си почине. На следващия ден сигурно щяло да се намери място за тях. Та нима можело Детето да се роди в обора?

Но се случило точно това, което никой не очаквал: Детето се родило през нощта в обора.

Колко ужасно било това! По-ужасно едва ли би могло и да бъде. Какво

нешастие! Нима Бог не знаел? Наистина ли Той искал това Дете да се роди в такава мизерия? Да, Той наистина искал това.

Защото това било *обещаното* Дете, което очаквали всички вярващи, от Адам и Ева до Йосиф и Мария. То дошло, за да спаси света, да го вземе от дявола и отново да го върне на Бога.

Този свят е лош и грешен и заслужава Божието наказание. Той не заслужава Божиите благословения. Не заслужава нито подслон, нито уют, нито място на земята. Заслужава бедност и нищета.

Ето защо и за това Дете нямало никъде място. Защото То дошло, за да заеме мястото на хората. Дошло, за да понесе Божието наказание вместо тях, да бъде бедно и отхвърлено, така че Бог да може отново да вземе хората при Себе Си и да ги благослови. Именно затова Божият Син се отказал от цялото Си могъщество и слава в небето и дошъл като едно беззащитно и безкрайно бедно Пеленаче, родено в обор и положено да лежи в ясла.

И все пак това не било нещастие, щом Бог го искал.

Макар и да не проумявала всичко, Мария все пак била неизразимо богата със своето Детенце. Да, това Детенце било *нейно*. Тя го притискала до сърцето си и целувала малките Му ръчички и краченца. Какво неопишимо богатство! Йосиф също го взел в прегръдките си. Те не могли да му се нагледат.

Синът на Мария! Но, о, чудо, То било също така и Синът на Бога!

Детето на Мария. Но То било също така и нейният *Спасител!*

Кой можел да проумее това? Мария и Йосиф също не могли да го проумеят. Но те го *вярвали* и били безкрайно щастливи.

Да, Бог бил направил това. Спасителят се бил родил. Ето, Той бил при тях, те могли да Го вземат в прегръдките си, да Го целунат. Толкова близо бил дошъл сега Бог при хората – много по-близо, отколкото в Едем. Божият собствен Син бил тук.

Дори и да се спуснел мрак, дори и император Август на златния си трон да си мислел, че той управлявал света, те знаели, че тук бил Божият Син, който идвал, за да спаси Своя народ.

Йосиф и Мария не могли да Му се нагледат, не могли да спрат да говорят. Най-сетне Мария повила Детето в пелени и Го положила в яслите.

В обора настанала тишина, във Витлеем – също.

Но Йосиф и Мария не могли да спрат мислите си. Сърцето им продължавало да ликува: Спасителят се бил родил. Сега всичко, всичко щяло да се промени.

Бог е милостив! Всичко съдейства за добро – и най-голямата бедност!

ПОСЛАНИЕТО КЪМ ОВЧАРИТЕ

ЛУКА 2:8–12

Но как да бъде занесена на света вестта за раждането на Божия Син?

Може би трябвало да се изпратят посланици до палати и замъци, за да съобщят радостната новина на владетели и знатни личности? Или вестители да обикалят на коне с тръби и знамена, за да възвестяват по кръстопътищата: „Роди се Великият Цар, дойде великият Син на Давид!“ Може би най-напред трябвало да се отиде при цар Ирод или при император Август, за да им се каже, че Царят на царете е дошъл на земята?

Но какво значение имал всичкият този земен разкош и блясък за Сина на Бога, за Царя, който бил слязъл от небето? Неговото идване било оповестено по един много по-прекрасен начин: чрез вестоносец от небето. Той обаче не отишъл нито при император Август, нито при цар Ирод – могъщите и знатни хора, които не смятали, че имат нужда от спасение, – а при едни бедни овчари, които не знаели как да се спасят. Те копнеели да бъдат освободени от греховете си и се молели Бог да им изпрати Избавител.

Тези овчари ношували заедно със стадата си извън Витлеем, в хълмистата земя на Ефрат. Те стоели на стража и поддържали огъня, за да не дойде някой див звяр и да отмъкне някое животно от стадото. Те не само били обгърнати отвсякъде от мрака на нощта, но и сърцата им били изпълнени с тъмнина.

Да, овчарите тъгували за своя народ, който бил управляван от чужд император. На трона не седял цар от рода на Давид. Славата на израилевия дом се била изгубила. Но това не било най-лошото. Овчарите най-много скърбели за това, че Бог сякаш бил забравил Своя народ. Вече нямало пророк, който да ги утеши.

Да, те имали учители – садукееите. Но те самите не вярвали в Божието Слово. А пък другите техни учители – фарисеите – казвали, че единственото нещо, което трябвало да правят, било, да спазват усърдно Божиите заповеди. Освен това те прибавяли към тях още много други заповеди, измислени от хората!

Но бедните овчари всеки ден чувствали, че били грешни, и че отчаяно се нуждаели от Спасител. Кога щял да дойде Той?

Нищо чудно, че в сърцето им царял мрак.

Бог обаче познавал тези хора. Те били Негови деца и Той бил чул молитвите им.

Изведнъж овчарите се сепнали. Каква била тази светлина, която сияела около тях! Откъде идвала тя? Очевидно не от огъня, който били запалили,



нито от слънцето, защото било нощ. Тази светлина била много по-сияйна, много по-прекрасна.

Заслепени от блясъка, те затворили очите си и закрили лицата си с ръце. А когато отново се осмелили да погледнат, в сиянието видели ангел. Сега те разбрали откъде идвала светлината.

Светлината идвала от небето, от Господното величие, което ги озарявало. О, колко се изплашили овчарите!

Може би този вестносец идвал от небето, за да им извести Божието наказание за техните грехове, защото те знаели, че не могли да спазват Божиите заповеди?

Но не, лицето на ангела било приветливо и гласът му звучал радостно. Той не идвал, за да наказва.

„Не се бойте – казал той, – защото, ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за целия народ. Днес ви се роди в града на Давид Спасител, който е Христос Господ. И това ще ви ви бъде знакът: ще намерите Дете, повито и лежашо в ясла.“

ПЕСЕНТА НА АНГЕЛИТЕ

ЛУКА 2:13–20

Овчарите отново се осмелили да си поемат дъх. Думите на ангела прогонили всичките им страхове.

Колко добър бил Бог към тях! Той не им изпращал наказание, а милост.

Спасителят бил роден. За тях имало надежда, защото Той идвал, за да отнеме греховете им и за да донесе мир между тях и Бога. Колко радостни били те сега!

Но не само хората се радвали, радвали се също и ангелите. Защото сега,

когато бил дошъл Спасителят и отново щял да настъпи мир между Бога и хората, небето можело да се отвори. Сега хора и ангели отново можели да пеят заедно пред Бога. Колко прекрасно било това – не само за хората, но и за ангелите!

Какво невероятно ликуване! В отвореното небе се явило едно огромно небесно множество, което пеело: „Слава на Бога във висините и мир на земята между хората, в които е Неговото благоволение.“

Колко голямо било това множество? Неизброимо. Въздухът се изпълнил с него. Всички се радвали на Божията слава.

Бог се помирява с всеки, който бъде избавен от Спасителя. Тогава настъпва отново мир между небето и земята, между хората и ангелите.

Било ли е оповестявано някога раждане на царско дете на земята по такъв начин? Могло ли е някога едно дете да даде мир в сърцата на хората? Не, разбира се.

Овчарите искали всичко да си остане така завинаги – все така близо до небето, все така близо до ангелите. Но това не било възможно. Още толкова много неща трябвало да се случат. Прекрасното празненство свършило. Пеейки, ангелите се възнесли все по-високо и по-високо, докато овчарите престанали да ги виждат и чуват.

След като те се скрили, на земята отново настъпила тъмнина. Но пастирите никога вече нямало да забравят това видение. Никой нямало да може да им каже, че няма небе и ангели. Те ги били видели и чули и никой не можел да им отнеме тази утеха.

И макар че земята отново потънала в мрак, и макар че положението на народа продължавало да е все така мизерно, всичко било променено. Защото в яслите във Витлеем лежало едно Дете и това Дете било Спасителят, както бил казал ангелът.

„Хайде да отидем във Витлеем – казали си те един на друг, – за да видим това, което е станало, и което ангелът ни извести.“ Те станали и бързо тръгнали.

Ами овцете? Кой щял да се грижи за тях, докато тях ги нямало? О, сега те спокойно можели да оставят овцете в Божията ръка. Бог ги викал да отидат във Витлеем. Пък и кой не би изоставил всичко, за да види Спасителя?

Ето го и Витлеем. Там било тихо, всички спели. Добре, че ангелът им бил дал знак, иначе как щели да Го намерят?

Овчарите отишли направо в обора зад гостилницата. Там те видели Мария, Йосиф и яслите. Най-напред те отишли при яслите, навели се и погледнали в тях. Било точно така, както бил казал ангелът. Пред удивените им очи лежало малко Бебе, повито в пелени.

То било едно съвсем обикновено Бебе. В него нямало нищо необичайно. И все пак именно това Бебе било Спасителят – Избавителят, за когото те копнеели толкова много. Молитвата им била чута. Това Бебе носело мира, за който те така жадували.

Всички искали да Го видят и поне за мъничко да Го докоснат. Искали да положат за миг големите си, отрудени ръце върху дребната Му ръчичка и внимателно да погаят с пръсти нежната Му бузка. „Спасителят! Нашият Спасител!“ О, колко обичали те това Дете! Плачейки от радост, овчарите се навели над яслата, за да се поклонят на Детето и да благодарят на Бога. После отишли при Мария и Йосиф и им разказали всичко за чудото, което били видели и чули.

Не човешки пратеници и вестители, а *небесни ангели* били провъзгласили идването на това Царско Дете. Небесни войнства били ликували поради неговото раждане. Славата, която овчарите били видели, надвишавала всяка друга слава на човешки цар или император.

Мария и Йосиф слушали притихнали. Каква прекрасна и утешителна вест! Сам Бог бил оповестил раждането на това Дете. Заради Него се било отворило небето. Заради Него били дошли ангелите. Мария слушала със затаен дъх. Тя знаела, че нейният Син бил чудно Дете, но сега това, което чувала, било още по-прекрасно. Кой знае какво още щяла да преживее! Оборът се превърнал в сцена на един изключителен празник.

Дошло време пастирите да се върнат на работа, но те не могли да пресанат да говорят за Детето. Разказвали на всеки, който искал да чуе: „Роди се Спасителят. Ангелът ни го каза. Той лежи сега в яслите. Идете, и ще Го видите. Небето се отвори и ангелите дойдоха съвсем близо. Ние ги видяхме и чухме как пеят.“

Хората слушали удивени! „Какъв прекрасен разказ“ – казвали те. Но кой от тях повярвал на ушите си и очите си?

Който *не* повярвал, не видял в яслата нищо друго от едно съвсем обикновено дете. Той не намерил Спасителя. Който повярвал, бил блажен. Той видял в това Бебе своя Избавител и се зараждал в Него.

СИМЕОН

ЛУКА 2:22–36

В Ерусалим живеел един старец, наречен Симеон.

Симеон бил един от хората, които копнеели за Спасителя. Той, също като Захария и Елисавета, и всички смирени израилтяни, се бил молил много за това. Но вече бил остарял, а все още не бил получил отговор на молитвата

си. Започнал да се страхува, че нямало да дочака идването на Спасителя. Това много го натъжавало, макар да знаел, че няма да умре, преди да е видял Христос, тъй като Светият Дух му бил обещал това.

Един ден Светият Дух казал на Симеон да отиде в храма, защото там щял да види Детето, за което сърцето му копнеело толкова пламенно.

Зарадван, Симеон отишъл в храма и докато се молел и чакал, вътре влезли Мария и Йосиф с Детето Исус. Бебето било на четиридесет дни и родителите Му Го носели в храма, за да благодарят на Бога за Неговото раждане и да принесат жертвата, която била предписана в закона.

Веднага щом ги видял, Симеон разбрал чрез Светия Дух, че това било обещаното Дете, за което той се бил молил толкова дълго. Изпълнен с радост, той пристъпил към Мария и попитал дали можел да подържи Детето. Мария Го сложила в ръцете му и тогава, докато издигал към небето лицето си, сияещо от радост, той благодарил на Бога за голямата Му любов и милост. Какво богатство му бил дал Господ! Бил прогонил от сърцето му цялата скръб. Сега Симеон спокойно можел да умре, защото вече се бил родил Спасителят, който го примирявал с Бога.

После той запял: „Сега, Господи, ти пускаш слугата Си да си отиде в мир, според думата Си, защото очите ми видяха Твоето спасение, което Си приготвил пред лицето на всички народи – светлината, която да просвещава езичниците и да бъде за слава на Твоя народ Израил.“

Йосиф и Мария слушали удивени думите на Симеон. Откъде този стар човек знаел, че тяхното Дете било Спасителят? Сигурно Сам Господ му бил разкрил това.

Какви прекрасни неща казвал той! Каква радост им носели те! Като че ли те отново чувствали как греела частица от светлината, за която разказвали овчарите. Това било едно ново чудо.

Симеон върнал Детето на Мария и издигнал ръцете си над нея и Йосиф, за да ги благослови. Този път той се обърнал към Мария: „Това Дете – казал той, – е поставено за падане и ставане на мнозина в Израил и за белег, против който ще се говори.“

Всеки, който повярва в Него, ще бъде спасен и ще получи нов живот. Той е дошъл като знак на Божията любов и благодат, обаче мнозина ще се противопоставят на този знак и ще го отхвърлят. Но и те ще бъдат отхвърлени от Бога.

Навсякъде, където се възвестява Христос, където се говори за Него, ще стане явно онова, което изпълва сърцата на хората. Който търси Бога, ще приеме Христос. Който смята, че сам може да се спаси, ще Го отхвърли. Всеки трябва да избере на чия страна да застане – за или против Него.

Мнозина ще Го отхвърлят – дори от собствения Му народ. Затова Той ще трябва много да пострада. Това ще ти причини огромна болка – толкова огромна и дълбока, че душата ти ще бъде като пронизана от меч. Но Той е Избавителят.“

Добре, че Мария разбрала това. Как иначе по-късно щяла да понесе мъката, която разкъсвала сърцето ѝ, когато нейният Син бил отхвърлен от Своя народ и разпънат на кръст? Тогава в голямата си скръб, тя намерила утеха, защото знаела, че това бил нейният Спасител. Чрез Неговите страдания била спасена и тя.

МЪДРЕЦИТЕ ОТ ИЗТОК

МАТЕЙ 2:1–12

След като Мария и Йосиф изпънали всичко, което законът предписвал, те напуснали Ерусалим и се върнали във Витлеем. Сигурно за тях било голяма радост да знаят, че и в Ерусалим имало хора, които знаели, че тяхното Дете било Спасителят. Но новината не останала дълго известна само в границите на Ерусалим и Витлеем. Езичниците също трябвало да разберат за раждането на Избавителя, защото Той не бил Спасител само на израильтяните, но и на целия свят. Затова Господ се погрижил да отнесе великата вест извън пределите на Израил.

Един ден в Ерусалим пристигнала група пътници. Ясно се виждало, че това били видни личности. Жителите на Ерусалим с интерес наблюдавали богато натоварените камили, които стъпвали тежко по техните улици. По едно време пътниците слезли и се обърнали към любопитните наблюдатели: „Къде можем да намерим Царя на юдеите, който се е родил?“ Хората ги погледнали учудено и свили рамене. „Царят на юдеите ли се е родил? Ние не знаем такова нещо. Тук наистина има един цар Ирод, но той не се е родил като цар – бил е поставен за такъв. А в палата не се е родил никакъв принц.“ Не, те не могли да им отговорят на този въпрос.

Сега пък чужденците на свой ред се учудили. „Никой не знае за това? Колко странно!“ Тогава решили да им разкажат защо били дошли.

„Ние идваме от изток – казали те, – и сме големи учени. Изчисляваме по звездите какво ще се случи. Преди известно време видяхме една непозната звезда. По нея разбрахме, че тук, в тази страна, се е родил Цар. Идваме, за да Му се поклоним, защото това не е обикновен Цар, след като раждането Му се оповестява по такъв чуден начин.“

Какъв интересен разказ! Новината разтърсила целия Ерусалим. Всички заговорили за нея. „Родил се е Цар! Вярно ли е и възможно ли е това? Какво

означава то?“ През главите на хората минавали всякакви мисли. Но никой не можел да каже нищо на мъдреците. Никой не знаел нищо за Царя, който се бил родил.

Мъдреците били много разочаровани. Затова ли пътували толкова дълго и изморително през пустинята? Да не би да били сбъркали нещо, да не би да били направили някаква грешка в изчисленията си? Но това не можело да бъде – те били толкова сигурни в работата си!

Но ето, че се задал един вестоносец, който идвал от цар Ирод. Мъдреците трябвало да идат при него. Ирод също бил чул новината и много се изплашил. Той бил умен човек и разбирал по-добре от обикновените хора, че зад всичко това се криело нещо по-голямо. Тези астролози не идвали току така, за нищо. Той знаел също и пророчествата за Спасителя. И точно това го притеснявало. Защото, ако това Дете било Христос, обещаният Син на Давид, тогава на него самия лошо му се пишело. Защото То щяло да бъде истинският Цар, даден от Бога. А Ирод не искал да има нищо общо с Бога; той искал да си живее, както на него му харесвало, а не както Бог искал. Между него и това Дете нямало да има никога нищо общо. Затова поискал да разговаря с мъдреците – защото първо трябвало да разбере със сигурност *къде* се било родило То.

Преди това обаче той извикал главните свещеници и книжниците, за да ги попита къде според пророчествата трябвало да се роди Христос.

Мъдреците незабавно му отговорили, тъй като знаели пророчеството наизуст: „Във Витлеем, защото пророк Михей е казал: „И ти, Витлееме, земя Юдова, никак не си най-малък между юдовите началства, защото от теб ще произлезе Вожд, който ще пасе моя народ Израил.“

Това било достатъчно. Сега Ирод знаел това, което искал да знае. Главните свещеници и книжниците можели да си отидат и да дойдат мъдреците.

Когато ги довели при него, те му разказали за звездата и за своите изчисления. Но кога точно било станало това? Вероятно преди известно време,



защото те били пътували доста дълго. Тогава Ирод им разказал за пророчеството. Ако Детето, за което говорело пророчеството, било същото, което те търсели, тогава То сигурно било родено във Витлеем. Той им казал: „Идете във Витлеем и потърсете навсякъде Детето. А като Го намерите, известете ми, за да ида и аз да Му се поклоня.“

Да, Ирод бил хитър човек. Той пресметнал всичко много добре. Детето вече не можело да му се изплъзне.

Мъдреците се почувствали неловко. Те били разочаровани и смутени. Тук никой не знаел, че се било родило Детето, за което пишел пророкът. А те били видели звездата Му. Във всеки случай трябвало да отидат във Витлеем. Не желали повече да се доверяват само на собствената си мъдрост, а да се вслушат в Божието Слово. Казали на царя, че ще отидат във Витлеем и му обещали да му изпратят известие. Ирод потрил доволно ръце – хубав план бил скроил.

Мъдреците напуснали царския палат и отново се качили на своите камили. Те излезли от Ерусалим и потеглили към Витлеем. Как така никой от юдеите не тръгнал с тях? Нима в Ерусалим нямало нито един човек, който копнеел да види Царя? Колкото повече време минавало, толкова повече всичко ставало все по-неразбираемо.

Но изведнъж лицата им грейнали. Горе на небето, точно пред тях, заблестяла звезда! Звездата на Юдейския Цар! Колко били радостни те! Да, защото сега вече знаели, че били на прав път, и сега вече виждали, че пророчеството било вярно. Бог бил накарал звездата да свети, за да чуят пророчеството. Сега те разбрали, че звездата и пророчеството били свързани едно с друго. Сърцата им се изпълнили със светлина. Вече били сигурни, че ще намерят Царя, защото Бог ги водел. Неговото Слово им показвало пътя. То казвало: вървете към Витлеем! Спокойни и радостни, мъдреците продължили пътя си.

И, разбира се, намерили Царя. Във Витлеем хората можели да им посочат къщата, където Мария и Йосиф живеели с Детето. Те слезли от камилите си и влезли вътре. И какво видели там? Едно съвсем скромно жилище, една съвсем обикновена майка... и едно съвсем обикновено Дете. И въпреки това те не се усъмнили. Пророчеството го казвало и звездата го потвърждавала: това Дете било Царят на юдеите, това Дете било Спасителят! Но То било и техният Цар. То било даденият от Бога Избавител. Мъдреците благоговейно коленичили пред Бебето, склупчили ръце и навели глави. Те искали да Му се поклонят, да изкажат любовта си, да Му благодарят. Заедно с тях благодарили и Мария, и Йосиф за това ново чудо.

След това мъдреците отворили вързопите си и извадили съкровищата си:

злато, тамян и смирна. Те били дали купища пари за тях, защото това били дарове за един специален Цар. Но сега виждали, че всичкото богатство, което били донесли, било нищо пред *това* Дете – Спасителя, който идвал да спаси света. Тогава те поискали да Му подарят нещо, което струвало много повече от злато – *сърцата* си.

Мъдреците напуснали с благодарност скромната къщичка на Мария и отишли да пренощуват в гостилницата. На другия ден те възнамерявали да тръгнат обратно за страната си, за да разкажат там радостната вест. Но най-напред трябвало да занесат известие на цар Ирод.

През нощта на мъдреците се присънил чуден сън. Бог ги предупредил, че не бива да се връщат при Ирод, а да отпътуват за родината си по друг път. Те направили точно така и цар Ирод не получил от тях никакво известие.

ПОГУБВАНЕТО НА МОМЧЕНЦАТА

МАТЕЙ 2:13–18

Дълго чакал цар Ирод да се появят мъдреците с известия от Витлеем, но те все не идвали. Къде ли се губели! Отдавна вече трябвало да се върнат. Най-сетне царят започнал да разбира, че те нямало да дойдат. Това страшно го разгневило. Каква измама! Целият му план пропадал. Сигурно имало някаква особена причина, поради която мъдреците не идвали. Колкото повече размишлявал Ирод, толкова по-неспокоен ставал. Зад всичко това се криело нещо. Да, разбира се, на него не му се разрешавало да намери това Дете. То щяло да му се изплъзне.

Но той нямал намерение да се остави да го правят на глупак. Той щял да изпълни плана си на всяка цена! След като не знаел кое точно било това Дете, щял унищожи всички деца на тази възраст във Витлеем. „На колко ли години трябва да е сега То?“ – питал се той. „Най-много на две“ – показали грубите му изчисления. И той издал една ужасна заповед: всички момченца на две години и надолу да бъдат убити. Така и станало. Отвратителната заповед на безбожния цар била изпълнена.

Какво неопишимо бедствие! Витлеем се изпълнил с плач и стон! Отчаяните майки се борели със злите слуги на Ирод, за да запазят свидните си рожби. Но лошите мъже били по-силни от слабите майки и всички момченца на тази възраст били убити.

Желанието на Ирод било изпълнено. Планът му бил осъществен. Или поне така си мислел той. Но не било така. Защото Детето, което той гонел, било живо. Иисус бил с Йосиф и Мария на сигурно място в Египет. Бог се бил погрижил за това. Защото, когато мъдреците заминали, един Господен

ангел се явил насън на Йосиф и му казал: „Стани, вземи Детето и майка Му и бягай в Египет, защото Ирод ще стори всичко възможно, за да го убие.“ Тогавя Йосиф станал посред нощ, събудил Мария и избягал с нея и Детето в Египет. Какво щастие, че се били сдобили с такова богатство от мъдреците. Сега Йосиф можел да купи всичко, от което имали нужда, и те можели спокойно да живеят в Египет. Колко чудесно се бил погрижил Господ за Своето Дете!

Но нима Бог не можел да спаси и останалите деца? Да, сигурно можел, но въпреки това не го сторил. Защото хората във Витлеем трябвало да научат нещо.

Спасителят наистина се бил родил сред тях и наистина живеел в тяхното градче, но това не означавало, че те били по-добри от другите израиляни. Те били също толкова грешни и заслужавали Божието осъждение. Ако Бог искал да постъпи с тях според това, което заслужавали, те всички трябвало да погинат.

Сега Бог им дал да изпитат *частица* от злото, за да разберат, че те наистина се нуждаели от Спасител. Чрез тази голяма болка те трябвало да разберат колко ужасен бил грехът и колко страшно щяло да бъде, ако Бог дойдел, за да ги съди за греховете им. Така Той искал да ги накара да закопнеят за Онзи, който щял да понесе Божието осъждение вместо тях.

О, ако само можели хората във Витлеем да разберат това! Те наистина щели да плачат, но щели да имат и утеха.



ДЕТЕТО ИИСУС

ЛУКА 2:39–40

Когато злият цар Ирод умрял, Йосиф и Мария се върнали с Детето Иисус в своята страна, но повече не отишли да живеят във Витлеем, а се заселили в Назарет. Иисус израснал в това малко, непознато градче. Там се научил да ходи и да говори. Там пораснал голям и силен. Бил Дете като всички останали, но нямал никакви грехове. Как иначе можел да бъде Спасителят?

Когато приятелчетата Му били непослушни, Той не бил като тях. Не лъжел, не мамел и не тормозел хората. Никога не бил мързеллив, груб или високомерен. Вероятно момчетата и момичетата от Назарет често Го смятали за скучен. И въпреки това те Го обичали, защото бил дружелюбен и услужлив; никога не казал лоша дума; винаги можели да Му се доверят. Животът на Иисус като Дете бил изпънен с тъга, защото – макар и да не вършел грехове – Той ги *виждал* навсякъде около Себе Си! Виждал ги в приятелите Си, в братята Си и сестрите Си, и дори и в баща Си и майка Си. Това Му причинявало огромна болка, защото за Него всеки грях бил отвратителен! Той толкова много обичал Своя Баща в небето, че не можел да понася непослушанието на хората към Него. Но Той също така обичал и хората – както възрастните, така и децата. С цялото Си сърце копнеел да ги види щастливи, а знаел, че те не можели да бъдат щастливи, ако не вършели Божията воля. Самият Той имал само едно желание – да върши това, което Бог иска, и да Му се подчинява.

Колко труден Му бил животът сред всичките тези непокорни и грешни хора, между които Той единствен бил чист и свят. Още като Дете станало ясно, че Неговото идване щяло да бъде изпълнено със страдание. Нищо чудно, че Бог обичал това Дете, което във всичко Му се подчинявало! Той виждал колко много Иисус страдал заради греховете на хората и Му дал Своята изключителна благодат.

Хората също обичали Иисус. Те много добре виждали, че Той не бил като другите. С какво удоволствие слушал Той, когато майка Му Му разказвала за ангела, който ѝ казал, че трябвало да се нарече *Иисус*, защото бил Спасителят; за пастирите, които били дошли да коленичат пред яслата, в която бил положен; за мъдреците, които били пристигнали толкова далеч от изток, за да Му се поклонят. Колко добре разбирал, когато баща Му Му разказвал за пророчествата и за обещанието, което Бог бил дал на този народ.

Колкото повече време минавало, толкова повече Иисус започвал да разбира кой бил Той и за какво Неговият Баща Го бил изпратил в света. Колко прекрасно било да отиде заедно с всички други на големите празници в

храма в Ерусалим, в дома на Своя Баща. Там Той се чувствал близо до Бога и там искал и да остане.

Също там Той видял жертвите, които трябвало да се колят за изкупление на греховете. Ах, колко големи били тези грехове и колко много кръв трябвало да се пролее, за да бъдат прокрити! И въпреки това, тези жертви не били достатъчни. Те били само образ на кръвта, която щяла да бъде пролята от истинския Агнец – Този, който наистина щял да понесе върху Себе Си греховете на света. Той ли бил този истински Агнец?

Така Господ Иисус станал на дванадесет години. Той бил вече голямо момче, което трябвало само да се научи да спазва закона. Затова Йосиф и Мария го оставяли все повече и повече самостоятелен. Те добре знаели, че Той няма да злоупотреби със Своята свобода.

ИИСУС В ХРАМА

ЛУКА 2:41–52

Всяка година семейството на Иисус ходело в Ерусалим за празника на Пасхата. Това било голяма радост за всички. И този път Иисус отишъл с другите, за да изпълни Божия закон. По пътя Той пеел още по-радостно от предишните години. Той отивал към дома на Своя Баща. В продължение на седем дни щели да останат в Ерусалим. Какъв празник!

В Египет кръвта на агнето била станала белег за спасението на израилтяните. Сега те трябвало всяка година да колят по едно агне, за да помнят добре, че не били по-добри от египтяните. И все пак, това агне не можело да бъде Избавителят. Трябвало да има друго Агне – *Човек*, който да поиска да умре за хората. Този Човек бил Той. Той трябвало да принесе Себе Си в жертва. Но как щяло да стане това?

Господ Иисус прекарал в Ерусалим една чудесна Пасха. Голяма радост изпълвала сърцето Му поради това, че сега сам можел да служи в Дома на Баща Си. Но Той бил учуден и наскърбен, че никой не копнеел за Него. Защо не Го търсели всички тези книжници и фарисеи, които така добре познавали пророчествата? Никой ли не знаел кой бил Той? Толкова ли малко се нуждаели от Него? Това било неразбираемо.

Когато седемте дни на празника отминали и Йосиф и Мария отпътували от Ерусалим с всичките си роднини и познати, Господ Иисус останал там. Сега Той спокойно можел да слуша, докато книжниците тълкували пророчествата. Можел да ги попита какво щяло да стане, когато дойдел истинският Агнец. Но колко бил разочарован от тях! Да, те добре познавали пророчествата, но не ги разбирали. Не знаели нищо за любовта и състраданието



на Бога, който искал да ги спаси. Нямали никакво съзнание за греховете си и не знаели, че имат нужда от Спасител. О, ако само искали да Го изслушат! Той наистина можел да им каже всичко това. Но те само се учудвали на голямата Му мъдрост и на Неговите отговори и не виждали, че това Момче било обещаният от Бога Месия. Колко много Го наскърбявали с това! Да, и тук, в храма, Иисус трябвало да страда.

Междувременно Йосиф и Мария вече били тръгнали за Назарет. Те имали пълно доверие на Иисус. Когато се свечерило и те трябвало да пренощуват, Мария решила да Го потърси. Но не Го намерила, а и никой не Го бил виждал този ден. Тогава те се разтревожили. Къде ли можел да бъде Той?

След една безсънна нощ на следващия ден те тръгнали обратно за Ерусалим във възможно в най-ранния час и навсякъде разпитвали за Него. Но отново не Го намерили. Никой не знаел нищо. Голям страх изпълнил сърцето на Мария.

Да не би да било станало нещо лошо? До този момент Иисус никога не бил проявявал непокорство. Да не би да Му се било случило някакво нещастие? Къде ли можели да Го намерят? Мария нямала представа, Йосиф също. И двамата били безкрайно разтревожени. Вторият ден отминавал, а те все още не Го били намерили.

На третия ден Мария и Йосиф отново тръгнали да обикалят Ерусалим. Претърсили целия град, докато най-сетне се сетили да отидат в храма. Да, Иисус бил там, между законоучителите, слушал ги и им задавал въпроси. Мария се смутила. Как можел Иисус да седи така спокойно и да ги остави да Го търсят? Нима не разбирал колко ги бил разтревожил?

„Синко – извикала тя, – защо постъпи така с нас? Ето, виж, баща ти и аз се измъчихме да те търсим.“ По святото лице на Господ Иисус се изписа-ло удивление. Наистина книжниците не знаели кой бил Той и за какво бил дошъл на земята, но ето че и тя, Неговата майка, която Му разказвала за ангелите и мъдреците, също не знаела!

„Защо Ме търсите? – запитал Той и в гласа Му звучали учудване и огорчение. – Не знаете ли, че трябва да върша делата на Своя Баща?“

Не, Мария не знаела. И тя, и Йосиф не разбирали Иисус. Какво искал да каже с това „да върша делата на Своя Баща“? Кого имал предвид, като казал „Моя Баща“? Разбира се, че не Йосиф. Не, не Йосиф. Мария добре знаела това: Бог бил Неговият Баща!

Те тръгнали обратно към Назарет и Иисус отново станал същото послушно Момче както преди. И все пак, имало някаква промяна. Сега Той знаел, че трябвало да бъде покорен заради всички непокорни хора и деца, защото бил техният Спасител. Той щял да изпълни Божия закон вместо тях,

а Бог щял да им счете Неговото покорство за тяхно. О, колко трудно било да бъде смирен! Защото Той бил много по-мъдър от баща Си и майка Си. Винаги знаел кое било добро и кое – лошо, а баща Му и майка Му не винаги знаели това. Но Той мъчал, страдал и се покорявал.

Да, заради Неговото покорство Бог иска да ни прости цялото наше непокорство! Възможно ли е някога да Му се отблагодарим за това?

ПРОПОВЕДА НА ЙОАН

МАТЕЙ 3:1–12

Докато Господ Исус растял в дома на дърводелеца Йосиф от Назарет, растял и Йоан, синът на Захария и Елисавета. Той също знаел от разказите на баща си и майка си какво бил казал ангелът за него. Така Йоан узнал, че щял да бъде последният пророк, преди да дойде Самият Спасител. Той трябвало да подготви сърцата на хората, за да Го приемат. Трябвало да проповядва за греховете им и за надвисналия Божи гняв, така че те да закопнеят за Спасителя.

Това щяло да бъде много трудно. Защото Пилат Понтийски, прокураторът на римския император, изобщо не се интересувал от Спасителя, също както и безбожният цар Ирод. А най-лошото било, че дори Каяфа, главният свещеник, бил враг на Бога. Тези хора смятали, че не се нуждаели от Спасител, и следователно нямало да искат да слушат Йоан. Те всички щели да бъдат настроени враждебно към него.

Въпреки всичко Йоан трябвало да изпълни това служение. Защото Бог бил предсказал чрез пророк Исаия, че идването на Спасителя щяло да бъде предизвестено от „глас на един, който вика в пустинята“.

За да се подготви за това трудно служение, Йоан често отивал в пустинята. Там той оставал насаме с Бога и Го молел да му даде сила и мъдрост за делото, което имал да извърши. Когато станал на тридесет години, Бог му казал, че е настъпил моментът да започне служението си.

Тогава Йоан се облякъл, както пророците преди него, в дреха от камила-ска козина и опасал кръста си с кожен пояс. Той ядял това, което ядели най-бедните хора в страната – печен хляб от скакалци и див мед. Скакалците се сушали, смисали се на брашно и се смесвали с мед. После от това тесто се правели питки. Така чрез начина си на живот и облеклото си Йоан искал да покаже, че всъщност ние нямаме право да искаме от Бога каквото и да било излишество.

И така, Йоан отишъл в пустинята на едно място, където минавали много хора, и където река Йордан можела да се прекоси със сал. Там той спи-

рал хората и им говорел. „Покайте се – казал им той, – защото небесното царство наближи. Признайте греховете си и махнете злото от живота си. Кръстете се в знак на това, че греховете ви ще бъдат умити. Вече се роди Месията и сега на земята ще дойде Неговото царство.“

Хората се чудели. Да не би този човек да бил пророк? Четиристотин години били изминали, откакто пророк Малахия бил говорил, и оттогава до този момент нямало никакви пророци. Но сега отново говорел пророк. Те ясно виждали и чували това. Колко невероятно!

Новината се разнесла от човек на човек: „При Йордан има пророк, който проповядва.“

Тогава към мястото, където проповядвал Йоан, се завтекли големи тълпи от хора. За мнозина от тях новината, която чули, била прекрасна. Избавителят вече се бил родил и Неговото царство идвало! Каква радост! Те с удоволствие се кръщавали, като се потапяли цели, сякаш се удавяли във водите на Йордан. Да, те трябвало добре да разберат, че всъщност наистина заслужават смърт. А когато отново излизали от водата, те съзнавали, че им се давала възможност отново да живеят. Защото греховете им щели да бъдат измити. След кръщението те като че ли получавали нов живот. Да, това било истина. Те се чувствали така, сякаш получавали живот, от който Спасителят щял да отнеме Божия гняв. Колко прекрасно било да знаят това!

Сред насъбралите се множества имало и такива, които не чувствали угризения поради греховете си, но се страхували от Божието наказание. Ние ще се кръстим, казвали си те, и тогава Бог няма повече да ни се сърди. Но те дълбоко се заблуждавали, защото самото кръщение не можело да ги избави нито от греховете им, нито от наказанието!

Имало и много учители, които казвали: „Бог да ни се сърди? О, това не е



възможно! Та нали ние сме Авраамови деца – как може Бог да ни се сърди!“ И все пак те решили да се кръстят, защото иначе какво щели да кажат хората, ако не били кръстени! Нямали обаче никакво намерение да променят нещо в живота си.

Йоан сурово ги укорил: „Змайски рожби! Лицемери! Защо искате да бъдете кръстени? Вие не се покаявате за греховете си и не искате да се отвърнете от тях! Сигурно си мислите, че кръщението може да ви спаси? Или че ще бъдете спасени, защото сте Авраамови деца? Не се заблуждавайте! Защото Бог, ако поиска, може да превърне дори тези камъни тук в Авраамови деца. Само ако вярвате в Бога и пазите Неговия завет, само тогава вие сте истински Авраамови деца и Той ще иска да ви спаси. И не мислете, че имате още време, за да избягате от Божия гняв! Защото Спасителят е вече тук и секирата е в ръката Му, за да отсече всички дървета, които не дават добри плодове, и да ги хвърли в огъня.“

Хората се споглеждали един друг. Как се осмелявал този човек да говори така? Очевидно той изобщо не се страхувал от знатните фарисеи и садукееи. Кой бил той? Откъде идвал? „Да не би да е Христос?“ – питали се те.

„Не – отговорил Йоан. – Не съм Христос. Христос идва след мен и е много по-прекрасен и по-силен от мен. Аз дори не съм достоен да развързва връзките на обувките Му. Аз ви кръщавам само с вода, за да ви уверя, че греховете ви ще бъдат простени, но Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън. Защото ще ви очисти от греховете и ще ви научи да обичате Бога и да живеете според Неговите повеления.“

КРЪЩЕНИЕТО НА ГОСПОД ИИСУС

МАТЕЙ 3:13–17

В един от дните, когато Йоан проповядвал в пустинята, Господ Иисус сам отишъл при него и поискал да се кръсти. Йоан не разбрал защо Господ искал това. Та нали Той нямал грехове, които трябвало да бъдат умити? Нали бил свят и не заслужавал Божия гняв и наказание? Затова той възразил на Господ, като казал: „Аз имам нужда да се кръстя от Теб, а не Ти – от мен.“ Но той забравил, че Господ Иисус също щял да бъде натоварен с грехове. Защото Той щял да вземе върху Себе Си греховете на всички Свои хора и да заеме тяхното място пред Бога. Той трябвало да понесе Божия гняв и наказание вместо всички нас. Именно заради това Господ Иисус също трябвало да бъде кръстен – за да се знае със сигурност, че греховете на хората щели да бъдат отнети чрез Неговите страдания и смърт.

Йоан се възпротивил, но Господ Иисус продължил да настоява: „Ти тряб-

ва да Ме кръстиш, защото така е редно.“
Макар и все още учуден, Йоан се подчинил. Той взел Господ Исус за ръка и Го въвел във водата. Там Той се потопил във водите на река Йордан като един, който отивал на смърт. След това отново излязал от водата и се изправил до брега като един, който се е съживил от смъртта. Колко голяма била радостта в сърцето Му! Също както водата отнема нечистотата от тялото, така и чрез Неговите страдания и смърт щели да бъдат отнети греховете на хората. Неговото дело нямало да бъде напразно. Той знаел, че всички, които щели да повярват в Него, щели да бъдат спасени и да получат нов живот.



Този нов живот е възможен и за нас, ако повярваме, че Господ Исус е Спасителят. Затова и ние сега можем да бъдем кръстени. Защото Бог ни уверява, че греховете ни са простени, тъй като са били наложени върху Господ Исус, и че Той е изтърпял наказанието за тях. Точно както Господ Исус е получил нов живот чрез възкръснението от смъртта, така и ние получаваме чрез Него нов живот, след като умрем за греха. Каква радост и какво богатство ни е дал Бог чрез този ритуал! Колко благодарни трябва да Му бъдем, когато се кръстим!

След кръщението Господ Исус бил помазан за служението, заради което Бог Го бил изпратил на земята. Йоан видял как небесата се отворили и как Светият Дух, във вид на гълъб, се спуснал на Господ Исус. Също тогава той чул глас, който казал: „Този е възлюбеният Ми Син, в когото е Моето благоволение.“ Сега вече Йоан бил напълно уверен, че Господ Исус бил Христос, даденият от Бога Спасител. Така Исус бил готов за Своето служение. Сега Той можел да отиде и да каже на хората кой е. А Йоан продължил да проповядва и да призовава хората да се обърнат към Бога.

ИЗКУШЕНИЕТО В ПУСТИНЯТА

МАТЕЙ 4:1-12; ЛУКА 4:1-13

След като Господ Исус бил кръстен от Йоан и излязъл от водата, Бог Му наредил да започне делото, за което Той бил изпратен в света. Неговото дело било да върши Божията воля. Най-напред Адам бил този, който тряб-

вало да извърши Божията воля в рая, но той не могъл да го направи. Той се показал неверен и обърнал гръб на Господ Бог, като по този начин попаднал под властта на злия дявол. Тъй като Адам бил родоначалник на всички човеци, чрез неговия грях всички човеци паднали под властта на Божия враг. Никой не бил в състояние да се освободи от тази власт. Но Господ Бог дал на хората нов Родоначалник, който наистина имал власт да ги избави – Собствения Си Син Исус Христос.

Когато празнуваме Рождество Христово, ние мислим, разговаряме и пеем за всичко това. Защото, както хората са изгубени чрез Адам, така те отново биват спасени чрез новия Родоначалник Господ Исус. Това се отнася за всички, които вярват в Него и Го приемат за свой Родоначалник и Спасител. Всички те образуват един народ. Защото Господ Исус е надвил дявола и ги е освободил от неговата власт.

Когато Господ Исус дошъл на земята, Той трябвало да направи за Своя народ това, което Адам не бил направил, а именно, да бъде покорен на Бог Отец. Защото, ако и вторият Родоначалник не бил покорен, тогава как щял да успее да избави Своя народ?

Ето защо Господ Исус трябвало да бъде изпитан, също като Адам. Но Спасителят не бил подложен на изпитание в рая. Той бил заведен чрез Светия Дух в пустинята. Там Той трябвало да покаже Своето покорство.

Колко различна била пустинята от рая! В прекрасната Едемска градина царували мир, изобилие и блаженство. Там присъствал и Господ Бог със Своята любов. Тук, в пустинята, всичко внушавало страх. В нея живеели диви зверове, които заобикаляли Спасителя отвсякъде. Той бил съвсем самотен и нямало нищо, което да Го ободри. Такова било мястото, където Той трябвало да се подготви за голямата битка с могъщия дявол. Но Той не мислел нито за храна, нито за вода, а се молел за сила, издръжливост и вярност на Своя Небесен Баща. И след като постил в продължение на четиридесет дни, най-накрая огладнял. Гладът бил страшен и мъчителен, а в пустинята нямало нищо, с което да го утоли.

Точно тогава дошъл и дяволът. Той знаел, че ако изобщо би могъл да изкуши Господ Исус към непокорство, то това бил най-подходящият момент. Дали Спасителят щял да устои? Адам не успял да го стори сред цялото изобилие на рая и въпреки че бил заобиколен от Божията любов и благоволение – как щял Господ Исус да успее, измъчван от глад и изостван от Бога и от хората? Но Спасителят бил не само човек. Той бил също и Божи Син. Затова Той щял да успее.

В рая дяволът използвал змията, за да говори на човека. Тук той сам дошъл при Господ Исус и Му казал: „Бог Ти каза, че Ти си Негов Син и че Той

Те обича. Защо тогава Те измъчва с глад? Ти не си ли достатъчно могъщ, за да се погрижиш сам за Себе Си? Кажй на този камък да стане хляб, и ще имаш какво да ядеш. Толкова е абсурдно Божият Син да страда от глад! Бог Те обича твърде много, за да Ти причини това!“

Да, наистина, Господ Иисус бил толкова гладен! Четиридесет дни не бил нито ял, нито пил. Той така копнеел за зальк хляб и за глътка вода. Достатъчна била една единствена дума от Неговите уста, и щял да може и да се нахрани, и да утоли жаждата си. Той наистина бил Божият Син и Бог наистина Го обичал. Защо да не си помогнал? Но Той знаел, че не трябвало да го прави. Ако Бог искал Спасителят да яде, тогава Той сам щял да се погрижи за това. Господ Иисус трябвало да чака, докато Бог Му дадял храна. А ако Бог искал, Той можел да запази Неговия живот и без храна. Господ Иисус трябвало да вярва в това. И Той вярвал. Каква полза, ако си набавел хляб без Божието съгласие? Нали Той не можел да живее с храна, която не била благословена от Бога!



И така, макар и измъчван от страшен глад, Господ отказал да направи това, което дяволът Му предлагал. Той искал да върши само Божиата воля.

„Не – отговорил Той, – Писанието казва, че не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“ Така дяволът бил сразен и Господ Иисус излязъл победител.

Но Сатана все още не се бил отказал от решението си да изкуши Господ Иисус. Той много добре знаел, че Божият Син бил дошъл, за да освободи света от неговата власт, и бил готов да направи всичко възможно, за да предотврати това. За тази цел Сатана трябвало да привлече Спасителя на своя страна, както бил сторил с Адам. Затова трябвало да опита още веднъж.

И така, дяволът взел Господ Иисус, за да Го отведе със себе си на една много висока планина, и Господ Иисус се оставил да бъде отведен. Оттам Сатана Му показал в един миг всичките царства на света.

Това било едно грандиозно чудо. Дяволът е могъщ. Господ действително

видял целия свят, разслан пред Себе Си. Колко бил хубав този свят! Колко прекрасен го бил създал Бог!

„Виждаш ли света? – казал дяволът – Той е мой, но аз искам да Ти го дам. Само че има едно условие: трябва да паднеш на колене пред Мен и да ми се поклониш, да ме признаеш за господар на този свят.“ Господ Иисус видял света в цялата му красота. Той много го обичал, защото светът бил Божие творение. Но сега той бил паднал под властта на дявола. Това било наказанието за непокорството на Адам. О, ако само можел Той да го има под Своята власт, колко щастлив щял да го направи! Щял отново да го превърне в рай, където да цари мир, любов и щастие. Достатъчно било само да коленичи пред дявола, и можел да го има. Но не, това не бивало да стане! И не само не бивало, но и не *можело* да стане. Дяволът лъжел, като казвал, че това било възможно. Той бил излъгал и Ева, когато ѝ казал, че щяла да бъде щастлива. Той винаги бил и си оставал един голям лъжец.

Да, това наистина не било възможно! Светът можел да бъде избавен само по един единствен начин: Самият Господ Иисус трябвало да понесе неговото наказание и така отново да го помири с Бога. Спасителят трябвало да пострада и да умре, за да изкупи вината, която тегнела върху хората. Само така можело да дойде истинското избавление.

Той знаел, че страданието щяло да бъде ужасно! Далеч по-лесно било просто да коленичи пред дявола. Но Господ Иисус се държал твърдо за Божието Слово. Той много добре прозирал лъжите на Сатана и отново му отговорил със слово от Библията. „Писано е – казал Той, – на Господа, твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш.“

Човек не трябва да върви по своите си пътища, за да постигне целта си, колкото и хубава да му изглежда. Той трябва да следва Божия път, колкото и да е стръмен и труден той, защото този път е добър и води към неговия мир и щастие. Само Бог е достоен да Му служим и да Му се покланяме, защото Той има право на нас, а не дяволът!

Господ Иисус отново победил. Дяволът за втори път бил сразен. Но той все още не се отказвал. Той смятал, че сега вече наистина знаел начина, по който да накара Господ Иисус да бъде непокорен. Господ всеки път използвал стихове от Божието Слово, за да го срази. Сега и дяволът решил да използва същото средство. Той също знаел някое и друго слово от Свещеното Писание.

И този път той отвел Господ Иисус на едно място, и Господ Иисус отново се оставил да бъде отведен. Той искал да бъде изпитан до край. Дяволът поставил Спасителя на крилото на храма. Това било много опасно място. После Сатана казал: „Нали Си Божи Син? Така каза Бог, като се кръщаваше.

Е, нека тогава Бог покаже, че Словото Му е вярно. Хвърли се долу. Няма да Ти се случи нищо лошо, нито ще умреш, защото в Писанието е казано: „Ще заповяда на ангелите Си за теб, и на ръце ще те носят, да не би да удариш в камък крака си.“

Колко хитър бил замисълът на дявола! Ако имало нещо, за което Господ Иисус копнеел с цялото Си сърце, то това било да изпита върху Себе Си любовта на Своя Отец, да се увери, че Бог се грижел за Него. Писанието също Му обещавало това. Ако се оставел да падне, Бог би трябвало да изпълни Своето обещание. Каква опора и утеха щяло да бъде това за Спасителя! Но и сега Господ Иисус не се подчинил на думите на дявола. Защото Бог наистина обичал Своя Син и сигурно щял да се погрижи за Него, както бил обещал в Словото Си, но само когато Спасителят вървял по Божия път. Но не и когато Той преднамерено търсел опасността с цел да принуди по този начин Бог да покаже любовта Си. Бог никъде не бил обещавал такова нещо. Както винаги, дяволът отново изрекъл една полуистина.

Колко хубаво било, че Господ Иисус познавал много добре Свещеното Писание, и за трети път казал: „Не!“

В Божието Слово пише още: „Да не изпитваш Господа, своя Бог.“ Човек не трябва да принуждава Бога да показва любовта Си и грижата Си към него. Бог не позволява да Му се заповядва, Той иска от нас да Му се молим. Само когато Бог сам постави някой човек в опасно положение, тогава този човек може да Му се довери и да Го призове да го опази.

Дяволът не успял да изкуши Господ Иисус към непокорство. Спасителят знаел, че с това изпитанието било приключило. Той бил устоял три пъти на изкушенията на лукавия. Така Той доказал Своето послушание и вярност на Бога, показвайки, че може да бъде Родоначалник и Избавител на Своя народ. Сега вече можел да си почине.

„Иди си, Сатана!“ – заповядал Господ и при тази заповед дяволът наистина трябвало да си отиде. Той бил победеният, а Господ Иисус – Победителят. По-късно лукавият отново щял



да направи опит да изкуши Господ към непокорство, но и тогава нямало да постигне нищо друго, освен да си отиде и да признае, че отново Победителят бил Господ Исус.

Господ Исус отново останал сам. Колко тежка била тази битка! Колко уморен бил Спасителят! Как Го измъчвал гладът! Но сега вече Бог можел да покаже, че обичал Своето Дете и че можел да се погрижи за Неговия живот дори в пустинята, където нямало никаква храна. Небето се отворило и дошли ангели, за да послужат на Божия Син и да се погрижат за Него. Те Му донесли всичко необходимо. Как само Го утешавали те! Каква почит Му отдавали!

Да, Бог изпълнява Словото Си към всеки, който покорно върви в Неговия път. Той щял да удържи думата Си и към Господ Исус и щял да Го направи Цар на целия свят. Щял да Го преведе през всички опасности и страдания – дори и през смъртта! – и щял да Го въведе в една вечна слава, където Той щял да царува над един спасен свят.

Каква голяма радост носи на всички вярващи покорството на Спасителя! Сега вече те имат нов Родоначалник, чрез когото получават истинско спасение. Сега те винаги могат да потърсят убежище при Спасителя и да Го помолят да им даде сила да останат верни на Божията воля. Могат да четат Библията, за да знаят добре какво казва Бог, и за да не се оставят да бъдат измамани от лъжите и полуистините на дявола. Могат да се борят с греха, като знаят, че техният Спасител е достатъчно могъщ, за да извоюва победа за народа Си.

И ако все пак някога се покажат непокорни поради слабост, не трябва да се отчайват и да мислят, че всичко е загубено. Трябва да вярват, че Господ Исус е бил покорен заради всички Свои хора и че Неговото покорство се счита за тяхно. Ето защо за тях има прощение. Затова те имат причина да обичат още повече Бога: защото на мястото на Адам Той им е дал Своя Собствен Син, чрез когото те са спасени.

ПРИЗОВАВАНЕТО НА УЧЕНИЦИТЕ

ЙОАН 1:35–ДО КРАЯ

Един ден Йоан отново проповядвал край реката и при него имало двама мъже. Те били негови последователи или ученици, които го придружавали, за да го слушат и да се учат от него. Йоан имал още много ученици, но този ден само тези двама били с него. Господ Исус отново минавал покрай реката и Йоан Го видял. „Вижте – казал той и посочил Господ Исус, – ето Божият Агнец!“ С тези думи той искал да каже, че Господ Исус е Спасите-

лят, който отнема греховете на хората. Двата се спогледали учудено. „Ако това е Спасителят – казали си те, – трябва да отидем и да станем Негови ученици.“

Така те оставили Йоан и последвали Господ Исус. Но как да се запознаят с Него? Какво да Му кажат? Можели ли да Го заговорят просто ей-така? Добре, че Господ Исус знаел всичко. Той знаел, че те вървели след Него, и че се нуждаели от Него. Той и днес познава добре хората, които Го търсят. И така, Той се обърнал и ги заговорил. „Какво търсите?“ – запитал Той приятелски. Двата не знаели какво точно да отговорят. Те търсели Избавителя, защото знаели, че били грешници. Но това било много трудно за обяснение. Затова Го запитали: „Учителю, къде живееш?“

Какъв странен въпрос! Но Господ Исус разбрал какво всъщност искали да Му кажат. Той разбира и нас, когато Го питаме нещо, което не можем да изразим добре. Той не им се скарал за това, че задали такъв странен въпрос, а им казал: „Елате с Мен, и ще видите.“

Колко прекрасно било да отидат с Господ Исус в Неговата стая! Там те можели спокойно да разговарят и да Му кажат всичко, което криели в сърцата си. Останали с Него през целия ден, като Го слушали и Му разказвали. Господ Исус им говорел за голямата Си любов и милост и ги утешавал. Той им разказал, че Бог Го бил изпратил, за да бъде жертвеният Агнец. Така те се запознали със Спасителя.

О, с каква радост искали те сега да бъдат Негови ученици! Това бил най-прекрасният ден от живота им!

Но този ден бил прекрасен и за Господ Исус. Неговият небесен Баща Му дал тези двама мъже, за да бъдат Негови ученици. Колко богат бил Той сега! Но Той знаел, че това нямало да бъдат Неговите единствени ученици. Защото Андрей, единият от двамата, бил толкова щастлив, че веднага отишъл при брат си Симон, за да му каже голямата новина. Той много обичал Симон и с цялото си сърце жадувал да го види щастлив.

„Намерихме Месията – възкликнал той, – Христос, обещания Спасител! Ела да те заведе при Него.“

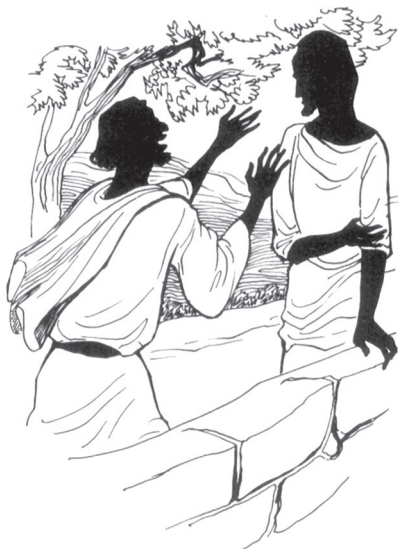
Симон не се поколебал нито за миг. Той сякаш очаквал тази блага вест и бързо тръгнал с Андрей към Исус. Изпълнен с очакване, Симон влязъл в стаята, където бил Господ. Сега той щял да се запознае със Спасителя. Но какво било това? Господ Исус поздравил Симон така, сякаш винаги го бил познавал. „Ти си Симон – казал Той, – а баща ти се казва Йона, но ще се наричаш Петър, което означава „камък“. Симон гледал Господ Исус с удивление. Да, това със сигурност бил Месията! Той го познавал много добре и дори знаел какъв щял да стане. Той щял да направи от него човек, твърд

като скала. Колко щастлив бил Симон! И колко благодарен бил на Андрей, че го взел със себе си!

Да, Господ Иисус познава и нас много добре. Това е толкова прекрасно! А още по-прекрасно е това, което Той иска да направи от нас. Нека само вярно да Го следваме и внимателно да слушаме какво ни говори.

На следващия ден Господ Иисус тръгнал към Галилея, където живеели баща Му и майка Му. По същия път вървял и Филип, приятел на Андрей и Симон Петър. Той живеел в същия град като тях и, разбира се, те му били разказали за срещата си и за запознанството си с Господ Иисус. Филип също имал нужда от Спасител. Господ Иисус познавал и Филип като Симон и нарочно избрал този момент, за да се срещне с него.

И така, Той застанал пред Филип и му казал: „Последвай Ме. Стани Мой ученик.“ Сърцето на Филип също копнеело за Избавителя и това веднага си проличало. Той бил готов веднага да Го последва. Каква велика чест – да стане ученик на Спасителя!



Филип също не можел да мълчи за своето щастие: трябвало да го сподели с някого. Когато скоро след това срещнал приятеля си Натанаил, той възхитено му разказал за голямата си радост. Бил убеден, че Натанаил също щял да се зарадва, защото те двамата били говорили много често за Спасителя.

„Натанаиле – казал той, – намерихме Този, за когото са писали Мойсей и пророците. Това е Иисус, синът на Йосиф от Назарет.“ Но за голямо разочарование на Филип Натанаил съвсем не се зарадвал, а свил рамене. „От Назарет ли? – казал той презрително. – Може ли от Назарет да излезе нещо добро? Кой очаква Спасителят да дойде от Назарет?“

Всъщност Натанаил бил прав до известна степен. А пък и Филип не му бил разказал всичко съвсем точно. Господ Иисус наистина живеел в Назарет, но бил *роден* във Витлеем!

За щастие, Филип бил разумен човек. Той си помислил: ако Натанаил сам

се срещне с Господ Исус, наистина ще повярва в Него. Защото знаел, че Натанаил също копнеел за Избавителя. Ето защо той просто му казал:

„Ела да видиш сам. Така е много по-добре, отколкото ако аз се опитвам да ти обясня.“ И Натанаил действително тръгна с него.

Господ Исус ги видял, че идват. „Вижте – казал Той на другите, – ето един истински израилтянин, у когото няма лукавство.“ Господ познавал Натанаил толкова добре, че дори знаел какво имало в неговото сърце. Той знаел, че Натанаил съзнавал греховете си и не си въобразявал, че можел сам да се спаси.

Натанаил бил много учуден от думите на Господ Исус, който никога досега не бил разговарял с него. Откъде Той можел да знае какво имало в сърцето му? „Откъде ме познаваш?“ – попитал Натанаил изумен. „О – казал Господ, – чудно ли ти се струва това? Преди да те извика Филип, аз те видях, като беше под смокинята.“

Сега вече Натанаил действително бил стъписан... и смутен. Това било вярно! Той наистина бил прекарал известно време в молитва под смокиновото дърво и Исус знаел това. Тогава сигурно Той знаел и за неговите съмнения, че именно Исус бил Спасителят? Но сега Натанаил не можел повече да се съмнява. Този, който знаел всичко – дори и това, което се криело в човешкото сърце, – не можел да бъде обикновен човек. Той трябвало да бъде Божият Син, а също така и обещаеният Цар!

Лицето на Натанаил светнало от щастие. Сега и той познал Спасителя. „Учителю – възкликнал той радостно, – Ти Си Божият Син, Ти си израилевият Цар!“

Признанието на Натанаил донесло на Господ Исус голяма радост. Но Той трябвало да му каже още нещо. „Ти вярваш – казал му Той, – защото ти казах, че съм те видял под смокинята. Но това все още не е нищо. Ще видиш и много по-чудни неща.“

На безмълвния въпрос на Натанаил какво още щял да види, Господ Исус отговорил: „Истина, истина ви казвам, ще виждате небето отворено и Божиите ангели да се изкачват и да слизат над Човешкия Син.“

Тогава Натанаил си спомнил за Яков, който сънувал във Ветил как небето се отворило и как ангели се спускали и се изкачвали по стълба към небето. Това било прекрасно! Колко близо бил Яков до Господ Бог! Всичко това обаче било само сън. Но сега Господ Исус говорел за нещо, което наистина щяло да се случи. Небето щяло да се отвори и Господ Бог щял да бъде близо до Своя Син. Ангелите щели да Му служат и да отнасят молитвите Му до Бога.

Натанаил щял много често да си спомня тези думи на Господ Исус. Когато видел чудесата, които Спасителят извършвал – как болни оздравявали, куци проходили, неми проговаряли и дори мъртви възкръсвали, тогава той щял да осъзнае, че небето било отворено и че Бог бил със Своя Син. Колко ли се радвал той тогава, че могъл да се запознае със Спасителя и да Го обикне!

Постепенно Господ Исус призовал още ученици. От тях Той избрал дванадесет, които трябвало да бъдат колкото било възможно по-близо до Него. Между тези дванадесет били и Андрей, Йоан, Симон Петър, Филип и Натанаил. Когато Господ вече нямало да Го има на земята, тези ученици трябвало да продължат делото Му и да носят на хората евангелието – благата вест за спасението. Те били тези, които щели да станат апостоли.

СВАТБАТА В КАНА

ЙОАН 2:1-11

В Кана, която се намирала близо до Назарет в Галилея, имало празник! Двама души, които се обичали, щели да се венчават. Колко щастливи били те! Нищо чудно, че устройвали сватбено тържество. Били поканили всички свои роднини и приятели. Празненството щяло да продължи седем дни.

Мария, майката на Господ Исус, била сред гостите. След кръщението Си и след призоваването на учениците Си Господ Исус отново отишъл в Назарет, но не заварил майка Си у дома. Тя била на сватбата в Кана. Тогава и Той отишъл там с учениците Си. Младоженката и младоженецът много се зараждали да Го видят и Го поканили да остане с тях на празненството.

Можел ли да направи това Господ Исус? Йоан Кръстител нямало да го направи. Той бил проповедникът на покаянието. Но Господ Исус приел поканата и останал да се повесели. Той пее и се смее заедно с младоженците и гостите – нали бил техният Избавител! Той се уповавал и се моел на Своя Небесен Баща да покаже това на хората и преди всичко на Неговите ученици.

Но на сватбата се случило и нещо неприятно. Тъй като дошли неочаквано много гости, виното започнало да свършва. А нима можело да има сватба без вино? Можели ли младоженците да поднесат на гостите вода? Настойникът на празненството наблюдавал угрижено как намалявали запасите от вино и със свито сърце си мислел за гостите, които тепърва можели да дойдат. Той отишъл да предупреди младоженеца, но не виждал изход от положението. Откъде можели бързо да намерят вино? След малко щяла да бъде налята и последната чаша. Лицата на младоженката и на младоженеца помръкна-

ли. Какъв ужасен срам щели да преживеят, ако се наложило да съобщят, че нямало да могат да приемат повече хора, защото виното било свършило. Празненството щяло да бъде напълно провалено. Гостите също забелязали, че нещо не било наред. Те започнали да си шушукат и да хвърлят подозрителни погледи към младоженците. Музиката утихнала. Веселбата замряла. Колко жалко!

Нима Господ Иисус не виждал какво ставало? Нима не можел да помогне? Да, Той виждал какво ставало и можел да помогне, но добре знаел, че бил дошъл на света, за да върши делата на Своя Отец, а не Собствените си дела. Ако Отец Му казал, че можел да помогне, Той щял да го стори. Той копнеел за този миг, защото с цялото Си сърце желаел да се върне радостта на празника. Но трябвало търпеливо да чака.

На празненството обаче имало един човек, който не можел да чака търпеливо. Това била Мария, майката на Иисус. Без да разбира защо Синът ѝ чакал бездейно, тя решила, че трябвало да се направи нещо. Та нали Той бил Спасителят! Той можел да помогне. Защо тогава не го правел? Да, тя трябвало да Го подтикне. Той щял да я послуша.

„Вече нямат вино“ – прошепнала тя в ухото Му, напълно сигурна, че Той щял да се отзове. Но колко била разочарована! Лицето на Господ Иисус не се озарило от приветлива усмивка и устните Му не произнесли обещание за помощ. Очите Му били сериозни, дори строги.

Ако Господ помагал на хората чрез чудо, то Той го вършел единствено защото бил Спасителят. Кой дръзвал да Го заставя да прави нещо? Това не било позволено на никого, нито дори на милата Му майчица. Не, Мария не бивало да прави това.

„Жено – казал Той с лек укор, – какво искаш от Мен? Времето Ми още не е дошло.“

Мария знаела, че Синът ѝ я обичал и уважавал. Ето защо тя не се сърдила на Неговия укор, а продължила да вярва, че щял да помогне. После отишла при слугите и им казала: „Направете всичко, каквото ви каже.“ Повече от това тя не можела да стори, колкото и да ѝ се искало. Тя също трябвало да чака, докато дойдело Неговото време.

Сега всички били в очакване. Всички – и младоженците, и гостите, и слугите – се надявали да се случи нещо. Всички гледали към Господ Иисус. Така и трябвало да бъде. Защото, който Го чака, няма да се разочарова.

Господ Иисус също чакал. Той молел Своя Отец да покаже Своята мощ и великолепие. И молитвата Му щяла да бъде чута.

Изведнъж Господ станал от мястото Си и се отправил към слугите. Там имало шест каменни делви, от които черпели вода, за да умият краката на



пътниците, които пристигали. Всяка от тях можела да събере от осемдесет до сто литра. Той посочил делвите и казал: „Напълнете ги с вода!“

Слугите се подчинили без възражение. Те вече очаквали от Него да направи нещо и напълнили делвите догоре с вода. Да, но хората не се нуждаели от вода, а от вино. Откъде да го вземат?

„Налейте сега от тази вода – казал Господ Иисус, – и я занесете на настойника на празненството.“

Слугите пак Му се подчинили. Те налили от водата и я занесли на настойника. И точно тогава се случило чудото! Водата се превърнала във вино!

Настойникът на празненството не видял какво се било случило. Той не знаел откъде било дошло това вино и бил безкрайно изненадан, когато го опитал. Какво прекрасно вино! Защо младоженецът не го бил дал още в началото? В края на угощението вече можело да се даде и по-лошо вино. Той повикал младоженеца и му казал: „Защо, след като си имал шест пълни делви с чудесно вино, си го задържал за края на угощението? Колко жалко!“

Младоженецът и младоженката също били учудени. Какъв голям подарък им направил Господ Иисус – няколкостотин литра вино, и то скъпо вино! Сега те били много по-богати от преди – имало достатъчно не само да налят на гостите, но да оставят и за себе си!

Колко добър и могъщ е Господ! Колко щедро и изобилно ни дарява Той!

Празненството, което било така помрачено, отново можело да продължи. Гостите отново можели да се веселят.

Господ Иисус показал Своето величие. Дано всички видели, че именно Той сторил това чудо, защото е Спасителят! Дано и младоженците видели това! В противен случай радостта им отново би се изгубила. Защото всеки празник има край и виното рано или късно свършва. Но ако някой види, че Господ Иисус е Спасителят, тогава радостта му никога няма да свърши. Тогава и той ще празнува заедно с всички, които вярват в Него, на празника на „сватбата на Агнето“.

Учениците също видели това първо чудо и повярвали в Спасителя. Какъв радостен ден било това за Господ Иисус! Той могъл да покаже на учениците Си Своето величие, така че те да повярват в Него. Те щели да разпространят евангелието надлъж и нашир.

НИКОДИМ

ЙОАН 3:1-21; 7; 19:38-42

Никодим бил виден и почитан човек. Той бил фарисей, началник на юдеите и учител на народа. Бил посветил живота си на Бога и много искал да бъде спасен. Полагал всички усилия, за да постигне това, тъй като смятал, че за да се спаси, било достатъчно само да спазва закона. Мислел, че ако някой наистина заслужавал място на небето, то това бил той, тъй като винаги се стараел да бъде послушен на Бога. Бил толкова сигурен в това, че на същото учел и народа.

В последно време обаче увереността на Никодим започнала да се разклаща. Имало нещо, което го карало да се съмнява. В Ерусалим той бил чул думите на Господ Исус и бил видял големите чудеса, които Спасителят извършвал. Това го обърквало. Тези необикновени чудеса го убеждавали, че Исус не бил обикновен човек. Сигурно бил пророк, тоест човек, изпратен от Бога.

Но не само чудесата на Господ Исус безпокоели Никодим. Безпокоели го най-вече Неговите думи. Господ говорел много по-различни неща от онези, които говорили Никодим и неговите колеги. Той говорел за Божието царство. Е, Никодим наистина смятал, че знае нещо за това царство. Той много щял да се радва да бъде негов гражданин и, ако зависело от него, веднага щял да стане такъв. Той се стараел с всички сили да постигне това, като спазвал закона, доколкото му било възможно. Бог наистина трябвало да бъде доволен от него и не би могъл да стори нищо друго, освен да го приеме за гражданин на това царство. Никодим учел и народа на същото, като казвал: „Полагайте всички усилия, за да спазвате закона. Тогава и вие ще станете граждани на Божието царство. Вършете Божиите наредби, и ще бъдете блажени.“

Но Господ Исус учел нещо съвсем друго. Той казвал: „Покорете се на Бога, и Той ще ви даде Божието царство като подарък. Вие сте Божи народ и можете да станете граждани на Неговото царство по благодат. Не е нужно да правите нищо, не са нужни никакви постижения. Бог ви обича. Тази Негова любов Го накара да Ме изпрати, за да ви спася. Който вярва в това, принадлежи на Божието царство.“

Никодим непрестанно мислел над тези думи. Ако това, което Исус учел, било вярно, то тогава той винаги бил говорил неправилно и следователно всичко в живота му трябвало да се промени. Но той не можел да повярва. Всичко било толкова странно, толкова необикновено. И все пак Никодим не можел да го забрави, той не можел да се преструва, че не го бил чул – то го било засегнало дълбоко в сърцето. Да бъде спасен по благодат, без да е необходимо да прави нещо! Това било толкова чудно!

Другите началници не вярвали в това, което казвал Господ Исус. Те не искали и да чуят за Неговото учение. Как изобщо се осмелявал някой да каже, че те не можели да постигнат спасението сами? Че не можели да го заслужат? Нима не спазвали закона? Определено това ново учение било много обидно за тях и опасно за народа, смятали те, и изобщо не били настроени положително към този странен Равин. Не искали и да чуят дори и една добра дума за Него и, ако можели, щели да Го накарат да замлъкне завинаги.

Но Никодим искал да знае повече. Той желал да отиде и да разговаря с Господ Исус, без приятелите му да разберат за това. Те сигурно щели да му се разсъдят или, най-малкото, да му се подиграват, а това нямало да му бъде приятно. Затова Никодим решил да отиде при Учителя през нощта, а не през деня. Тогава никой нямало да го види и той щял да може спокойно да разговаря с Него.

И така, когато цял Ерусалим потънал в сън, Никодим се отправил към къщата, в която се намирал Господ Исус. Господ не спял. Той изобщо не упрекнал Никодим за това, че Го лишавал от почивката Му, а го посрещнал радушно и с готовност да го изслуша.

Никодим бил много учтив. „Равви – казал той, – ние знаем, че си учител, дошъл от Бога, защото никой не може да върши тези знамения, които Ти вършиш, освен ако Бог не е с него.“

Колко хубаво звучали тези думи! Определено Господ Исус трябвало да бъде много радостен, че Никодим говорел така за Него! Да, мислел си той, Господ наистина трябвало да му бъде благодарен за това! Но Никодим изобщо не разбирал, че тези негови думи всъщност били даже обидни за Спасителя. Защото Исус не бил просто Учител. Той бил Христос, обещаният Месия.

Господ обаче изобщо не се обидил. Той знаел, че бил дошъл на света, за да спаси грешниците, а Никодим бил един от тях. И така, за учудване на Никодим, Той изобщо не обърнал внимание на ласкателните му слова, а му отговорил по един неочакван начин: „Истина, истина ти казвам, ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство.“

Никодим не разбрал нищо от тези думи. Те сякаш изобщо не отговаряли на казаното от самия него. И освен това били много странни. Какво искал да каже с тях Учителят? Какво означавало „да се роди отново“? Може ли един човек да се роди два пъти? Може ли отново да стане малко бебе? „Равви – казал той удивено и може би малко подигравателно, – но това не е възможно! Човек не може да се роди отново, след като вече е пораснал!“

О, колко малко разбирал този израилев учител какво искал да каже Господ Исус. Той сякаш нищо не знаел за другия, новия живот, за който проповядвал Йоан Кръстител! Не знаел, че кръщението било образ на получаването на новия живот и че всеки, който вярвал в думите на Йоан, трябвало да се кръсти. Всеки, който искал да принадлежи на Божието царство, трябвало да стане нов човек, с нов живот. Какво търпение проявявал Господ Исус към Никодим!

„Не разбираш ли какво говоря? – казал Той кротко. – Аз ще ти обясня.“ И продължил да го поучава: „Всеки, който иска да стане гражданин на Божи-

ето царство, трябва най-напред да се промени отвътре, да стане нов човек. Ти също. Но сам не можеш да го постигнеш, само Бог може да направи това чрез Духа Си. Нито един човек не може да направи нищо за тази промяна. Кръщението е образ на това ново раждане. Когато се кръщаваш във водата, ти най-напред се потапяш, като по този начин показваш, че умираш за греховете си. След това, когато излезеш от водата, ти показваш, че си получил нов живот. Сега разбираш ли Ме?“

Никодим поклатил отрицателно глава. Той никога не бил виждал такова нещо. Не бил виждал някой да става нов човек. Нима това било възможно? Откъде тогава идвал този нов живот? Удивлението било ясно изписано на лицето му.

„Толкова ли те учудва това, което ти казвам? – попитал Господ. – Това е така, защото никога не си го виждал да се случва и не знаеш откъде идва този нов живот. Помисли си за вятъра. Знаеш ли откъде идва и накъде отива той? Не. И въпреки това не се съмняваш в неговото съществуване. Защото чуваш шума му, когато духа. Е, същото е и с новия живот. Който го притежава, знае, че той съществува; може да го види и да го чуе, но не може да види как идва, защото той идва единствено от Бога.“

Никодим все още не бил убеден. Може би той дори не искал да бъде убеден, защото думите на Господ Иисус обръщали с главата надолу всичко, което той бил мислил и учил. Ако това, което казвал Иисус, било вярно, тогава



той не можел сам да се спаси, а трябвало да остави Бог да стори това. Следователно всичките му усилия да угоди на Бога били безплодни. Ако човек можел да стане гражданин на Божието царство само по благодат, тогава той винаги бил учил погрешно народа. Това било много трудно да се приеме. Никодим отново поклатил глава.

Този път Господ се обърнал с порицание към този самонадеян фарисей: „Нима ти, който си израилев учител, не знаеш тези неща? Какво тогава си говорил досега на народа? Че спасението може да се заслужи чрез човешки усилия? Жалко, че народът има такива учители! Защо не слушате това, което говорим Йоан и аз? Ние говорим истината, защото Бог ни е учил. Но вие не искате да ни повярвате, защото трябва да промените живота си и да се откажете от своето високомерие. А това не ви харесва. Сега ви говоря за това, което се случва с човек на земята, и вие пак не Ме разбирате. Какво ли ще стане, ако започна да ви говоря за Бога и за Неговата любов и благодат? Тогава съвсем няма да Ме разберете. А трябва. Наистина ли мислите, че сами можете да ги познаете? Нима е възможно човек да отиде на небето, за да ги изучи? Има само един Човек, който ги познава, и този Човек съм аз. Защото само аз съм дошъл от небето. Само аз познавам Бога и зная всичко за Него. Затова трябва да Ме слушате и да Ми вярвате. аз нося посланието за Божията любов и благодат на земята. Ако вярвате в Мен, тогава ще бъдете спасени и ще познаете Божието царство.

Спомняте ли си чудото с медната змия? Когато огнените змии хапеха израилтяните в пустинята, те трябваше да погледнат към медната змия, за да оздравеят. Ако вие искате да бъдете спасени завинаги, трябва да погледнете с вяра към Мен. Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, а да има вечен живот. Този Единороден Син съм аз.“

След това Господ продължил да говори за Божията любов.

„Бог не изпрати Своя Син, за да съди света – казал Той, – а за да го спаси. Който иска да бъде спасен от света, трябва да вярва в Божия Син. Който не вярва в Него, не може да бъде спасен, а е вече осъден.“

Наистина ли Никодим чувал добре?

Божият Син бил дошъл на света като светлина, за да накара хората да видят това, което те не можели да видят сами – своите грехове и Божията любов. Само че невярващите хора не искали да виждат нито греховете си, нито Божията любов. Те предпочитали да останат в тъмнината, защото делата им били лоши. Затова те не искали светлината да дойде в живота им.

Но всеки, който вярвал, че бил грешник и че можел да бъде спасен единствено чрез Божията любов, търсел светлината, за да вижда все по-добре.

Когато наблюдавали живота на такъв човек, другите ясно можели да видят, че той имал нов живот.

Преди да се съмне, Никодим излязъл от къщата, където живеел Господ Исус, и се прибрал у дома си. Никой от приятелите му не разбрал, че той бил ходил при Спасителя. Нямамо опасност да му се разсъдят или подиграят. Можел да продължи спокойно живота си. Но сърцето на Никодим не било спокойно. Той все още не знаел какво да мисли за Господ Исус и не можел да приеме, че Той бил обещаният Избавител. Но кой тогава бил Исус? Ако учението Му било вярно, то тогава Никодим трябвало да признае, че неговото собствено величие и мъдрост били нищо!

Другите началници наричали Исус измамник. Той изцелявал болни хора в съботния ден, а според тях това не можело да се прави! Проповядвал съвсем различни неща от онези, на които те учили народа. Неговите думи и дела ги карали да Го мразят все повече и повече.

Един ден главните свещеници и фарисеите решили, че трябвало да се сложи край на всичко това, и изпратили войници, за да Го заловят. Но войниците се върнали без Него.

„Какво значи това? – попитали началниците. – Защо не Го доведохте?“

„Не можахме – отговорили войниците. – Той говореше и ние останахме да слушаме. Не можахме да се откъснем от Него.“

„Да слушате?“ – попитали началниците изумено. „Да – казали те, – никой досега не е говорил като Него.“

Фарисеите се разгневили. „И вие ли се изкушихте? – закрещели те на войниците. – Да сте видели някой от началниците или от фарисеите да е повярвал в Него? Как смеете да казвате, че Той говори хубаво? Трябваше да Го доведете, а не да постъпвате като целия този народ, който Го следва. Те не познават закона – затова Го следват, но ще бъдат прокълнати.“ Така говорели началниците за своя народ!

Но ето, че един човек се изправил и заговорил. Този човек бил Никодим. Той все още не вярвал, че Господ Исус бил обещаният Избавител, но от разговора му със Спасителя частица от светлината все пак била проникнала в него. Той виждал и чувал, че тук се вършело нещо нередно. Тези фарисеи говорели толкова надменно, като че ли те единствени познавали закона. Но той добре знаел, че те не го спазвали.

Така например в закона пишело, че никой не можел да бъде осъден, без да бъде изслушан. А какво вършели те? Точно обратното – искали да заловят Господ Исус, без изобщо да Го изслушат. Това вече било прекалено. Затова той попитал: „Може ли някой да бъде осъден, преди да бъде изслушан? Нима законът допуска това?“

Сега злите фарисеи се обърнали срещу Никодим. „Какво? – попитали те подигравателно. – Да не би и ти да се застъпваш за този измамник? Да не би и ти да си от Галилея като него?“

Други се опитали да го привлекат на своя страна по метода на убеждението. „Помисли само! – казали те. – Имало ли е някога пророк от Галилея? Не! А ние със сигурност знаем, че този Иисус е от Галилея, така че изобщо не е необходимо първо да Го изслушваме. Той е измамник.“

Дали в този момент Никодим си припомнил думите на Спасителя, че човекът, който не вярва в Него, е вече осъден?

Това, от което Никодим така много се страхувал, и което старателно се стремял да предотврати, се случило – той трябвало да изтърпи куп подигравки и позор.

Половин година по-късно желанието на враговете на Господ Иисус се изпълнило. Той бил заловен, осъден и убит чрез разпъване на кръст. Началниците казвали: „Какво стана сега с прекрасните Му слова? Какво значение имат всички Негови необикновени чудеса? Ето, че Той сам Себе Си не можа да избави. Умря като прокълнат и никой не се застъпи за Него. Къде отидоха всички Негови ученици? Добре, че навреме разбрахме какъв голям измамник е Иисус. Какво щастие, че се отървахме от Него!“

Но, о, чудо! Когато Иисус умрял, имало и такива хора, които се погрижили за Него. Защото при Пилат дошъл един човек и го помолил да му разреши да вземе тялото Му от кръста. Това бил Йосиф от Ариматея, богат човек и виден градски съветник.

Но освен Йосиф дошъл и още един човек – Никодим! Той донесъл голям съд с аромати – смирна и алое. Те били много скъпи – достойни за погребението на цар!

Внимавай, Никодиме! Приятелите ти ще те видят и ще ти се подиграват. Нали от това се страхуваше?



Но Никодим вече не се страхувал. Всеки можел да го види, всеки можел да му се присмива и да му се подиграва. Сега вече той знаел, че наистина имало нов живот, защото този живот бил в самия него. Той вече се бил новородил и разбирал, че Иисус говорел истината. Бил сигурен, че Иисус бил обещаният Избавител, точно защото умрял като прокълнат! Сега всеки можел да знае, че Никодим бил ученик на презрения и разпънат Иисус. Този Иисус бил неговият Учител, неговият Цар.

Ех, ако само можел да поговори още веднъж с Господ Иисус, този път нямало да каже: „Зная, че Ти си учител, дошъл от Бога“, а щял да каже: „Господи, зная, че Ти си Обещаният Месия.“

Но вече не можел да Му го каже. Не било възможно. Господ Иисус бил умрял. И все пак, Никодим искал да изрази по някакъв начин любовта си и решил да направи това чрез големия дар за погребението на Спасителя. Вече страхът от хората не го възпирал.

След възкресението на Господ Иисус Никодим щял да може да изрази любовта си и с думи. „Зная – щял да каже той, – че Ти си Христос и затова аз те обичам.“

САМАРЯНКАТА

ЙОАН 4:1–42

Господ Иисус бил отишъл в Ерусалим, за празника на Пасхата. Там Той се срещнал и разговарял с Никодим. Но освен Никодим при Иисус идвали и други хора да Го слушат. Мнозина повярвали на думите Му и по Негова заповед се кръщавали от учениците. Броят на последователите на Спасителя растял. Той вече надвишавал този на последователите на Йоан Кръстител.

Но Йоан не се наскърбявал от това, защото знаел, че така и трябвало да бъде. Той самият казвал за Иисус: „Той трябва да расте, а пък аз – да се смалявам. Защото Той идва от небето и е по-горен от мен.“

Но фарисеите съвсем се озлобили от това. Нещата изобщо не се развивали според тяхното желание. Те се радвали, че при Йоан идвали все по-малко хора, но каква била ползата от това, след като сега всички те следвали Иисус! Така повече не можело да продължава, трябвало да се сложи край на всичко това. Но как?

Господ Иисус много добре знаел техните намерения. Те щели да се опитат да Го заловят и да Го убият. Когато настъпело Неговото време, Той доброволно щял да се остави да Го хванат. Но времето Му още не било дошло. Ето защо Той решил дотогава да напусне Ерусалим и Юдейската страна.

Не след дълго Йоан Кръстител бил заловен от Ирод. Господ Иисус раз-

брал какво означавало това и за Него. Щом постъпвали така с вестителя Му, ясно било, че нямало да се поколебаят да посетнат и на Него. Трябвало бързо да бяга оттам.

Така Господ Иисус тръгнал незабавно с учениците Си, като поел по най-краткия път за Галилея, за да излезе колкото е възможно по-скоро извън обсега на враговете Си. Той не минал по крайбрежния път, а през Самария. По този път можело да се стигне до Галилея за три дни.

За Спасителя това пътуване било много тъжно, тъй като Той трябвало да бяга от собствения Си народ. Те не вярвали на думите Му и Го мразели заради тях. Той знаел, че нямало да се успокоят, докато не Го убият.

И така, около пладне Иисус и учениците Му стигнали близо до село Сихар. Било горещо и Господ бил уморен. Тук се намирал кладенецът, за който се знаело, че бил изкопан от Яков. Затова се наричал и Якововият кладенец. Господ приседнал на пясъка край кладенеца, доволен, че можел да си отдъхне. Бил и жаден, но не можел да си извади вода, защото учениците Му били отишли до селото, за да купят храна, и били взели със себе си въжето и вердото. Така че Господ трябвало да чака, докато се върнат.

Но ето, че по пътя се задал човек. Една жена, със стомна на рамото си, идвала към извора. Това било странно. Тук не идвали жени по това време. Но Господ знаел, че никога нищо не става случайно. Неговият Баща в небето управлявал всичко. Идването на жената при кладенеца в този необичаен час означавало нещо. А какво друго можело да означава, освен че Той трябвало да ѝ благовества? Нали това била Неговата работа в света!

Когато внимателно се вгледал в жената, Господ Иисус разбрал каква огромна нужда имала тя от Спасител. В живота ѝ много неща не били наред. Също така Господ Иисус видял много повече от това, което било изписано на лицето ѝ. Той можел да чете в сърцето ѝ и там видял, че тя от много години не била щастлива.

Сега Той разбрал защо трябвало да мине през Самария. Тук имало един човек, който трябвало да се спаси. Бог Го довел тук и Го срещнал с тази жена, за да я направи щастлива. Когато жената понечила да напълни стомната си, Господ я заговорил. „Дай ми да пия“ – обърнал се Той към нея. Жената Го погледнала безкрайно учудена. Мъж да заговаря непозната жена – това не било обичайно! Но още по-необичайно било юдеин да поиска услуга от самарянка! На лицето на жената се появила подигравателна усмивка. Сигурно този Юдеин наистина бил много жаден, щом я молел за вода.

„Как е възможно – каза тя, – Ти, който си юдеин, да искаш вода от мен? Та аз съм само една самарянка!“ И продължила да Го гледа полу-подигравателно, полу-учудено, сякаш искала да каже: „Що за странен юдеин!“

Господ Иисус не се разсърдил. Колкото повече време минавало, толкова по-ясно виждал, че тук имало работа за Него – една човешка душа се нуждаела от Него. Господ забравил за умората и жаждата и започнал да вижда само жената и нейното нещастие. „Толкова ли ти е чудно, че те моля за вода? – попитал я Той. – Ако знаеше кой съм аз и какъв прекрасен подарък от Бога мога да ти дам, ти самата би Ме помолила и аз бих ти дал жива вода.“

Сега жената била още по-удивена. Наистина Този Човек бил много странен! Как да разбира това, което Той казвал? Може би когато казвал „жива вода“, Той имал предвид водата, която се събирала в кладенеца? Да, сигурно това била „живата вода“, за разлика от „мъртвата“ вода, която се събирала в поилото за животните. Но как този Юдеин можел да ѝ даде вода от кладенеца? Та Той дори нямал ведро! Да не би да си въобразявал, че бил нещо повече от баща им Яков, който бил изкопал кладенеца? Но дори и Яков не би могъл да стигне до водата без ведро. Ама че странен Човек!

„Господине – казала тя, – та Ти дори ведро нямаш! Как тогава ще стигнеш до водата? Знаеш ли колко е дълбок кладенецът? Да не би да си по-умен от баща ни Яков, който го е изкопал? И той, и синовете му са пили оттук с добитъка си, но и те е трябвало да вадят водата с почерпало. Как тогава ще успееш Ти да ми дадеш вода?“

Ясно било, че жената нищо не разбирала, но Спасителят продължил да я поучава. Тя трябвало да научи, че има и други неща освен тези, които могат да се видят с очите.

Сега Той казал: „Всеки, който пие от водата в кладенеца, пак ожаднява, и щом я свърши, отново трябва да я вади, нали?“

Жената кимнала утвърдително. Да, това било ясно. Тя много добре знаела това – нали всеки ден изминавала този неприятен път до кладенеца! Но какво можела да направи?

Господ Иисус продължил нататък: „Но който пие от водата, която аз мога да му дам, никога вече няма да ожадне; а водата, която аз ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот.“

Подигравателният израз лека-полека изчезнал от лицето на жената. Отанало само удивлението. Тя започвала да разбира. Очевидно Този необикновен Човек не говорел за водата в Якововия кладенец. Но за кой кладенец говорел тогава?

Не, жената все още не можела да проумее напълно. Тя не разбирала, че този непознат Странник можел да утоли жаждата на нейното бедно и нещастно сърце и да ѝ даде радост, която непрекъснато щяла да расте, без да има край. Но все пак жената разбрала, че този Юдеин можел да ѝ даде нещо, което тя нямала, и което с удоволствие искала да притежава.

Макар и да не знаела откъде идва водата, за която Той говорел, тя с радост би искала да я има. „Господине, дай ми тази вода. Трябва да е прекрасно никога да не изпитваш жажда“ – каза тя.

Да, този път Спасителят бил постигнал нещо. Жената разбирала, че Той можел да задоволи една нейна потребност. Сега вече можел да ѝ каже кой бил Той, и тя щяла да Го познае като Избавител. Но най-напред трябвало да познае греховете си. Затова Господ Исус променил посоката на разговора, като ѝ задал въпрос, който засягал личния ѝ живот. Този живот не бил хубав. Това се виждало ясно по лицето на жената, пък и Господ Исус я познавал много добре. Тя живеела в голям грях.

„Иди и доведи мъжа си“ – казал ѝ Той. Всъщност Той добре знаел, че жената нямала мъж, но казал това, за да провери дали тя щяла да признае истинското си положение, или щяла да се опита да го заблуди.

„Нямам мъж“ – отвърнала жената. Тя била искрена.

„Вярно е, че нямаш мъж, макар че си имала петима мъже. Но този, с когото сега живееш, не ти е мъж – казал Господ Исус. – Да, правилно каза.“

Жената се стъписала. Откъде Този непознат Човек знаел това? Да не би някой да Му бил казал? Не, това било невъзможно. Та нали Той бил чужденец! Сърцето на жената се изпълнило със срам, очите ѝ сякаш се отворили и тя видяла живота си такъв, какъвто го виждал Той. Нейният живот бил противен! Тя живеела в грях!

И все пак, кой бил този Човек? Може би пророк? Да, разбира се, че пророк. Жената през цялото време виждала, че Той не бил обикновен човек, но сега вече разбрала – Той бил пророк!

Но за Господ това не било достатъчно – самарянката трябвало да извърви още малко път. Тя трябвало да узнае, че Той бил обещаният Избавител, но преди това трябвало да признае, че животът ѝ не бил праведен. Едва тогава Господ Исус можел да ѝ каже, че за нея имало прощение, защото Той бил Този, който искал да вземе греховете ѝ върху Себе Си и да понесе наказанието ѝ вместо нея. Но тя не искала да направи това. Предпочитала да не говори повече с този Пророк за живота си. Тя добре виждала каква огромна пропаст стояла между Него и нейните грехове.

Ето защо самарянката побързала да смени темата. „Господине, мога ли да Те попитам нещо?“ После посочила хълма Гаризим, който се издигал зад Якововия кладенец. „Нашите бащи винаги са се покланяли на Бога на този хълм, а юдеите казват, че Ерусалим е мястото, където трябва да се покланяме. Как всъщност е правилно? Виждам, че си Пророк, и сигурно знаеш това. Къде е мястото, където трябва да се покланяме?“

Може би жената си мислела, че постъпвала много хитро, като се опитвала

да отвлече вниманието на Господ Исус от опасната тема? Но Спасителят не се оставил да Му отвлекат вниманието. Той искал тя да Го познае. Засега било по-добре да не я принуждава да говори за грешния си живот, а да отговори търпеливо на въпроса ѝ, но така, че тя да можела да Го види като Избавител.

Затова Той ѝ казал: „Вярвай Ми, жено, че иде време, когато няма вече да се спори за това, къде трябва да се покланяте на Бога. Бог е навсякъде, защото Той е дух, и вие можете навсякъде да Му се молите. Вие, самаряните, не познавате добре Бога и не можете добре да Му се покланяте. Бог се е открил на юдеите, затова те Му се покланят, както трябва.“

Така че поклонението на юдеите е правилно. Но това няма да продължи дълго, а ще се промени. Ще стане така, че навсякъде ще можете да се молите на Бога, стига само да го правите искрено, с благоговение и с цялото си сърце. Така ще бъдете приети от небесния си Отец. Той иска хората напълно да Му се доверят и да признаят пред Него всичките си грехове. Това е истинското поклонение.“

Жената била дълбоко поразена. Молила ли се била тя някога така, както Бог искал? Не. А и как би могла, щом продължавала да живее в грях! Но сега започнала ясно да вижда колко била грешна и лоша. Този Пророк казвал, че идвало ново време. Жената знаела, че новото време щяло да дойде с идването на Месията. Тя била чула и копнеела за Него. Грехът, в който живеела, я измъчвал, но не можела да се избави от него, защото нямала Спасител. Когато дойдел Месията, всичко щяло да оправи. Той щял да ѝ посочи пътя.



Щял да ѝ разкаже къде можела да намери щастието. И сигурно щял да ѝ изясни всичко, което говорел Този странен Пророк.

Тя погледнала Господ Исус и въздъхнала. „Зная, че ще дойде Месия и Той всичко ще ни изяви.“ Гласът ѝ ясно издавал огромния ѝ копнеж за Него.

Спасителят бил постигнал целта Си – жената наистина се нуждаела от Избавител и добре съзнавала това. Сега вече Той можел да ѝ се представи. Но трябвало да побърза, защото вече се задавали учениците с купената храна. Господ обаче не се нуждаел от много думи. „Аз, който разговарям с теб, съм Избавителят“ – казал само Той.

Да, наистина! Разбира се, че Този Човек бил Избавителят! Жената не се усъмнила нито за миг. Тя разбрала, че била победена. Била срещнала Месията! Струвало ѝ се, че сякаш винаги Го била познавала. Да, тя наистина Го познала! И Го възлюбила! Какво блаженство – да намери Избавителя, който можел да освободи живота ѝ от властта на греха и да ѝ даде щастие! Да познае Спасителя! Колко богата и радостна била тя сега! Край на самотата, в която тя живеела поради грешния си живот! Милостивият Бог в небето се бил съжалил над нея и я бил приел за Свое дете!

Но нима можела да пази това в тайна? Не, трябвало да го каже и на другите. Цял Сихар трябвало да узнае какво се било случило с нея.

Жената хукнала към града. Тя била толкова преизпълнена от радостното събитие, че оставила стомната си за вода при кладенеца. Когато стигнала до града, започнала да казва на всеки срещнат: „При Якововия кладенец има един Човек, който не ме познава, но въпреки това ми каза всичко, което съм сторила. Не е ли чудно това? Може ли Той да е обикновен човек? Да не би да е Христос?“

Хората слушали удивени. Какво се било случило с тази жена? Тя съвсем се била променила. Някакъв Човек ѝ говорил за грешния ѝ живот, а тя не се обидила. Дори сега открито говорела за това. Как било възможно един Чужденец да знае какво била сторила тя, ако не я познавал? Да, сигурно Той наистина бил Христос.

„Елате с мен – казала жената, – и сами ще Го видите.“ Тогава много хора напуснали града и тръгнали към Якововия кладенец. Ако този Човек действително бил Месията, тогава те искали сами да Го видят и да Го чуят.

Междувременно учениците дошли при Спасителя и Го видели да разговаря с жената. Това ги учудило. Нима Учителят разговарял с жена на пътя! Никой юдеин не правел това. Но те Го почитали твърде много, за да Му направят забележка.

После учениците наредили храната и Го поканили да яде. Но Господ сякаш не ги чувал. В мислите Си Той все още бил при жената. Сърцето Му

било изпълнено с радост от срещата с нея и от факта, че една човешка душа била познала Спасителя! Той напълно забравил жаждата и глада – толкова бил щастлив от свършената работа.

Но учениците продължили да настояват. Не можело Учителят да не бил гладен! Вече минавало дванадесет, а те били пътували толкова много. „Рав-ви, яж! Защо стоиш така и не се храниш?“

Мислите на Спасителя се върнали към учениците и Той чул въпроса им. „Не се храня ли? – усмихнал се Той. – Аз не се нуждая от тази храна, защото имам храна, за която вие не знаете.“

Учениците се спогледнали удивени. „Да не би някой да Му е донесъл нещо за ядене?“ – попитали се те. Ах, колко отдавна вече учениците познавали Господа, а все още не Го разбирали! И те, като самарянката, си мислели, че Той говорел за материални неща.

Но Господ и на тях щял да обясни. „Моята храна е да върша волята на Онзи, който Ме е пратил. За Мен да върша Божията воля, е най-висша наслада. Не зная нищо по-прекрасно от това. И най-добрата земна храна не може да Ме подкрепи или ободри така. Когато върша Божието дело, Аз вече не изпитвам глад или жажда.

Как жадувам да видя плодовете от това дело! Както земеделецът очаква реколтата от посятата сеитба, така и Аз очаквам плодовете от сеитбата, която Бог даде да бъде посята от Мойсей, от пророците и от Йоан Кръстител. Виждате ли колко побелели са вече нивите? Вие казвате: „Още четири месеца и зърното ще узрее, и ще може да се жъне.“ Но Аз нямам нужда да чакам толкова дълго. Аз вече виждам жетвата на Божието дело. Вие не я ли виждате? Ето я – тя пристига. Да, Божията жетва идва!“

И наистина учениците видели, че жетвата била дошла. Между нивите се задавали самаряни, които идвали, за да видят Господ Исус и да говорят с Него. Те искали да се запознаят с Него. Сърцето на Господ се изпълнило с радост и благодарност. „Така и вие един ден ще жънете – казал Той, – това, което други преди вас са посели. Ще водите хора при Бога.“

Думите на самарянката донесли много плод. Мнозина от нейните съграждани ѝ повярвали, че този непознат Човек бил Месията. Сега те сами искали да Го видят и да Го чуят. Искали лично да се запознаят с Него.

И съвсем правилно. Каква полза, ако слушаме други да ни разказват за Господ, а самите ние не Го познаваме лично и не Го обичаме?

Самаряните умолявали Спасителя да дойде и да остане заедно с тях в града. Те на драго сърце искали да научат повече за Него, искали да Го слушат да разказва за Бога.

Господ Исус отстъпил пред молбата им. Той тръгнал заедно с тях и ос-

танал в града два дни. Два прекрасни дни, в които те Го слушали и се наслаждавали на Неговото присъствие! Когато си отишъл, Той ги оставил радостни и щастливи. Те се били запознали със Спасителя! Сами Го били намерили!

Тогава те казали на жената: „Ти наистина ни упъти, за да отидем при Него, но сега вече ние вярваме не заради това, което ти ни каза, а заради това, което Той Сам ни каза.“

И това е правилно. Хората могат много да ни разкажат за Господ Исус, но ние сами трябва да Го познаем чрез това, което Той ни казва в Библията, за да можем да кажем също като самаряните: „Той е Спасителят не само на юдеите, но и на целия свят. А така също и лично на мен.“

ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА СИНА НА ЦАРСКИЯ ЧИНОВНИК

ЙОАН 4:46–54

В Капернаум, близо до Кана Галилейска, се намирал един знатен дом. Всичко в него говорело за богатство и разкош, защото там живеели много заможни хора – един чиновник на цар Ирод със семейството си. Но в къщата царяла голяма скръб. Имало човек на смъртно легло. Синът на царския чиновник бил тежко болен. Наблюдавали го най-опитните лекари, но и те били безсилни. След като дълго се съвещавали, всички дошли до единодушното заключение, че нищо повече не можело да се направи. Вече и лекарствата не действали. Нямаło никаква надежда. Момчето умираło. Смъртта щяла да настъпи много скоро. Такива били тъжните новини, които те съобщили на родителите. Каква тежка скръб!

Бащата и майката също били безпомощни. Те давали всичките си пари, за да спасят детето си, но парите не можели нищо да направят: нямаło никаква полза от всичките им съкровища. Положението било безнадеждно. Те щели да загубят детето си. Толкова им се искало да намерят някакъв изход – някой, който би могъл да им помогне!

Имаło един изход, имаło един Човек, който можел да им помогне – Господ Исус! Той винаги може да помогне, защото е Спасителят!

Но къде бил Господ Исус? Той не бил в Капернаум. Иначе бащата сигурно щял да отиде веднага при Него, защото Го познавал. Спасителят бил посещавал Капернаум неведнъж. Освен това царският чиновник бил ходил в Ерусалим за празника на Пасхата. Господ Исус също бил там и бил извършил много чудеса, изцелил много болни, проповядвал. В града на свещениците и на книжниците Той говорил за Божията любов и благодат. Казал, че бил Божият Син, и че бил изпратен, за да върши Божиите дела в света.

В Ерусалим настанало голямо вълнение. Хората били изумени от чудесата, които виждали.

„Наистина се вижда, че е Пророк“ – казвали те и искали да видят още чудеса. Всеки искал от Исус да му помогне. Но Господ не се радвал. Защото те не чували това, което Той им *говорел*. Не се вслушвали в Словото Му. Не само в Ерусалим било така. Навсякъде, където Господ Исус отивал, хората искали да видят чудесата Му, но не искали да повярват, че Той бил дошъл, за да ги направи завинаги щастливи. Сега Господ се намирал отново в Кана, където бил превърнал водата във вино. Това, че Той отново отишъл там, не било случайно. Кана се намирала недалеч от Капернаум, а Господ Исус знаел какво ставало в Капернаум. Той знаел за скръбта в дома на царския чиновник. Знаел за умиращото дете и как бащата копнеел да се срещне с Него.

Щом чул, че Господ бил в Кана, нещастният баща веднага тръгнал на път. Ако имало някой, който можел да помогне, то това бил само Господ Исус. Пътят от Капернаум до Кана се изминавал приблизително за шест часа. Но за бащата този път не бил пречка. Никакво усилие не било твърде голямо, за да се опита да спаси детето си. И така, той тръгнал незабавно и вървял колкото се може по-бързо. Толкова се тревожел да не закъснее! Дано Господ Исус не си бил отишъл! Дано успее да Го намери!

Не, Господ Исус не си бил отишъл. Царският чиновник Го намерил, заобиколен от жителите на Кана, които искали да видят от Него още чудеса. Той си пробил път между струпалите се хора и отишъл при Господ. Помогнал Го да отиде с него и да изцели сина му, защото лежал на смъртен одър.

Но Господ сякаш не се показал особено отзивчив към отчаяния баща. И тук, както и на другите места, това, което хората искали да видят от Него, били чудесата Му. Но този интерес не означавал непременно, че щели да повярват на Словото Му.

„Ако не видите знамения и чудеса – казал Той, – няма да повярвате.“ Това не било правилно. Спасителят не бил дошъл само за да върши чудеса и да изцелява болни. Дали и този баща не искал само това от Него?

Не, този човек бил различен. Спасителят го познавал също така добре, както познавал и Натанаил, и Симон. Той знаел какво има в сърцето на царския чиновник. Знаел, че той не се нуждаел от чудо, за да повярва в Него. Но Господ Исус трябвало да покаже това и на другите, за да научат и те каква била истинска вяра. Ето защо Той посрещнал нещастния баща привидно неприветливо.

Но царският чиновник бил толкова напрегнат и притеснен, че не чул какво казал Господ. Той изобщо не могъл да се успокои, а отчаянието не

му позволявало да се замисли. „Господи – отново Го помолил той, – ела с мен, преди да е умряло детето ми.“ Сега Спасителят имал възможност да изпита вярата на този човек. „Иди си – казал Той. – Синът ти е жив.“

Какво щял да стори сега царският чиновник? Той не бил видял Господ да направи някакво чудо, а само Го чул какво бил казал. Можел ли да повярва единствено на думите Му? Да, можел. И той повярвал! Повярвал на *Словото*, което Господ Иисус изговорил. Успокоен и зарадваен, царският чиновник се обърнал и си тръгнал, твърдо убеден, че Словото на Иисус е вярно. Синът му нямало да умре.

Вероятно хората около Спасителя, които вярвали единствено на чудеса, били доста учудени. Как така този човек повярвал само на думите на Иисус? Та той не бил видял да се случва нищо особено?

Но бащата вече не се тревожел. Той дори не бързал чак толкова да се прибере у дома си, а изчакал да премине жегата на деня и пренощувал, преди да поеме обратния път. Учителят бил казал: „Синът ти е жив.“ Защо тогава да трябвало да продължава да се страхува? Той не се нуждаел от чудо, за да повярва, че Иисус бил Пророк. Освен това сърцето му му подсказвало, че Иисус бил нещо повече от пророк. Някой, който можел да каже: „Синът ти е жив“, когато този син бил на километри разстояние от Него, не можел да бъде обикновен човек.

Колко радостен бил и Самият Господ Иисус! Той бил срещнал човек, който вярвал в думите Му.

Но най-прекрасното тепърва предстояло. Когато на следващия ден царският чиновник вървял към къщата си, неговите слуги излезли да го посрещнат. „Господарю, господарю – ликували те, – синът ти е жив и здрав!“ Бащата поклатил утвърдително глава. Да, той вече знаел това. „Кога се подобри?“ – попитал той. „Вчера по обяд в един часа треската го остави“ – отговорили те. Бащата отново кимнал в знак на съгласие. Да, това било точно часът, в който Господ Иисус бил казал: „Синът ти е жив.“ Доверието му не било излъгано. Сърцето му ликувало. Това било истина! Истина! Спасителят бил изцелил момчето му чрез Словото Си!

Сега цялото сърце на царския чиновник се отворило за Господ. Сега той



със сигурност знаел, че Иисус бил Спасителят, дошъл да избави хората Си от греховете им и да ги направи Божии деца. Той бил дошъл и за него лично, и за цялото му семейство!

Колко щастлив бил царския чиновник! Той не можел да не сподели това свое щастие с жена си, със сина си и с всички останали в дома си: „Този Иисус е Спасителят, обещаеният Месия! Бог Го е изпратил, за да ни покаже Своята любов и благодат.“ И те повярвали. Цялото семейство на царския чиновник приело Господ Иисус за свой Спасител.

Знатният дом в Капернаум се изпълнил с голяма радост. Не само защото синът оздравял, а защото всички познали Спасителя.

А през това време в Кана Господ Иисус се радвал за семейството в Капернаум.

В НАЗАРЕТ ЛУКА 4:14–30

След като изцелил в Кана сина на царския чиновник, Господ Иисус отишъл да проповядва по различни градове и села. Той говорел толкова добре, че хората Го слушали с удоволствие. Неговото говорене било нещо съвсем ново за тях. Книжниците и фарисеите им казвали, че спасението можело да се постигне с много усърдие и добри дела – ако те се стараели да спазват Божиите заповеди с всички сили, наистина щели да се спасят.

А Господ Иисус им казвал, че никога нямало да могат да се спасят сами, затова Бог им бил изпратил *Него* – за да понесе греховете им. Защото Бог ги обичал и искал да им покаже милостта Си. Бог показвал това чрез много чудеса. Всеки път, когато Спасителят изцелявал някой болен, те можели да видят, че Бог ги обича и иска да прости греховете им. Отвсякъде идвали хора, за да Го слушат. Неговото Слово наистина било блага вест за всеки, който изнемогвал под товара на греховете си.

И до Назарет също достигнала вестта за учението и чудесата на Господ Иисус. „Защо не идва тук? – питали се Неговите съграждани. – Защо не почуава и не върши чудеса и сред нас? Ние първи имаме право на това. Нали е от нашия град?“

Най-сетне Господ Иисус пристигнал в Назарет и новината веднага се разнесла: „Той е тук. Иисус е тук. Да видим сега какво ще се случи!“ Но нищо не се случило. Там също имало болни, които се нуждаели от помощ. Но Господ Иисус можел да помогне само на онези, които вярвали в Него. А в Назарет не вярвали в Него. Те си мислели, че много добре Го познават. Нали толкова често Го били виждали като Дете да играе на улицата, да седи

в синагогата, да работи в работилницата на Йосиф! Едва ли Този Иисус бил толкова необикновен, мислели си те. Защо да вярват в Него?

И въпреки това Господ Иисус с цялото Си сърце искал да ги направи щастливи. Когато дошъл съботният ден, Той тръгнал към синагогата, където се събирали всички, и където можел да им говори. Синагогата била препълнена. Всички Го гледали с любопитство, като се побутвали един друг и сочели към Него. Да, Той седял там, също както преди. Дали и тук щял да поучава като на другите места? Какво ли щял да им каже?

Хората с нетърпение чакали да свърши пасажа от Петокнижието на Мойсей, след което трябвало да се прочете част от пророчествата. Всеки имал право да стори това. Кой щял да чете днес? В този момент те видели как Господ Иисус се изправил и пристъпил напред. Значи Той щял да чете, а сигурно и да им говори.

Служителят от синагогата подал на Господ книгата на пророк Исаия. Той я взел, отворил на шестдесет и първа глава и започнал да чете. О, колко хубаво умее да чете Господ Иисус! Толкова ясно и изразително! Те никога досега не Го били слушали с такова внимание.

В пасажа, който Господ Иисус прочел, се говорело за Господния слуга, който казал: „Духът на Господа е на Мен, защото Ме е помазал да донеса благата вест на бедните, които не могат да се спасят; да кажа на угнетените и на слепите, че има избавление от греха и нещастieto. Който е пленен от греховете си и не може да се освободи от тях, Аз ще го освободя. Слепите ще прогледнат и болните ще бъдат изцелени. Да, иде време, когато всичко живо ще бъде освободено от всяко зло!“

Хората в синагогата Го слушали с благоговение и наслада, очаквайки с нетърпение да чуят какво щял да каже, след като свърши четенето. Господ Иисус затворил книгата и я върнал на служителя. После отново седнал. Така правели и книжниците, преди да започнат да говорят. Очите на всички били обърнати към Него. Какво щял да им каже?

„Днес – започнал Господ Иисус – това Писание се изпълни пред вашите очи. Това, което пророк Исаия предсказа много отдавна, днес стана действителност. Защото Аз съм Господният слуга, Когото Бог изпрати, за да покаже Своята любов и благодат. Аз дойдох, за да ви избавя от греховете и да взема върху Себе Си проклятието и наказанието, които вие заслужавате. Аз съм вашият Спасител. Вярвайте в Мен, и ще бъдете спасени.“

Всички в синагогата слушали удивени. Иисус умее не само да чете добре, но и да говори добре. Книжниците не можели да говорят така. Никой досега не им бил говорил толкова увлекателно. Те се споглеждали един друг. „Как ти се струва това? – питали очите им. – Не е ли прекрасно?“ И едно-

временно с това си мислели: „Виж Го ти този Исус, сина на Йосиф, когото познаваме от съвсем малко Дете и Момче! Значи с Него трябва да се гордеем – Той, който ни е бил съсед, другар по игри и наш съгражданин!“ Кой бил очаквал някога това от Него!

Да, всичко това било хубаво, но дали те били чули наистина какво бил казал Господ?

Той бил казал, че е Спасителят, обещаният Избавител, изпратен от Бога, за да ги освободи от греха. Бил казал още, че те трябвало да вярват в Него и да Му се подчиняват. Но те сякаш не Го били чули. Защото ако Го били чули и повярвали, не само щели да се гордеят с Него, но и да коленичат пред Него, Божия Син.

Господ Исус видял, че хората Му се удивлявали, и също така разбрал, че те не искали да Го приемат за свой Спасител. Това Го наскърбило, защото знаел, че ако не Го приемели, нямало да бъдат спасени. А ако не бѣдели спасени, трябвало да понесат наказанието си и щели да бѣдат изгубени. Затова Господ Исус решил да ги предупреди сериозно още веднѣж. Този път Той не говорил за Божията любов и благодат, а за Божия гняв и наказание. Може би това щяло да ги накара да обѣрнат сърцата си и да се спасят.

„Вие сигурно ще Ми кажете тази поговорка: „Лекарю, изцели себе си!“ Направи и тук всичко, което сме чули, че е станало в Капернаум. Но тук аз не мога да върша чудеса, защото вие не вярвате в Мен. Вие не искате да Ме приемете за Спасител, защото Ме познавате твърде добре. Нито един пророк не е почитан в родината си. Но знайте, че ако не повярвате в Мен и не Ми се подчините, не може да бѣдете спасени.

Спомнете си какво се случи по времето на Ахав. Тогава в Израил имаше много вдовици, но пророк Илия бе изпратен до една вдовица от Сарепта Сидонска, защото в Израил гласът му не се чуваше. Само тази езичница получи помощ от пророка и бе спасена от гладна смърт. И по времето на Елисей се случи същото. Тогава в Израил имаше много прокажени. И кой беше изцелен? Не израилтянин, а един езичник – сириецът Нееман, защото той повярва в думите на пророка. Затова внимавайте! Ако останете невярващи, Бог няма да ви даде спасение.“

До този момент те го слушали, но последните думи ги разгневили. Как смее Този Човек да говори така? Значи, за да се спасят, те трябвало да повярват в Него? Но какво си въобразявал Той? Та Той бил само един обикновен младеж от тяхното градче. Представете си само: Исус – обещаният Избавител! Не, това не можело да продължава така.

Всички хора станали заедно и Го изгонили от синагогата. Но това не им било достатъчно. Блъскайки Го с викове и кръсѣци по улиците, те Го закара-

ли в края на града на хълма. Да се маха! Нагоре по хълма, а оттам – надолу в пропастта. Тогава ще видим какво ще стани с надутите Му приказки. Нима някой някога се бил осмелявал да им говори така!

Така те Го изблъскали чак до ръба на пропастта. Само миг – и Иисус щял да полети надолу! Но нищо такова не се случило.

Защото Господ внезапно се обърнал и ги погледнал.

Тогава всички викове и крясъци изведнъж замлъкнали. Настанала пълна тишина. Защо, какво станало? Защо не Го бутнали долу? Защо дори Му направили място, за да мине между тях?

Защото Господ Иисус им показал частица от величието и блясъка, които притежавал като Божи Син. Те не пожелали да Му повярват, но сега трябвало да признаят, че Той имал власт, която нито един обикновен човек нямал. Спасителят все още искал те да се опомнят. Той им дал възможност да дойдат при Него и да Му се поклонят, преди да било станало твърде късно. Но дори и сега те не пожелали да обърнат сърцата си. Оставили Го да си отиде, но не пожелали да повярват в Него. Само се уплашили от Него.

За Господ Иисус това било една мрачна събота. Отхвърлен от собствените Си съграждани и докаран на косъм от смъртта от тях – колко тъжно



било това! Защо тези хора Го мразели толкова много? Нали Той идвал да ги спаси! Но как можел да ги спаси, когато те не искали да повярват в Него?

И все пак, ще дойде ден, когато всички тези хора ще *трябва* да признаят Господ Иисус. Тогава те ще Го видят в целия Му блясък и величие. За тях това ще бъде един страшен ден, пълен с трепет и ужас. Но тогава те вече няма да имат възможност да се покаят.

Какви страдания причинили те на Господ Иисус със своята омраза и неверие!

ЛОВЦИ НА ЧОВЕЦИ

ЛУКА 5:1-11

След мрачната събота в Назарет Господ Иисус не искал повече да остане в този град. Той се преместил за известно време в Капернаум. Там хората се трупали, за да Го слушат. Господ често ходел на брега, защото Капернаум се намирал на Генисаретското езеро.

Един ден, когато Спасителят пак бил там, хората от града надошли при Него. Имало толкова много хора и всеки искал да бъде близо до Иисус, че за Него почти не останало място. Едва не Го изтикали във водата.

Господ не можел да им говори така. На брега имало две лодки – едната на Симон и Андрей, другата на Яков и Йоан. Те били ходили през нощта на риболов, но не успели да уловят нищо. Сега прибирали мрежите си разочаровани. Когато се стъмнело, пак щели да се опитат да хванат нещо.

Господ Иисус добре познавал тези рибари. Преди известно време Той ги бил срещнал и им бил казал, че те щели да станат Негови ученици. Макар и да вярвали в Него и с удоволствие да искали да Го следват, те все още не били разбрали, че трябвало да останат с Него, и отново били отишли да ловят риба. Но това трябвало да се промени и Той искал да им го покаже.

Така Господ Иисус се качил в лодката на Симон и го помолил да отидат малко по-навътре в морето. Рибарят изпълнил молбата на Спасителя и Господ седнал в лодката. Сега всички можели да Го видят и чуят.

Каква гледка представлявали всички тези хора, струпани на брега на голямото езеро, и двете лодки, в едната от които седял Иисус и ги поучавал! Това били стотици хора, които веднага били оставили работата си и били дошли, без дори да свалят работните си дрехи, за да слушат Господ!

За Спасителя те били прекрасни. Той бил щастлив да види толкова много хора, събрани на едно място. Така можел да говори едновременно на всички. Той искал да плени чрез словото Си всички за Бога. Казал им, че

Бог управлява с любов и благодат, и че те всеки ден можели да видят това. Ако имали успех в работата си на полето или в морето, това било, защото Бог ги благославял. Той искал да им прости греховете и да отнеме от тях проклятието. Божието царство било царство на мир и на щастие. То било съществувало някога в рая, но след това било разрушено от греха. Сега Господ Иисус бил дошъл, за да го възстанови отново.

Край брега било тихо. Чувал се само гласът на Господ Иисус и плискането на вълните в езерото. Всички слушали. Колко различни били Неговите думи от това, което те били свикнали да слушат! В сърцата на някои хора се надигнала въздишка и копнеж да принадлежат и те към това царство на Бога. Най-накрая Спасителят спрял да говори и хората се отправили към домовете си със сърца, изпълнени със словото на Спасителя.

Когато останал сам с четиримата рибари, Господ казал на Симон Петър: „Отплавай сега към дълбокото и хвърлете мрежите си за лов.“ Симон се учудил. Да хвърлят мрежите през деня, докато греело слънцето? Никой добър рибар не правел това – през деня нямало риба. При това те цяла нощ се били трудили без никакъв успех. Как щели да уловят нещо сега? Но Симон вярвал в Господ Иисус и Го слушал. Затова казал: „Учителю, ние цяла нощ работихме здраво и нищо не уловихме, но понеже Ти казваш, ще хвърля мрежите.“ След това излезли в езерото, хвърлили мрежите и зачакали.

И какво станало? Станало нещо, което Симон смятал за напълно невъзможно – рибите заприиждали отвсякъде, сякаш някой ги викал. Мрежите се препълнили, и то посред бял ден! Накрая станали толкова тежки, че заплашвали да се скъсат всеки момент. Трябвало бързо се изтеглят. Симон и Андрей теглели и дърпали, но макар да били двама, не можели да се справят. Имали нужда от помощ. Тогава те започнали да викат и да махат към другата лодка: „Елате да ни помогнете! Не можем да удържаме мрежите, толкова са пълни!“

Йоан и Яков бързо дошли с лодката си и заплавали покрай мрежите. Тогава започнало изтеглянето. Рибарите работели много внимателно, за да не скъсат мрежите. Ама че улов! Първата мрежа била изпразнена, а след нея и втората. Лодката на Симон била вече пълна, а все още не били изтеглени всички мрежи. Останалите трябвало да се разтоварят в лодката на Йоан и Яков. Но и тя се препълнила. Две лодки пълни догоре с риба!

Симон гледал стъписан. Той не можел да повярва на очите си, че всичко това било истина. Но как да си го обясни?

Имало само едно обяснение – Господ. Рибите се били подчинили на Господ. Той ги бил извикал.

Симон се уплашил. Кой можел да заповява на рибите освен Бог? Но кой тогава бил Исус?

Тогава Симон се завтекъл към Спасителя и паднал на колене пред Него. „Иди си от мене, Господи – казал Му той, – защото съм грешен човек.“

Но Господ го успокоил. „Не се бой“ – казал му Той. Да, Господ наистина бил Божият Син, но Той не бил дошъл, за да накаже Симон и другите хора за греховете им. Той бил Спасителят и затова не трябвало да се страхуват от Него. Дори нещо повече, Симон трябвало да остане при Него, защото щял да бъде Негов ученик. Така че, от този момент нататък те нямало да ловят вече риба, а да Го следват навсякъде. „Отсега нататък – казал Господ, – ще ловите хора. Вие сте тези, които ще продължите Моето дело – ще проповядвате благовестието и ще възвестявате Божието царство. Ще насърчавате хората да повярват в Мен и така ще ги ловите за Бога и Неговото царство. И ако тази работа ви изглежда трудна, а понякога дори и невъзможна, тогава спомнете си това, което се случи днес. Аз, който заповядвам на рибите и на морето, и ви благославям, когато пожелаая, мога да направя да благоуспее и работата ви на апостоли.“

Четиримата рибари слушали внимателно. Те повярвали в Господ и Му се подчинили. Изтеглили лодките на сушата, оставили всичко и последвали Спасителя.

Днес никой не може да каже колко хора са повярвали в Спасителя и са били спасени от Него чрез тяхното проповядване!

ГОСПОДАРТ НА СЪБОТАТА

МАТЕЙ 12:1–8; МАРК 2:23–ДО КРАЯ НА ГЛАВАТА; ЛУКА 6:1–5

След отпразнуването на Пасхата в Ерусалим Господ Исус се върнал в Галилея. Той бил там заедно с учениците Си, проповядвал и вършел чудеса.

През един съботен ден Спасителят излязъл заедно с учениците Си на разходка из житата. Какъв чудесен ден – наслаждавал се Той, любувал се на красивото Божие творение. Какво синьо небе и каква златна пшеница! Колко прекрасно било създадено цялото Божие творение!

Но учениците на Исус огладнели и започнали да късат класове. Те ги търкали между ръцете си, за да отделят зърната и да могат да ги ядат. Имали ли право да правят така? Това не било ли кражба? Не, не било кражба. Те можели да го вършат. В източните страни по онова време нивите били разделени не със синури, а с пътеки. При сеитба част от семената падали на пътеките. Когато те израствали, всеки, който минел оттам, можел да къса

класовете. По този начин Бог се грижел за прехраната и на бедните. Така че учениците не вършели нищо непозволено.

Но на някои хора това не се харесало. Защото освен Господ Исус с Неговите ученици, там имало и други хора. Тези хора не се наслаждавали на Божието творение. Те не се радвали на това, че Бог правел зърното да расте. Те не били тук, за да се любуват на всичко това. Те били тук, за да дебнат Господ Исус.

Тези хора били фарисеите. Те мразели Господ, защото Той дръзвал да им каже, че са грешници, които се нуждаят от Избавител. Дори се осмелявал да им каже, че Той именно бил този Избавител.

Фарисеите били единомисленици, че Господ Исус трябвало да бъде премахнат. Но как да сторят това? Може би като Го хванат да върши нещо противозаконно? Но за целта трябвало да Го шпионират и да Го дебнат. И ето, че сега били успели да Го пипнат.

Точно така! Погледнете само какво вършели учениците Му! Късали класове, стривали ги между ръцете си и издухвали плявата. И всичко това *в съботния ден!* Нима това не било работа? Пък и Той, вместо да им забрани, им позволявал да го вършат. Да, всъщност Той бил главният виновник, защото бил техен Учител.

Този път нямало да Го оставят да се оправдае със сладки приказки. Сега вече нямало да се измъкне. Защото да късаш класове, било същото като да жънеш; да ги стриваш било все едно да мелиш, а да издухваш люспите – все едно да отвяваш плявата от зърното. Всичко това било работа, която не бивало да се върши в събота. Нали така пишело в закона?

Да, така пишело в *техния* закон. Но фарисеите прибавяли към Божия закон други, измислени от човека заповеди, и учили хората на тях, сякаш били част от него. Сега искали и от Господ Исус да спазва тези заповеди.

И така, фарисеите се запътили към Спасителя и Му казали: „Защо учениците Ти вършат това, което не е позволено да се върши в събота?“

О, как разваляли те почивния ден на Спасителя! Но Той не се разсърдил, а им отговорил търпеливо. „Защо да не е позволено?“ – попитал ги Той.

„Защото те късат класове и ги ядат. Това е забранено.“

„Забранено ли? – попитал отново Господ. – Но те са гладни.“

„И въпреки това е забранено – продължили да упорстват фарисеите. – Днес е събота и те не бива да работят. Така казва законът!“

Господ Исус поклатил глава. Колко глупави били тези хора! Колко малко разбирали те закона!

„Не сте ли чели какво стори Давид, когато огладня? И мъжете, които бяха

с него? Давид бягаше с хората си от Саул. Но по пътя те огладняха. Тогава отидоха при първосвещеника Авиатар и поискаха да им даде хляб. Авиатар нямаше нищо друго освен осветените хлябове за принос, които само свещениците можеха да ядат. И какво стори тогава първосвещеникът? Върна ли Давид, като му каза, че не може да му даде хлябовете? Не, Авиатар разбра, че не може да остави Давид да умре от глад. Давид бе помазан за цар от Бога и служеше на Бога. Затова свещеникът му даде хлябовете и те ги изядоха. Това лошо ли беше?“

Фарисеите не се осмелили да отговорят, че е било лошо, но също така и не пожелали да признаят, че Господ Исус бил прав. Те мълчали и не искали да бъдат убеждавани.

Но Господ Исус продължил да им говори. „Ако това, което вие учите, е вярно – казал Той, – то тогава нито един свещеник няма да може да служи в храма в събота. Но сам Бог е заповядал да се извършва свещенослужение в съботния ден. Какво да кажем тогава свещениците, които извършват това свещенослужение – и те ли вършат зло?“

Фарисеите не се осмелили да отговорят и на този въпрос.

Тогава Господ се обърнал към тях с укор. „Вие не разбирате смисъла на съботата – казал Той. – Мислите, че това е ден, който носи само напрежение и трудности. Но Бог не е имал предвид това. Според Неговите намерения съботата трябва да бъде ден на радост – ден, в който човек да се наслаждава на почивка и на свобода. Затова ви е позволено да оставите ежедневно работата в събота и да служите на Бога с всичките си сили. Има само Един, който може да ви каже какво трябва да правите в този ден, и това съм Аз. Защото Аз съм дошъл, за да ви донеса почивка, свобода и радост. Съботният ден е образът на всичко това. Затова трябва да слушате Мен – Аз съм Господарят на съботата. И понеже тези ученици са Мои служители, имат право да късат класове, когато са гладни.

Вие не разбирате смисъла на закона. Мислите, че когато спазвате буквата на закона и прибавяте към него измислени от вас заповеди, Бог е много доволен. Но не разбирате, че Бог е дал закона, за да можете да покажете любовта си към Него и към своя ближен. Без него вие щяхте да сте доволни от себе си и нямаше да разберете, че не можете да угаждате на Бога. Ако го разбирахте, нямаше да се занимавате толкова много с недостатъците на другите вместо със собствените си. И нямаше да съдите невинните.

Може би фарисеите най-сетне разбрали, че грешали? Може би признали, че не били прави? Уви, не. Те упорито отказвали да бъдат убедени и продължили да чакат друг удобен случай, за да обвинят Господ Исус в противозаконно действие.

ИЗЦЕЛЕНИЕТО В СЪБОТА

МАТЕЙ 12:9–15; МАРК 3:1–7; ЛУКА 6:6–12

И отново в съботния ден Господ Иисус отишъл в синагогата, за да слуша и да говори както имал обичай да прави.

Фарисеите също били там. Те Го слушали много внимателно, но не за да се поучат от Него, а за да Го дебнат дали нямало да каже нещо непозволено.

В синагогата имало човек с изсъхнала ръка – един окаяник, който не можел да работи и да си изкарва прехраната. За него трябвало да се грижат други хора. Колко мъчително било това! Спасителят го гледнал, изпълнен със съчувствие.

Фарисеите също Го гледали, но без да изпитват никаква милост към него. Може би това бил удобният случай, който чакали? Какво щял да стори Иисус? Щял ли да изцели човека? Ако го направел, те веднага щели да Го уловят. Как можел Той да изцелява в събота! В събота не бивало да се работи. Няма ли други дни? Как можел Той да осквернява съботния ден! Те внимателно наблюдавали какво щяло да се случи. Как щял да постъпи Господ? Ако народът узнаел, че Той осквернявал съботата, с Него било свършено.

И така, фарисеите се запътили към Иисус и Го попитали: „Позволено ли е да се изцелява в събота?“

Какъв гаупав въпрос! Нима Господ не им бил казал малко преди това, че съботата бил ден на радост и на свобода и че Той бил дошъл, за да ги донесе на хората? Защо тогава да не можел да изцели един нещастен човек в събота? Но Господ знаел какво всъщност се криело в главите им и сърцата им.

Те изобщо не искали да знаят истината. Искали само да Го убият. И все пак Той им отговорил.

„Ако някой от вас има овца, и тя падне в някоя яма в съботен ден, ще я остави ли да загине, защото е събота? Едва ли! Никой не би бил толкова зъл. Пък и тя му струва пари. Да, непременно ще я извади от ямата, въпреки че е събота. А овцата е само едно животно. Защо тогава да оставим един нещастен човек да продължи да се мъчи, само защото е събота? Защо да не му помогнем? Нима това е любов? Все още ли не разбирате какъв е смисълът на съботата? Добри дела ли да се вършат в нея, или зли? Да се спаси ли човек, или за да се погуби?“

За кой ли път фарисеите не можели нищо да Му отговорят и били принудени да замълчат. Никак не им се искало да признаят, че Господ Иисус бил прав!

Господ видял по надменните им каменни лица, че те не искали да си признаят никаква вина. Това едновременно Го разгневило и наскърбило. Раз-

гневил Го, защото те не искали да Го приемат като Божия пратеник, и Го наскърбило, защото знаел, че те били изгубени. Те били закоравили сърцата си и затова не могли да бъдат спасени.

И все пак Господ Иисус решил да им покаже, че Той бил Избавителят и Господарят на съботата, и да им даде още един шанс да се покаят.

Затова Той се обърнал към нещастния сакат човек и му казал приятелски: „Стани и се изправи на средата.“ Човекът станал и се изправил в средата на стаята, така че всеки можел да го види. Тогава Спасителят посочил изсъхналата му ръка и казал. „Протегни ръката си.“ Настанала пълна тишина. Лицата на всички изразявали напрежение. Фарисеите притаили дъх. Наистина ли щял да го направи?

Да, Господ наистина го направил. Човекът протегнал ръката си и – о, чудо! – тя оздравяла! Той можел да разпери пръстите си, да я движи, да я повдига нагоре също като здравата! Иисус го бил изцелил! И то в събота! Защото съботата бил ден на освобождението, а Иисус бил Господарят на съботата. Той бил Избавителят, който спасявал от нещастieto и носел радост, свобода и упокоение. Фарисеите били разярени. От яд те дори не знаели какво да правят. Как се осмелявал Този Човек да осквернява съботата! Той трябвало да се махне! Трябвало да умре!

Раздразнени, те напуснали си-нагогата. В сърцата им нямало и капчица радост от това, че един нещастен човек бил изцелен. Имало само омраза, която нямало да утихне, докато Спасителят не бъде погубен.

Така те започнали да кроят планове как да Го убият. Дори се обединили с враговете си, иродианите, които също мразели Иисус. Мобилизирали всичките си сили, за да Го отстранят.

Но Господ знаел, че времето Му още не било дошло, и си отишъл, последван от големи множества. Хората водели при Него своите болни и нещастни близки и приятели. Иисус ги изцелявал,



но им казвал да не говорят за това. Той не искал хората да Го следват само заради чудесата, които вършел. Ако вършел чудеса, то било, защото искал да Го познаят като *Избавител*.

Те трябвало да повярват в Него, защото тогава щели да бъдат изцелени не само от телесните си болки, но и от греха и проклятието. Тогава за тях щяло да има една вечна събота.

СТОТНИКЪТ ОТ КАПЕРНАУМ

МАТЕЙ 8:5–13; ЛУКА 7:1–10

И така, Господ Исус отново отишъл в Капернаум и поискал да изяви любовта Си и силата Си. Какво огромно благословение било това за хората в Капернаум! Те били облагодетелствани да видят толкова чудни Негови дела и да чуют толкова много Негови слова.

И въпреки това малцина повярвали в Него. Между тях имало и един езичник. В Капернаум живеел един човек, който служел като стотник във войската на Ирод. Той не бил израилтянин, но обичал юдейския народ. За него това не бил обикновен народ, защото той имал Бог, какъвто нямал никой друг народ.

Той бил Бог, който бил създал небето и земята и който бил направил завет с юдеите. Офицерът почитал този Бог и затова обичал и юдейския народ. За да покаже това, той им бил построил синагога, където да могат да се събират в събота.

Този стотник чул за чудесата, които вършел Господ Исус, и за думите, които Той говорел. Той разбрал от тях много повече, отколкото някои от израилтяните. Разбрал, че Исус не бил обикновен човек, а бил изпратен от Бога; че Той вършел Божието дело и говорел Божието слово; че показвал на хората Божията любов.

„И все пак – мислел си офицерът, – всичко това е за юдеите. То не може да се отнася за мен, защото аз съм само един езичник.“ Офицерът още не знаел, че идвал ден, когато и езичниците щели да могат да принадлежат към Божия народ. Но Бог искал да му покаже това. Искал да му изяви, че Неговата благодат не била само за юдеите.

Стотникът имал един слуга, на когото много държал. Той никак не искал да се лиши от него. Но този слуга бил тежко болен. Имал страшни болки и не можел да се движи. Положението му било много сериозно.

Офицерът, разбира се, направил всичко необходимо, за да му помогне – извикал лекари, набавил нужните лекарства, грижил се за него – но всичко било напразно. Сърцето му се свивало от мъка, като си помислел, че слугата

му можел да умре или да остане парализиран. Откъде да намери помощ, след като и лекарите били безсилни? Кой можел да му помогне?

Тогава се сетил за Господ Иисус, за когото бил чул, че е на път за Капернаум. Можел ли да се осмели да отиде при Господ, за да Го помоли да изцели слугата му? Учителят вършел толкова много чудеса – но дали щял да благоволи да го изслуша? Стотникът нито за миг не се съмнявал, че Господ *можел* да помогне. Но дали Той щял да *пожелае* да помогне на един *езичник*, питал се той.

Най-напред офицерът поговорил с най-видните си приятели юдеи. „Не смея да отида при Него – казал той, – защото съм езичник.“

Но юдеите знаели какво трябва да се направи. „Бъди спокоен – казали те, – ние ще отидем при Него, за да Го помолим вместо теб. Нас Той със сигурност няма да отпрати.“

Стотникът се зарадвал много на това предложение. Да, разбира се! Това, което той, като езичник, нямал право да поиска, със сигурност нямало да бъде отказано на тези знатни юдеи.

Така юдеите отишли при Господ Иисус. Те били твърдо убедени, че Учителят нямало да откаже помощта Си, ако те Го помолели. Освен това офицерът заслужавал да му се помогне.

„Учителю – казали те, като дошли при Спасителя, – той е толкова добър човек, наистина заслужава да му помогнеш. Обича нашия народ и ни е построил синагогата.“

Какви глупави юдеи! Колко наскърбявали те Господ Иисус с неразумните си приказки! Колко малко разбирали те от делото Му! Нима съществувал човек, който можел да *заслужи* помощта на Спасителя! Та нали всичко, което Спасителят вършел, било по милост! Никой не заслужавал да получи Божията любов, дори и юдеите. В Божиите очи те не били по-добри от езичниците! Ако Бог ги бил избрал за Свой народ, то това било само защото Той бил поискал така да бъде, а не защото те били нещо повече от другите народи. Един ден езичниците, които се уповават на Божията благодат, също ще имат право да принадлежат към Божия народ.

Затова стотникът можел и сам да отиде при Господ Иисус. Това бил урокът, на който Господ искал да ги научи. Но Той не наказал юдеите за нелепите им думи, а им казал просто: „Ще дойда и ще го изцеля.“ Прекрасно, казали си те, мисията ни се увенча с успех!

Вероятно тези видни господа били много доволни, мислейки си, че заслугата за това била отчасти и тяхна – нали били юдеи! Пък и от само себе си се разбирало, че те, като израилтяни, имали право на това.

Но когато Господ тръгнал към дома на офицера, насреща му се задали

още няколко души. И те идвали с послание. Офицерът бил размислил. Защо трябвало юдеите да молят Учителя да отиде при него в дома му? Това съвсем не било необходимо. Учителят бил достатъчно могъщ, за да изцели слугата му дори от разстояние.

Тъй като офицерът смятал себе си за недостоен да отиде при Господа, той бил изпратил няколко приятели да Му предадат неговата молба. Но когато чул, че Спасителят идвал към него, той вече не можел да остане спокойно у дома си. Великият Учител идвал в неговия дом? В дома на един езичник? Не, това не бивало да става!

Затова стотникът бързо излязъл и отишъл сам при Господ Иисус, като Му казал: „Господи, аз не се считам за достоен да дойда при Теб. Сега разбрах, че Ти искаш да дойдеш при мен. Но аз не го заслужавам. Пък и не е необходимо. Защото, както на мен ми се подчиняват по-низшестоящите от мен поради властта, която цар Ирод ми е дал, така на Теб Ти се подчиняват болестите и недъзите. Аз само трябва да кажа на някой от своите подчинени: „Иди!“ – и той отива, и на друг „Ела!“ – и той идва, а на слугата си: „Направи това!“ – и той го прави. Така и Ти можеш да заповядваш на болестите, и те си отиват. Ти си Божият пратеник.“

Господ Иисус слушал удивен. Какво чудно нещо! Езичник да говори по такъв начин! Колко голяма била вярата на този човек! Колко добре разбирал той, че Спасителят бил дошъл от Бога, за да върши Неговото дело на земята. Дори юдеин не бил говорил така досега!



Господ се обърнал към юдеите, които Го следвали, и казал: „Истина ви казвам, че дори и в Израил не съм намерил толкова голяма вяра.“

Колко тъжно наистина! Каква мъка причинявало това на Спасителя!

И все пак в сърцето на Господ Иисус имало и радост, защото дори един езичник можел да вярва и да говори по такъв начин. Това било едно пре-красно чудо от Бога, което обещавало още по-големи чудеса.

„Слушайте – казал Той на стоящите около Него хора, – така, както този човек вярва сега в Мен, така по-късно много езичници ще повярват в Мен. Тогава и те ще станат участници в завета и граждани на Божието царство. Ще бъдат негови поданици още тук, на тази земя, и един ден ще празнуват заедно с всички спасени в новата земя.“

След това Господ отправил едно сериозно предупреждение: „Само този, който повярва в Мен и признае, че Аз съм Божият пратеник, само той ще принадлежи на царството и ще празнува заедно с другите в небето.“

Който не повярва, макар и да е израилтянин, няма да участва в този празник, а ще бъде изхвърлен навън в черната тъмнина, където ще бъде плач и скърцане със зъби. Тогава ясно ще се види, че Аз съм даденият от Бога Спасител.“

После Господ се обърнал към офицера и му казал: „Иди си, слугата ти оздравя.“

Когато се прибрал у дома, стотникът видял, че слугата му наистина бил оздравял. Така той могъл да се наслади на славата на Божието царство.

С тази история Бог ни показва колко богати можем да бъдем, когато сме граждани на небесното царство. Той казва и на нас: „Който вярва в Сина, има вечен живот; а който не се покорява на Сина, няма да види живот, но Божият гняв остава върху Него.“

ПОКАЯЛАТА СЕ ГРЕШНИЦА

ЛУКА 7:36–50

Животът на Господ Иисус на земята представлявал една голяма борба с неверието на хората. Те не приемали това, което Той говорел, а Му противоречали и Му се присмивали. Враждебно настроени към Него били преди всичко най-видните хора – фарисеите, книжниците и садукееите. Те Го мразели поради думите Му.

Но освен тях имало и хора, които не били съвсем наясно. Те не са знаели какво да мислят за Него. Той наистина вършел чудеса и говорел много хубави неща, но това едва ли означавало, че бил Месията. Съмнявали се дори дали бил пророк. Един от фарисеите, Симон, искал да узнае нещо повече

за Него. Той не вярвал, че Господ не бил обикновен Човек, но не искал да съди, без да е съвсем сигурен. Затова решил да Го покани у дома си, за да поговори спокойно с Него и да се увери, че Той наистина *не* е пророк.

И така, един ден Иисус бил поканен на гости от Симон. Гост на един толкова знатен фарисей – каква велика чест! Спасителят добре познавал мислите на този високомерен човек и вероятно не приел поканата много охотно. Нима фарисеят не можел да повярва само на Неговото слово?

И все пак Господ не отказал да отиде в дома на гордия фарисей, защото Той бил дошъл, за да спасява, а не за да съди. Затова не казал нищо за високомерието му. Не казал нищо и при пристигането Си, когато към Него се отнесли като към по-маловажен гост. Нямамо слуга, който да Го посрещне и да измие краката Му, какъвто бил тогава обичаят. Нямамо и приготвена вода, с която сам да Си ги измие, а фарисеят дори и не помислил да направи това вместо Него. Той се чувствал прекалено важен, за да изпрати някого да Му донесе вода.

Господ много добре знаел, че тук Той не бил обичан и почитан. Затова и не Го посрещнали с целувка и не Му предложили благоуханно масло, за да се освежи. Домакинът Го считал за недостоен за всичко това. Той трябвало да седне на трапезата с прашно лице и неумити крака.

Колко обидно било това за Господ Иисус! Колко грубо се държал фарисеят към Него! И въпреки това Той не изразил никакво възмущение. Не се показал нито обиден, нито оскърбен, защото искал да го спечели за Бога.

И така, всички започнали да ядат. Според обичая на тази страна гостите трябвало да се хранят полулегнали, разположени около масата на възглавници и облегнати на лявата си ръка. Краката на всеки един от поканените се протягали зад следващия, облегнал се на него човек.

Но в дома на фарисея имало и други хора освен сътрапезниците. В онази страна вратите на къщите не се затваряли както при нас. Всеки, който искал, можел да влезе и да послуша разговорите, които се водели около трапезата.

По този начин вътре се вмъкнала една жена. Тя обаче не се спряла, за да слуша, а се запътила направо към Спасителя и застанала при краката Му.

Всички я гледали удивено. Какво правела тази жена там? Защо плачела така сърцераздирателно! Съзлите ѝ се стичали от очите ѝ и обливали краката на Спасителя. После тя бързо разпуснала косите си и започнала да изтрива с тях краката Му. И така, както била наведена, ги обсипвала с целувки. След това извадила изпод дрехата си алабастрен съд, счупила издълженото му гърло и изсипала цялото съдържание. Върху краката на Спасителя се разляло прекрасно, благоуханно миро.

Но коя била тази жена?

Фарисеят добре знаел, тъй като безбожният ѝ живот бил известен на целия град. Тя била грешница.

Ако можел, той с най-голямо удоволствие би ѝ посочил вратата и никога не би ѝ позволил да го докосне. Да, той знаел твърде много за нея, за да допусне това. Освен това сега вече определено можел да каже, че Иисус не е пророк. В никакъв случай! Не можело един пророк да не знае каква е тази жена, а още по-малко да ѝ позволява да Го докосва! Сърцето на фарисея се изпълило с гняв. Как можело в дома му да стане такова нещо!



Спасителят също знаел коя била тази жена. Той също познавал безбожния ѝ живот. Но Той знаел и друго. Знаел, че жената била чула това, което Той говорел, и сърцето ѝ било поразено от думите Му. Той говорил за Божията любов към грешниците и тя повярвала в думите Му. „Тази любов е и за мен“ – казала си тя. После Той говорил за Божията благодат и тя отново Му повярвала: „И тази благодат също е за мен.“ Чрез Словото Си Той ѝ показал нечистотата на нейните грехове и тя била дълбоко засрамена. Колко горчиво плакала и се покаявала! Ах, ако можела само да изличи всичките си грехове! Но това било невъзможно! Тя нямало никога вече да може да очисти напълно живота си.

Най-накрая Господ Иисус казал, че бил дошъл, за да изкупи греховете на хората и да понесе вместо тях наказанието, което те заслужавали. Така те щели да могат да заживеят нов живот като Божии деца.

Тя изслушала и тези думи на Господ с неизразима радост: „И това спасение е и за мен!“ Сърцето ѝ преливало от благодарност. Колко много Го обичала тя сега! Как жадувала да Му покаже своята признателност!

По-късно жената чула, че Господ бил дошъл в дома на фарисея, и в миг забравила всичките си страхове. Тя престанала да мисли какво щели да си кажат хората и какво щял да си помисли видният фарисей. Тя трябвало да се срещне с Господ Иисус и да Му покаже колко Му била благодарна и колко много Го обичала. Затова сега била тук.

Колко се зарадвал Спасителят на нейното идване! Ето един човек, който вярвал в Него!

Но колко разгневен бил фарисеят! Сърцето му се късало от яд, като гледал жената. Лицето му изразявало най-голямо възмущение и отвращение. Какъв позор! Този Иисус се представял за Пророк, а дори не знаел, че тази жена била грешница – как иначе би се занимавал с нея! Макар и да не ги изразявал на глас, чувствата му били изписани на лицето.

Но Господ Иисус виждал и сърцето на Симон и ясно прочел всичките му мисли. Каква огромна глупост и високомерие!

Господ ли не трябвало да се занимава с грешни хора? Той ли не бил пророк, щом вършел това? А когато дойдел Месията, какво щял да стори? Да не би Симон да си мислел, че Избавителят щял да дойде заради добрите хора? Нима всички пророци не казвали, че Спасителят щял да дойде, за да спаси грешниците? Колко малко разбирал гордият фарисей писаното от пророците. Сигурно затова той не разбирал нищо и от делата на Спасителя!

И въпреки това Господ запазил любезността Си. Той искал да поучи Симон. Може би фарисеят щял да разбере нещо от приятелските Му думи?

„Симоне – казал Той, – имам да ти кажа нещо.“

„Кажи, Учителю“ – отговорил Симон с възможно най-учтив тон, макар че негодуванието ясно личало по гласа му.

Господ продължил: „Имало двама души, които дължали пари на един и същ човек. Единият му дължал петстотин хиляди, другият – петдесет. Но и двамата не можели нито да му ги върнат, нито да вземат от другаде назаем.

Какво направил този човек тогава? Опростил дълговете и на двамата. Няколко мислиш – кой от двамата го е обикнал повече?“

Може би Симон вече бил започнал да разбира нещо?

Но отговорът му не бил учтив. Този път той не нарекъл Господ „Учителю“. Дори Му се разсърдил, че искал от него отговор. Той не искал да бъде поучаван и нямало да се остави да го изпитват като малко дете. „Предполагам онзи, на когото е опростил повече“ – казал високомерно той.

Господ отново не се разсърдил. Той продължил да се държи любезно и дори похвалил Симон: „Това е добър отговор – казал му Той. – Правилно отсъди.“ После му показал и поуката.

Посочил жената и му казал сериозно: „Симоне, виж тази жена. Погледни я внимателно.“

За Симон това било голямо изпитание. Грешница като тази жена изобщо не заслужавала да бъде погледната, а ето, че Иисус искал от него да я погледне внимателно. При това той разбрал по тона, с който Учителят говорел, че Той не я презирал.

Сега Симон щял да разбере какво мислел Господ за тази жена. Но освен това щял да разбере и какво мислел Той за него.

„Аз дойдох в дома ти – казал Господ, – и как се отнесе ти с Мен? Като с по-низш. Дори не ми даде вода, за да си измия краката. За теб нямаше особено значение, че аз съм твой гост.

А тази жена? Какво направи тя? Уми краката Ми със сълзите си и ги изтри с косите си. Така тя показа любовта си към Мен, Симоне.

Когато аз влязох, ти не Ме целуна за добре дошъл. А тя не е престанала да целува краката Ми, защото иска да Ми покаже благодарността си.

Ти не помаза с масло главата Ми, а тя помаза с миро краката Ми – толкова голяма е любовта ѝ към Мен, Симоне.

И знаеш ли защо тя толкова Ме обича и Ми е благодарна? Защото знае, че много неща са ѝ простени.

Да, тя наистина е водила лош живот, това е така. Но тя го признава и скърби за него. И защото знае, че много ѝ е простено, затова любовта и благодарността ѝ са толкова големи.

Който си мисли, че малко му се прощава, той не обича много и не показва голяма любов, Симоне. Какво огромно чувство на вина изпитва тази жена, за да показва толкова голяма любов! Бог иска точно това. Пред Него всички хора са грешници, но не всички грешници се покаяват. Господ търси точно това – покаяние.

А ти, Симоне, какво мислиш по този въпрос?“

Симон, надменният фарисей, трябвало да се замисли над това.

После Господ отново се обърна към жената и ѝ казал: „Греховете ти са простени.“ О, колко щастлива я направил Той! Сега вече тя никога вече няма да се измъчва заради тях. И ако все пак някога страхът отново обземел сърцето ѝ и съвестта ѝ започнала да ѝ нашепва: „Няма прощение за такава голяма грешница“, тогава тя щяла да си спомни думите, които сама била чула от устата на Спасителя: „Греховете ти са простени.“

Какъв мир и покой царували сега в сърцето ѝ! Тя вече можела да спре сълзите си. Достатъчно било да бъде благодарна и да обича.

Дали сега хората в къщата разбрали кой бил Господ Исус? Думите Му ясно показвали, че Той познавал не само *живота* на тази жена, но и *сърцето* ѝ. Той знаел не само за греховете ѝ, но и за покаянието ѝ.

Но Господ познавал също така и Симон. Той знаел и най-съкровенията му мисли.

Исус от Назарет не бил просто един от пророците. Той бил *Пророкът*, Божият Син, който бил дошъл на света, за да го избави от греха.

Разбирал ли Симон това?

Библията не ни дава отговор на този въпрос. Може би нямаше да имаме никаква полза, ако го знаем. Но тя задава същия въпрос и *на нас*. Това е най-големият въпрос, на който всеки от нас трябва да даде отговор.

Сътрапезниците на Симон също не знаели какво да отговорят на този въпрос. Но те и не *искали* да знаят. Не искали да вярват в Исус и да Го обичат. И отново били разгневени на думите Му.

„Греховете ѝ са простени? – чудели те. – Как може Той да прощава грехове – да не е Самият Бог? Каква наглост!“

И макар че не изказали на глас всички тези думи, Господ добре познавал мислите им.

Той знаел, че те не притежавали нещо много важно, което тази жена притежавала – вяра.

Ако те не повярвали в Него, никога нямало да Го познаят и нямало да бъдат спасени. Тази жена била спасена, защото била повярвала в Него. Затова Той ѝ казал: „Твоята вяра те спаси. Иди си с мир.“

Един щастлив човек се запътил към дома си. Спасен чрез вяра!

УКРОТЯВАНЕ НА БУРЯТА В МОРЕТО

МАТЕЙ 8:23–27; МАРК 4:35–41; ЛУКА 8:22–25

Господ Исус имал тежък ден. Той с часове бил говорил от една лодка на множествата, а след това още веднъж бил обяснил всичко на учениците Си. Вече било късно, но хората все още не се прибирали по домовете си. Те стояли на брега на езерото и чакали Господ да им каже още нещо. Но Той бил уморен и имал нужда от почивка.

Защото Спасителят бил Човек също като нас. И Той се уморявал и трябвало да Си почива. Затова казал на учениците Си: „Да минем на отвъдната страна на езерото. Там е тихо и можем да се уединим.“

Учениците изпратили хората и се качили в лодката. После я насочили към по-дълбоки води и опънали платната. Всичко било чудесно! Лодката леко се полюшвала и вълните мирно се плискали в носа ѝ. Плаването било истинско удоволствие.

Но Господ Исус бил уморен. Той се бил трудил толкова много и работата, която вършел, била толкова тежка! Да, хората наистина Го слушали, но толкова зле Го разбирали, че Той непрекъснато трябвало да повтаря едни и същи неща.

В задната част на лодката имало скамейка, а върху нея – възглавница. Господ легнал на скамейката, сложил главата Си на възглавницата и не след дълго заспал.

В лодката настанала тишина. Учениците разбирали, че Учителят им имал нужда от почивка и вършели всичко колкото се може по-тихо, за да не смутят съня Му.

Но ето, че излязъл вятър. Учениците били опитни мореплаватели и добре познавали това езеро. Те знаели, че от него можели да се очакват всякакви изненади. Вятърът духнал от планините на север съвсем неочаквано и надигнал големи вълни.

Учениците били подготвени за това. Те знаели какво трябва да правят. Но този път били необходими по-големи усилия от обикновено. Вятърът бушувал с невиждана сила и лодката застрашително се люшкала насам-натам.

Вълните ту я издигали нагоре, ту я запращали в дълбините! Щяла ли да издържи на всичко това? Но ето, че една вълна заляла цялата лодка и помела от палубата всичко, което не било закрепено здраво. Мачтите започнали да се чупят, платната – да се късат. Това нямало да свърши добре. Лодката се накланяла толкова силно, че започнала да се пълни с вода.

С угрижени лица учениците правели, каквото можели, но от усилията им нямало никаква полза. Вятърът и морето сякаш си били поставили за цел да ги потопят.

А през цялото това време Господ Исус спял!

Учениците не Го събуждали, защото знаели, че Той наистина бил много уморен и се нуждаел от почивка.

Но повече не можели да чакат. Били обезумели от страх. Не разбирали как Господ можел да спи в тази ужасна буря. Били забравили, че Той бил Спасителят на света, и не вярвали, че можел да ги опази. Виждали единствено бушуващото море и чували само бученето на вилнеещата буря. Били изплашени до смърт!

Те потъвали, а Учителят не се интересувал от това. Той просто си спял. Започнали да Го дърпат за ръката, да Му викат в ухото: „Учителю! Учителю! Събуди се! Потъваме!“

А когато Господ се събудил, започнали да недоволстват: „Нима не Те е грижа, че потъваме? Нима това не Те засяга! Как можеш да спиш!“ Ах, колко често наскърбявали те Спасителя с думите си! Те всъщност му казвали: „Ти изобщо не се интересуваш какво ще стане с нас!“

Какви сурови и несправедливи думи! Нима учениците все още не били разбрали, че Спасителят бил дошъл, за да избави света от всякаква беда?

Нима те не знаели, че не можели да загинат, докогато Той бил с тях? Въпреки че дори и да загинели, нямало да бъдат изгубени, защото щели да отидат на небето.

Господ решил да им покаже това.

Той станал и смъмрил вятъра, който се осмелявал да плаши така учениците Му. „Спри!“ – казал Той и заповедта Му била изпълнена. Вятърът незабавно престанал.

После Той се обърнал към морето: „Мълчи! Утихни!“ Също като вятъра, вълните веднага се подчинили. Какво чудо наистина – само допреди няколко минути морето бушувало яростно, а сега било гладко като огледало!

Учениците облекчено въздъхнали. Те били спасени!

И все пак сърцата им били изпълнени със страх. Но това бил друг страх – свещен. С дълбоко благоговение и огромно страхопочитание те вдигнали очите си към Учителя. „Кой е Този, който може да заповядва на вятъра и на вълните, и те да Му се подчиняват?“ Имало само Един, който можел да прави това – Бог!

Нищо чудно, че учениците изпитвали страх, като си мислели за случилото се. Нима с тях бил Самият Бог?

Да, учениците трябвало да научат, че Господ Исус бил не само Човек, че Той бил и Божият Син! Затова вятърът и морето Му се подчинили и затова Той опазил учениците от корабкрушение. Те били забравили това.

„Защо се уплашихте? Къде беше вярата ви?“ – попитал Господ, но те не можели да Му отговорят. Изпитвали срам, че толкова малко познавали и се доверявали на своя Спасител.

Може би и нас днес Господ трябва често да ни порицава? Не изпитваме ли и ние често пъти страх поради маловерие? Не си ли мислим и ние понякога, че загиваме? Но нали това не е възможно щом Господ Исус е с нас? Той е с всички, които вярват в Него. Той сам ни го е казал! Ако не забравяме това, и ние можем да запеем думите на тази песен:

От бушувачи вълни
Господ ни избави.
И от смъртни дълбини
ни завинаги спаси –
за да бъдем с Него в мир,
вечно щастие и шир.

ОБЛАДАНИЯТ ОТ ЗЛИ ДУХОВЕ В ГАДАРИНСКАТА СТРАНА

МАРК 5:1–20; ЛУКА 8:26–39

Господ Исус поискал да покаже на учениците Си още нещо от Своята мощ и любов.

Те пристигнали в гадаринската страна, наричана още герасинска. Брегът била скалист, осеян с много пещери, в които били изсечени гробове.

Едва били стъпили на сушата, когато насреща им се задал човек. Той тичал към тях, като размахвал ръце и яростно крещял.

Този човек изглеждал страшно. Видът му всявал ужас. Бил почти гол. Цялото му лице било обезобразено, а очите му блуждаели диво. Почти бил изгубил човешкия си облик. Бил обладан от зли духове, т. е. бил изцяло под властта на дявола. А дяволът му давал ужасяваща сила и това го правело много опасен.

Отначало хората се опитвали да го усмирят, като го връзвали. Но той разкъсвал всички връзки и въжета. После оковали ръцете му и краката му във вериги. Но и те не били достатъчно здрави – той ги счупил на парчета.

След като не могли да го укротят, те го пуснали. Тогава той избягал извън града и заживял сред скалите. Нощем спял по гробовете на мъртвците, а през деня се подвизавал по пътищата, тъй че никой повече не дръзвал да минава по тях.

Но този човек бил опасен не само за другите. Той причинявал зло и на себе си, като се удрял с камъни и се наранявал.

Колко е страшно да си под властта на дявола! Нека се молим Господ да ни води с Духа Си, за да не попаднем под властта на злия враг!

Бедният човек! Кой можел да го освободи от ноктите на силния Сатана?

Но ето, че дошъл Господ Исус. Сега вече имало надежда за този нещастник. Нали Господ Исус бил дошъл на земята, за да унищожи мощта на дявола? Затова Той можел да помогне на обладания от зли духове.

Но дяволът също знаел това. Той познавал Господ Исус. Много добре знаел кой бил Той и какво бил дошъл да върши на земята. Знаел, че Господ бил дошъл, за да разруши царството му, да унищожи властта му и да направи хората отново Божии деца. Той сигурно щял да поиска да му отнеме този човек. Но Това не бивало да се случва. Затова той подгонил нещастника към Господ, за да Го нападне.

Но Господ Исус не се уплашил и не избягал. Той бил потресен от това, което виждал. Колко ниско можел да падне един човек! Колко нещастен можел да стане, когато попаднел под властта на дявола!

Спасителят бил дълбоко покъртен от съдбата на този човек. Той спокойно изчакал, докато нещастникът дошъл при Него, и внимателно се вгледал в него.

Обладаният от зли духове не знаел кой бил Господ. Дяволът обаче Го познавал. Това бил Исус, Синът на Всевишния Бог. А той не можел да търпи Неговото присъствие.

Но още преди дяволът да успее да стори нещо лошо на Господ, обладаният се свлякъл пред Него на земята, без да престава да крещи.

Защото този, който се уплашил и ужасил, бил не Господ Исус, а дяволът. Той съзрял частица от могъществото и величието на Божия Син. Назрял моментът, в който щяло да се случи нещо, от което дяволът изпитвал смъртен страх.

Господ го заговорил. „Излез от него!“ – казал Той.

Дяволът се разтреперил. Тук имало Един, който бил по-могъщ от него. Той не можел да мери сили с Исус. Трябвало да пусне плячката си.

Тогава обладаният започнал да хленчи: „Иисусе, Сине на Всевишния Бог, какво общо има между Теб и мен?“ Но този, който говорел, не бил човекът, а злият дух, който живеел в него.

Наистина между Господ Исус и дявола няма нищо общо. Господ ще срази дявола, и един ден, когато дойде Неговото време, ще го хвърли в огненото езеро.

„Моля Те, не ме мъчи“ – умолявал той.

Дяволът се страхувал. Къде щял да отиде, ако излезел от този човек?

Господ гледал как обсебеният лежал проснат в краката Му. Той искал човекът да разбере истината. Този човек не бил дявол. Той бил Божие създание. Човек със собствено име. Той отново трябвало да разбере това.

Затова Господ попитал: „Как се казваш?“

Но вместо да отговори човекът, отговорил дяволът. „Легион“ – изкрещял той (защото демоните били много).

Но независимо че били много, те трябвало да се подчинят на заповедите на Исус, Божия Син. Трябвало да излязат от този човек и да отидат другаде. Но къде? „Не, само не в бездната“ – помолили Му се те.

Недалеч от това място имало голямо стадо свине с пазачите си. „Позволи ни да влезем в тези свине“ – помолили се демоните. Господ им позволил. Тогава те оставили човека и влезли в свинете.

Изведнъж цялото стадо полудяло. Животните започнали да се блъскат като обезумели едно в друго и всички заедно се спуснали към мястото, където скалите свършвали. Нищо не можело да ги обуздае. Накрая всички се хвърлили надолу с главата от стръмнината и се издавили във водата.

Да, такива са делата на дявола – унищожение, убийство, поквара. Добре е да не забравяме това. И нека не преставаме да се молим: „Господи, избави ни от лукавия.“

Мъжете, които пасели свинете, били смъртно уплашени. И в това нямало нищо чудно. Те пасели чужди свине и носели отговорност за тях. Смущението им било разбираемо.

Сега те трябвало да отидат при Господ Исус и да Го помолят за помощ. Трябвало да Му кажат: „Господи, не знаем какво да сторим. Помогни ни.“

Но за жалост мъжете дори не помислили да отидат при Него, а хукнали към града, за да разкажат за нещастieto си. „Всички свине са мъртви! Обладаният от демони оздравя, но ние загубихме свинете.“

Всички хора от града излезли. Към тях се присъединили и хората от околните села. Когато дошли на мястото на случката, те видели, че всичко било така, както им разказали свинарите. Господ Иисус седял на една скала, а в краката Му бил човекът, от когото толкова се страхували преди това.

Същият човек ли бил това, който по-рано всявал такъв голям ужас у тях? Сега той бил прилично облечен и всеки можел да види, че бил напълно с ума си. Той слушал какво говорел Спасителят и очите му сияели от радост, защото бил спасен. Бог му бил сторил това добро.

Каква промяна! Какво облекчение! Това бил един човек, когото Спасителят бил избавил от дявола. Как да не се радват и другите заедно с него!



Новодошлите обаче не се зарадвали. Това, че човекът бил оздравял, щяло да чудесно, стига само те да не бяха загубили свинете си. Те не искали да упрекват Иисус, но не могли да не съжаляват за многото пари, които били загубили. При това загубата била невъзвратима.

Затова те не се радвали, а дори се страхували – ами ако им се случели още такива неща, ако трябвало да загубят още повече пари? Това никак не им било приятно.

Те изобщо не разбирали, че Спасителят искал и тези хора да Го познаят като Избавител. Те още не били проумели колко страшен бил дяволът. Ис-

торията със свинете ги била засегнала само доколкото били загубили пари. Сега те се уплашили да не би да им се наложи да претърпят още материални загуби.

„Иди си, ако обичаш – помолили те Спасителя. – Ако останеш тук, сигурно ще загубим още пари.“

Колко ужасно било това! Хора, които умолявали Спасителя да си иде, защото се боели, че ще обеднеят поради Него.

Тогавя Спасителят си тръгнал.

Той бил дошъл, за да им помогне. Бил им показал ясно кой бил Той. Но те не Го искали. Те не признавали нито греховете си и нещастията си, нито властта на дявола и не чувствали никаква нужда от Него. Господ не искал да им се натрапи, Той искал те доброволно да Го приемат. За това се обърнал и тръгнал към лодката, без да ги накаже заради неверието им. Той не бил дошъл, за да съди, а за да спасява.

Но един ден Господ ще дойде, за да съди всички – и живи, и мъртви. Тогавя Той ще осъди и ще накаже тези хора, които Го помолили да си отиде, защото за тях парите и имотът им били по-скъпи от съкровищата, които Спасителят дава.

И все пак имало един човек, който искал да остане при Господ Исус. Това бил избавеният от демоните. Сега той вече обичал Спасителя и Го познавал като Избавител. „Господи, моля Те, позволи ми да остана с Теб – помолил Му се той. – Нуждая се от Теб. Ами ако отново попадна под властта на дявола?“

Но Господ отклонил молбата му: „Не, ти трябва да се върнеш у дома“ – казал му Той.

„Но, Господи – продължил да се моли човекът, – нека да остана при Теб. Не мога без Теб.“

И все пак той трябвало да си тръгне. Защото Господ Исус имал за него друга задача. „Чуй сега – казал му Той, – иди си у дома при своите и им разкажи какво ти стори Бог. Сега това е твоята задача.“

Колко добър бил Господ Исус към хората, които Го помолили да си отиде! Той не ги изоставил напълно, а им дал нова възможност да чуят благата вест. Избавеният човек също не трябвало да се страхува, че отново щял да попадне под властта на злия дявол. Сега той принадлежал на Господ Исус, който никога вече нямало да го остави. Той бил воден от Божия Дух, който сега живеел в него и нямало да допусне Сатана да го завладее отново.

Така освобожденият от демоните човек се прибрал у дома си и започнал да разказва за Господ Исус. Където и да отидел, той говорел за Бога, своя Спасител. По този начин той показал, че действително вярвал в Него.

Така Господ дал възможност и на хората в гадаринската страна да чуят Неговото послание.

ВЪЗКРЕСЯВАНЕТО НА СИНА НА ВДОВИЦАТА ОТ НАИН

ЛУКА 7:11-17

Господ не останал дълго в Капернаум. Той знаел, че времето с което разполагал, било кратко, и че Той имал да каже и да научи хората на още толкова много неща. Затова Той не си дал почивка, а отново побързал да напусне града и се отправил към Наин, един малък град, който се намирал на няколко часа път.

С Господ тръгнали не само дванадесетте Му ученици. Последвало Го и голямо множество народ. Пътуването било изморително. За да стигнат до Наин, трябвало да се изкачат и да се спускат по хълмисти места.

Защо Спасителят правел това? Защо не си останал в Капернаум? Нали и там можел да говори?

Защото знаел, че трябвало да отиде в Наин. И в този град имало нужда от Него. Там Той трябвало да изяви славата Си по един много особен начин.

Когато Господ Иисус слязъл с учениците Си от планината и стигнал до портата на града, срещу Него се задало едно голямо множество. Всички се движели бавно и гледали тъжно. Какво било това скръбно шествие?

Когато множеството се приближило, станало ясно, че това било погребално шествие. Най-отпред носели смъртен одър, на който лежала неподвижна фигура. Останалите вървели след него. Всички плачели и жалеели.

Точно зад носилката вървяла жена. Тя била най-нажалена. Сигурно защото обичала мъртвия най-много. Кой ли бил той?

Това била една много тъжна история. Мъртвият бил едничък син на майка си. Единствената ѝ опора и утеха. Защото жената била вдовица. Тя вече била загубила мъжа си и била останала сама със сина си. Мъката ѝ била голяма, но за щастие, тя все още имала своя син, който можел да работи и да се грижи за нея.

Сега обаче умрял и синът ѝ и жената останала съвсем самичка на света. Това било неговото погребение. Как щяла да живее занаяпред?

Всички изпитвали голямо съчувствие към вдовицата и много хора от града дошли да я придружат в това последно изпращане. Всички плачели заедно с нея. Наистина, тя била благодарна за това състрадание. Добре било да има такива приятели, които да ѝ съчувстват. Но дали те можели да ѝ върнат сина, дали можели да ѝ отнемат самотата? За съжаление не! Пък и кой ли човек можел да направи това!



О, ако само Господ Иисус бил там , когато момчето било болно! Той наистина щял да го изцели. Но Него Го нямало.

А сега вече нямало смисъл да молят Спасителя за помощ, защото никой не можел да стори нищо срещу смъртта. Да, сега вече било твърде късно.

Но Господ Иисус никога не идвал твърде късно. Той знаел точно кога било Неговото време. И не било никак случайно, че Той стигнал до градската порта точно в този момент. Той искал да бъде така.

Той е Този, който има власт над смъртта. Спасителят познава много добре този страшен враг на хората. Той знае, че смъртта носи раздяла, разруха и огромни страдания. О, колко страшен е грехът! Каква мъка е донесъл той в света!

Горката жена! Тя цялата се била превила от скръб. Господ дълбоко ѝ съчувствал.

Той съчувства и на нас, когато страдаме.

Ние можем да Му изкажем цялата си мъка и тогава Той взема нашата болка върху Себе Си и ни помага да понесем страданието. Той ни дава истинска помощ и утеха.

Така постъпил Господ и с тази жена. Той се приближил до нея и ѝ казал: „Не плачи.“

Но как да не плаче, когато била загубила всичко, което имала на света? Не, жената не можела да не плаче.

Но думите на Спасителя никога не са напразни. Защото Той може да стори много повече от това, да ни помогне да понесем мъката. Той може да ни я отнеме. И един ден Той ще стори това за всеки, който вярва в Него. Ще изцели всяко страдание, което смъртта е донесла в света. Ще изтрие от очите всички създи. Ще върне на Своите хора всичко добро, което тя им е отнела. Господ ще постигне това чрез Своите страдания и смърт. Защото Той е Спасителят.

И така, Господ решил да покаже всичко това на тази бедна жена. Той сложил ръката Си на носилката и носачите разбрали, че трябвало да спрат. Те застанали и зачакали.

После Господ се обърнал към умрелия младеж и му казал: „Момче, казвам ти, стани.“

И мъртвият чул гласа на Спасителя. Той се изправил, отворил очи и видял Господ Иисус и майка си. После отворил уста и заговорил. Радостта на майката била неопишуема! Тя отново щяла да се върне у дома с живия си син.

Сигурно тогава тези две измъчени души разбрали – Господ Иисус ни събра отново, защото Той е Спасителят. Той е дошъл, за да отмахне греховете и да победи смъртта. Сигурно и те обикнали Господ Иисус с цялото си

сърце и решили да станат Негови служители! Така можели да продължат живота си утешени и спокойни.

И когато отново дойдела смъртта (а тя със сигурност щяла да дойде), за да вземе един от двамата, тогава те щели да знаят – ние отново ще се съберем в небето, където никога няма вече да се разделим. Защото Избавителят дойде, за да ни направи завинаги щастливи!

Колко уплашени били хората, които стоели наоколо! Мъртвец, който се изправил и проговорил! Това наистина било страшно.

Но сред тях имало и някои, които видели нещо повече: „Бог отново проявява милост към народа Си. Отново погледна към нас и си спомни Своя завет. Затова ни е дал Този Пророк. Сега отново виждаме, че Бог ни обича.“

Да, това наистина било така. Това била и целта на Господ Исус, когато възкресил младежа. Той бил дошъл в Наин именно за това.

Той казва и на нас: „Бог ви обича. Затова Ме изпрати при вас, за да бъда ваш Спасител. Страхувате ли се от смъртта? Тогава вярвайте в Мен, защото Аз дойдох, за да победа смъртта. Който вярва в Мен, ще живее вечно.“

ПРОПОВЕДА НА ПЛАНИНАТА

МАТЕЙ 5, 6 И 7

Много неща бил казал вече Господ Исус на хората и много чудеса бил извършил пред тях.

Стотици хора Го били чули и били видели чудесата Му. Но далеч не всички били разбрали какво голямо щастие е да бъдеш гражданин на небесното царство.

Сега учениците били с Господ Исус всеки ден и когато Господ отивал да говори на хората, Той ги викал при Себе Си, за да Го слушат внимателно.

Веднъж отново се събрало голямо множество, за да Го слуша. Тъй като Спасителят искал всички да могат да Го чуват и разбират, Той се изкачил малко по-нагоре по хълма, за да Го виждат. Там седнал заедно с учениците Си и започнал да ги поучава.

В тази проповед Господ отново започнал да им говори за Божието царство. Той искал да им покаже кой принадлежи към това царство.

Най-напред Спасителят споменал „бедните“. Но Той нямал предвид бедните, които нямат пари, а „бедните по дух“. Това са хората, които не се уповават на собствената си мъдрост и хитрост, а протягат ръце към Бога и очакват от Него всичко. Те страдат ужасно, когато престъпват Божиите заповеди. Чувстват се толкова нищожни, че не съдят строго грешките на другите. Те са добросърдечни и не се сърдят за злото, сторено им от други.

Стремят се да живеят според Божията воля. Желанието им не е да бъдат богати и да живеят добре в света, а копнеят за времето, когато Бог ще сложи край на всяка неправда и лъжа и ще отдаде правото на потиснатите. Те не се смятат за по-добри от другите. Знаят, че в себе си имат много лоши неща, за които се нуждаят от Божията прошка. Това, че Бог е милостив към тях, ги прави милостиви към останалите. Те са готови да помагат и да подкрепят, да увещават и да прощават.

„Чистите по сърце“ също са граждани на Божието царство. Това не са хора, които сами са очистили сърцата си, а които вярват в Спасителя и са очистени от Него. Това прави живота им богат и спокоен и ги учи да търсят мира. Те търсят не само своя мир, но и мира с ближните си. Мразят раздорите и правят всичко възможно, за да има любов и разбирателство. Затова те на драго сърце прощават, както Бог е простил на тях.

Ето такива са гражданите на небесното царство – те са „блажени“ хора. „Блажени“ означава хора, изпълнени с блаженство, щастливи хора. Те са такива, защото принадлежат към прекрасното царство, в което Бог управлява със Своята любов и благодат. Бог е Този, който ги утешава в скръбта им. Той им казва, че греховете им са простени по волята на Исус, и че един ден те ще притежават земята. Тогава те никога вече няма да изпитват глад или жажда, защото Бог ще ги насити с всичко прекрасно. Те виждат колко ги обича Бог и колко милостив е Той. Знаят, че са деца на богатия и всемогъщ Небесен Баща.

Но те също така знаят, че хората, които мразят Бог Отец и Господ Исус Христос, мразят и гражданите на това царство.

Това не бива да ги нагъжава, защото по този начин става съвсем ясно, че те принадлежат към това царство. Защото по същия начин са били преследвани и убивани по-рано и пророците. Божието царство е по-ценно от всички съкровища на земята. Освен това тяхната награда на небето ще бъде голяма. Кой не би искал да принадлежи към това царство?

Светът също трябва да разбере, че те са граждани на Небесното царство. Всички хора трябва да могат да видят и чуят това от тях. Защото те са на света точно за това – за да могат хората да видят добрите им дела.

Те са солта на земята. Солта придава вкус на яденето и го предпазва от разваляне. Така и те трябва да въздействат върху света. Чрез тях в света все още може да има много добри неща.

Но какво се прави със солта, когато тя изгуби вкуса си? Изхвърля се, защото вече за нищо не служи. Така става и с вярващите, когато престанат да живеят като граждани на небесното царство. Защото от тях няма никаква полза на земята. Тогава те биват изхвърлени.

Тези хора са и светлината на света. Без тях животът би бил мрачен и безрадостен. Защото ако тях ги нямаше, Бог не би проявявал повече милост към хората. Тогава Той би могъл единствено да наказва.

Да, те са светлината на света и не бива да я угасяват! Нека тя сияе още по-ярко, за да може всеки да я види. Тогава хората наистина ще разберат, че те не са като неверниците и че делата им са добри.

Но славата за всичко това е на техния Баща, който е на небесата. Защото те са само носители на благата вест. Хората трябва да знаят, че не те вършат тези дела, а Небесният им Баща, който живее със Своя Дух в техните сърца. И тогава те ще Му се поклонят и ще Му отдадат слава.

„Сега ще ви кажа и как трябва да живеете – казал още Господ Иисус. – Не дeйтe да мислите, че Аз идвам, за да ви уча на нещо различно от това, което са ви учили Мойсей и пророците, или което Бог е повелил в Десетте Си заповеди. Аз съм дошъл да изпълня точно това. Но трябва да имате предвид, че Бог вижда какво има в сърцата ви. Книжниците и фарисеите казват, че Бог е доволен, ако външността е наред. Но Аз ви казвам, че Бог вижда и защо вършите това, което вършите. И Той ще ви съди по това. Може би вие никога не сте убивали и мислите, че не сте виновни пред Бога за убийство. Но Аз ви казвам, че ако живеете с омраза и гняв в сърцето си, вие вече заслужавате наказание. Може би никога нищо не сте отнемали на друг човек и мислите, че това е достатъчно. Но Аз ви казвам, че който пожелае в сърцето си нещо, което принадлежи на друг, той е виновен пред Бога. Може би си мислите, че вършите голямо нещо, когато обичате приятелите си и им правите добрини, но Аз ви казвам, че трябва да обичате и враговете си и да се молите и те да се покаят пред Бога. Нали искате да бъдете деца на небесния си Баща? Той прави слънцето Си да грее и над злите, и над добрите и дава дъжд и на праведните, и на неправедните. Приличайте и вие на Него.

Може би вие наистина се молите дълго и красноречиво и хората ви се възхищават за това, но Бог знае дали молитвите ви са искрени. Не е нужно да си служите с много думи пред Него. Той добре знае какво има в сърцата ви и какво искате да кажете.

Има и такива, които много дават, за да ги хвалят хората, но пред Бога тяхното благодеяние не значи нищо и те няма да получат от Него награда. Те вече са я получили от хората.

Ако се въздържате от храна, защото скърбите заради греховете си, не е нужно хората да знаят за това. Важно е Бог да го знае. Той вижда в тайно и ще ви отплати.

Не се стремете да забогатеете на земята. Сърцето ви не бива да се уповава на богатство, а на Бога. Тогава няма да се тревожите дали получавате дос-

татъчно на земята. Защото Бог се грижи за вас, както се грижи за птиците и цветята. Просто търсете Божието царство и се молете да станете негови граждани, и Бог със сигурност ще се погрижи за живота ви. Защото, който търси, намира, и който се моли, ще бъде чул.

И ако Бог е така добър към вас, то и вие бъдете милосърдни към другите.

Никога не забравяйте, че в сърцето ви всичко се вижда. Защото не всеки, който Ми казва: „Господи, Господи“, ще влезе в небесното царство, а който върши волята на Моя Баща, който е на небесата. Един ден, когато дойда да съдя, мнозина ще кажат: „Господи, Господи, не пророкувахме ли в Твоето име, не изгонвахме ли демони в Твоето име и не правихме ли много чудеса в Твоето ли име?“ Тогава Аз открито ще им заявя: „Никога не съм ви познавал; идете си от Мен вие, които вършите беззаконие. Защото никога не сте Ме е обичали наистина. Вие сте вършили всичко само за да ви хвалят хората.“ Какъв удар ще бъде това за тях! Тези хора няма да отидат на небето.

Те ще се почувстват като човек, който бил построил къщата си на планински склон, като си мислел, че може да живее там спокойно и в безопасност. Но глупостта му била толкова голяма, че я построил върху пясък. И когато излязла първата по-силна буря, къщата се сринала. Пясъкът се свлякъл изпод къщата и тя се разрушила. Свършено било с щастието му!

Но разумният човек строи къщата си на здрава скала. Там тя ще бъде стабилна. Могат да се леят дъждове, могат да вилнеят ветрове, могат да беснеят бури около нея, но те нищо няма да ѝ сторят, защото е построена на канара. Обитателите ѝ могат да са спокойни. Така е с всеки, който чува думите Ми и ги изпълнява.“



ОЧИСТВАНЕТО НА ПРОКАЖЕНИЯ

МАТЕЙ 8:1–4

Господ Исус говорил дълго на хората. Неговите думи им направили дълбоко впечатление.

Колко сериозно било всичко, което казвал! Тук нямало място за шега. Той не говорел като книжниците, а действително мислел това, което казвал. Поучавал като един, който знаел, че думите му били истина. Говорел като някой, който имал власт.

Думите Му не оставяли никого безразличен. Човек не можел да се отърси от тях и да ги забрави. Трябвало да се замисли над тях и да направи своя избор – или за, или против. Нямаło среден път.

Човек или се съгласява с Господ Исус и търси да влезе в Божието царство, или се разгневява и Го намразва, както сторили книжниците и фарисеите. Но никой не може да се държи, сякаш изобщо не Го е чул или всичко това не го засяга – това не е възможно.

Когато Господ слязъл от хълма, хората продължили да Го следват. Те очаквали от Него да каже още нещо или отново да извърши чудо. Но изведнъж всички се пръснали, надавайки ужасени викове: „Пазете се, пазете се, прокажен!“

Причината за всичко това бил един човек. Той не бил сред множеството, а стоял отстрани, докато Господ Исус говорел.

Този човек изглеждал ужасно. Всеки, който го погледнал, изтръпвал от страх и съжаление. Видът на това побеляло лице и блуждаещи очи говорел за сигурна смърт. Нямаło лекар, който знаел цяр за тази отвратителна болест. Никой човек не можел да му помогне.

Всеки трябвало да внимава да не се допре до такъв болен, защото можел да се зарази. Всички се държали на безопасно разстояние от него.

Как можело такава нещастие да сполети човек?

Можело, защото хората са грешници. Пред Бога те са също толкова отвратителни и нечисти отвътре, колкото прокаженият – отвън. Всяка болест и всяко нещастие са последица от греха, а проказата е най-ужасната. По вида на прокажения всеки може да види колко отвратителен е грехът в Божиите очи.

Ако Бог постъпваше с нас според греховете ни, всички щяхме да бъдем прокажени. Но Бог е толкова милостив към нас, че ни опазва от тази страшна болест.

Всеки човек, който се разболявал от проказа, не можел да остане сред другите хора. Той трябвало да напусне дома си и да заживее в някое отда-

лечено място. Ако някой случайно се окаже близо до него, трябвало да го предупреди, като извика: „Нечист съм! Нечист!“

Колко тъжно! Човек, който бил така нечист, вече не можел да бъде заедно с другите хора. Но най-лошото било, че той вече не можел да посещава синагогата и храма, не можел да се доближава до Бога. Колко скръбен и мрачен бил животът на прокажения! Болен, самотен и лишен от Божията близост. Едва ли имало нещо по-тъжно от това!

Така било и с този човек. Той бил безкрайно нещастен.

Но прокаженият чул за Господ Исус и разбрал в сърцето си, че това не бил обикновен човек. Този Исус, който умее да говори толкова прекрасно и да върши такива велики чудеса, сигурно бил обещаният Месия. Ако Той искал, можел да го очисти. Прокаженият бил сигурен в това.

Той *трябвало* да отиде при Него. Знаел, че нямам право да ходи сред хората, но не можел да не отиде при Господ Исус. Това било въпрос на живот и смърт. Ето защо той се престашил.

Когато отишъл до множеството, болният чул как хората се развикали и видял как се разбягали ужасени. Може би и Спасителят щял да побегне? Но не, Той останал на мястото Си. На лицето Му било изписано огромно състрадание.

Нещастникът паднал на колене пред Него и Го помолил: „Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш.“

Тези думи били като музика в ушите на Господ Исус. Човекът вярвал, че Той можел да направи това, и вярата му нямамо да бъде излъгана!

Спасителят се навел към коленичилиия човек, протегнал ръката Си и го докоснал. Как! Нима Господ не знаел, че който се докоснал до прокажен, сам ставал нечист според закона, а и можел да се зарази?

Да, Господ Исус знаел това, но въпреки това го докоснал. Та нали Той точно затова бил дошъл на света – да вземе върху Себе Си греховете на хората с всичките им ужасяващи последствия! Нали затова искал да пострада и да умре – за да ги примири с Бога! Той, който единствен бил чист, искал да отнеме нашата нечистота, за да ни направи абсолютно чисти.

„Искам – казал Той, – бъди очистен.“ В същия миг видимите белези на ужасната болест изчезнали и прокаженият бил изцелен.

Радостта на човека била толкова голяма, че трудно можела да се опише. Той бил чист – съвършено чист! Отново можел да отиде у дома си. Отново можел да ходи в храма и да общува с Бога. Нима имало по-щастлив човек от него? Искало му се да разкаже на всички какво му се било случило. Всички трябвало да узнаят.

Но Господ Исус искал от него да направи нещо друго. „Не трябва да

казваш на никого за това – казал Той. – Хората достатъчно ходят след Мен заради чудесата, които върша. Ако ти сега започнеш да разказваш какво се е случило, ще стане още по-лошо. Хората трябва да слушат думите Ми и да вярват в тях. Не забравяй случилото се и помни, че Бог те обича и иска да прости греховете ти.

Иди обаче при свещеника и принеси за очистването си жертвата, която Мойсей е заповядал. Тогава свещеникът ще те обяви за чист и ще види, че Аз не върша нищо против Мойсеевия закон. Ще види също, че съм те изцелил от проказата. Може би тогава ще повярва, че Аз съм Спасителят.“

Жалко, че изцеленият човек не Го послушал. Той бил толкова радостен, че не можел да мълчи и започнал навсякъде да разгласява случилото се. Така той затруднил още повече и без това тежката работа на Господ Иисус. Щом Господ приближавал някой град, там веднага започвали да се стичат хора, които очаквали от Него чудеса, и не Му оставяли нито време, нито място, за да може спокойно да им говори. Затова Той се оттеглял в необитаеми местности, където хората не могли да Го намират толкова лесно. И въпреки това те Го намирали и там.

Да, по-добре щяло да бъде, ако изцеленият човек бил проявил покорство. Господ Иисус най-добре знае кога трябва да говорим и кога да мълчим!

ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА ПАРАЛИТИКА

МАРК 2:1–12

След като Господ Иисус се крил известно време в уединени места и шумът около изцелението на прокажения поутихнал, Той отново отишъл в Капернаум. Веднага щом чули, че Той бил в града, хората започнали да идват на големи тълпи към къщата, в която се намирал. Накрая тя толкова се препълнила, че мнозина трябвало да останат навън.

Там имало всякакви хора. Имало такива, които копнеели да чуят Неговите думи, защото знаели, че Той казвал истината. Имало и любопитни, които се надявали да видят Неговите чудеса. Имало и болни, които очаквали Той да ги изцели. Но имало и такива, които се надявали да каже или да извърши нещо погрешно.

Това били Неговите врагове. Те зорко следели дали Той щял да направи нещо, за което после да могат да Го обвинят. Не искали да повярват, че Той бил Спасителят, и много се ядосвали, когато Той им казвал, че не могли да се спасят сами. Господ Иисус много добре знаел, че те били там, но не им обръщал внимание. Той спокойно продължавал да говори и да разказва за Бога – за голямата Му любов и за царството Му, което идело.

Изведнъж пред вратата настъпил смут. Някой искал да влезе. Опитвал се да си проправи път, но не можел, защото хората били твърде много. Нямамо как да му направят място. Казали му да дойде друг път, когато множеството намалее. После отново се обърнали към Господа, за да Го слушат, и настънала тишина.

Човекът, който искал да влезе, се върнал при приятелите си. Те били много разочаровани, че не успели да стигнат до Господ. А най-зле се чувствал един нещастен човек, когото те били донесли на носилка и който твърдо вярвал, че Господ щял да изцели парализираните му крака. Те били дошли тук именно заради него.

Сега четиримата мъже не знаели какво да правят. Те виждали разочарованието в очите на клетия си приятел и били много натъжени, защото така им се искало да му помогнат!

Тогава един от мъжете погледнал към плоския покрив на къщата и изведнъж се сетил нещо. „Вижте! – посочил той покрива. – Вижте покрива! Там можем да отидем! Ще го занесем горе и ще отворим дупка, през която ще го спуснем пред Господ!“



После той се навел над носилката и казал на болния: „Кураж! Намерихме начин да те занесем при Господа!“

Четиримата вдигнали парализирания човек заедно с постелката му и го понесли по външните стълби към покрива.

Това, което правели, било опасно, защото ако човекът паднел, щяло да стане още по-лошо! Но те внимавали и окуражавали болния си приятел: „Не се отчайвай, ще успеем!“

Когато се качили горе, извадили няколко плочи от покрива, за да направят достатъчно голям отвор, завързали краищата на носилката с яки въжета и го спуснали долу. Хората в къщата изненадано вдигнали глави.

Те никога досега не били виждали някой да прави такова нещо. Някои от тях се намръщили ядно.

Но четиримата мъже гледали надолу широко усмихнати. Болният им приятел лежал точно в краката на Господ Иисус. Сега той бил там, където искал да бъде. Трудът им бил възнаграден.

Господ Иисус бил дълбоко развъннуван. Той видял приятелите на парализирания човек на покрива и разбрал какви усилия били положили. Разбрал и защо се били нагърбили с всичко това.

После погледнал към недъгавия човек и видял радостта, изписана на лицето му. Но освен радостта Господ съзрял и нещо друго. Човекът бил изплашен.

Да, той наистина вярвал, че Господ *можел* да го изцели, но не бил сигурен дали щял да *поиска* да го изцели. Дали Господ щял да поиска да помогне на него, грешника? Та той изобщо не заслужавал такава милост. Това го безпокояло.

Но за щастие Господ Иисус знаел всичко това. Той бил дошъл, за да отнеме греховете и да понесе наказанието на покаяните се грешници. Затова човекът не трябвало да се тревожи. Спасителят искал да му покаже това. Той се навел над болния и му казал приятелски: „Синко, прощават ти се греховете.“

Колко добър е Спасителят! Той ни дава много повече, отколкото искаме от Него! Парализираният човек бил дошъл, за да търси изцеление на тялото си, а получил много повече – прощение на греховете си! Това е такова богатство, което надхвърля всичко останало. Защото то носи мир с Бога.

Сега болният човек можел да живее в радост, дори и да трябвало да остане недъгав. Лицето му светело от благодарност.

Хората около Иисус били изумени. Те изобщо не очаквали такова нещо. Някои, които не виждали да става нищо особено, били разочаровани. Те не разбирали, че се било случило нещо много повече от изцелението на един

болен човек, и не съзнавали, че били свидетели на спасението на един грешен и изгубен човек.

Имало и такива, които изпитвали гняв. Това били враговете на Иисус, които били ужасно възмутени. Те си мислели: „Той изобщо не може да изцели този човек, а само си говори така. Лесно е да се каже такова нещо, особено когато няма как да се види дали наистина е станало. Освен това Той богохулства. Кой друг освен Бог може да прощава грехове?“

Да, наистина, в това те били напълно прави – никой не може да прощава греховете освен единствено Бог, защото те са извършени спрямо Него.

Но кой можел да излекува *последствията* от греховете, като проказата, недъзите и всички останали болести? Отново само Бог. Те били виждали достатъчно често как Господ Иисус правел това. Как тогава не били разбрали, че Спасителят бил изпратен от Бога, за да извърши Неговото дело на земята, и че заради това именно Той можел и да прощава грехове? Защо, когато Го виждали да върши чудеса, те винаги казвали, че „богохулства“? Какви ужасни неверници! Какво търпение трябвало да проявява Господ към тях! Но Той искал да бъде търпелив, за да ги вразуми. Затова се обърнал към тях.

„Вие си мислите – казал им Той, – че не мога да изцеля този човек, и затова казвам, че греховете му са простени. Това ви изглежда лесно, защото хората не могат да го видят с очите си.“

Думите Му ги стреснали. Откъде познавал Той толкова добре техните мисли? Обзело ги неприятно чувство, но те го потиснали.

Господ продължил да говори. Той искал да направи всичко възможно, за да ги убеди. „Ако бях изцелил човека – казал Той, – нямаше да направите никаква забележка, макар че и това е дело, което само Бог може да извърши. Но ако Аз мога да изцелявам, мога и да прощавам грехове, защото това също е Божие дело. Бог Ми е дал власт да го извърша. Сега ще ви покажа.“

После Той отново се обърнал към парализирания човек: „Стани, вдигни постелката си и си иди у дома.“

За всеобщо удивление болният се изправил, без да се поколебае, и без да си помисли: „Аз съм недъгав и следователно не мога да стана.“ Той вярвал безусловно на Господ Иисус. Затова и *можел* да стане. После вдигнал постелката си.

Сега човекът бил напълно изцелен. Господ не само му простил греховете, но и го освободил от последствията им. Колко прекрасно било това! Ликуващ и щастлив, той започнал да си пробива път между хората, за да се прибере у дома.

Множеството смутено заотстъпвало назад, за да направи път на оздра-

велия човек. Всички били доста уплашени. Никога досега не били виждали такова нещо. Чули се реплики: „Колко могъщ е Бог!“ „Каква огромна сила дава Той на хората!“ Но никой не казал: „Иисус е Спасителят. Той е Божият Син, и затова може да върши тези чудеса.“ Те все още не вярвали в Него. Враговете на Господ Иисус също занемели от почуда. Те нямали какво повече да кажат, но въпреки това не искали да повярват в Него. Не могли да Му простят, че се осмелил да им каже, че били грешници. Продължавали да Го мразят, макар че нищо повече не могли да Му кажат.

Това било наистина страшно! Защото все някога ще дойде денят, когато всички такива хора ще *трябва* да признаят, че Той е обещаният Спасител. Но тогава ще бъде твърде късно!

ПРИТЧАТА ЗА СЕЯЧА

МАТЕЙ 13:1-23

Един ден Спасителят отново отишъл на брега. Веднага щом Го видели да се запътва натам, хората Го последвали. Господ се качил на една лодка и седнал в нея, за да им говори. Но сега не им говорел както друг път. Сега започнал да им разказва една история.



Ето какво казал Той: „Веднъж един сеяч излязъл да сее на нивата. Той носел семената в голяма ленена престилка. Когато стигнал на полето, започнал да ги хвърля с пълни шепи. Сеел наляво и надясно, за да ги разпръсне навред.

Сеячът не можел да направи така, че всички семена да паднат в нивата. Част от тях изхвърчали надалеч и паднали на пътя, който минавал край ни-

вата. Но в момента, в който паднали, птиците дошли и ги изкъвали. Така от тях нямало никаква полза.

Макар и да била прекопана, в нивата имало места, където пръстта едва покривала каменистата почва. Това също не било добро за семената. Зърната, които попаднали на тези каменисти места, започнали да растат много бързо, но корените им не могли да проникнат надълбоко, за да всмучат достатъчно хранителни вещества. Така растенията пораснали съвсем бледи и слаби. Те не могли да издържат нито на студ, нито на горещина. Затова, когато слънцето напекло много силно, те започнали да изсъхват и скоро след това умрели, защото нямали дълбоки корени.

Имало и други семена, които не попаднали където трябва. Защото в нивата имало и места, където плевелите не били изкоренени. Семената, които паднали там, също започнали да растат. Те пуслили корени и стъбълца и сякаш всичко вървяло много добре. Но тръните също започнали да растат. Те станали големи и силни и така притиснали растенията, че накрая те се задушили и умрели.

Но имало и семена, които паднали на добра почва, където спокойно можели да растат. Корените им се впили здраво надолу, а стъблата поникнали неудържимо нагоре и станали класове с нови зърна. Някои родили по тридесет, други – по шестдесет, а трети – дори по сто зърна. Защото семето можело да даде плод само на добра почва.“

На това място разказът свършил. След това Господ Исус още веднъж погледнал сериозно множеството и извикал: „Който има уши да слуша, нека слуша!“

Хората се разотихли удивени.

Разказът бил добър, но защо Исус им го разказал? Какво искал да им каже? Та те много добре знаели какво ставало при сеитбата. Нямало нужда Той да им го разказва. Това не било нищо ново за тях. И все пак, защо им го разказвал?

Същото си мислели и учениците.

Когато останали насаме с Господ Исус, те Го попитали за чутото. „Господи – казали те, – защо разказа това? Защо не ни говориш, както по-рано? Тогава добре Те разбирахме. Сега не разбираме какво ни говориш, а и хората не разбират.“

„Не разбирате ли ? – казал Господ Исус. – Това, което ви разказах, беше притча – разказ, с който искам да ви кажа някаква поука. Ще ви разкажа още много други притчи. Защото има толкова много хора, които не Ме разбират. Те все още не знаят, че в Божието царство няма да влезе никой, който смята, че сам може да се спаси.

Аз искам да поуча хората и затова говоря с притчи. Те трябва добре да се замислят над тях. Може би тогава ще видят, че не разбират.

Но вие, Моите ученици, сигурно все пак разбрахте нещо от това, което разказах. Сега ще ви обясня по-подробно.

Сеячът е този, който проповядва евангелието. Той сее Божието Слово. Тези семена трябва да попаднат на добра почва, иначе няма да израстат и да дадат плод. Тогава няма да последват добри дела.

Има хора, които са чули евангелието, но не са се вслушали в него. То не ги интересува и те веднага забравят това, което са чули. Тогава идва дяволът и го грабва. Това са семената, паднали на пътя.

Има и хора, които, като чуят евангелието, много го харесват. Те много се радват, че Бог толкова ги обича и е толкова милостив към тях. Започват веднага да говорят и да пеят за това.

Но когато по-късно дойдат трудности и изпитания, те ги заварват неподготвени! Бог не чува молитвите им, както са си мислели. Няма такъв голям успех, какъвто са очаквали. Не, евангелието не е чак толкова хубаво, казват тогава те, и се чувстват разочаровани.

Малкото стъбълце на вярата в сърцето им залянява също като семето, попаднало на камениста почва. То няма достатъчно пръст, за да укрепне, и след време умира.

Трети чуват евангелието и също го харесват, но и те, като вторите, не са готови да изоставят всичко, за да принадлежат единствено на Бога и да станат граждани на Неговото царство. Те много искат да притежават всички блага на земята. Това желание ги обсебва изцяло и им създава много грижи. В крайна сметка не им остава никакво време да мислят за Бога и за Неговото царство.

Така растението в сърцето им бива задушено от много други неща. То не може нито да укрепне, нито да даде плод и най-накрая умира.

Може би всички тези хора си въобразяват, че разбират нещо от небесното царство, но се заблуждават. Защото те не вярват на това, което казва евангелието.

За щастие обаче има хора, които имат сърца, готови да приемат евангелието, така както добрата почва усвоява семето. Те го чуват и му вярват. Тогава то започва да расте и да носи плодове. Те обръщат сърцата си към Бога и са готови да жертват всичко, за да станат граждани на Неговото царство. Виждат греховете си и знаят, че имат нужда от Спасител, за да бъдат избавени. Те са признателни на Бога, който им е дал този Спасител, и искат да Му служат с целия си живот. Благодарни са Му, че им е дал сърце, което вярва в Неговото Слово.

„Нали разбирате сега? Човек може да даде плодове само тогава, когато сърцето му е готово да приеме евангелието. А такова сърце може да даде само Бог. Затова добре внимавайте как слушате и какво става в сърцата ви – за да не бъдете като хората, които си мислят, че могат да се натрапят в Божието царство, без да са негови граждани.“

ПЛЕВЕЛИТЕ НА НИВАТА

МАТЕЙ 13:24–30 И 36–43

„Ще ви разкажа още една притча. Слушайте я внимателно!

Имало един сеяч, който посял добро семе на нивата си. След като свършил със сетибата, той си отишъл у дома, за да си почине от работата. Но през нощта, когато всички спели, врагът на този човек се промъкнал крадешком на нивата и посял плевели. После той си отишъл и никой не узнал за случилото се.

След известно време доброто семе започнало да пониква. Но и плевелите поникнали. Те притискали зърното и много му пречели. Когато слугите, които работели на полето, видели това, отишли при господаря си и казали: „Господарю, нали ти пося добро семе на нивата? Защо са се навъдили сега толкова много плевели?“

Господарят казал: „Един мой враг е сторил това.“

„Тогава да отидем и да ги оплевим – казали слугите. – Защото иначе ще задушат всичкото зърно.“

„Не – казал господарят, – недейте да ги плевите. Плевелите приличат толкова много на житото, че лесно можете да ги объркате и да изскубете и него заедно с тях. А това не бива да става. Нека останат там, докато наближи жетвата. Тогава ще кажа на жетварите да ги отделят. Те разбират от това и няма да сбъркат. Плевелите ще изгорят, а житото ще приберат в хамбара.“

Сега учениците започнали да разбират. Но все пак те помолили Спасителя да им разтълкува и тази притча.

Разбира се, Господ на драго сърце искал да стори това, защото учениците му наистина трябвало да знаят добре какво искал да им каже.

„Сеячът – казал Той, – отново представлява този, който проповядва евангелието. Най-напред това съм аз, защото дойдох на света, за да донеса на хората благата вест за спасението. Но също така това сте и вие, които ще бъдете Мои апостоли, и всеки друг, който разпространява благата вест.

Нивата е светът, а всички хора, които чуват евангелието и повярват в него, са като тези добри семена. Сърцето им приема словото и те принасят плод. Тези хора са граждани на Божието царство. Но по света се сее и лошо семе.

Това е работа на Сатана. Той е големият Ми враг, който иска да разруши делото Ми. И той, като Мен, си има слуги. Те също сеят и това семе израства сред житото. Това са хората, които не искат да повярват в евангелието, а слушат дявола. Те често пъти се представят за граждани на небесното царство, но всъщност не са такива. Те са деца на Сатана и са граждани на неговото царство. Колко трудности могат да причинят те на истинските поданици на Божието царство! И вие ще го изпитате, когато отидете да вършите делото си. Сигурно веднага ще поискате да ги премахнете от света, за да не пречат повече на Божиите деца. Но това не бива да става, защото можете да сбъркате. Те трябва да останат в света, докато дойде неговият край. Тогава ще дойде и съдът, и наказанието. Тогава Аз ще изпратя Своите ангели. Те няма да сбъркат, а ще съберат всички зли хора и ще ги хвърлят в огнената пещ. Там ще бъде плач и скръщане със зъби. Ядът им, че не са се вслушали в евангелието, ще бъде голям.

А праведните, които са повярвали на словото Ми, ще идат на небето и ще бъдат завинаги блажени.

Чувате ли колко сериозно е това? Добре ли слушате? Вярвате ли наистина в това, което казвам? Бог иска да ви даде сърце, което да бъде благодатна почва за доброто семе, за да може то спокойно да расте.

Който има уши да слуша, нека слуша!“

СКРИТОТО СЪКРОВИЩЕ В НИВАТА; СКЪПОЦЕННИЯТ БИСЕР

МАТЕЙ 13:44–46

Господ Исус продължил да говори.

„Ако вече сте видели частица от красотата на небесното царство, вие на драго сърце бихте пожертвали всичко за него.

Тогава ще бъдете като човека, за когото сега ще ви разкажа.

Един човек копаел нива. Изведнъж мотиката му ударила на нещо твърдо. Оказало се сандък, заровен в земята. Той извадил сандъка и го отворил, за да види какво имало в него. После плеснал с ръце от изненада. Вътре имало голямо съкровище! Ако го притежавал, той щял да стане много богат. Човекът бързо затворил сандъка и отново го заровил. Но вече бил решил какво да направи. Той твърдо искал да притежава съкровището и щял да купи нивата независимо от цената. Отишъл при собственика и го попитал за колко щял да му я продаде. Сумата, която собственикът назовал, била толкова голяма, че човекът трябвало да продаде всичко, което имал, за да я плати. Но той не се поколебал нито за миг. Лишил се от всичко, което имал, и купил нивата. Сега той бил най-богатият и щастлив човек на света!“



Обърнете внимание, че човекът открил това съкровище съвсем случайно, без изобщо да го търси. Така става понякога и с небесното царство. Има хора, които, без да го търсят, изведнъж съзират колко прекрасно е то, и не се успокояват, докато не станат негови граждани. Те жертват всичко за него.

Но има и хора, които търсят щастието навред, където могат да го намерят. Понякога си мислят, че го имат. Но после отново намират нещо, което изглежда по-хубаво, и оставят първото, за да се сдобият с второто.

Но и това не ги удовлетворява, и те започват да търсят нещо още по-до-

бро. Тези хора много приличат на търговеца на бисери. Един ден той намира някой много красив бисер, чието притежание може да го направи невероятно щастлив. Но на следващия ден вижда друг, още по-красив бисер от първия. Тогава продава първия и купува втория. Но като че ли пак не се чувства удовлетворен и продължава да търси, за да види дали няма да намери някой още по-красив. И ако намери, пак продава предишния, за да купи новия. И така нататък, докато най-сетне попада на един, за който разбира: „Това е най-хубавият бисер, който някога мога да намеря. Ако го имам, ще съм напълно доволен.“ И дори да трябва да даде всичките си пари, за да го купи, той пак не се поколебава, а продава всичко, което има, за да придобие този единствен бисер.

Така става понякога и с хората, които търсят щастието. Когато видят Христос, те изоставят всичко, в което дотогава безуспешно са търсели щастие. Защото разбират, че няма по-голямо щастие от това, да познаеш Исус Христос като свой личен Спасител.

РИБАРСКАТА МРЕЖА

МАТЕЙ 13:47–52

„Вече ви казах, че в небесното царство могат да попаднат и хора, чието място не е там. Когато рибарят хвърли мрежата, в нея влизат и риби, които той не иска. Но когато извади мрежата, всички ненужни риби се изхвърлят.

Също така ще дойде ден, когато от небесното царство ще бъдат изхвърлени всички, чието място не е там. Това ще сторят ангелите, когато дойде краят на света.

Сега разбрахте ли добре всичко?“

„Да, Господи“ – казали учениците и наистина си мислели, че го разбират. Но по-късно забелязали, че имало още много неща, които трябвало да научат.

В заключение Господ Иисус казал: „Вие чухте колко много неща ви казах за небесното царство. Някои от тях вече знаехте, други бяха нови за вас.

И вие трябва да правите така, ако искате да бъдете добри апостоли – трябва да постъпвате като домакин, който поднася на гостите си всякакви ястия. Понякога това са храни, които те вече са опитвали, но много често той им предлага и нови, непознати ястия.

Всеки път той изважда от запасите си нещо различно и всеки път ги изненадва. Така трябва да правите и вие. Ако един човек е *ученик* на небесното царство, той може да каже на хората толкова много неща за него, че никога да не им омръзне да го слушат. Понякога ще кажат: „Това вече го знаем.“ Но често пъти ще се изненадват и ще казват: „Това никога досега не го бяхме чували.“ Защото небесното царство е като съкровище, за което всеки път можеш да кажеш нови неща.“

ИИСУС ВЪВ ВИТЕСДА

ЙОАН 5:1–29

В Ерусалим имало празник и градът бил пълен с хора, между които бил и Господ Иисус. Независимо от цялото заобикалящо Го веселие обаче, Господ не забравял болните и нещастните. Той със съчувствие мислел за многото хора, които нямали възможност да отидат в храма заедно с другите, за да принесат жертвите си по случай празника и да пеят празнични песни.

При Овчата порта, близо до градската стена, имало голяма къпалня. Тя била нещо като болница и се наричала Витесда, което означава „дом на милост“. Била построена около един вир и имала пет преддверия, които били препълнени с клетници – болни, слепи, куци и парализирани.

В съботния ден Господ Иисус отишъл да посети тази къпалня. Той влязъл в едно от преддверията и се запътил право към една от постелките.

Спасителят знаел при кого точно трябвало да отиде. Човекът, който лежал на постелката, удивено вдигнал глава, като видял един Странник пред себе си. Удивлението му нарастнало още повече, когато Странникът се обърнал към него и му задал един въпрос.

Това бил много странен въпрос: „Искаш ли да оздравееш?“

Дали искал да оздравее? Та кой болен човек не би искал да оздравее на драго сърце? Той толкова отдавна копнеел да може отново да ходи. Бил болен вече от тридесет и осем години и през цялото време бил прикован на легло. Тридесет и осем години! Та това било цяла вечност! Ако Непознатият знаел това, той със сигурност не би му задал този въпрос.

В началото на заболяването си нещастникът наистина се надявал на изцеление. Особено когато се озовал тук, във Витесда. Дотогава не могли да му помогнат нито лечители, нито церове, но тук, във Витесда, имало надежда, защото тук оздравявали много хора.

С водата в басейна, около който били построени преддверията, ставало нещо необикновено. От време на време тя изведнъж се раздвижвала. Едни казвали, че това било дело на ангел, други твърдели, че под земята имало извор, който само понякога избликва. Във всеки случай, този, който пръв влизал във водата, след като тя се раздвижвала, оздравявал.

Страдалецът бил видял много хора да оздравяват. Той винаги бързал да влезе в нея пръв, но винаги закъснявал, защото се движел бавно и трудно. Все се намирал някой, който да го изпревари. После отново допълзявал тъжно до леглото си и зачаквал следващата възможност. Колко пъти вече оставал разочарован!

Другите болни имали приятели или роднини, които им помагали, но той си нямал никого, който да се погрижи за него. Така лежал той с години и надеждата вече го била напуснала. Явно било, че за него нямало спасение.

Сърцето му било обгърнато от мрак. А най-лошото от всичко било това, че причината за неговото състояние бил грешният му живот. Ако бил живял по друг начин, сега нямало да лежи тук. Сигурно трябвало да остане тук до смъртта си, докато другите се завръщали оздравели по домовете си. Витесда също не му донасяла изцеление. Никъде вече нямало изход за него.

Очевидно този болен човек изобщо не знаел, че ако хората оздравявали, това идвало единствено от Бога, защото Той искал да им покаже милостта Си. Чрез този извор Бог показвал една съвсем малка частица от голямата Си любов.

Но болният човек не виждал нищо от това. Той бил обезкуражен и отчаян и мислел само за това, че не можел да стигне навреме до басейна. Изобщо не виждал, че винаги можел да се обърне към Бога за изцеление. Дори и не помислял, че Бог преди всичко искал да му прости греховете.

И така, човекът продължил да се вира в Господ с недоумение. Странникът отново събуждал в сърцето му всичко, което отдавна считал за погребано – борбата му, надеждите, копнежа му. Но как би било възможно това?



Изведнъж клетникът избухнал в ридания. Него не го интересувало, че Този Човек му бил непознат, защото в очите Му и гласа Му имало нещо, което вдъхвало доверие. С горчиви сълзи той изплакал цялата си болка: „Господине, няма никой, който да ме заведе до водата, когато тя се раздвижи, и колкото и да бързам, все някой ме изпреварва. Всеки път оставам разочарован. Болен съм вече от тридесет и осем години.“ И макар да не го изрекъл на глас, в сърцето му стоял спотаен въпросът: „Може би Ти ще ми помогнеш?“

Да наистина, Спасителят можел да му помогне. Той искал да помогне на всеки, който Му се доверявал. Затова бил отишъл във Витесда. Затова бил задал на болния и този странен въпрос – защото искал да го подтикне да положи надеждата си в Него.

„Стани!“ – казал Господ.

И – о, чудо! – човекът наистина станал! Той не се поколебал. Не казал: „Не мога да направя това, защото съм болен.“ Не! Той повярвал на казаното от Непознатия. Всички присъстващи били поразени. Посетителите, които познавали този нещастник, се приближили, за да видят истина ли било това, което ставало.

„Вдигни постелката си и ходи!“ – казал Господ Исус. После се обърнал и си тръгнал. И преди изцеленият човек и хората около него да успеят да се опомнят от изумлението, Той вече си бил отишъл. Не искал около Него да се трупат хора, които само Му се възхищават заради чудото. Той искал да донесе благата вест.

Колко щастлив бил сега изцеленият човек! Колко уверено пристъпвал с постелката си под мишница! Лицето му сияело от радост.

Но едва бил излязъл от къпалнята, когато го спрели някакви хора. В миг той се намерил заобиколен от зли лица и зли гласове: „Ти не знаеш ли, че днес е събота!“

„Зная“ – кимнал човекът.

„Защо тогава си помъкнал тази постелка? Нима не знаеш, че в събота не е разрешено да се носи товар?“

Изцеленият човек ги погледнал учудено. „Не е разрешено ли? – попитал ги той. – Но Този, който ме изцели, ми каза да го направя. Нима Той не знае за това?“

Очите им станали още по-зли. Вместо да се зарадват на щастието на този човек, те още повече се озлобили. А-ха, ясно било кой бил Този Чудотворец. Те вече Го познавали. Господ Исус все по-често ходел в Ерусалим и вършел там Своите чудеса. Никой освен Него не можел да изцели този човек. Те Го мразели с цялото си сърце. Та нали Той бил дръзнал да им каже, че

цялата тяхна набожност не струвала нищо пред Бога! Нали Той настройвал народа срещу тях! Ако сега, на всичкото отгоре, се осмелял да каже, че не било нужно да спазват съботата, това вече щяло да прелее чашата на всяко търпение! Крайно време било да се сложи край на тези неща. Но преди това трябвало да са сигурни, че наистина става дума за Него.

„Кой ти каза това? – попитали те. – Кой те излекува?“

Изцеленият човек свил рамене. „Не зная“ – казал той. Странникът си бил отишъл толкова бързо, че не останало време да Го попита за каквото и да било.

Злите юдеи били разочаровани. Сега не можели нищо да направят; трябвало да пуснат човека да си върви.

Изцеленият човек наистина не знаел кой всъщност бил Господ Исус. Но скоро щял да узнае. Спасителят щял да се погрижи за това.

След известно време човекът отишъл на площада пред храма и там отново видял Странника, който го бил изцелил. За много други Господ Исус вече не бил Странник – те Го били видели да извършва много чудеса.

Господ го заговорил. Той му казал, че знаел всичко за болестта му и за предишния му живот. Говорил му за Божията любов. За това, че той бил оздравял, защото Бог се бил смилил над него. Казал му също, че Бог вършел много повече от това, да изцелява болести – че Той прощавал грехове. Ако човекът повярвал в това и се покаел пред Него, щял да бъде освободен от греха чрез Божията сила. Но ако не повярвал и продължал да живее в грях, тогава щял да дойде ден, когато вече нямало да има прощение. Тогава ще трябвало да носи завинаги Божието наказание и последствията от своя грях. Това щяло да бъде много страшно!

„Затова не съгрешавай вече – казал му Господ, – за да не те сполети нещо по-лошо.“

После Той отново Си тръгнал и оставил изцеления човек сам. Но сега човекът знаел кой му бил говорил. Сега той познавал Господ Исус, който го бил изцелил.

Тогава човекът се запътил към началниците, за да им разкаже за случилото се. Може би сега те щели да се убедят, че не били прави?

Той бързо отишъл при тях и им разказал онова, което знаел. Но за негово разочарование и учудване те изобщо не се убедили. Сега те били сигурни, че ставало дума за Исус, и били твърдо решени да сложат край на всичко това. Народът не трябвало да си мисли, че те не знаели какво пише в закона. Според техните нареждания съботата трябвало да се спазва без никакви изключения.

Когато срещнали Господ Исус, те се нахвърлили върху Него със злостни

думи: „Ти нямаш право да изцеляваш хората в събота и да караш някакъв си човек да носи постелката си. Това противоречи на закона. Нима не го знаеш?“

Господ Иисус бил дълбоко наскърбен от коравосърдечието им, но запазил търпение. Защото Той бил дошъл, за да спасява.

„Вие не познавате закона – казал им Той, – и не знаете какво означава съботата. Това е ден, в който трябва да се върши добро. Моят Баща винаги работи – също и в събота. На този ден Той показва Своята любов и благодат. И вие трябва да правите така. Трябва да се зарадвате в Бога в събота. Това е истинската почивка. Това е, на което ви учи и законът. И както Моят Отец винаги работи, така и Аз винаги работя. Затова върша тези дела в събота.“

Сега те се ядосали още повече. „Моят Отец?“ Той се осмелявал да нарича Бога Своя Отец! Това било още по-лошо от нарушаването на съботата! Та Този Човек се мислел за равен с Бога! Това било чисто богохуство! Те не можели повече да допускат това. Сега вече било сигурно, че Той трябвало да умре. Те щели да се погрижат за това!

Какви страдания причинявали тези хора на Господ Иисус! Той идвал, за да спаси хората, а те Го мразели и искали да Го убият.

И въпреки това Спасителят продължил да ги предупреждава.

„Който вярва в Мен, има вечен живот – казал Той. – Ще дойде ден, когато ще съдя света; който не е повярвал в Мен, ще бъде загубен!“

Но всичките Му предупреждения били напразни. Той трябвало да се махне, трябвало да умре – те твърдо били решили това и търсели удобен случай, за да Го убият.

Такава била тяхната отплата за любовта на Божия Син, който оставил Славата Си, за да дойде и да ги спаси. Те отхвърляли онова, което трябвало да бъде тяхна най-голяма радост.

Колко ужасен е грехът!

ЯИР И БОЛНАТА ЖЕНА

ЛУКА 8:40–56

Господ не останал дълго в Ерусалим. Много скоро Той се завърнал в Капернаум, където живеел, и където хората Го очаквали.

Когато разбрали за Него, те отново започнали да идват със своите болни и с молбите си.

Един ден Господ се хранел в дома на Леви и разговарял с хората, когато влязъл един човек. Всички присъстващи го познавали, защото той бил виден човек в Капернаум.

Това бил Яир, главният равин, началникът на юдейската синагога. Ясно се виждало, че бил много угрижен.

Какво ли се било случило, та бил толкова унил? Той не бил ученик на Господ Иисус, макар че много често Го бил слушал да говори. И все пак началникът на синагогата наистина вярвал на Господ в известна степен. Той вярвал, че Господ можел да върши чудеса и да лекува болни. Това не можело да се отрече. Яир бил слушал твърде много за тези неща, а и сам бил виждал как Учителят полагал ръцете Си върху болните и ги изцелявал.

Нима когато виждал и чувал за тези чудеса, ученият равин не разбирал, че това не били дела на обикновен човек? Нима не съзнавал, че тук била намесена божествена сила? Не, той нито разбирал, нито съзнавал всичко това. Защото в противен случай трябвало да признае, че Господ Иисус бил изпратеният от Бога Спасител.

Да, Яир не знаел това. Знаел само, че Господ вършел чудеса и изцелявал болни, като полагал ръката Си върху тях. И затова дошъл при Него. Защото сега самият той имал болно дете. Неговата дъщеря, която била на дванадесет години, била тежко болна. Лекарите казвали, че тя щяла умре. Разбира се, те били опитали всичко, но нищо не помогнало. Вече не знаели какво да правят. Детето сигурно щяло да умре.

В отчаянието си бащата отишъл при Господ Иисус. Страхът за дъщеря му бил толкова голям, че избобщо не се смущавал от хората в стаята. Той паднал на земята в краката на Господ и със сълзи на очи Го помолил да отиде с него в дома му.

„Дъщеря ми умира! – ридаел той. – Моля Те, ела с мен. Ако положиш ръката Си върху нея, тя ще оздравее!“ Това, че Яир вярвал на Господ Иисус, било хубаво. Но то не било достатъчно. Той трябвало да знае, че Спасителят можел да направи момиченцето и него самия блажени навеки, защото Той бил обещаният Избавител. Яир и дъщеричката му трябвало да познаят Иисус като свой Спасител.

Точно това искал да каже Господ чрез всичките Си чудеса.

Какво безкрайно гърпение проявявал Той! И макар че Яир все още не Го познавал, Господ тръгнал незабавно с него. Защото Спасителят изпитвал искрено съчувствие към този наскръбен баща. Не само защото детето му било толкова болно, но и защото бил грешник.

Когато Господ излязъл с началника, след Него тръгнало и едно голямо множество. Хората се трупали около Спасителя и толкова Го притискали, че Му било трудно да продължи пътя Си.

За Яир всичко това забавяне било ужасно. Дъщеричката му всеки миг можела да умре. А тогава щяло да стане прекалено късно!

Но неговото търпение било поставено на едно още по-тежко изпитание. Изведнъж Учителят се спрял и започнал да се оглежда наоколо, сякаш търсел някого. Всъщност Той правел точно това – наистина търсел някого. Но какво се било случило?

Една жена се била провряла през тълпата и била пипнала с ръка крайчеца на дрехата на Спасителя, без никой да я забележи.

Тази жена също била болна. От дванадесет години тя страдала от лоша болест, която изсмуквала всичките ѝ сили. Цели дванадесет години нито един лекар не успял да ѝ помогне. Била изхарчила всичките си пари, за да се излекува, и сега била бедна и много слаба. Била изгубила всякаква надежда да оздравее.

Но и тя, също като Яир, била чула за Господ Иисус и била разбрала, че ако някъде имало изход, то той бил в Него. За щастие тя знаела повече от Яир и не отишла да моли открито Господ да положи ръката Си върху нея. Това не било необходимо.

Тя си казала: „Той е толкова могъщ. Ако само успея да се докосна до нещо Негово, ще оздравея.“

Да, жената знаела повече от Яир. Но и тя не знаела всичко. Все още не била разбрала, че Господ можел да ѝ даде нещо много повече от изцелението на болестта ѝ – че Той може да даде вечен живот на всеки, който Го познае като Спасител! Господ искал жената да научи точно това. Затова я търсел. Освен това и за Яир било добре да научи същото нещо. Защото той знаел по-малко и от нея.

Веднага щом докоснала Спасителя, жената усетила, че е оздравяла. Тежката болест била изчезнала от тялото ѝ. Колко благодарна била тя сега! Поискало ѝ се да изчезне, без никой да я забележи. Но Господ не желал да допусне това. Той не можел да остави нещата дотук. Той бил изцелил тази жена, и сега искал тя да Го познае и като Спасител.

Господ иска това за всички нас. Ние



трябва не само да вярваме, че Той може да върши чудеса, но и че е нашият Спасител, който ни избавя от греховете ни.

Затова Господ Иисус се спрял и започнал да се оглежда. Когато видял жената, Той попитал: „Кой се допря до Мен?“

Учениците се учудили. „Как можеш да питаш за такова нещо? Виж колко хора има, и всички Те притискат, всички се допират до Теб.“

Но Господ Иисус знаел по-добре от тях. „Не – казал Той решително. – Аз усетих, че някой се допря до Мен за изцеление, защото от Мен излезе сила.“

Сега жената наистина разбрала, че повече не можела да се крие, и излязла напред разтреперена и уплашена. Тя много добре знаела, че трябвало да Му каже всичко, а ѝ било толкова трудно! После паднала пред Него и Му разказала за всичките си страдания, за всичките си разочарования, болки и мъки, натрупани в продължение на дванадесет дълги години. Казала също, че оздравяла веднага, щом Го докоснала.

Господ Иисус видял в сърцето ѝ, че тя наистина Го търсела, защото вярвала в Него. Затова Той поискал да ѝ даде вечен живот, прощение на греховете ѝ и избавление от проклятието. Казал ѝ: „Дъще, твоята вяра те спаси. Не само тялото ти, но и душата ти е спасена. Иди си с мир.“

Това било много повече, отколкото жената била очаквала. Сега тя имала богатство, което струвало много повече от здравето и физическата сила. Тя се запътила към дома си като съвсем нов човек – не само изцелена от болестта си, но и помирена с Бога.

Колко добър и могъщ бил Господ Иисус! Но дали Яир видял всичко това? Дали разбрал какво се било случило?

Горкият Яир! Той вече място не можел да си намери. Мислел си, че Учителят бил забравил за него и дъщеря му. Да, наистина, чудото, което Той сторил с жената, било прекрасно и укрепило вярата му, но дали Учителят не бил забравил за това, че дъщеря му всеки миг можела да умре? А тогава щяло да стане твърде късно!

Не, Господ не бил забравил за Яир и за дъщеря му.

Всичко това се случвало, защото Яир трябвало да научи, че Господ Иисус бил Спасителят. Затова трябвало да чака толкова дълго. Затова трябвало да чуе какво казал Господ на жената. Затова трябвало да преживее още толкова неща.

В този момент от дома на Яир се задали хора. Лицата им вече говорели за това, което се било случило там. Те стигнали до началника, след като си пробили път през народа, и му съобщили ужасната вест. „Дъщеря ти умря. Вече е твърде късно. Не досаждай на Учителя.“

Какъв удар! Спасението било толкова близко, а сега всичко било изгубено! Детето било мъртво!

Ех, ако Господ не се бил задържал толкова дълго с тази жена, може би сега положението щяло да бъде съвсем различно!

Господ видял болката, изписана върху лицето на Яир. Той познавал мислите му.

„Не се бой – казал му Той. – Само вярвай! Нали видя и чу как тази жена се спаси чрез вярата си? Вярвай и ти, и дъщеря ти ще бъде спасена.“

И макар хората да казвали, че било твърде късно, Господ не се смущавал от това. За Него никога не било твърде късно, когато искал да помогне. Той тръгнал заедно с Яир и влязал в къщата с трима от Своите ученици.

Вероятно другите ученици и останалите любопитни, които искали да присъстват, били много разочаровани. Но Господ искал да бъде така.

Вътре те заварили майката и едно голямо множество от хора. Всички вдигали голям шум, за разлика от това, което става при нас, когато почине някой. Ние спускаме завесите и пазим колкото се може по-голяма тишина. Мислим си, че тишината и черният цвят най-добре подхождат на смъртта.

Но при юдеите било различно. Те смятали, че смъртта трябвало да се съпровожда от траурна музика и погребални песни. Който най-много жалеел, той и оплаквал починалия с най-силен глас. Колкото по-голяма била скръбта, толкова по-голяма била врявата. За целта се наемали жени, които плачели и пеели погребални песни, и мъже, които свирели тъжна музика.

Да, този дом несъмнено бил преизпълнен с дълбока скръб.

Но ето, че Господ Исус влязъл и казал на музикантите и на жените да спрат да плачат и да се разотидат. „Не плачете – казал Той, – и си идете, защото момичето не е умряло, а спи.“

Жалеещите спрели свиренето и пеенето и Го погледнали с учудване и подигравка. Не било умряло ли? Нека отидел при него тогава и нека видел дали наистина не е умряло. Те ли не можели да познаят един мъртвец?

Тези хора отново не разбирали Господа и не чували какво им говорел. За Него смъртта на момичето била като сън, защото Той щял да го събуди. Те не Го познавали като Цар, който владее над живота и смъртта. Не искали да спрат жалеенето си и да оставят мъртвото дете. Но Господ Исус ги накарал да излязат навън.

Когато къщата утихнала и Спасителят останал насаме с бащата и майката, и тримата Си ученици, Той се отправил към стаята, където лежало мъртвото момиче. Да, то наистина било мъртво. Поне за бащата, майката и учениците.

Но не и за Господ. Той отишъл при него и го хванал за ръката. Сега де-

войката не била вече във властта на смъртта, а във властта на Господ Иисус. Дали тя усещала, че някой я бил хванал за ръката?

Тогава Спасителят извикал: „Талита, куми!“ („Момиче, стани!“)

Изведнъж очите на детето се отворили. То се събудило от мъртвешкия си сън и започнало да се смее и да говори. После се изправило, станало от леглото и започнало да ходи.

Да, момичето оживяло! Наистина оживяло!

О, колко щастливи били майката и бащата! Колко благодарни били те на Господ! Но как да изразят тази своя благодарност? Най-добре можели да я изразят, като Го признаят за Княз на живота и за Избавител.

За нас също няма по-добър начин да изразим благодарността си към Господ за всички избавления и облекчения, които ни е дал, от това, да повярваме, че Той ни спасява от *вечна* смърт, защото е понесъл наказанието ни и е изкупил греховете ни.

Спасителят радостно гледал как момичето отново ходело. Той го обичал и продължил да се грижи за него. „Дайте ѝ нещо за ядене – казал Той. – Тя толкова дълго не се е хранила.“ После си тръгнал от този благословен и вече така радостен дом.

Но преди това заръчал на бащата, на майката и на учениците да не казват на никого за станалото. И без това хората Го следвали най-вече заради чудесата Му. Ако чуели и за това чудо, щяло да стане още по-лошо.

Ах, ако те *знаели* защо Господ бил извършил това чудо! По-късно учениците щели да могат да го разкажат на хората. Тогава те щели да им кажат, че Господ Иисус побеждава смъртта и отново дава живот, за да повярват в Него не само те, но и ние.

ЗАТВАРЯНЕТО НА ЙОАН КРЪСТИТЕЛ

МАРК 6:14–20; МАТЕЙ 14:1–5

Към всичкото страдание, което невярващите юдеи причинявали на Господ Иисус, се прибавила още една голяма мъка. Йоан Кръстител бил заловен от Ирод.

Този Ирод, син на злия цар, който наредил да бъдат убити момченцата във Витлеем, не бил юдеин. Той бил едонец, потомък на Исав и също голям враг на Бога като безбожния си предшественик.

Един ден Йоан се явил пред портите на двореца. Той имал послание за царя. Защото Ирод бил сторил нещо много неморално. Бил взел за жена Иродиада, съпругата на брат си Филип.

Бог бил казал в закона: „Не прелюбодействай“, но този езичник, който

управлявал Божия народ и се преструвал, че принадлежал към него, се осмелявал да престъпва най-грубо Божия закон. Йоан не можел да понесе това и отишъл при царя без страх. Той се боял от царете толкова, колкото и пророк Илия.

Когато бил допуснат до Ирод, той говорил много сериозно за отвратителния грях, който царят извършвал, и го предупредил в името на Господ, че Бог нямало да остави това, без да го накаже.

Ирод бил безволев човек. Думите на пророка му направили известно впечатление, но той не пожелал да се откаже от Иродиада. И тогава, за да се освободи от своя изобличител, той заповядал да хванат Йоан и да го хвърлят в тъмницата на двореца.

„Сега вече всичко ще бъде наред“ – мислел си той. Но не било така. Защото царят не престанал да мисли за думите на пророка. Те го плашели. Ами ако той бил прав? Ако Бог го накажел за това, което бил сторил? Ирод правел всичко възможно, за да не повярва на думите му. Но това изобщо не му помагало и той продължавал да изпитва страх.

Царят често нареждал да му доведат Йоан от затвора, за да разговаря с него. Надявал се пророкът да го успокои. Но той не го успокоявал. Без да се страхува ни най-малко, Йоан продължавал да упреква царя за неморалното му поведение и го безпокоял още повече.

Въпреки това Ирод не го освобождавал, а отново нареждал да го върнат в тъмничната килия.

За това се грижела и безбожната царица Иродиада, която била напуснала собствения си мъж, за да се омъжи за царя. Тя била още по-зла и брутална от Ирод. Не се страхувала нито от Йоан, нито от Бога. Присмивала се на страховете на царя и го подстрекавала да държи пророка в затвора. Била готова да го убие при първа възможност.



Този човек, който толкова тревожел Ирод и помрачавал живота ѝ, трябвало да бъде премахнат. Тя се страхувала, че Ирод наистина можел да се разкае и да я отпрати от двореца. Затова Йоан трябвало да умре. Но тя трябвало да бъде много внимателна, защото Ирод не давал той да бъде убит. Така Иродиада продължила да чака удобен случай, както лъвът дебне плячката си.

В мрачния затвор на Йоан все пак имало лъч светлина, защото пророкът имал право да бъде посещаван от учениците си. Те му разказвали какво казал и какво вършел Иисус. Йоан слушал с голямо внимание.

Да, Господ вършел големи чудеса – болни оздравявали, куци прохождали, слепи проглеждали и дори мъртви възкръсвали!

Йоан се радвал на това, което чувал. Да, Това бил обещаният Избавител.

Но после в сърцето му се прокраднало съмнение. Ако Иисус бил Божият Син, тогава Той можел да го избави от тъмницата. Но защо не го прavel? Защо оставял вестителя Си в такова голямо притеснение и не предприемал нищо, за да го освободи? Защо безбожният Ирод живеел в разкош и охолство горе в двореца, а пророкът Йоан лежал затворен в този мрачен затвор?

В сърцето на затворника възникнали много въпроси, за които той нямал отговор. Душата му била смутена. Нещата се развивали много по-различно от това, което той очаквал.

„Защо не ме избави? Защо трябва да стоя тук? Та аз съм още толкова млад и толкова много неща бих могъл да извърша!“

Накрая Йоан не издържал. Той трябвало да бъде получи отговор. Затова, когато учениците му дошли при него, изпратил по тях послание до Господ Иисус. Те трябвало да Му предадат, че той бил смутен и че изпитвал големи съмнения дали наистина Иисус бил обещаният Избавител, който трябвало да дойде, или да очакват някой друг.

Посланието на Йоан нагъжало Спасителя. Как можел Йоан да пита дали Той наистина бил Избавителят? Какво да му отговори? Нима Той вече не бил показал кой е чрез всичко, което казал и вършел? Можел ли друг да върши чудесата, които Той вършел? Можел ли обикновен човек да говори като Него? Нима Той не вършел това, което пророците били казали, че ще върши? Защо Йоан се съмнявал? Той не трябвало да се съмнява, а да *вярва!*

Това бил и отговорът, който Господ Иисус дал на Йоан. „Идете си – казал Той на учениците, – и известете на Йоан това, което чувате и виждате: слепи проглеждат, глухи прочуват, мъртви биват възкресявани и на бедните се проповядва благовестието.“

Нима това не било достатъчно? Нима пророкът не бил казал, че Спасителят щял да върши всичко това? Господ не идвал, за да съди, а за да спася-

ва. В това трябвало да *повярва* Йоан в мрачния затвор. Ако не повярвал, не можел да бъде блажен. Затова Господ Исус го предупреждавал. Учениците също трябвало да му кажат: „Блажен онзи, когото никакво страдание или мъка няма да подтикне да Ме отхвърли!“

С този отговор учениците се върнали при учителя си. С този отговор трябвало да се задоволи и Йоан. Макар и да не бил избавен от затвора, пророкът трябвало да вярва, че независимо от всичко Господ Исус е Спасителят и че един ден ще стане ясно, че Той е и единственият Цар. Трябвало да вярва в това, колкото и да му било трудно.

При това, щяло да стане още по-трудно...

СМЪРТТА НА ЙОАН

МАРК 6:21–29; МАТЕЙ 14:6–12

Докато Йоан се мъчел в затвора, в двореца над него бил организиран празник. Ирод празнувал рождения си ден. В пиршеството били поканени да участват много гости: офицери, царедворци, богаташи и други именити личности. Виното се леело като из ведро.

Иродиада разбрала, че това бил нейния шанс. Тя била много хитра и първо изчакала подходящия момент. Когато празничната шумотевица стигнала своя връх и тя била сигурна, че царят и гостите му вече не били трезви, Иродиада извикала дъщеря си и ѝ прошепнала нещо.

Дъщеря ѝ кимнала в знак на съгласие и побързала да изпълни заповедта на майка си. Най-напред тя се облякла в красиви дрехи, после отишла в празничната зала и помолила за разрешение да потанцува пред царя и неговите гости.

Това било абсолютно безсрамие – принцесата се предлагала да танцува пред полупияни мъже!

Но в двореца подобни неща били често срещано явление, а момичето било също толкова безочливо и покварено, колкото и майка му. Предложението било посрещнато възторжено. Царят не се усетил, че тук ставало нещо безсрамно. Той изобщо не забелязал, че Иродиада искала да го вкара в клопка.

Девојката започнала да танцува и Ирод се отдал на гледката с наслада!

Когато танцът най-сетне свършил, той бил замаян от удоволствие. Лицето му пламтяло от алкохола и възбудата. Той извикал девојката да дойде при него и ѝ казал, че ще ѝ даде всичко, което поиска. Искал да ѝ направи наистина царски подарък.

Момичето се усмихнало подозрително: „Всичко ли?!“

Ирод потвърдил: „Да, всичко.“ После ѝ се заклел с много думи, че наистина щяла да получи всичко, което пожелала.

Момичето било доволно. Но то не искало да бърза, защото едва ли щяло да му се удаде друг такъв случай. Искало първо да поговори с майка си.

Иродиада точно това и чакала. Когато дъщеря ѝ ѝ казала думите на царя, тя се усмихнала тържествуващо. Сега момичето трябвало много да внимава. За тях най-важно било да останат в двореца. Това струвало много повече от всички богатства на света. Затова този човек, който толкова смущавал Ирод с думите си, трябвало да бъде премахнат. Йоан трябвало да умре. Дали момичето добре разбирало това?

Да, дъщерята добре разбирала. Но какво да поиска от царя тогава?

Майката прошепнала нещо на ухото на момичето и то отново кимнало utвърдително. На лицата на двете жени се изписала коварна решимост.

После дъщерята бързо изтичала отново в празничната зала и застанала пред Ирод.

„Е? – попитал той с любопитство. – Какво желаеш? Хубави дрехи, скъпоценни бижута?“

Момичето поклатило отрицателно глава. Не, не било нито едно от тези неща. „Искам главата на Йоан Кръстител“ – казало то студено и жестоко.

Ирод се сепнал. Желанието на момичето го накарало да изтрезнее. Главата на Йоан Кръстител? Нима то искало главата на пророка? Това означавало, че той трябвало да го убие? Такова нещо той не бил очаквал. Не, не можел да стори това. А и не искал да го стори. Бил готов да даде всичко друго, но не и това. Не можел. В никакъв случай!

Може би тя щяла да поиска нещо друго? Нима това бил подарък за младо момиче? Тя можела да получи толкова красиви неща, толкова пари и диаманти, колкото искала. Нямало ли да размисли?

Но Ирод не познавал добре злобата на тези две жени. Те не нямало да се задоволят с пари и скъпоценности. Искали кръвта на човека, който смущавал безбожния им живот и нямало да се задоволят с нищо друго.

Не, момичето не искало богатства и украшения. То искало единствено главата на Йоан Кръстител. И нямало да отстъпи, докато желанието му не бъдело удовлетворено. „Дай ми я тук – казала тя, – на блюдо.“

Ирод се почувствал съвсем безпомощен. Той нито имал достатъчно смелост да направи това, нито искал да го направи, нито пък можел да откаже и на девойката. Вече бил дал клетва, че тя ще да получи всичко, което пожелала. Как тогава да ѝ откажел? Пък и какво щели да си кажат и гостите му? Щели да му се подиграват, ако не изпълнял думата си. Щели да го сметнат за страхливец. А гордостта му не можела да понесе това.

Той наистина считал, че желанието на момичето било ужасно. При това се страхувал и от Йоан. Но се страхувал също и от момичето, и от царедворците, и от офицерите, и от жена си.

Трябвало да избира. И то бързо. И той избрал греха.

Да, който не се бои от Бога и не иска да пази Божия закон, избира злото.

И така, Ирод наредил да повикат палача и му заповядал да отиде в затвора и да отсече главата на Йоан.

Докато хората в празничната зала чакали неговото завръщане в гробна тишина, долу в тъмницата бил убит Йоан. Главата му била отрязана, поставена на блюдо и занесена горе.

Когато палачът влязъл, из залата се разнесъл вик на ужас. Ирод едва се осмелил да погледне. Но момичето алчно протегнало ръце към блюдото. Взело го от палача и тържествуващо го отнесло на майка си.

Сега двете можели да бъдат спокойни. Те били победили. Врагът им бил сразен. Той вече нямало да ги смущава. Устата му никога вече нямало да ги изобличава и очите му никога вече нямало да ги упрекуват. Те спокойно можели да продължат безбожния си живот!

Вестта за убийството излязла извън стените на двореца. Учениците на Йоан също я чули и дошли с молба да им бъде разрешено да приберат поне тялото му. Когато получили разрешението, те го взели и, дълбоко опечалени, го погребали с всички почести. После отишли при Господ Исус, за да Му кажат за случилото се.

Господ посрещнал вестта с дълбоко вълнение. Освен това Той много добре разбирал какво означавало това и за Него. Щом така постъпвали с Неговия вестител, със сигурност нямало да пожалят и Него – Самия Цар!

Но едно Го утешавало – Той знаел, че Йоан не бил изгубен.

Да, тялото му било обезобразено и кръвта му била изтекла, но душата му била при Бога в прекрасното небе. Там той бил получил вече своя венец и бил утешен за цялото си страдание. Вече знаел отговора на всички въпроси и един ден обезобразеното му тяло щяло да бъде възкресено в слава и отново съединено с душата му.

Да, Йоан не бил победен, а победител, и вече разбирал, че делото му не е било напразно, и че всичко е трябвало да послужи за идването на Божието царство. Господ Исус знаел това. Също така и Неговото страдание и смърт нямало да означават поражение, защото и Той ще бъде великият Победител, който ще смаже главата на Сатана.

Но кой тогава бил победеният?

Победеният бил Ирод. Вероятно и той самият се чувствал така. Сега, когато Йоан бил мъртъв, за него нямало вече покой. Той не можел да забрави

нито пророка, нито думите му. При това страхът му растял още повече, когато в двореца разказвали за чудесата, които вършел Господ Исус.

„Йоан е възкръснал от смъртта! – мислел си той. – Кой друг би могъл да върши такива неща?“

Сърцето му треперело от страх, че Йоан можел да се яви пред него.

Тогава той се опитал да прогони страха с насмешка. „Не, не е възможно – казал си той. – Нали самият аз наредих да обезглавят Йоан. Той вече не може да се съживи.“ Но страхът оставал. „Кой тогава е Този, който върши тия чудеса?“ – питал се той и сърцето му се свивало от ужас.

Ах, ако само можел да повярва, че Този, който вършел всички тези чудеса, е изпратеният от Бога Избавител! Тогава и за него щяло да има милост и прошка, независимо от цялата му злина.

Но уви! Той не повярвал, а закоравил сърцето си и дори ако трябвало да убие Господ Исус, за да запази спокойствието си, щял да го стори.

Господ Исус знаел всичко това. Затова Той се оттеглил на едно уединено място. Изпитвал необходимост да бъде сам и да обмисли всичко. Не искал да привлече твърде много внимание върху Себе Си. Той наистина знаел, че щял да бъде убит, но времето Му още не било дошло

ХАНААНКАТА

МАРК 7:24–30

И така, Господ Исус напуснал Ерусалим и отишъл да се скрие в Галилея. Но и там не бил на сигурно място. И там имал врагове. Наистина всеки ден Го следвало голямо множество, което водело при Него болни и страдащи хора, за да ги изцели. Имало и много любопитни, които искали да видят от Него чудеса. Малцина били онези, които Го следвали, защото вярвали, че казвал истината.

Това много уморявало Господ Исус.

Затова Той решил да се оттегли още по-далеч и заедно с дванадесетте Си ученици отишъл на север, в една съседна страна. Тази страна се казвала Си-рофиникия и в нея живеели езичници. Той предполагал, че там ще може да остане неизвестен за хората поне за известно време и да разговаря на спокойствие с учениците Си.

Но това не станало. И там за Спасителя нямало покой.

В тази страна живеела една майка със своята дъщеря. Тази майка била много нещастна, защото дъщеря ѝ била тежко болна. Тя била обладана от дявола, а това означавало, че се намирала изцяло под властта на Сатана. Злият враг на хората прavel с нея каквото си пожелал. Горкото момиче не

знаело какво върши. То ходело, говорело, крещяло и се смеело така, както дяволът искал. Било ужасно да го гледаш и да го слушаш. Хората се страхували от него и то нито за минута не можело да бъде оставено само, защото тогава и на себе си причинявало зло. Състоянието му ясно показвало, че единствената цел на дявола е да прави хората нещастни.

Животът на майката бил много труден и пълен с грижи и безпокойства. Какво страдание изпитвала тя, като гледала как се мъчело детето ѝ! Сърцето ѝ се късало, като слушала грозните думи, които излизали от устата на дъщеря ѝ! Нямала покой нито денем, нито нощем. Нито един лекар не можел да стори нищо срещу тази болест. Нищо не помагало – никави церове, никакви лекарства.

Имало само Един, който можел да помогне. Това бил Богът на народа на Израил, защото само Той бил по-могъщ от дявола.

Тази езичница все още не познавала Бога. Тя познавала единствено своите божества, а те не ѝ помагали, колкото и пламенно да им се молела.

Но жената била чула за Господ. Тя живеела близо до страната на израилтяните и чула, че Бог им бил обещал Избавител. Сигурно било прекрасно да си израилтянин и да знаеш, че ще дойде Един, който ще направи хората радостни и щастливи. Но, за нещастие, тя била езичница и не принадлежала към този народ.

Бог обаче познавал тази езичница и мислел за нея. Той знаел колко се нуждаела тя от Спасител и как вярвала, че Господ Иисус е изпратеният от Него Избавител. Тя не само вярвала, че Спасителят е чудотворец, но и че Той е Христос. Затова Бог се погрижил тази жена да срещне Спасителя и да получи помощ от Него.

Един ден жената чула нещо, което много я изненадало. Иисус бил дошъл в нейната страна. Хората Го били видели и дори знаели къде бил отседнал. Кой би могъл да очаква това?

Но можела ли тя да отиде при Него? Можела ли да Го помоли да ѝ помогне и да изцели детето ѝ? Душата на жената се свивала от страх, но само като погледнела нещастното си измъчено момиче, била готова на всичко. Учителят бил толкова милостив. Хората казвали, че Той ги обича, и че е дошъл, за да им покаже любовта Си. А нали тя и дъщеря ѝ също са Божии създания? Защо да не обича и нея? Да, тя трябвало да опита.

В тази страна Спасителят не се появявал често пред хората. Предпочитал да бъде насаме с учениците Си. Тук Той не говорел на народа и не вършел чудеса. Но въпреки това не можел да остане незабелязан.

Така, когато един ден минавал по улицата с учениците Си, Той чул някой да вика след Него: „Господи! Сине Давидов!“

Учениците се огледали. Кой викал така? Кой наричал Учителя „Сине Давидов“ тук, в тази страна на езичници?

Това била една жена, която вървяла след тях. Ето, тя отново извикала: „Господи! Сине Давидов! Смили се над мен. Дъщеря ми е обсебена от демон. Моля Ти се, Господи, помогни ми!“ Тази жена била сиропиникийка.

„Сигурно, казали си учениците, Учителят веднага ще ѝ помогне. Колко ли ѝ е трудно на тази майка с такова нещастно дете. Господ непременно изпитва към нея най-дълбоко състрадание.“

Но Господ Иисус не направил нищо. Той сякаш не чувал жената и продължавал да върви. Може би изобщо не ѝ съчувствал?

Разбира се, че ѝ съчувствал. Той дори бил дълбоко потресен. Господ добре знаел колко ужасен е дяволът и колко зло причинява на хората.

Горкото дете! Горката майка!

И въпреки това Спасителят не бързал да ѝ помогне.

Ето че тя още веднъж извикала: „Господи! Сине Давидов!“

Странно наистина! Тази жена знаела за Него много повече от мнозина израилтяни. Тя знаела, че Господ е Давидовият Син, обещаният Избавител. В това тя превъзхождала мнозина от юдеите. Сега вече Спасителят трябвало да спре и да отговори на молбата ѝ.

Но не, Той продължил да мълчи и да върви по пътя Си.

Учениците вече нищо не разбирали. Защо Учителят не се отзовавал на молбата на тази жена? Та нали Той толкова охотно помагал на болните и страдащите!

„Учителю – казали те с негодувание, – няма ли все пак да обърнеш внимание на тази жена? Тя не спира да вика след нас.“

Спасителят поклатил глава. „Не, не Ми е позволено да направя това – казал Той. – Бог Ме е изпратил при заблудените овце от Израилевия дом, а тази жена не е от тях.“ После се прибрал в къщата, в която живеел. Може би жената също щяла да се прибере у дома си?

Но не, тя не си отишла, а влязла вътре и отишла право при Него. Сега Спасителят вече не можел да се преструва, че не я вижда.

После жената паднала на колене в краката Му и протегнала ръце към Него. „Господи – замолила Го тя, – помогни ми! Дъщеря ми е много зле, обсебена е от демон. О, Господи, избави я, изгони този демон!“

Какво необикновено поведение! Каква дълбока вяра! Несъмнено Бог ѝ бил дал тази вяра.

Господ знаел, че ако трябвало да се вслуша в молбата ѝ, това щяло бъде едно голямо изключение. Но и жената трябвало да знае това. Тя трябвало да знае, че Спасителят бил дошъл преди всичко заради юдейския народ.

Господ Иисус решил да ѝ каже това. Може би тогава тя щяла да си отиде. „Жено – казал Той приветливо и в гласа Му се долавяло огромно съжаление, – Аз нямам право да сторя това. Мога ли да взема хляба, който се полага на децата, и да го дам на кученцата?“ Жената веднага разбрала какво искал да каже Господ.

Под „децата“ Спасителят разбирал „юдеите“. Езичниците не били като тях. Те били като кученцата, които живеят в нечий дом, но не са част от семейството.

Сега вече жената трябвало да си отиде, щом Господ я наричал така. Но тя не си отишла, макар да знаела, че това, което казал Спасителят, е вярно. Вместо това казала: „Да, Господи, това, което Ти каза, е така. Аз нямам право да искам от Теб да ми помогнеш. Единствено юдеите имат право на това. Те са „децата“. Но и кученцата получават от време на време по някоя трохичка, паднала от трапезата. Аз искам само една такава мъничка „трохичка“. Тя ще ми бъде достатъчна. Ти си толкова богат, че това няма да Те оцети много.“

Каква радост донесли на Господ думите на тази жена! Той бил поразен.

„Жено – казал Той, – каква дълбока вяра имаш! Заради това, което каза, ще ти помогна. Ще изцеля дъщеря ти. Иди си у дома. Демонът вече излезе от нея.“

Жената си тръгнала. Тя била толкова щастлива! Само една малка частица от Неговата любов и благодат била достатъчна, за да избави горкото ѝ дете от злия дявол.

Когато влязла в дома си, всичко било потънало в тишина. В къщата царяло необичайно спокойствие. Дъщеря ѝ лежала на леглото и сякаш била друг човек. Тя познала майка си и ѝ се усмихнала. О, колко добър и могъщ бил Спасителят! Сега майката можела да разговаря с дъщеря си. Тя ѝ разказала, че Господ Иисус я бил изцелил. Той бил Избавителят. Двете заедно можели да благодарят за тази голяма благодат.

Спасителят можел да напусне Сирофиникия с благодарно сърце. Той знаел, че пътуването Му не било напразно. Сега Той бил познат и в страната на езичниците. И там живеели хора, които вярвали в Него. Така се казвало и в пророчеството. Идело време, когато езичниците щели да дойдат при Него и да се присъединят към Божия народ.

Всички народи, които си създал,
и по име Ти си призовал,
се събират и пред Твоя трон се кланят,
на Твойто свято име чест отдават.

ЧУДОТО С НАХРАНВАНЕТО
МАТЕЙ 14:13–21; ЙОАН 6:1–15

Господ Иисус има силата да ни помогне във всяка беда и да ни опази от всяка опасност. Но това не означава, че Той е наш Спасител само когато ни сполети беда. Той винаги е наш Спасител, дори и тогава, когато сякаш нищо не ни притеснява. Той ни обича и се грижи за нас. Той ни храни и облича, и иска да Му се доверяваме за всичко.

Един ден Спасителят пожелал да покаже всичко това на учениците Си и на множеството.

След като посетил един от празниците в Ерусалим, Господ отново отишъл в Галилея.

Там вече се било рачуло навсякъде какви големи чудеса вършел Господ. От всички градове и села към Него заприиждали хора със своите болни и нещастни. Той бил край езерото и постепенно там се натрупало такова множество, че Той и учениците Му нямали време дори да се нахранят.

Тогава Господ казал на учениците Си да отидат от другата страна на езерото. Той искал да бъде с тях насаме. Имал да им каже и да ги научи на толкова много неща, преди да напусне земята! Те, като Негови апостоли, трябвало да разпространяват благовестието сред хората.

Но най-голямото желание на Спасителя било да остане поне за малко сам със Своя Баща в небето. Работата Му била тежка, а животът Му – изпълен със скръб, затова Той силно копнеел да говори с Него и да получи утеха и подкрепа от Него. Може би на отвъдната страна на езерото хората щели да Го оставят на мира и нямало да Го смущават в молитвата Му. Господ Иисус знаел каква голяма сила притежава молитвата.

И ние трябва да знаем това. Нищо друго не може да ни подкрепи и ободри така както молитвата.

Но желанието на Спасителя не се изпълнило. Той едва се бил изкачил с учениците Си на хълма, когато забелязал, че покрай брега на морето вече се задавали хора. Уви! За Него пак нямало почивка!

Хората били видели, че Господ отплавал с учениците Си. Те забелязали накъде тръгнала лодката и предположили къде щяла да акостира. И тръгнали покрай брега, за да отидат и те на отвъдната страна. От всички градове и села, през които минавали, към тях се присъединявали още хора. Около Господ се струпало огромно множество – не по-малко от пет хиляди мъже, освен жените и децата. Много от тях носели болни на носилки или водели със себе си куци и сакаци.

Господ видял множеството отдалеч. Сега вече и дума не можело да става

за молитва на спокойствие. Той наистина имал основание да прояви раздразнение, да отпрати всички и да каже: „Поне веднъж Ми позволете да останем сам и да си почина!“

Но Спасителят не можел да остави хората да си идат, без да им е говорил и без да им е помогнал. Той твърде много ги съжалявал, за да постъпи така.

Горките хора! Кой щял да им посочи пътя към Божието Царство, ако не Той? Та нали самите техни главни свещеници и книжници не знаели пътя! Как тогава щели да им го покажат?

Клетите хора били като овце без пастир. Няма никой, който да се грижи за тях. Единствен Господ Исус искал да се грижи за тях и да ги води, така, както пастирът завежда овцете в кошарата, където те могат да бъдат на сигурно място под неговата закрила.

Затова Господ посрещнал множеството приветливо и не показал никакво раздразнение. Той започнал да изцелява болните, които хората довели със себе си, и да им говори. Говорел им за Бог, който прощава грехове, за Неговата любов и милост и за Неговото Царство, където цари мир и блаженство. Колко прекрасни били думите Му!

Денят вече отлитал. Наближавала вечерта, а Господ все още говорел. Учениците започнали да се безпокоят. Какво щяло да стане? Много от хората трябвало да изминат дълъг път, за да се приберат по домовете си. Никой не предполагал, че щели да се забавят толкова много.

Учителят трябвало да престане да говори и да ги остави да се разотидат, защото в противен случай нямало да могат да се приберат тази нощ. Ставало твърде късно, особено за жените и децата. Докато Господ говорел, сигурно бил забравил това.

Така си мислели учениците. Може би те дори смятали, че съчувствали на хората повече от Този, който бил дошъл, за да даде живота Си за тях? Колко малко познавали те Спасителя!

Разбира се, Господ не бил забравил, че хората трябвало да се нахранят. Неговата грижа за тях не била престанала.

Но учениците решили, че трябвало да Го предупредят. „Господи – казали те, – остави хората да се приберат по домовете си. Става късно, а ги очаква дълъг път. Сега все още могат да си купят нещо за ядене по пътя, а слабите да намерят подслон, където да пренощуват. Но ако се забавят още малко, вече нищо няма да могат да намерят.“

Господ не обърнал внимание на това предупреждение, а казал: „Не е необходимо да си отиват, за да си купят храна. Дайте им вие да ядат.“

Учениците се стъписали. Какво? Те да им дадат да ядат? Как могли те да нахранят хиляди хора? Това било абсурдно!

Думите на Учителя ги хвърлили в смут. Главите им работели трескаво. Най-объркан от всички бил Филип. Умът му не можел да побере как било възможно това.

Господ искал да изпита както Филип, така и останалите ученици. Може би някой от тях щял да се опомни и да каже: „Учителю, ние не можем, но Ти можеш.“

Те вече били видели толкова много чудеса от Него.

„Можем ли да купим отнякъде хляб за хората?“ – попитал Господ.

„Не – казали те, – не можем.“ Те изобщо не разбирали как Учителят можел да пита такова нещо. Наоколо нямало никакви къщи. А дори и да имало, как можели да купят храна? За толкова много хора щяло да е много скъпо.

Колкото повече учениците разговаряли за това, толкова по-безнадеждно им изглеждало положението. Колко жалко, че Учителят не бил пуснал хората да си отидат навреме! Никой не се сетил да каже: „Господи, Ти можеш да помогнеш в тази трудност.“

Това отново разочаровало Спасителя, но Той не се отказвал. „Никаква храна ли не носите? – попитал Той пак. – И хората ли не носят нищо?“

Андрей вече бил разпитал тук-там из тълпата. Да, имало едно момченце, което носело пет ечемични хляба и две риби. Но това било нищо за толкова много хора!

Какви неверници сме ние, хората! За наше щастие, Господ не се уморява да ни учи и да ни показва Своята любов.

И така, Той казал: „Накарайте хората да насядат на групи от по петдесет и по сто души.“

Нареждането се разпространило мигновено из множеството. „Сядайте на тревата! Трябва да седнем по групи.“ Добре, че имало достатъчно трева.

Учениците стояли и чакали с поглед, вперен в Господ Иисус. Може би очите им най-сетне щели да се отворят?

Господ застанал пред хората, взел хля-



ба в ръцете Си и вдигнал очи към небето. После благодарил на Бога за това, което им бил дал, и Го помолил да благослови храната.

Спасителят знаел, че всяка храна идва от Бога, но Той също така знаел, че храната, която не е благословена от Него, независимо колко е изобилна и вкусна, е безполезна. Така Той ни учи, че преди да седнем да се храним, трябва да благодарим на Бога за храната, която всеки път ни дава, и да Го помолим да я благослови.

И така, Господ започнал да разчупва хляба на късове и напълнил един кош. После подал коша на един от учениците Си, за да разпреди съдържанието му между хората.

После Той продължил да разчупва хляба. Кошовете се пълнели един след друг, а хлябът не свършвал. Той сякаш растял изпод пръстите Му, без да има край. Учениците вземали пълните кошове и връщали празните, за да се напълнят отново.

Хората можели да ядат до насита. След това Господ взел рибите и започнал да ги раздава. Те също сякаш нямали край.

Колко се радвал Спасителят, като гледал как хората ликували и ядали до насита! С какво наслаждение наблюдавал благодарните им лица. За Него Самия не останало време да се нахрани, но Той бил доволен, че хората били сити. Каква добрина и грижа проявявал Той към хората! Никой вече не бил гладен, а храна имало в изобилие!

Да, наистина, Господ често ни отговаря, още преди да сме Го извикали.

Сега хората били толкова сити, че не искали повече. Те благодарили, когато учениците отново минали с храната между тях. Всичко било изобилно и те били яли толкова богато. Даже не могли да изядат всичко. Имало още много храна.

Но Господ Иисус нищо не изхвърлил, макар да бил достатъчно могъщ, за да направи още, а казал на учениците Си: „Съберете останалите къшеи и ги сложете в кошете.“

Така Той искал да ги научи да пестят това, което Бог им давал. Той иска да научи на същото и нас.

Учениците събрали останалите къшеи и когато свършили, имало дванадесет коша, пълни с хляб.

Това било много повече храна, отколкото имали в началото. Какво необикновено чудо! Какво величествено събитие!

Да, това събитие наистина било необикновено! Но ние толкова често забравяме, че Бог непрекъснато прави това чудо и за нас. Как иначе щяхме да имаме всеки ден хляб на трапезата си, ако Бог със Своята чудотворна сила не правеше така, че зърното да израства, и от всяко зърно да се раждат десет

или двадесет нови зърна? Това, което сега Бог прави да расте бавно, Той може да ни даде и за един миг. Точно това и сторил с хляба и рибите.

Хората започнали да се споглеждат един друг. Те били поразени. Чул се шепот: „Сигурно това е обещаният Пророк!“

Изведнъж се надигнали гласове: „Той трябва да ни стане цар – толкова е могъщ! Трябва да ни освободи от римляните! И Давид навремето ни е освободил от враговете ни!“ Постепенно множеството се изправило на крака и всички започнали да викат: „Искаме Той да ни е цар! Да Го вземем с нас в Ерусалим и там да Го провъзгласим за цар!“

Но Господ Исус не искал да става такъв цар. Той не бил дошъл, за да освободи израилтяните от римляните. Бил дошъл, за да ги избави от много по-страшни врагове – от дявола, от греха и от смъртта. Той не искал да става цар в Ерусалим, защото не бил земен цар. Той бил Царят, който идвал от небето, и искал да даде живота Си, за да победи враговете Си. Който не вярва в това, не може да бъде спасен от Него.

Затова Спасителят си тръгнал и не оставил на хората никакво време да Го вземат със себе си в Ерусалим. Той веднага заповядал на учениците Си да се качат в лодката и им казал да отплават.

После бързо се изкачил по тясната планинска пътека. Така хората разбрали, че Той не приемал заповеди от тях, и Го оставили да си отиде.

ГОСПОД СЕ МОЛИ

МАТЕЙ 14:23–25

На хълма Господ най-сетне останал сам. Там Той паднал на колене и започнал да се моли.

Моел се за Себе Си и за работата, която Неговият Отец Му бил поверил. Моел се също и за Своите ученици, за хората, които бил изцелил, и за онези, които Го били слушали. Моел се те всички да Го познаят като свой Спасител.

А през това време на учениците, които плавали с лодката в езерото, не им било никак лесно. Господ ги изпратил и след това ги оставил сами. Нима Той не знаел каква нужда имали те от Него?

Докато плавали, насреща им излязъл силен вятър, който им пречел да напредват. Започнало да се смрачава, а езерото ставало все по-бурно.

Защо Господ останал там? Те си спомнили деня, когато били преживели онази страшна буря. Тогава Господ поне бил при тях в лодката и могли да Го събудят, за да укроти вятъра и морето. А сега Го нямало и те не могли да Го извикат. Ах, защо ги бил оставил сами? Защо не тръгнал с тях?



Защото Той знаел, че учениците все още не Му се доверявали напълно. Дори чудото с хлябовете не било достатъчно. Те все още не познавали добре Неговата сила и любов.

Господ позволявал да им се случи тази беда, за да може да им помогне. Защото по такъв начин – като ги оставел сами – те щели да разберат кой бил Той в действителност.

Всъщност Господ ги виждал. За Него тъмнината не е пречка, а разстоянията не съществуват.

Той знаел колко трудно им било. Виждал неимоверните усилия, които полагали, познавал уплахата и страховете им. Чувал как бурята вилнеела и как езерото бушувало, и с цялото Си сърце искал да им се притече на помощ. Но моментът още не бил дошъл. Първо те трябвало добре да осъзнаят каква беда ги била сполетяла, защото в противен случай нямало да има никаква полза от Неговата помощ.

Затова Той ги оставил да се трудят и да се борят, като не преставал да се моли да бъдат спасени и да Го познаят. Каква полза, ако сега били спасени от бурята, а останели завинаги погубени?

Най-сетне Господ се изправил. Бил завършил молитвата.

ИИСУС ХОДИ ПО ЕЗЕРОТО

МАТЕЙ 14:25–34

Започнало да се зазорява, а лодката все още се мятала сред вълните. Дошъл моментът Господ да отиде при учениците Си, за да им помогне. Но как да стигне до тях? Той нямал лодка.

За Спасителя това не било пречка. Нали Той бил Господарят на вятъра и на морето! Нали Той властвал над всички неща!

И така, Господ тръгнал по вълните и те не Му направили нищо. Да, наистина, Той вървял към лодката по повърхността на езерото!

Колко ли щели да се зарадват учениците Му, като Го видят! Колко ли щели да Му благодарят за това, че бил дошъл!

Но не станало така! Станало нещо съвсем друго. Учениците Го видели, че идвал към тях, но не Го познали. Защо? Нима имало някой друг освен Господ Иисус който можел да ходи по водата?

И все пак, те не Го познали, а се изплашили. Дори извикали от страх: „Призрак! Призрак!“

Какво търпение трябвало да проявява към тях Спасителят!

Той незабавно ги успокоил, като им казал приветливо: „Кураж! Не се бойте! Аз съм. И давам ви на помощ.“

Какво облекчение! Този глас им бил толкова познат! Те не могли да го съберат с никой друг. Това наистина бил Господ. Сърцата им все още щели да се пръснат от страх и краката им не преставали да треперят. Но сега вече те знаели, че били спасени. Господ бил тук.

Да, Учителят бил тук! Петър бил толкова развълнуван, че повече не можел да стои спокойно в лодката. Ако това бил Учителят, то той искал да бъде при Него. И то веднага! Не можел да чака нито миг повече Господ да дойде при него в лодката.

Сега Петър вярвал, че Учителят можел всичко. Щом можел да ходи по водата, тогава можел да направи така, че и учениците Му да могат да ходят по водата. Можел да направи така, че вълните и на тях да не сторят нищо лошо. И така, Петър протегнал ръце към Спасителя.

„Господи – казал Му той, – ако си Ти, кажи ми да дойда при Теб.“

„Ела!“ – казал Господ.

Петър бързо скочил през борда и тръгнал по водата към Учителя. Да, той наистина ходел по езерото! Ходел, защото вярвал. И защото виждал Господ Иисус и Неговата мощ.

Но колко страшно вилнеела бурята и колко високо се издигали вълните! Щял ли да успее Петър да се справи докрай?

Разбира се, че щял да успее. Стига само да продължавал да гледа към Господ. Той обаче не го направил. Погледът му се отклонил от Господ и се насочил към морето. О, ужас! Вълните наистина били много високи и бурята наистина била много страшна!

В този миг Петър напълно забравил, че Господ бил там, пред него. Единственото нещо, което виждал, били върхлитащите към него вълни.

И тогава всичко се объркало.

Пред него се надигнала една голяма вълна. „По тази никога няма да мога да мина – помислил си той и започнал да вика. – Потъвам, потъвам!“ И наистина потънал. Защото вече не се доверявал безусловно на Господ.

Но дори и в най-големия си страх, той пак извикал към Спасителя: „Господи, избави ме!“

Господ бил готов незабавно да му помогне. Той хванал Петър за ръката и го задържал над водата.

„Защо започна да се съмняваш? – казал му Той. – Нали ти заповядах да

дойдеш? Бях толкова близо до теб! Нали Аз съм Този, който владее над вятъра и морето? Ти още веднъж прояви маловерие.“ Ах, кога щял Петър да се научи да Му се доверява?

А ние? Кога ще се научим ние да Му се доверяваме напълно? Да слушаме само Него? Да Му вярваме, когато казва, че е с нас, и че затова вълните и бурята няма да ни навредят? Ние също сме толкова слаби и маловерни като Петър. И можем да бъдем избавени само чрез вяра. За щастие, ние знаем, че Господ е готов да ни улови и да ни задържи здраво, когато потъваме поради маловерие. Той не ни оставя да погинем, макар и вярата ни да е колеблива.

След като Господ се качил заедно с Петър в лодката, вятърът изведнъж утихнал. Не било нужно Господ да казва нито дума. Морето се укротило, защото Той искал това.

В сърцата на учениците също се възцарило спокойствие и всичките им страхове изчезнали. Учителят пак бил при тях и правел чудо след чудо. Те били дълбоко развълнувани.

Един след друг учениците коленичили пред Него и изговаряли своите думи на почит: „Единствено при Теб ние сме на сигурно място, каквото и да ни сполети. Ти си обещаният Избавител. Ти наистина си Божият Син.“

Те научили тази истина благодарение на нещастиято. Блажен този, който вярва в нея!

ПРЕОБРАЖЕНИЕТО НА ПЛАНИНАТА

МАТЕЙ 16:21–23 И 17:1–13; МАРК 9:2–9; ЛУКА 9:28–36

Времето, когато Господ трябвало да умре, все повече приближавало. Господ знаел това и искал и учениците Му да го знаят. Затова Той решил да им го каже: „Човешкият Син (това бил самият Той) трябва много да пострада. Той ще бъде отхвърлен от главните свещеници и книжниците и ще бъде убит. Но на третия ден ще възкръсне.“

Господ никога досега не бил говорил толкова недвусмислено за Своята смърт и възкресение. И въпреки това учениците не могли да Го разберат. Всичко това им звучало много странно. Нима Господ не бил обещаният Месия, обещаният Цар? Защо тогава трябвало да пострада толкова много?

Всички били много объркани. А Петър дори се осмелил да каже, че Господ се заблуждавал и че това страдание и смърт не били необходими.

В този момент той правел същото, което дяволът бил сторил в пустинята – искал да убеди Господ, че не било нужно да страда.

Затова Спасителят трябвало строго да изобличи Петър.

Да, наистина, тези страдания щели да Му донесат ужасна болка, но те

били *наложителни*. Защото Господ искал да спаси света. Единствено чрез Своите страдания и смърт Той можел да спаси учениците Си и всички нас.

Мисълта за ужасните страдания, които Го очаквали, била много тежка за Господ Иисус. Той силно копнеел да остане сам и да разговаря със Своя Отец. Искал да Го помоли за сила, за да Му бъде верен и да понесе всичко, което Неговият Отец щял да Му даде да понесе.

Затова Той напуснал мястото, където се събирали хората, и казал на учениците Си да останат там, където се намирали.

Единствено Петър, Йоан и Яков можели да Го придружат. Така Спасителят се изкачил с тях на един висок хълм. Той знаел, че там щяло да се случи нещо особено. Учениците можели да го видят, за да свидетелстват за него по-късно.

Когато стигнали горе на хълма, скрит от хорските погледи, Господ паднал на колене, за да се помоли. Имало толкова много неща, за които трябвало да се моли. Той знаел колко страшен е грехът и колко могъщ е дяволът. Знаел също колко свят е Бог и колко голям е гневът Му срещу греха. Господ Иисус бил Този, който трябвало да отнеме проклятието, което тегнело върху света. Той молел Своя Отец да Му даде сила в страданието и искал да Му се подчини във всичко.

Докато Спасителят се молел, учениците спели. Умората ги била надвила. Те не можели да проумеят думите на Господ, макар и да виждали, че Учителят бил наскърбен. Това наистина ги натъжило.

Но докато те спели, се случило нещо грандиозно. Молитвата на Господ Иисус била изпълнена по един чуден начин. Бог Му дал Своята утеха и подкрепа, като Му показал какво щяло да се случи след Неговите страдания и смърт.

Той щял да възкръсне от гроба за нов живот. И всички, които повярвали в Него, щели да получат нов живот. Те също щели да живеят вечно при Бога в радост и блаженство.

Още тогава Господ Иисус можал да види частица от тази слава и сърцето Му се изпълнило с неописуема радост. Да, страданията били големи, но славата, която Го очаквала, ги компенсирала изобилно.

Лицето Му сияело от мир и щастие. Радостта, която Го изпълвала, била толкова голяма, че бликала навън и правела дрехите Му бели като сняг. Той вече вкусвал спасението, което един ден щял да изработи.

Това била утехата от Неговия Отец. Да, чрез страданията на Господ Иисус светът щял да бъде спасен и това спасение щяло да бъде за всички, които повярвали в Него.

През цялото това време учениците спели и не виждали нищо от онова,

което се случвало. Те не знаели, че при Господ изведнъж се явили двама мъже, който Той добре познавал. Това били Мойсей и Илия. Те били известни Божии служители, които били отишли на небето по особен начин. Мойсей бил умрял, без никой да разбере къде е гробът му. Сам Бог бил погребал тялото му и приел душата му в Своята слава. А Илия изобщо не бил умрял. Той бил грабнат на небето във вихрушка с огнена колесница, теглена от огнени коне.

Сега те били тук на хълма, при Исус. Бог ги бил изпратил на земята, за да утешат Неговия Син.

Те говорели с Господ за прекрасното небе, където и Той щял да отиде, след като извърши делото, за което бил изпратен на земята. Благодарели Му за това, което щял да стори и за тях. Защото чрез Неговите страдания и те щели бъдат блажени.

Господ трябвало да преживее още много страшни неща. Той нямало да отиде на небето с огнена колесница като Илия и Бог нямало да се погрижи за Него в последния Му час, както се бил погрижил за Мойсей. Той щял да напусне Ерусалим, носейки тежък дървен кръст върху разранения си от бичуване гръб и корона от тръни на главата Си. Щял да понесе подигравките и обидите на войниците и народа, и да бъде разпънат на Голгота.

Но Той бил много по-велик от Мойсей и Илия и затова и славата, която Го очаквала, щяла да бъде много по-голяма. Той щял да управлява за вечни векове като Цар над една избавена земя и над един освободен народ. Щяла да Му бъде дадена цялата власт на небето и на земята.

Господ Исус бил напълно утешен. Сега Той бил готов да понесе всички страдания. Той бил възлюбил света толкова много, защото това бил Божиият свят. Бил възлюбил и грешниците толкова много, защото те били Божиите хора. Затова Той щял да бъде покорен на Своя Отец докрай.

Изведнъж учениците се събудили.

Когато погледнали към мястото, където бил коленичил Господ, за да се помоли, те се изумили. Каква била тази светлина? Каква била тази слава?

Нима това бил техният Учител? Той бил толкова щастлив, толкова преизпълнен от радост! Блаженството, което изпитвало сърцето Му, се излъчвало навън и правело лицето Му да сияе като най-ярко слънце, а дрехите Му – да блестят като най-бял сняг.

Но Той не бил сам. При Него били Мойсей и Илия. Те също блестели в светлина и великолепиe.

Небето се било спуснало на този хълм. Учениците се изплашили. Тяхното място не било тук, сред това чисто блаженство – те били грешни човече. Поискало им се да се скрият някъде.



Но им се искало и да гледат. Защото това, което виждали, било прекрасно. Учителят им наистина имал право на него. То било много по-хубаво и по-добро от страданията и смъртта. Те не могли да откъснат очи от Него. Ех, ако само можело да продължи вечно!

Но ето, че Мойсей и Илия се сбогували с Господ Иисус и се приготвили да Го напуснат.

Тогава езикът на Петър се развързал. Да, разбира се, това прекрасно нещо не бивало да свършва, то трябвало да продължи. Петър бил толкова объркан, че не знаел какво да каже. И започнал да говори глупости.

Той казал: „Господи, колко добре, че сме тук. Ако си съгласен, аз ще направя три шатри – една за Теб, една за Мойсей и една за Илия“ – казал той.

Колко лесно било да се издигнат три шатри от клони и листа и тогава всичко щяло да си остане все така прекрасно.

Изглежда, че Петър наистина не бил повярвал на онова, което Господ Исус бил казал за Своите страдания и смърт. Затова той не получил отговор на нелепите си думи.

И все пак към Петър дошло слово. Сам Бог Отец давал отговор на молитвата на Господ Исус, като едновременно с това отправял слово и към Петър!

Петър все още не бил свършил да говори, когато трите прекрасни фигури изчезнали, засенени от светъл облак. Те били скрити в него.

Учениците разбрали: Бог бил тук. Нищо чудно, че се боели толкова много. А когато от облака прозвучал Божият глас, те били толкова уплашени, че се хвърлили по очи на земята.

Треперейки от страх, те слушали Божиите слова: „Този е Моят възлюбен Син, Него слушайте.“ Това бил отговорът, който Бог давал на Петър.

Но това са думи, които Бог казва и на нас. Господ Исус е Божият Син, когото Бог много обича. Но Той Го е дал в жертва за спасението на света. Петър трябвало да Го слуша, а не да Му противоречи и да се мисли за по-умен. Трябвало да Го слуша, да Му вярва и да Му се покорява. Това било най-важното. И това се отнася не само за Петър, но и за всички ученици, за всички хора – и за нас също.

Петър никога не забравил тези думи. Когато говорел на хората след възнесението на Господ Исус, той ги предупредил и им казал: „Него слушайте, защото който не прави това, ще бъде изгубен.“

Когато гласът престанал, учениците не се осмелили веднага да вдигнат глави. Но ръката на Господ Исус ги докоснала и те чули гласа Му: „Станете, и не се бойте.“ Тогава те се огледали.

Облака вече го нямало. Мойсей и Илия също били изчезнали. Господ Исус бил сам. Всичко си било както преди.

Когато слизали надолу по хълма, Господ им казал, че не бивало да разказват за това, което били видели, преди Той да възкръсне от смъртта. Ето защо те послушно мълчали и не казали тайната даже и на другите ученици. Но не престанали мислят за нея. Какво ли имал предвид Учителят, когато казал, че щял да възкръсне от смъртта? Те наистина знаели, че един ден всички мъртви щели да бъдат възкресени, но Учителят бил казал, че Той щял да възкръсне още на третия ден след Своята смърт. Те не разбирали това.

Не разбирали също и онова, което говорели книжниците, като казвали, че Илия щял да дойде преди Месията и щял да освободи Израел. Сега вече Месията бил дошъл, защото Господ Исус бил Месията, а на хълма те били видели Илия. Но той не освободил Израел, а се върнал обратно на небето. Каква била истината?

Затова те отишли при Господ Иисус, за да Го помолят да им го обясни. „Погрешно ли са ни учили книжниците, като са ни казвали това? Но нали и един от пророците казва същото?“

Тогава Господ започнал отново да ги поучава. Той казал: „Ако Илия трябва да дойде първо, за да освободи Израел, защо тогава Спасителят трябва да пострада и да умре? Нали тогава това няма да е необходимо? И все пак книжниците имат право, като казват, че първо Илия трябва да дойде. Всъщност той е дошъл вече. Но те не разбират кого има предвид пророкът под „Илия“. Пророкът има предвид човека, който ще върши същата работа като Илия. Илия говореше на хората за греха и наказанието, но те не го приеха и не послушаха думите му, а го отхвърлиха. И както постъпиха с него, така ще постъпят и с Мен, Човешкия Син.“

Тогава учениците разбрали, че Господ говорел за Йоан Кръстител. Неговият път към славата бил преминал през унижения и страдания. Така щяло да стане и със Спасителя.

ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА МОМЧЕТО, ОБЛАДАНО ОТ ДЕМОНИ

МАТЕЙ 17:14–21; МАРК 9:14–29; ЛУКА 9:37–42

На следващия ден Спасителят слязъл от планината с тримата Си ученици. На пътя, в подножието на планината, те видели една голяма тъпла.

На едно място се били струпали много хора, които говорили на висок глас и възбудено жестикулирали. В средата на тъпата стоели деветимата ученици, които Господ бил оставил там, и някои от книжниците. Виждало се, че разговорът им не протичал особено мирно. Книжниците спорели с учениците.

В този миг един човек от множеството забелязал, че Господ бил тук.

„Вижте – извикал той, – ето Го и самият Учител.“ Когато чули това, хората незабавно се спуснали към Спасителя и Го поздравили. Ясно било, че Го очаквали.

Докато Господ бил на хълма, се било случило нещо. Дошъл един човек с болния си син. Той искал да заведе момчето при Спасителя, защото се надявал да го изцели. Но за голямо негово съжаление Господ Го нямало. Тогава той попитал учениците дали те можели да го изцелят.

Учениците се опитали, но не успели. Поради това книжниците започнали да им се подиграват. „Значи вие сте учениците на Иисус – викали те. – Щом останете сами, нищо не можете да направите. Сега може ясно да се види колко струва и самият ви Учител.“

Учениците защитили своя Учител и така се повдигнал голям спор. Гос-

под Иисус веднага разбрал какво се било случило, и видял, че учениците Му имали нужда от Него. Той незабавно се застъпил за тях.

„За какво спорите с тях?“ – попитал Той книжниците. Всички мълкнали освен бащата на болното момче.

„Учителю – казал той, – доведох сина си при Теб, но Теб Те нямаше, а той е толкова зле! Само него си имам! В него се е вселил зъл дух и не може нито да чува, нито да говори. Само крещи. Демонът жестоко го измъчва и му причинява много злини. Понякога го хваща толкова здраво, че почти го погубва. Мята го на различни страни, докато на устата му излезе пяна. Накрая го хвърля на земята и той остава да лежи като вцепенен. Докато Теб Те нямаше, аз помолех учениците Ти да го изцелят, но те не можаха.“

Господ Иисус бил дълбоко разочарован. Да, учениците наистина вярвали в Него, но въпреки това нямали сила да изцелят това болно момче, макар Господ да им бил казал, че можели да изцеляват болни и да изгонват демони чрез Неговата сила. Но те слушали думите на невярващите хора около себе си и били смутени от силата на дявола. Вярата им не могла да издържи на това. Не била толкова силна. Те се уплашили, започнали да се съмняват и не могли да сторят онова, което можели и трябвало да сторят. Вече нямали очи за силата и любовта на Господ Иисус.

С това те докарали позор върху името на Господ Иисус. Станали причина да Му се присмиват книжниците и всички невярващи хора.

По подобен начин и днес често пъти името на Спасителя се позори, защото Неговите последователи са слаби и невярващи.

Търпението на Иисус било почти изчерпано, като гледал всички тези невярващи хора около Себе Си. А и учениците Му били толкова слаби! Той се почувствал много самотен.

Затова Той въздъхнал тежко и казал: „О, хора невярващи и извратени, докога ще бъда с вас? Докога ще ви търпя?“

Колко по-прекрасно щяло да бъде да напусне тази земя и да си отиде веднага на небето! Но уви! Той не можел да си отиде, защото още не си бил свършил работата. Той бил дошъл, за да спаси света, и щял да го стори. Затова и сега щял да помогне на това бедно момче.

Злият дух не бивало да си мисли, че е по-силен от Избавителя, макар и неверието на хората да било все още толкова голямо.

„Доведи сина си тук, при Мен“ – казал Той на бащата.

Сега Той отново щял да покаже колко голяма била силата Му и колко глупаво и грешно било от страна на хората да не вярват в Него.

И така, бащата отишъл, взел сина си и го довел при Спасителя.

Каква тъжна гледка! Горкото момче! Горкият баща!

Веднага щом момчето съзряло Господ, злият дух отново започнал да го мъчи така, сякаш искал да го умъртви. Блъскал го и го тръшкал, докато клиентикът паднал на земята. Там той започнал се търкаля, а на устата му излязла пяна.

Всички наоколо били ужасени, защото гледката била страшна. Господ Исус също бил ужасен.

Колко силен и зъл бил дяволът! Каква сатанинска радост изпитвал, когато можел да унищожавя и да убива.

Бащата плачел. Можело ли момчето му да се изцели? Положението му било толкова безнадеждно!

Но за Господ Исус всичко било възможно. Той щял да покаже това. Щял да изцели не само момчето от ужасното му нещастие, а и бащата – от неговото неверие. Щял да го научи да вярва в Него.

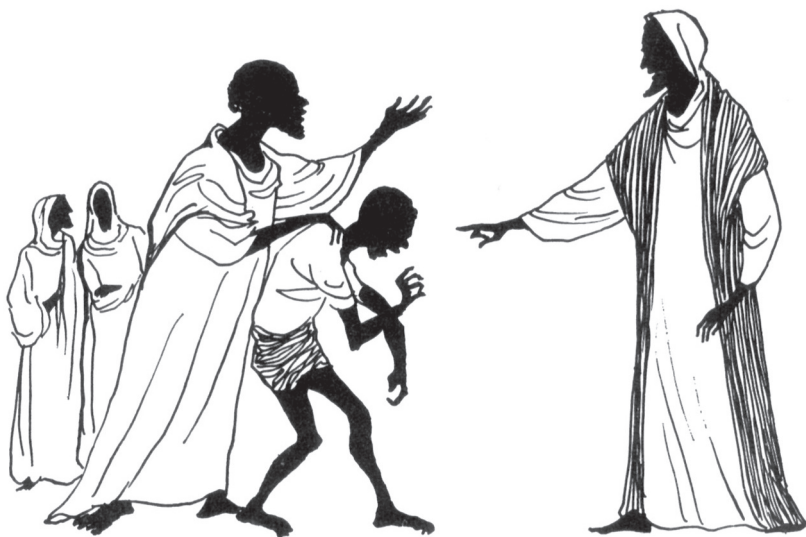
После Спасителят попитал бащата: „От колко време му става така?“

„Още от детинство – отговорил бащата и после отново бил обзет от страх. – Ах, Господи – ридаел той, – толкова е страшно! Демонът често го хвърля в огън или във вода. Не мога да го оставя сам нито за минута, защото тогава с него е свършено.“

Да, положението наистина било безнадеждно!

„Но ако Ти, Господи – помолил се той, – можеш да направиш нещо, съжали се над нас и ни помогни.“

„Ако можеш да повярваш – казал Господ, – тогава мога да изцеля сина ти.“



Защото всичко е възможно за този, който вярва. Ако повярваш, че аз съм Избавителят, и че затова мога да изцеля сина ти, тогава можеш да очакваш да изпълня и молбата ти.“

Бащата разбрал, че сега всичко зависело от него. Той трябвало да повярва – и той наистина вярвал, – но дяволът бил толкова силен! Едновременно с вярата, в сърцето му живеело и съмнението. И все пак той трябвало да повярва, иначе детето му щяло да бъде загубено. И той самият също. Как можел да се спаси, ако не повярвал, че Господ Исус е Избавителят? Но как да стигне до тази вяра?

И тогава човекът протегнал ръцете си към Спасителя с огромна молба в очите. „Аз вярвам – казал той, – но, о, Господи, и неверието ме измъчва! Помогни ми да се преборя с него и ме научи да вярвам!“

Който моли така, винаги бива чул. Защото вярата е от Бога и той я дава на всеки, който моли за нея. Колко жизненоважно е и за нас да се молим усърдно за укрепване на слабата си вяра!

Сега, когато бащата казал това, Спасителят вече бил готов да изцели момчето.

Междувременно тълпата била станала още по-голяма. Били дошли още много хора, които на драго сърце искали да видят някакво чудо. Господ Исус не одобрявал това. Каква полза щели да имат всичките тези любопитни хора, когато видели чудото, ако не повярвали, че Той бил Избавителят? Ето защо Той прекратил разговора.

После казал на злия дух: „Ням и глух душе, аз ти заповядам: излез от него и не влизай повече в него!“

След като чул тези думи, демонът трябвало да се подчини. Но преди това той за последен път нападнал младежа така, че клетникът започнал да издава неистови викове и крясъци и паднал, гърчейки се, на земята. После останал да лежи неподвижно, сякаш че бил умрял.

„Мъртъв е – казали хората наоколо, – много му дойде.“

Но той не бил мъртъв! Спасителят хванал здраво ръката му и го изправил на крака. И ето че момчето застанало право. То било съвсем здраво и освободено от ужасния си враг. Било станало сякаш нов човек.

„Можеш да го отведеш“ – казал Господ на щастливия баща и двамата си тръгнали радостни.

Дали хората наоколо видели колко лош бил дяволът? Със сигурност. Но те видели също и колко велик и могъщ бил Бог. Той победил дявола.

Преди всичко обаче те трябвало да видят, че Господ Исус бил изпратеният от Бога Избавител, и да повярват в Него. Защото един ден Господ

Иисус ще смаже дявола завинаги, за да не може никога повече да се надигне и да ни причини зло. Този наш зъл враг се опитва да ни изкушава така, че да не се подчиняваме на Бога и да не вярваме в Господ Иисус. Опитва се да ни измами така, че да вършим онова, което Бог ни е забранил да вършим. Който вярва в Господ Иисус, ще се противопостави на дявола и ще победи.

Господ иска да даде и на нас същата вяра, която дал на бащата на клетото момче. Нека и ние се помолим като него: „Господи, помогни на нашето неверие!“

НА ПРАЗНИКА СТРОЕНЕ НА КОЛИБИ В ЕРУСАЛИМ

ЙОАН 7

В Ерусалим започнал празникът Строене на колиби.

По улиците и по площадите, в дворовете на къщите и дори по покривите били издигнати колиби, направени от клони и листа. В тях хората живеели по време на празника. Така те си спомняли за четиридесетте години, през които народът на Израил скитал из пустинята и всички живеели в шатри и палатки. Те благодарели на Бога, че ги бил довел от голата пустиня в тази прекрасна земя, и Му принасяли жертвите си. Празникът щял да продължи шест дни. Всички приготовления били вече направени.

Но макар че празникът бил започнал, празничното настроение липсвало. Градът бил обхванат от голямо напрежение – явно се крояло някакво зло.

Всички говорили за едно и също – и началниците, и народът, и младите, и старите. Дали Иисус щял дойде на празника? И какво щяло да се случи, ако Той започнел да говори?

Защото началниците били твърдо решени да Го премахнат. Те искали да сложат край на всичко това, преди целият народ да Го последва.

Хората не се осмелявали да говорят на глас, защото ги било страх. Главните свещеници и книжниците заплашвали всеки, който вярвал в Него, че повече нямало да може да ходи в синагогата. Това било ужасно. Да не ходиш в синагогата, означавало да нямаш повече нищо общо с Бога. Те действително трябвало да бъдат много внимателни.

Затова хората си шепнели и шушукали помежду си:

„Дали е вече тук? Някой видял ли Го е?“

„Не, няма Го още. Братята Му дойдоха, но Той Самият се губи някъде.“

„Нима няма да дойде?“

„Защо ли Му се сърдят толкова много началниците? Та Той е толкова добър човек!“

„Казват, че подвеждал народа. А Той Самият казва, че е Месията.“

„Да, но Той върши такива големи чудеса.“

Хората не можели да постигнат съгласие. Били изминали няколко дни от празника, а Него все още Го нямало. Нищо чудно, че напрежението все повече се увеличавало.

Но един ден Господ изведнъж се появил в центъра на храма и започнал да говори на хората.

Около Него веднага се струпало множество.

Той отново им говорил за Себе Си. Казал им, че бил изпратен от Бога, и че вършел само това, което Бог Му бил дал да извърши. Хората Го слушали със страхопочитание. Всички се трупали около Него, за да не изпуснат нито една дума. Неговите думи били толкова хубави, а Той говорел толкова различно от книжниците!

Но какъв гняв изпитвали началниците! Те веднага изпратили слугите си в храма, за да накарат Исус да замълчи и да Го доведат при тях. Тогава те веднъж завинаги щели да Му дадат да разбере.

Слугите отишли, но след като се бавили доста дълго време, накрая се върнали без Него.

„Какво означава това? – развикали се фарисеите и книжниците. – Къде е Онзи? Защо не Го доведохте?“

„Не можахме – отговорили смутено слугите. – Останахме да Го слушаме. Никой досега не е говорил така!“

Главните свещеници и фарисеите били вбесени.

„И вие ли се подмамихте? – ядосали се фарисеите. – Да не би някой от началниците да е повярвал в Него? Или някой от фарисеите?“

Е, началниците нямали причини да се опасяват чак толкова. Това, че всички тези хора мислели, че Господ Исус говорел много хубаво и се стичали на тъпи да Го слушат, съвсем не означавало, че истински вярвали в Него. За жалост не било така. И това веднага се виждало. Защото, когато Господ им казал направо, че Той бил Божият Син и обещаният Месия, те Му се присмивали. Някои дори Го обявявали презрително за самарянин и не искали да Го слушат повече. А други така се разгневявали, че грабвали камъни, за да Го убият.

Но Господ Исус не искал да загине по този начин. Той наистина щял да даде живота Си, но по начина, по който Бог искал да стане това. Щял да умре на кръста на празника на Пасхата. Защото Той бил Пасхалното Агне, което трябвало да бъде заклано.

Затова Той напуснал храма и отишъл за известно време на едно скришно място.

ВЪПРОСЪТ НА ЗАКОННИКА И ПРИТЧАТА ЗА ДОБРИЯ САМАРЯНИН

ЛУКА 10:25–37

В един от тези мрачни дни при Господ дошъл един законник, за да Го попита нещо.

„Учителю – казал той, – какво да правя, за да наследя вечен живот?“

Този въпрос бил (а и сега е) от огромно значение. Наистина, какво трябва да прави човек, за да бъде спасен?

Този законник като че ли никога не бил чувал Господ Иисус да говори. Или може би не бил слушал внимателно? Защото Господ вече бил казал това на хората. Той няколко пъти бил казал, че Бог бил дал Своя закон, и че всеки, който спазвал стриктно този закон, щял да бъде спасен.

Но също така Спасителят всеки път добавял, че нямало жив човек, който можел да направи това, тъй като всички хора били грешници, и следователно никой не можел да бъде спасен по този начин. И накрая утешавал хората, като им казвал, че Той самият бил дошъл на земята, за да изпълни Божия закон вместо тях. Той щял да прояви пълно покорство вместо тях и така да спечели тяхното спасение. Всеки, който повярвал в това, щял да бъде управляван от Него чрез Духа Му и така щял да бъде научен да изпълнява Божия закон. Ако законникът бил слушал Спасителя внимателно, нямало да задава този въпрос, а щял да знае отговора.

Всъщност този човек бил слушал Господ внимателно и много добре знаел какво казвал Той, но просто не се съгласявал с Него.

Как така той не можел да спазва закона? Стига само да се стараел с всички сили, със сигурност щял да може, мислел си той. Очевидно Иисус учел народа на съвсем погрешни неща. Законникът искал да покаже това ясно на хората, защото повече не можело да продължава така.

Тъкмо затова той бил задал и този въпрос. Иисус трябвало да каже съвсем открито какво мислел, и ако посмеел да твърди, че законът не трябвало да се спазва, законникът щял да Го обвини пред Съвета на юдеите.

Но Спасителят знаел много добре какво ставало в сърцето на този човек. Ако законникът действително искал да разбере как можел да се спаси, Той щял да му отговори с голямо удоволствие и търпение. При това положение обаче Господ не му отговорил на въпроса, а му задал друг въпрос.

„Ти наистина ли искаш да узнаеш как да наследяш вечен живот? – попитал го Той. – Нали познаваш закона? Какво пише там?“

Дали познавал закона? Ама че работа! Та той не бил законник току-така. Бил изучавал закона много внимателно и добре знаел какво Бог иска да каже с него.

Затова той отговорил веднага: „Да възлюбиш Господа, своя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум, и ближния си както себе си.“ После зачакал да види какво щял да му отговори Исус.

„Правилно отговори – казал Господ. – Това прави, и ще живееш.“

Законникът бил изумен.

Какво казвал Исус? Че трябвало да изпълнява закона? А не бил ли казвал винаги досега, че те не можели да изпълняват закона? Да не би сега да казвал, че законът може да се спазва?

Разбира се, че законникът трябвало да изпълнява закона. Та нали затова Бог го бил направил законник! И все пак, Бог също така му давал възможност някой друг да направи това вместо него. Но ако законникът не желалел Господ Исус да стори това вместо него, то тогава той сам трябвало да спазва закона. Друг път нямало.

Да, нещата се развивали по съвсем различен начин от онзи, който законникът очаквал. Той вече се готвел да впримчи Господ Исус в собствените Му думи, а ето, че сега сам ставал за смях на всички присъстващи.

И все пак, да не би този Равин да учел хората на същите неща като книжниците и законниците?

Не, Господ Исус учел хората на съвсем други неща и Той искал да покаже това на глупавия законник. Нима този човек не чувствал в сърцето си, че не можел да спазва напълно Божиите повеления? Защо тогава не казал честно това? Защо не си признаел истината? Защото, ако направел това, той в същото време трябвало да признае, че това, на което Господ Исус учел народа, било *абсолютно* правилно. А той не желалел да направи това.

Ето защо той запазил високомерието си и се престорил, че не бил разбрал Господ докрай. „А кой всъщност е моят ближнен?“ – попитал той.

Така народът нямало да забележи, че бил победен. Хората щели да сметнат този въпрос за съвсем основателен. Пък и законниците много спорели по него.

Дали този надменен законник щял да разбере нещо от обяснението на Господ Исус за искрената любов към ближния?

И все пак Господ решил да опита и затова му разказал една история.

„Един ден от Ерусалим към Ерихон пътувал един човек. Вие знаете колко е пуст този път.“

Внезапно той бил жестоко нападен от банда разбойници. Тези хора го уловили, съборили го на земята, смъкнали му дрехите и багажа, и когато се опитал да им се противопостави, го пребили от бой. После бързо избягали с откраднатото, като го оставили да лежи на пустия път ранен и ограбен, без изобщо да може да се изправи.

Трябвало да лежи така, докато някой се съжалял над него да му помогне, или докато дойдела смъртта. Ето защо той се ослушвал внимателно с надеждата да чуе стъпките на друг човек, който минавал по пътя.

Най-сетне раненият чул стъпки – някой наистина се задавал! Той едва повдигнал глава, за да види кой идва. Каква радост! Към него вървял един свещеник. Това било наистина най-доброто, което можело да се случи! Този човек очевидно идвал от храма, където бил присъствал на богослужение. Там той бил видял Божията любов и милост и сега можел да покаже тази любов и милост към другите хора.

Клетникът го очаквал, изпълнен с надежда, но колко горчиво бил разочарован! Свещеникът го забелязал, но не отишъл при него. Той не желал да се замесва в опасни неща. Разбойниците всеки момент можели да се върнат и да се нахвърлят и върху него.

Свещеникът, разбира се, съжалявал човека, защото той изглеждал много зле. Но какво общо имало между него и този странник? Той изобщо не го познавал. Какво му влизало в работата положението на този човек? Защо да рискува живота си? Нека друг направел това.

Ето защо той извърнал глава и бързо отминал на отсрещната страна.

Отчаяние обзело сърцето на ранения човек. Щом свещеникът не му помогнал, кой друг щял да го стори?

Но ето, че се задал друг човек. Този път това бил един левит.

Левитът бил слуга на свещеника. Той също знаел много за Бога и за Неговата любов и може би щял да покаже по-голяма милост от господаря си. Човекът отново зачакал, изпълнен с надежда.

Но левитът също не посял да отиде при него, а побързал да се отдалечи. Той не бил по-добър от началника си. Сега клетникът съвсем се отчаял. Явно не можел да разчита на помощ.

Но ето че пак чул някой да се приближава. И макар да се боял, че този човек също щял да го отмине, той все пак решил да погледне. Но когато с мъка повдигнал глава, за да го види, и последната му надежда се изпарила. Защото третият пътник бил самарянин – негов враг! Този човек съвсем немалко да му помогне.

Но ето, че се случило нещо странно.

Самарянинът забелязал ранения и слязъл от магарето си. Когато коленичил до нещастника и видял ужасните му рани, той веднага извадил масло, вино и кърпи от дисагите си. Грижливо измил раните му и ги превързал, а после дал на човека малко вино. Говорил му толкова благо, сякаш му бил приятел. Най-накрая внимателно го изправил на крака и го качил на собствено си добиче.

Но нима самарянинът бил забравил, че този човек бил негов враг? Не, той не бил забравил това, но много добре виждал, че този клетник имал нужда от помощ. Ако той самият лежал там ранен и полумъртъв, нямало ли да се надява някой да му помогне? И все пак, той може би не разбирал, че по този начин се излагал на опасност?

Не, самарянинът много добре разбирал това. Но той също така разбирал, че раненият бил в още по-голяма опасност и че трябвало да бъде спасен. Защото самарянинът знаел какво значи да обичаш ближния си както себе си, пък било то и когато този твой ближен ти е враг.

И така, самарянинът тръгнал редом с добичето, като придържал ранения, и го закарал в най-близката гостилница. Там той се погрижил клетникът да получи легло и останал да бди над него през този ден.

На следващия ден обаче трябвало да продължи пътя си. Но дори и тогава той не го оставил без грижи. Дал пари на гостилничаря и казал: „Ако тези не стигнат, ще ти доплатя на връщане. Грижи се добре за него и му дай всичко, от което има нужда.“

И едва тогава си отишъл.“



Това била историята, която Господ Исус разказал на законника. Но дали той я разбрал? Дали сърцето му му казало, че чрез закона Си Бог иска да ни накара да правим точно това – да проявяваме милосърдие там, където има нужда от него, а не там, където на нас ни се иска? Който обича по такъв начин, вече не пита: „Кой е моят ближен?“

После Господ Исус поискал да чуе от устата на законника дали той бил разбрал това, което искал да му каже.

Той го попитал: „Как ти се вижда – кой е този, който се е показал ближен на нападалия от разбойниците? Кой от тримата е показал любов?“

Отговорът бил пределено ясен и ако законникът бил достатъчно искрен, трябвало да каже: „Самарянинът.“ Но той не пожелал дори да произнесе тази дума, а казал: „Онзи, който му показа милост.“ И си тръгнал засрамен.

„Иди – казал Господ Исус, – и прави и ти същото.“

Да, ако законникът действително положел всички усилия да спазва Божия закон, наистина щял да види, че не е способен да го прави. Щял да види, че не бил такъв, какъвто Бог искал той да бъде, че не можел да обича така, както Бог повелявал.

И тогава може би щял да коленичи и да се покае смирено пред Бога за неспособността си да обича и за високомерието си. Да признае, че се нуждае от Избавител, който да изпълни закона вместо него и да го научи да обича. Едва тогава Господ Исус щял да може да му помогне и да го спаси.

Ние не знаем дали законникът е направил това. Но знаем, че чрез тази история Господ Исус говори и на нас, и ни казва: „Правете и вие същото.“

СЛЕПОРОДЕНИЯТ

ЙОАН 9:1–34

Скоро след разговора със законника Господ Исус тръгнал с учениците Си по улиците на Ерусалим.

Там те видели един човек да проси. Този човек бил добре познат на хората от града. Всички знаели, че той не можел да работи, защото бил сляп. Бил *се родил* сляп, а не бил *ослепял* вследствие на някакво нещастие. Никога не бил виждал красотата на Божието творение, не бил виждал нито хората, нито животните, нито цветята, нито растенията. В живота му имало само мрак.

Какво безсрамие от страна на фарисеите и книжниците – да оставят този човек да проси! Та кой друг, ако не те, трябвало да знае, че Бог не иска да има просяци сред народа Му? Ако те знаели кой бил техният ближен, тогава този клетник нямало да седи тук.

Учениците били потресени. Колко ужасно било да си принуден да живе-

еш постоянно в мрак! Да не можеш никога да видиш слънцето, да не знаеш дори какво е светлина!

Защо ли съдбата на този човек била толкова тъжна? Може би родителите му били извършили някое голямо злодеяние? Или той самият бил извършил някакво ужасно зло? Господ Иисус със сигурно знаел това. И те Го попитали: „Учителю, кой е съгрешил, този човек или родителите му, за да се роди сляп?“



Господ Иисус поклатил глава. „Не – казал Той, – ако Бог искаше да накаже всички грехове, то тогава никой не би се родил зрящ. Защото всички бащи и майки заслужават децата им да бъдат слепи. Бащата и майката на този слепец не са съгрешили повече от другите родители. Нито пък той самият. Но той се е родил сляп, защото Бог иска да направи с него нещо велико. Аз ще сторя чудо с този човек, за да познаят хората, че мога да отнема всяко нещастие. Мога да отмахна всяка скръб и всеки мрак, защото Аз съм Светлината на света.“

Тогава Господ Иисус направил нещо много странно. Той плюл на земята, направил с плюнката кал и намазал с нея очите на слепия. После казал на изненадания просяк: „Иди да се умиеш в къпалнята Силоам.“

Слепият тръгнал веднага, защото вярвал, че Господ можел да стори чудо. Веднага се появили хора, готови да го придружат. Те трябвало да отидат до Силоам, малко езеро, което се намирало на приблизително половин час път от Ерусалим.

Докато вървели, те сигурно разговаряли и разсъждавали върху случилото се. Може би мислели и говорели и за това, че Спасителят ги пратил именно

в Силоам. Името Силоам означава „пратен“. Господ искал да научи и учениците Си, и слепия човек, а и нас, че Той е Божият Пратеник и че затова може да ни бъде Избавител и Светлината на света.

Слепият покорно направил, каквото бил казал Господ Иисус – умил очите си. И чудото станало – той, който бил сляп по рождение, прогледнал!

Изведнъж целият свят за него се променил! Всичко наоколо било огряно от светлина! Той видял слънцето, небето, хълмовете, хората, животните, дърветата, цветята – цялото прекрасно Божие творение! Видял дворците и кулите на Ерусалим. Видял храма!

Едва сега той успял да разбере от какво е бил лишен поради своята слепота. Колко беден бил преди и колко богат бил сега!

Изцеленият бил толкова радостен, че съвсем забравил за Господ Иисус. Тръгнал към дома си, без да Му благодари.

Но Господ не го забравил. Спасителят още не бил свършил работата Си с този човек. Той имал още да го учи. Слепороденият трябвало да разбере, че Иисус е Избавителят. Но преди това трябвало да се случи още нещо.

Съседите и другите хора, които познавали човека като сляп, го видели и си казали: „Я виж ти, та това не е ли слепият просяк?“

„Сигурно не е. Този човек не е сляп.“

„И все пак, много прилича на него.“

Нищо чудно, че не го познали. Цялото му лице сияело от радост. Той сякаш бил станал друг човек.

Просякът чул какво говорели хората и им казал, изпълнен с радост: „Аз съм, наистина съм аз!“

„Но как така? Беше сляп, а сега виждаш. Как е възможно това?“

„Иисус стори това. Той направи кал и намаза с нея очите ми, а после ми каза: „Иди да се умиеш в Силоам.“ Аз го направих и прогледнах.“

„Но къде е Той сега?“

„Не зная.“



„Тогава ела с нас при фарисеите – казали те. – Ти знаеш, че днес е събота и че на този ден никой не бива да работи. А този Човек въпреки това е работил. Да видим какво мислят те по този въпрос.“

Фарисеите също го попитали: „Ти наистина ли си бил спял?“

„Да“ – отговорил човекът.

„Как прогледна тогава?“

Изцеленият отново започнал да разказва: „Иисус намаза очите ми с кал, после се умих, и сега виждам.“

Фарисеите не знаели какво да мислят. Едни казвали: „Този Иисус не е изпратен от Бога, защото не спазва съботата.“ Други казвали: „Как може грешен човек да върши такива знамения?“

Започнал ожесточен спор, но до решение не се стигнало. Накрая попитали човека: „Ти какво ще кажеш за Него? Нали Той ти е отворил очите.“

Слепороденият имал готов отговор. „Той е пророк“ – казал той.

Да, това наистина било така. Но Господ Иисус бил много повече от пророк и изцеленият човек трябвало да разбере това.

Юдеите обаче не били доволни от този отговор, защото той не им бил от особено голяма полза.

Все пак един от тях си помислил, че намерил разрешение на проблема. Може би този човек не бил наистина спял? Може би само се преструвал на такъв, за да предизвика съчувствие? Но как можело да се разбере? Кой можел да каже? Разбира се, родителите му. Те със сигурност знаели това.

„Извикайте родителите му“ – заповядали те.

Бащата и майката на изцеления човек дошли.

„Това ли е вашият син?“ – попитали фарисеите.

„Да“ – отговорили те.

„Той наистина ли се е родил спял?“

„Да, наистина се роди спял.“

„Как тогава е станал зрящ?“

„Не знаем – казали те. – Питайте него. Той е достатъчно голям и разумен, за да ви отговори сам.“

Всъщност те знаели истината, но не смеели да я кажат, защото ги било страх. Знаели, че ако свидетелстват в подкрепа на Иисус, вече нямало да могат да ходят в синагогата.

Юдеите отново били смутени. Пак не били постигнали нищо. Тогава извикали просяка още веднъж.

„Слушай – казали те, – ние знаем, че този Човек Иисус е грешник. Не е възможно Той да те е изцелил. Ако си изцелен, това е благодарение на Бога. На Него трябва да отдадеш слава.“

Слепороденият започнал да вижда, че държанието на фарисеите било не-лепо. Та нали той много добре знаел кой го бил изцелил? Нима тези хора тук били водачите на народа? Този път отговорът му вече не бил особено почитателен: „Дали Този Човек е грешник, не зная. Но едно зная – че бях спял, а сега виждам.“

„Но какво ти стори Той, как ти отвори очите?“

Слепороденият започнал да губи търпение.

„Вече ви казах – казал той, – а вие не чухте. Защо трябва пак да ви разказвам? Да не би случайно – на лицето му се появила подигравателна усмивка, – и вие да искате да Му станете ученици? Ако е така, ще ви разкажа още веднъж, разбира се.“

Това вече било прекалено. Те, високопоставените фарисеи, да се оставят да им се присмива един просяк!

Тогава те съвсем излезли от кожата си и толкова се раярили, че изглежда забравили за своята високопоставеност. Започнали да го ругаят и да му викат като хулигани.

„Ти си Негов ученик – крещели те, – а ние сме ученици на Мойсей. Ние знаем, че на Мойсей Бог е говорил, а този Иисус никой не знае откъде е.“

От злобните думи на фарисеите слепороденият започнал да разбира за какво ставало дума.

Очевидно Този Иисус не бил обикновен човек. Никой не знаел откъде бил, и все пак Той бил извършил това голямо чудо. Сигурно идвал от Бога, как иначе? Нима фарисеите не виждали това? Изцеленият се опитал да им обясни.

„Тук има нещо необикновено – казал той. – Вие не знаете откъде е Той, но все пак Той ми отвори очите. Ако не идва от Бога, не би могъл да го стори. Странно как не разбирате това!“

Сега фарисеите се разгневили още повече. „Какво! – завикали те. – Да не би да искаш и да ни поучаваш? Ти, който си се родил спял, защото си толкова грешен, нас ли искаш да учиш на истината? Бързо да се махаш оттук!“

И те го изгъдили от синагогата, побеснели от яд.

СВЕТИНАТА НА СВЕТА

ЙОАН 9:35–41

А ето какво станало след това. Изцеленият човек знаел, че сега фарисеите и книжниците били негови врагове, защото бил казал истината за Иисус.

Може би трябвало да се върне и да им каже, че не бил прав? Тогава отново щял да има спокойствие. Отново щял да може да ходи в синагогата. Но

той не искал да направи това. Макар и да не знаел всичко за Иисус, той бил твърдо убеден, че Иисус бил дошъл от Бога. Нямало да се откаже от тези свои думи, каквото и да станело. Но толкова му се искало да разбере кой всъщност бил Той. Дали някога щял да Го види отново?

Господ Иисус чул, че изцеленият човек бил изпъден. Той знаел колко нещастен и самотен се чувствал той и го потърсил. Този път Той искал да му даде една много по-прекрасна светлина от тази, която вече можел да вижда с очите си. Искал да му покаже, че Той е Светлината на света.

И така, когато го намерил, Той му задал следния въпрос: „Вярваш ли в Човешкия Син?“

Дали вярвал в Човешкия Син, в Избавителя? Разбира се, че той искал да вярва в Него на драго сърце. Чувствал се така изоставен. Но кой бил Този Човешки Син и *къде* можел да се намери? Да не би това да бил Иисус, който му отворил очите?

„Господи – казал той, – аз искам да вярвам в Него, но не Го познавам. Кой е Той?“

„Но ти Го видя вече“ – казал Господ Иисус.

Вече Го бил видял? Бил видял Избавителя? Нима това наистина бил самият Иисус?

„Този, който говори с теб – казал Спасителят, – Той е.“

И тогава станало голямото чудо, защото едва сега слепороденият човек прогледнал истински! Едва сега той видял своя Избавител! Видял Божия Син, своя Спасител! Сега било светло не само в очите му, но и в сърцето му. Той видял Светлината на света и в живота му никога вече нямало да има тъмнина. „Вярвам, Господи!“ – възкликнал ликуващо той и се поклонил на своя Спасител с радост и признателност, с дълбока благодарност за тази светлина.

Сега, когато слепороденият познавал Господ Иисус, той могъл да разбере и следващите Му думи: „За съд дойдох аз на този свят – за да виждат невидящите, а виждащите да ослепеят.“

Да, сега вече този човек наистина разбирал какво говорел Господ. Преди това той бил спял не само с очите си, но и със сърцето си. И тъй като не познавал Спасителя, той се чувствал спял и заблуден. Затова Господ го дарил със зрение.

Фарисеите мислели, че виждат всичко. Ето защо Спасителят не можел да им помогне.



Някои от тях чули думите на Господ към слепородения и отлично разбрали за кого се отнасят. Но те изобщо не желаели да се вслушат в тези думи. „Да не би и ние да сме слепи?“ – казали те подигравателно.

Да не би и те да били слепи? А как иначе? Нима не били обявили Господ Иисус за грешник и нарушител на съботата? Нима виждали, че не могли да живеят удобно на Бога поради греховете си?

Не, те не изобщо не *съзнавали*, че били слепи. Смятали себе си за зрящи и затова Спасителят не можел да им помогне и да им отвори очите. „Ех – казал тъжно Господ Иисус, – ако наистина бяхте слепи, бих могъл да ви направя зрящи. Но сега казвате, че виждате, и затова не мога да ви помогна. Така грехът ви остава и вие ще продължите да живеете в мрак.“

Колко е ужасно, когато Господ не може да ни отвори очите за Неговите истини, защото си мислим, че не сме слепи! Нека Го помолим да ни научи да виждаме своята слепота, за да можем да Го познаем като Светлината на нашето сърце и на нашия живот. Защото Той е Светлината на света.

ДОБРИЯТ ПАСТИР

ЙОАН 10:1-17

Ето такива били водачите на народа на Израил.

Тези, които трябвало да водят хората при Спасителя, сами искали да Го убият и да прогонят от синагогата всеки, който вярвал в Него.

Те трябвало да бъдат добрите *пастистри*, но не били такива. Защото, вместо да правят добро на овцете, поверени на техните грижи, те им правели зло и изобщо не ги водели при Бога.

Горко на хората, които имат такива началници! Те са като изоставени овце без пастир.

Но за щастие има един друг, истински Пастир! Самият Спасител иска да бъде Този Пастир.

Той изрично казал това на хората. Казал им как могат да познаят кой е добрият пастир и кои са истинските овце. Може би враговете Му щели да чуят това и да се покаят.

„Добрият овчар – казал Той, – познава овцете си и те го познават. Той се грижи за тях и ги пази, за да не ги сполети зло.

Вечер ги прибира в кошарата и зорко бди да са на сигурно място през нощта. Когато се зазори, идва да ги изведе. Познава всяка една овца, дава им имена и всяка овца си знае името. Всички овце познават гласа на овчаря. И когато ги вика, идват. А след чужд човек няма да отидат, защото не познават гласа му и той не знае имената им.

След като ги изкара навън, овчарят върви пред тях и те го следват. Той ги води на добри места – на зелени ливади и при тихи води, където могат да пасат на воля. Там има изобилие от храна и вода. И докато той бди, те спокойно могат да си полежат.

Но овцете трябва да бъдат покорни на пастира. Те трябва да го следват, дори когато минава по трудни пътища, край дълбоки пропасти и през тъмни долини. Трябва изцяло да му се доверят, защото само той знае кой е добрият път. И те го правят, защото го познават.

Но понякога се случва някоя овца да прояви непокорство и да избяга. Какви ужасни беди си докарва тогава тя, на какви ли не опасности налита. Може да падне в пропаст, див звяр да я разкъса, да загине от глад и жажда... Защото овцата не може да се спаси сама. Трябва да бъде при овчаря и стадото, иначе загива.

Но макар и непокорна, в един миг тя разбира, че не е добре да е сама. И след като известно време се е радвала на „свободния живот“, започва да съзира опасностите, които я дебнат, и я обзема страх. Тогава сърцето ѝ отново се изпълва с копнеж по стадото и кошарата и тя започва да зове овчаря.

Междувременно овчарят вече е започнал да я търси, защото знае какви беди я заплашват, и не иска да я загуби. Той я вика по име и не спира, докато не чуе гласа ѝ. През това време тя е чула и други гласове, но не им се е обдила, защото са били чужди.

Но когато чува гласа на овчаря, радостта ѝ е огромна. Тя е избавена! Това е нейният пастир! Той е тук и отново ще я заведе при стадото. И тя никога вече няма да бъде непокорна, а винаги ще го следва.

Пастирът също е много радостен, когато намери изгубената овца. Той вдига умореното животно на рамото си и го понася към кошарата, където то ще бъде в безопасност.

Сега всичко е наред, защото овцата отново е при овчаря, където не може да я сполети зло.“

Какъв протичък разказ! Всеки можел да го разбере. И въпреки това юдеите не го разбрали. Те изобщо не желали да чуят какво искал да им каже Спасителят. Всъщност той искал да им каже следното: „Слепороденият човек е като една овца от Моето стадо и затова Ме послуша. Вас не иска да слуша, защото не сте пастири. А вие не Ме следвате, защото не сте от Моите овце.“

Те не *желали* да Го разберат, защото били затворили сърцата си за Него.

И въпреки това Спасителят пожелал да бъде търпелив към тях и решил да им даде по-подробно обяснение. Той още веднъж повтори думите Си, и то

така недвусмислено, че да не могат да се измъкнат. Този път Той казал: „Аз съм *добрият* Пастир.“ Сега те *трябвало* да Го разберат.

Но Спасителят още не бил свършил. Той искал да им каже също защо бил този добър Пастир: „Добрият пастир дава живота си за овцете. Когато овцете са в беда, той рискува живота си, за да ги спаси. Спомнете си за Давид. За да избави овцете си от смъртта, той е трябвало да се пребори и с лъв, и с мечка.

Човек, който не е собственик на овцете, а ги пасе като наемник, не постъпва така. Когато види, че идва вълк, той оставя овцете и бяга. Те не са негови и затова му е все едно какво ще стане с тях. Тогава вълкът разпръсва стадото и разкъсва беззащитните животни.

Но добрият пастир не побягва и не оставя овцете си в лапите на дивите зверове. Той жертва себе си, за да ги запази.

Така правя и аз. аз съм Добрият Пастир и ще дам живота си за Своите овце – за да ги избавя от властта на дявола и на греха. Зная кои са Моите овце и те Ме познават. аз давам живота си за тях. Давам го доброволно, без никой да Ме принуждава. Обичам ги толкова много, защото са Мои. Моят Отец ми ги е дал и затова искам да ги спася. Има и други овце, които не са от тази кошара. аз ще умра и за тях. Ще ги повикам при Себе си и тогава ще има едно стадо и един Пастир.“

С това Спасителят имал предвид нас. Макар че нас все още не ни е имало, когато Той е бил на земята, Той вече е знаел кой ще принадлежи към Неговото стадо.

Прекрасно е да бъдеш от стадото на Добрия Пастир, защото само под Неговото крило ние сме защитени от всички врагове. Кой някога е обичал като Добрия Пастир, който е дал живота си за Своите овце? Колко безкрайна е Неговата любов – Божията любов!

ИИСУС БЛАГОСЛАВЯ ДЕЦАТА

МАРК 10:13–16

Един ден, когато Господ учел народа и изцелявал болните на едно място, далеч от Ерусалим, при Него дошли бащи и майки с децата си. Те се опитали да си пробият път през тълпата, за да стигнат до Спасителя, но това не било толкова лесно. Защото учениците ги видели и ги спрели. Те започнали да им се карат и да ги отпращат.

„Учителят е претоварен – казвали те. – Няма време дори да се нахрани. Каква работа имат при Него тези деца? Какво разбират те от това, което



Той казва? Вие можете да дойдете, но децата оставете вкъщи. Там можете да им говорите за Него.“

Но бащите и майките не се отказали толкова лесно.

„Искаме и децата ни да дойдат при Господ – настоявали те. – Искаме да Го помолим да им поговори и да положи ръце на главата им, за да ги благослови.“

„Не може – не отстъпвали учениците. – Учителят няма време за това. Той си има достатъчно работа с възрастните. Не можете да отидете при Него с децата.“

Колко разочаровани били тези родители! Те така жадували за този момент, когато Учителят, който говорел толкова прекрасно и вършел такива велики чудеса, щял да докосне и децата им. Каква огромна радост щяло да им донесе това! А сега учениците не им позволявали да ги заведат при Него. Така ли трябвало да се върнат у дома?

О, колко зле познавали учениците добрия Пастир!

Нима агънцата не принадлежат към стадото също като овцете и нима не трябва и те да бъдат при овчаря? За тях той полага специални грижи. Носи ги на ръце, взима ги в скута си да си починат, събира им най-вкусната храна и ги пази с много голямо внимание. Агънцата също познават овчаря и се научават да слушат гласа му. Същото е и в стадото на Господ Исус. И в него има агънца. Това са децата. Те също са Негови и също така трябва да се научат да разпознават гласа Му.

Бащите и майките добре разбирали това. Те самите обичали Господ Исус и сега искали да доведат и децата си при Него.

Добре, че Спасителят знаел всичко това. Той виждал какво ставало там и разбирал защо били дошли тези бащи и майки. Познавал техните сърца и се радвал, че водели децата си при Него.

Той обичал тези деца! Те били децата на Неговия народ, с който Бог бил направил завет. Спасителят искал да умре и за тях, искал да ги спаси. Любо-вта му към тях била огромна!

Господ добре познавал децата. Той знаел, че детето е много по-различно от възрастния човек. То не е толкова самонадеяно и високомерно като него. Малкото дете е готово да остави всичко, за да протегне ръчички към мама и да бъде с нея. По-голямото дете се уповава на баща си, защото вярва, че той може всичко. Ех, ако само хората искаха да бъдат повече като децата! Ако бяха готови да оставят всичко, на което се уповават, и да протегнат ръце към Бога, за да получат Неговата помощ! Колко щастливи щяха да бъдат тогава! Какъв спокоен живот щяха да имат!

Господ много се разсърдил на учениците за тяхното поведение. Той ги извикал при Себе Си и ги смъмрил.

„Оставете децата да дойдат при Мене – казал им Той, – и не ги спирайте. Те също са част от Моето стадо. Никой човек, който не се уповава единствено на Мен – като малко дете – и не се оставя да го водят, както овчарят води агънцето, не може да влезе в Божието царство.

Всички трябва да бъдете като тези дечица и да не ги спирате да идват при Мен. Сега ги оставете да дойдат тук, защото на такива като тях е Божието Царство!“

Колко радост донесли тези думи на бащите и майките! А също и на децата! Спасителят Сам ги викал. Сега можели да отидат при Него.

Така Господ ги взел в skutа Си, прегърнал ги, положил ръце на главите им и започнал да им разказва за Бога и за Неговата любов и благодат. Разказвал им за завета, който Бог бил направил с народа на Израил. Говорил им и за техните грехове.

Да, децата също имат грехове и трябва да знаят това. Те също имат нужда от Спасител. Господ Иисус е техният Спасител, който е понесъл наказанието вместо тях, за да ги направи Божии деца. Той е техният Пастир, когото трябва да следват. Едва тогава те ще бъдат радостни и щастливи хора и един ден Той ще ги заведе в прекрасното небе.

Как слушали децата! Никой досега не им бил говорил така.

После Спасителят отново положил ръцете Си на главите им и ги благословил, като казал: „Вие сте деца на Божия народ, деца на завета Ми, които аз обичам, и за които ще дам живота Си. аз съм вашият Спасител и ще се грижа за вас. Вярвайте в Мен и Ме следвайте.“

И Спасителят благословил всяко дете, което дошло при Него. Той му казал: „Ти си Мое дете, дете на Моя завет. Ти също си агънце от Моето стадо. аз съм твоят Спасител. Следвай Ме, и аз ще се грижа за Теб, защото си Божие дете.“

Ние не знаем кои от децата, които Спасителят благословил, повярвали в Него.

Но знаем, че не всички деца, дори и да са кръстени като малки, Го обичат и като големи. Много от тях Му обръщат гръб и не искат и да чуят за Него. Те не искат Той да ги благослови. Това е страшно!

Страшно ще бъде за тях, когато един ден Господ Иисус им каже: „Аз исках да бъда вашият Спасител, но вие не искахте да повярвате в Мен. Затова сега трябва да носите собственото си наказание. Защото не пожелахте Моето спасение!“

А какво става с децата, които не са били кръстени като малки? Ако те обичат Господ Иисус, ако повярват в него и се кръстят като големи, те стават част от Неговото стадо. Той ги спасява и те стават Негови овце. А Той става техният Добър Пастир.

ЕДНО Е ПОТРЕБНО

ЛУКА 10:38–ДО КРАЯ

Витания било едно красиво селце близо до Ерусалим. Там живеели приятели на Господ Иисус. В техния дом Той бил винаги добре дошъл. Това бил домът на Марта, която живеела със сестра си Мария и брат си Лазар.

Господ много обичал тези трима души, а те също Го обичали. Вярвали, че Той е Спасителят и с удоволствие Го слушали. На фона на цялата враждебност, с която се сблъскавал при юдеите, Спасителят изпитвал голяма радост всеки път, когато пристъпвал прага на този дом. Там царували мир и любов, затова Господ с удоволствие ходел в него. Един ден Той отново отишъл там. Когато Спасителят влязъл в къщата, всички били обзети от радостно вълнение. Марта веднага се заловила за работа, за да Му приготви нещо за ядене. Това било свързано с много труд, но за нея това нямало значение, защото тя с радост се грижела за Господ.

През това време Мария седяла при краката на Господ Иисус, за да слуша какво говорел Той.

И двете сестри били изпълнени с любов към Учителя, но всяка показвала тази любов по свой начин: едната – като работела, а другата – като Го слушала. Но със сърцата си и двете били при Него. И така, Марта работела и често поглеждала към Мария. Нямало ли тя да стане да ѝ помогне?

Но Мария изобщо не виждала Марта и не мислела за работата, която трябвало да се свърши. Тя виждала само Спасителя и размишлявала върху думите Му. И Марта трябвало да стори същото – да мисли само за Господ Иисус. Тогава и тя щяла да бъде напълно щастлива.

Но Марта не постъпила така. В началото се заловила за работа с голямо желание, за да приготви на Спасителя нещо за ядене, но постепенно започ-

нала да смята, че към нея се отнасяли зле. Мария си седяла там и не правела нещо, а тя трябвало да се блъска сама. Нима и на нея не ѝ се искало да седне при Господ и да Го слуша. Но кой тогава щял да сготви яденето и да сложи масата? Не можело така! Сестра ѝ трябвало да разбере това.

Но Мария нищо не разбирала. За нея било важно само едно – да гледа и да слуша Господ Исус.

Накрая Марта повече не могла да изтърпи това, че Мария си седяла най-спокойно, докато тя имала толкова много работа. Тя се ядосала, и то не само на Мария, но и на Господ Исус.

Нима те не виждали колко ѝ било трудно? Не можел ли Господ все пак да каже на Мария, че не бива да оставя сестра си да се блъска сама? Изведнъж тя застанала пред тях и казала сърдито: „Господи, не Те ли е грижа, че сестра ми ме остави сама да прислужвам? Кажй ѝ да ми помогне.“

Мирната атмосфера в къщата била разрушена от гневния изблик на Марта. Преди това в нея царяло такова прекрасно спокойствие, а сега въздухът бил изпълнен с напрежение.



Това станало така, защото тя прекалено много мислела за себе си. Вече била забравила какво щастие било да можеш да слушаш Спасителя.

Но какво щял да отговори сега Господ Исус? Дали и Той щял да се ядоса и да ѝ отговори с гневни думи? Тя наистина си го заслужавала.

Но Господ не се ядосал. Той добре познавал Марта и знаел, че тя много

Го обичала и че много би искала да седи при Него и да Го слуша. Знаел и с каква голяма радост Марта била започнала работата си, защото я вършела за Него. Знаел също, че това, което тя правела, било необходимо.

Но Той също така разбирал, че сега Марта била ядосана, защото завиждала на сестра си. Тя прекалено много мислела за себе си и за това, което вършела, и забравила за Кого всъщност го вършела. Умът ѝ не бил зает с *Господ Исус*. Затова била изгубила радостта си.

Същото става и с нас – всеки път, когато забравяме Господ Исус, ние неизбежно загубваме радостта си от работата, която вършим за Него.

Господ познавал сърцето и на Мария. Той виждал как тя била забравила всичко останало, за да бъде с Него и да слуша думите Му. Така трябвало да бъде и с Марта.

Горката Марта! Колко много губела тя!

Но Спасителят знаел това и искал да ѝ помогне. Ето защо гласът Му прозвучал благо и кротко, когато Той ѝ казал: „Марто, Марто, ти се грижиш и безпокоиш за много неща. А е нужно толкова малко – всъщност едно единствено нещо! Когато мислиш за Мен във всичко, което вършиш, и цялото ти сърце е при Мен, тогава всичко ще бъде наред. Само това е нужно. Целият ти труд има стойност само тогава, когато го вършиш от любов към Мен, защото Аз съм твоят Спасител. Ако ти здраво се държеше за Мен със сърцето си и ума си, нямаше да се разгневиш и да завиждаш на Мария.

Мария избра добрата част. Тя седна при Мен, за да Ме слуша, защото знае, че Аз съм нейният Спасител, и защото разбира, че това е най-важното в живота, което никой не може да ѝ отнеме. Да, Марта, ето за това трябваше да се грижиш и ти.“

Сигурно Марта се почувствала много засрамена. Но тя наистина обичала Спасителя и се поучила от Неговите думи. Разбрала, че е нужно едно нещо – да познаем Господ Исус като наш Избавител и да бъдем винаги близо до Него. И тогава ще бъдем щастливи във всичко, което вършим.

ВЪЗКРЕСЯВАНЕТО НА ЛАЗАР

ЙОАН 11:1–45

След известно време домът на Марта във Витания бил обхванат от голяма тревога. Двете сестри ходели напред-назад с угрижени лица, защото Лазар, единственият им брат, бил смъртно болен. Те много се безпокоели за него, защото много го обичали и не искали да се разделят с него. Ех, ако Господ Исус бил там! Той също много обичал Лазар и сигурно щял да го изцели.

Но Него Го нямало. Бил заминал, защото в околностите на Ерусалим

не бил в безопасност. Началниците на юдеите Го търсели и със сигурност щели да Го убият. Затова Той отново минал на отвъдната страна на Йордан. Там все още бил в безопасност.

Е все пак, нима Господ не знаел, че приятелят Му бил тежко болен?

Разбира се, че знаел. Но Той знаел и нещо друго – че сега щяло да Му бъде дадено да извърши най-прекрасното чудо, което някога бил вършил. Той Самият скоро щял да умре, но преди това щял да може да покаже още веднъж по един особено чуден начин Своята красота и мощ. Господ много се радвал на това, но първо трябвало да изчака, докато Неговият Отец в небето Му кажел, че времето било дошло.

Мария и Марта се опасявали от най-лошото. Състоянието на Лазар се влошавало с всеки изминал час. Но макар и Господ да не бил при тях, те все пак можели да Го намерят, можели да Му пратят известие. И така, те изпратили човек, на когото заръчали да Му каже: „Господи, Лазар, когото толкова обичаш, е тежко болен.“ И след като пратеникът тръгнал, в сърцето им отново настъпило спокойствие. Сега Господ щял незабавно да дойде.

Господ Иисус приел вестта много спокойно, но не започнал веднага да се стяга за път, за да отиде при тях. Само изпратил отговор по пратеника, който трябвало да им каже: „Тази болест не е смъртоносна, а е за Божията слава – за да се прослави Божият Син чрез нея.“

Зарадван, пратеникът бързо поел по обратния път. Щом Учителят бил казал, че болестта не е смъртоносна, значи Лазар нямало да умре.

Но когато пристигнал във Витания, той заварил дома в още по-голяма скръб. Лазар бил умрял и бил погребан. Бил починал още в същия ден, в който пратеникът потеглил. Каква полза сега от известието Му? „Не е смъртоносна“ – бил казал Господ, а Лазар все пак бил умрял и дори вече лежал в гроба. Двете сестри слушали с недоумение отговора на Господ.

В сърцата им се породили всякакви въпроси. По думите на Господ болестта на Лазар не била смъртоносна, а брат им вече бил мъртъв. Нима Той не знаел това? И защо не бил дошъл Сам? Да не би Господ да искал да им каже нещо съвсем друго? Нещо, което те все още не разбирали? Какво имал предвид, като казал, че тази болест била за Божията слава, за да се прослави Божият Син чрез нея? Какво означавало това?

Да, те наистина знаели, че Господ бил могъщ. Той вече бил съживявал мъртъвци. Но те все още не били положени в гроба, като Лазар. При това, Иисус продължавал да не идва.

Колкото повече време минавало, толкова по-необяснимо ставало положението за Мария и Марта. С всеки изминал час те виждали все по-ясно, че Господ вече безвъзвратно закъснявал.

И все пак сестрите не можели да забравят думите Му: „Тази болест не е смъртоносна.“ Но кой можел да разбере това?

Господ останал още цели два дни там, където бил. После казал на учениците: „Да отидем пак в Юдея.“

В Юдея? Учениците се стъписали. „Равви, как така ще ходим в Юдея? Та нали неотдавна там се опитаха да Те убият с камъни! Защо искаш сега да се излагаш отново на такава голяма опасност?“ Но Господ Исус знаел какво вършел. Той отивал в Юдея, защото Неговият Баща Го изпращал там.

Той казал на учениците Си: „Аз не ходя в тъмнината, а ходя в светлината, защото върша волята на Моя Баща. Затова не може да Ми се случи нищо лошо. Дори и ако умра, всичко ще бъде, както трябва.“

После им казал какво смятал да направи: „Нашият приятел Лазар е заспал, но Аз отивам да го събудя.“

„Господи – зачудили се те, – нали сънят е толкова здравословен за болния човек! Ако Лазар поспи, ще оздравее. Защо трябва да го будиш?“ Те отново не били разбрали правилно думите на Учителя.

Затова Той им казал ясно: „Лазар умря.“ Може би сега щели да Го разберат? Но уви, те все още не Го разбирали. Само се спогледали един друг и поклатили глави в недоумение. Лазар бил умрял! Защо тогава Господ, който знаел за болестта му, бил казал, че не е смъртоносна? Защо не бил отишъл във Витания по-рано, за да помогне на Своя приятел? Или защо не го бил изцелил от разстояние, както друг път бил правил? Сега вече той бил мъртъв. Колко жалко, че Господ не действал навреме! Може би и Самият Той съжалявал за това?

Господ забелязал недоумението на Своите ученици. Той знаел какво си мислели те – че вече било твърде късно. Но те не знаели, че щели да станат свидетели на едно *невероятно* чудо, което щяло да ги накара да повярват още-силно в Него.

Той бил толкова радостен, че Бог бил подредил нещата по този начин.

Учениците Му също трябвало да



научат нещо. Те трябвало да разберат, че в Неговите действия нямало нищо случайно.

„Толкова се радвам – казал им Той, – че не бях там, когато Лазар още беше болен. Сега ще видите нещо наистина велико и ще повярвате в Мен.“

Но те продължили да се съмняват. Струвало им се опасно Учителят да ходи в Юдея. Най-разтревожен от всички бил Тома. Той виждал, че Господ бил твърдо решен да отиде в Юдея, и че те не можели да Го спрат. Това много го наскърбявало, защото той много Го обичал. Затова Тома казал на другите ученици: „Няма да Го оставим да тръгне сам. Ще отидем с Него. Ако Той умре, и ние ще умрем с Него.“

В дома на Марта и Мария във Витания имало много хора. Били дошли приятели и познати от Ерусалим и околностите, за да ги утешат.

После дошъл един човек и съобщил на Марта голямата вест: „Учителят пристига.“ Марта станала веднага и излязла от къщи, за да Го посрещне.

Ех, ако само Господ бил дошъл няколко дни по-рано, брат ѝ нямало да умре. Вече били изминали четири дни, откакто Лазар лежал в гроба. Тялото му отдавна било започнало да се разлага.

Марта знаела, че ако Господ *можел* да дойде по-рано, Той непременно щял да го стори. Но Учителят винаги се подчинявал на Бога. Явно такава била Божията воля. Затова тя и Мария трябвало да чакат.

И така, Марта посрещнала Господ Исус и Му казала през сълзи: „Господи, ако Ти беше тук, брат ми нямаше да умре. Но не било съдено да бъде така, Божията воля е друга. И все пак, аз знам, че каквото и да поискаш от Бога, Той ще Ти го даде.“

Дали наистина Марта вярвала в това, което казвала? Вярвала ли тя, че дори и Господ Исус да помолел Своя Баща да Му даде да възкреси Лазар, който вече от четири дни лежал в гроба, Той щял да Му го даде?

Да, Спасителят искал да чуе от Марта именно това. И за да я насочи към правилния отговор, Той ѝ казал: „Брат ти ще възкръсне.“

Но сега си проличало, че Марта не била стигнала до този отговор. Тя все още не можела да повярва в това. „Да, Господи, зная, че той наистина ще възкръсне във възкресението на последния ден. Но сега той толкова ни липсва!“ – казала тя.

Господ Исус нямал предвид това възкресение. Той искал Марта да повярва, че Той можел да възкреси Лазар *сега!*

Затова Той ѝ казал: „Аз съм възкресението и животът; който вярва в Мен, ако и да умре, ще живее; и всеки, който вярва в Мен, ще живее вечно. Смъртта вече няма власт над него. Вярваш ли ти това?“ Марта отговорила:

„Да, Господи, вярвам, че Ти си Христос, Божият Син, който има да дойде на света.“

После тя бързо отишла вкъщи, защото Господ ѝ казал да извика сестра си. Тя прошепнала на Мария: „Учителят е тук и те вика.“

О, как копнеела тя за този момент, как жадувала Той да дойде. И ето, че сега бил тук!

Мария веднага скочила от мястото си и бързо тръгнала към Него. Наложило ѝ се да повърви малко, защото Господ още не бил дошъл в селото, а я чакал на пътя.

Посетителите, които я видели да излиза, си казали един на друг: „Сигурно отива на гроба. Нека отидем с нея, защото не е хубаво да бъде сама.“ И всички заедно тръгнали след нея.

Когато стигнала при Господ, Мария паднала на земята пред краката Му и избухнала в ридания. „Господи, ако Ти беше тук, брат ми нямаше да умре“ – изплакала тя.

Но тя също знаела, че Бог бил пожелал така. И все пак мъката ѝ била огромна! Съзрите ѝ се стичали като река. Загубата ѝ се струвала непрежалима! Лазар бил единственият ѝ брат! Ех, колко различно можело да бъде всичко, ако Учителят бил там!

Хората, които били дошли след Мария, също плачели. Те също чувствали огромната скръб, която била сполетяла това щастливо семейство във Витания. Тримата си живеели толкова добре, а сега щастието им било разрушено от това ужасно нещастие.

Колко безмисловна е смъртта! Тя прекъсва и най-сърдечните връзки и отнема и най-любимите същества!

Господ Иисус бил дълбоко развълнуван от скръбта на Марта и Мария. Той чувал плача и на хората около тях. Наистина Спасителят много добре знаел, че животът е изпълнен с тъга и е подвластен на смъртта. Но сега, когато виждал дълбоката покруса на хората, които обичал, Той бил дълбоко натъжен. Едва сдържал съзрите Си. Господ мразел смъртта. Тя била Негов враг. И Той бил твърдо решен да се бори срещу нея, докато я победи. Защото Той е Князът на живота.

Сега Спасителят щял да покаже това на Мария и Марта. Той искал да ги утеши така изобилно, че повече никога да не изпитват страх от смъртта.

„Къде го положихте?“ – попитал Той. Те Му казали през плач: „Господи, ела и виж.“ Сега вече и Господ не можел повече да сдържа съзрите Си. Той тръгнал заедно с тях към гроба и от очите Му се ронели тежки съзи. Спасителят плачел не само заради страданието, сполетяло тези две жени, но и заради цялото нещастие, връхлетяло прекрасния свят, който Бог бил съз-

дал. Хората, които вървели след Него, говорили помежду си: „Гледайте, Той също плаче. Вижда се, че много го е обичал.“

Други роптаели недоволено: „Не можеше ли да дойде по-рано? Та нали Той отвори очите на слепородения! Не можеше ли да направи така, че и Лазар да не умре?“

Ех, ако само знаели какво ставало в сърцето на Господ! Тогава нямало да говорят така. Но те нищо не разбирали, защото не Го познавали.

Когато дошли при гроба, Господ застанал неподвижно. Лазар бил погребан в нещо като пещера, чийто отвор бил преграден с огромен камък. Тялото му лежало зад този камък.

„Отместете камъка“ – казал Господ.

Но когато няколко души от множеството понечили да го направят, Марта се обадила и ги спряла. Не, това не бивало да се прави.

„Господи – казала тя, – не правете това. Та той вече смърди ужасно, защото от четири дни е в гроба.“

Какво неверие! Нима тя все още не виждала какво се готвел да стори Учителят? Толкова ли невнимателно Го била слушала? Нима Той не бил казал, че Лазар щял да възкръсне?

Господ отново трябвало да я укори. „Не ти ли казах, че ако повярваш, ще видиш Божията слава?“ – казал Той с лек упрек.

Тогава Марта се отдръпнала засрамено и камъкът бил отместен.

В пещерата царяла мъртвешка тишина, а извън гроба всички стояли със затаен дъх. Какво ли щяло да се случи? Дали наистина Той щял да съживи Лазар?

И ето, Иисус повдигнал очите Си към небето и започнал да се моли. Всички чували гласа Му ясно и разбираемо.

„Отче – казал Той, – благодаря Ти, че Ме послуша. Благодаря Ти, че Ми позволи да сторя това велико чудо. Аз знаех, че Ти винаги Ме слушаш, защото Ние сме Едно и Твоята воля е и Моя воля. Но казвам това заради множеството, което стои наоколо – за да повярват, че Ти си Ме пратил.“

После отново погледнал към гроба и извикал със силен глас: „Лазаре! Излез навън!“

На лицата на всички било изписано тревожно очакване. Дали мъртвият Го бил чул?

В гробницата нещо се размърдало. За ужас и удивление на множеството, Лазар, който бил мъртъв и лежал от четири дни в гроба, се появил на входа на пещерата. Той бил възкръснал!

Викове на смайване и ликуване преминали през тълпата.

Да, това наистина бил Лазар! Ръцете му и краката му все още били повити

в саван, и лицето му било увито с кърпа, но това действително бил той – жив, здрав и силен! Гледал сестрите си и им се усмихвал. Спасителят ги видял и разбрал колко много копнеели да си отидат у дома. Той знаел всичко. „Разповийте го от савана – казал Той, – и го оставете да си върви.“

Тогава двете сестри се отправили сияещи към дома си заедно с Лазар. Те никога вече нямало да престанат да мислят и да говорят за това, което Спасителят сторил за тях. Те разбрали, че Той победил смъртта, че Той щял да бъде окончателният Победител. Щял да умре за греховете на хората и така да ги примири с Бога.

Сега те обичали Учителя още повече. Вече знаели, че когато един ден смъртта отново щяла да споходи дома им, нямало да е нужно да се боят от нея, защото тя нямала власт над тях.

Защото, макар и тялото да умре, душата отива при Бога, за да живее завинаги при Него. И един ден умрялото тяло ще бъде възкресено в слава и съединено с душата. Защото Господ е казал: „Който вярва в Мен, няма да умре вовеки.“ Той е Князът на живота. Той е показал това, като е възкресил Лазар. Кой все още може да се съмнява, че Той е Божият Син? Кой все още не вярва в Него?

Единствено враговете Му.

И така, много от хората, които видели това, което сторил Спасителят, трябвало да признаят, че Той е обещаният Месия, и мнозина повярвали в Него.

Но враговете Му не се оставили да ги убедят. Те продължили да Го мразят. Дори Го намразили още повече, тъкмо защото бил сторил това велико чудо. Те виждали какво силно впечатление направило то на хората, и се бояли, че Той можел да извърши и други знамения, и тогава целият народ щял да повярва в Него. А те не искали това. Трябвало да го предотвратят.

Ето защо те бързо тръгнали към Ерусалим, за да разкажат на свещениците и фарисеите какво бил сторил Исус и да ги предупредят, че положението ставало много опасно.

В Ерусалим незабавно бил свикан Синедрионът – Висшият Съвет на юдеите. Съвещанието било доста бурно, макар че всички били единомислещи – те искали да се сложи край на всичко това. Само че как? Някой трябвало да предложи нещо.

Тогава се изправил първосвещеникът. Той бил силно възмутен от цялата неразбория и упрекнал членовете на Съвета за тяхната нерешителност.

Нима те не разбирали, че било по-добре един човек да умре за народа, отколкото целият народ да се погуби? Този Човек бил Исус. Той трябвало да умре. Тогава народът щял да бъде спасен.

Всъщност, макар и зъл, първосвещеникът казал истината. Господ Исус наистина щял да умре, за да бъдат спасени всички, които вярват в Него.

Първосвещеникът имал предвид нещо съвсем друго. Той си мислел, че като убият Исус, ще спасят народа от Неговата заблуда. Но сам Бог бил оставил този враг на Спасителя да каже пророчески истината, макар и несъзнателно. Синедрионът се съгласил с тези думи. Исус трябвало да умре. Така народът щял да бъде спасен.

Но Господ Исус знаел за това решение и отново се оттеглил. Времето Му още не било дошло.

ПРИТЧАТА ЗА ГОЛЯМАТА ВЕЧЕРА

ЛУКА 14:16–24

Веднъж Спасителят бил поканен на угощение у един от видните фарисеи. Но Той не бил поканен от любов или уважение, а защото фарисеите и книжниците все още се надявали, че Той щял да каже или да стори нещо, за което щели после да Го обвинят пред началниците. Господ добре знаел това. Той знаел, че Го наблюдавали много внимателно. Но това не Го накарало да се държи безучастно или да мълчи, или да престане с предупрежденията Си. Защото Той бил дошъл, за да спасява. Да, Господ много добре виждал какво огромно себелюбие и славолюбие изпъвало тези хора, които се блъскали един друг, за да заемат най-видните места. Спасителят засегнал и този въпрос, защото знаел, че желанието да сме на първо място живее в сърцето на всеки един от нас. Той също така забелязал, че на трапезата присъствали само богати и известни личности. Били поканени всички знатни членове на семейството, приятели и познати. И Господ, който добре познавал човешките сърца, знаел защо това било така. Защото домакинът се надявал и той, на свой ред, някой ден да бъде поканен от тях. „Това не е правилно – казал Той. – Трябва да бъдете внимателни и гостолюбиви не само към хората, които могат да ви се отплатят, а и към бедните. Който добре разбере това, ще бъде мил и гостоприемен и към хората, които нищо не могат да му дадат в замяна. И един ден Бог ще го възнагради за това на небето.“

Думите на Господ Исус направили дълбоко впечатление на един от присъстващите гости.

„Колко добре го каза! – провикнал се той. – Колко блажен ще бъде онзи, който ще участва в този празник в небето!“

„Да, наистина! – казал Господ. – Ще бъде много блажен! Но всеки от вас трябва да си зададе въпроса дали наистина ще бъде и той там? Защото има твърде много хора, които си мислят, че ще отидат на небето, а няма да оти-

дат. А има и такива, за които вие може би си мислите, че нямат право да отидат на небето, но те ще отидат. Сега ще ви разкажа една история.“

И Господ отново разказал една притча.

„Имало един човек, който искал да устрои голямо празненство. Това щяло да бъде грандиозно угощение с всякакви ястия и напитки. Щели да присъстват много гости. Още преди угощението хората получили покани, за да могат да се приготвят за големия ден.

За да се направи такова угощение, е необходима голяма подготовка, така че трябвало да мине известно време, преди всичко да е готово. Когато подготовката свършила, домакинът изпратил слугата си да каже на поканените: „Идвайте, защото всичко вече е готово.“

Всеки би си помислил, че поканените с радост и благодарност приели поканата. Но уви, това не станало! Където и да отивал, слугата получавал отрицателен отговор. Това било голямо разочарование за него.

„Много съжалявам – казал един от поканените, – но ми е невъзможно да дойда. Купих си нива и трябва да отида да я видя. Предай извиненията ми на господаря си.“

„Какво неприятно съвпадение – казал друг, – току-що си купих пет чифта волове и отивам да ги изпробвам. Кажи на господаря си, че съжалявам, но наистина не мога да дойда.“

Трети казал: „Как си представяш да дойда на угощението точно сега? Та аз току-що се ожених, как бих могъл да тръгна току-така? Невъзможно е!“

„Как ли пък не – да ходя на угощение! – изсумтял четвърти. – Имам си по-добро занимание!“

И така било навсякъде. Всички поканени били толкова заети със собствените си дела, че нямали време за празненството. Изобщо не им минало през ума, че отказът им представлявал голяма обида за домакина. Те не го считали за достоен да го удостоят с посещението си и изобщо не помислили, че поканата му всъщност била чест за тях.

Когато слугата се прибрал с тези вести, господарят му много се разгневил. Толкова малко ли го почитали поканените? Нима не разбирали с каква радост той бил приготвил за тях това угощение? Нима не чувствали каква голяма обида му нанасял техният отказ? Нима целият му труд щял да се окаже напразен?

Не, той нямало да допусне това! Домакинът отново повикал слугата си и му казал: „Това празненство непременно ще се състои. Излез бързо на градските улици и пътища и доведи тук бедните, сакатите, слепите и куците. Ако те не посмеят да дойдат, кажи им, че аз ги очаквам! Но непременно да ги доведеш!“

Слугата изпълнил нареждането на господаря си. Той тръгнал по улиците и пътищата, като навсякъде разказвал, че всеки можел да дойде на угощението. Хората слушали и не вярвали на ушите си – да бъдат поканени на празник, и то от толкова виден човек?

„Не, това не може да бъде! – казвали те. – Та ние сме толкова бедни и нищожни. Пък и нямаме подходящи дрехи.“

„Той ми каза да ви доведе. Просто елате с мен“ – отговорил слугата и ги завел в празничната зала. После казал на господаря си: „Доведох всички, които намерих. Но има още свободни места.“

„Не искам да е така – казал господарят, – искам къщата ми да се напълни. Има достатъчно ядене и пиене. Трябва да поканиш още гости. Ако в града няма повече хора, тогава излез извън града.“

„Но кой живее извън града?“

„Там са скитниците и просяците, бездомните и лошите хора, с които никой не иска да има нищо общо. Иди и повикай тях. Те също няма да посмеят да дойдат, защото се чувстват прости и жалки, но ти им кажи, че аз ги каня, и че има място и за тях. Кажи им, че не ги смятам за жалки. Разкажи им за моята любов и милосърдие, за да престанат да се противят. Така ще ги убедиш да дойдат. Не е нужно нищо да носят за угощението, нужно е само да дойдат. Празникът непременно ще се състои.“



После Господ Иисус се обърна към всички присъстващи: „Така ще бъде и на угощението, което Аз ще дам, и на което са поканени мнозина. Поканените не идват, понеже не Ме обичат и не търсят Моите почести, а се интересуват единствено от себе си.“

Господ казал това на юдеите, с които Бог бил сключил Завет. Те първи били поканени да познаят Божията любов, защото били избраният народ. Но те не пожелали да приемат прекрасното Божие послание и отхвърлили Избавителя.

Може би тези самонадеяни фарисеи и книжници си мислели, че могат да получат небесното спасение, като намерят начин да убият своя Спасител? Каква слепота! Защото един ден Господ ще им каже: „Идете си от Мен. Аз никога не съм ви познавал.“

А онези, които се чувстват бедни, нещастни, слепи, недъгави и недостойни да отидат на небето, ще получат места на голямото угощение, пригответе го за всички, които са обичали Господ Исус.

Дори и езичниците ще получат вестта за голямата Божия любов и ще чуят, че Избавителят е изпратен, за да спаси и тях. На голямото угощение в небето ще има място за всеки, който вярва в Него.

Нека и ние внимаваме да не отхвърлим поканата, която е отправена и към нас, и нека бъдем готови за деня на славното празнество.

ПРИТЧАТА ЗА БЛУДНИЯ СИН

ЛУКА 15:11–ДО КРАЯ

Фарисеите и книжниците отказали да слушат Господ Исус, но затова пък „лошите“ хора Го слушали с удоволствие. И нищо чудно!

Господ винаги говорел за прощаване на греховете и за Божията благодат, а това е прекрасна вест за един грешник!

И все пак, Спасителят не се отказвал да призовава към Себе Си и високомерните фарисеи. Те също били израилеви деца и Той искал да им предаде докрай Божието послание.

Ето защо Той им разказал и следната притча.

„Имало едно време един баща, който имал двама сина.

Един ден по-малкият син отишъл при баща си и казал: „Татко, не издържам повече тук, искам да се махна от този дом. Достатъчно съм голям, за да бъда самостоятелен. Дай ми дела от имота, който ми се полага, и аз ще замина.“

Бащата удовлетворил желанието на сина си и му дал една трета част от имота си. Другите две трети били за по-големия му син.

След няколко дни младежът наистина заминал. Продал всичко, което му дал баща му, и взел със себе си значителна сума пари. Сега можел да иде, където си поискал. И така, сбогувал се с баща си и брат си и потеглил.

Баща му го изпратил с угрижено сърце. Тревожело го не това, че синът му

тръгвал сам по света (това не било лошо само по себе си), а че го напуснал с такава лекота.

Един млад човек не трябва да остане през целия си живот при родителите си. Но той никога не бива да забравя, че има баща и майка, и че е тяхно дете.

За съжаление, този младеж направил точно това. Затова баща му бил толкова угрижен.

Младежът искал да бъде свободен, като се отдели от баща си и не се обвързва повече с нещата, на които той го бил учил. Искал да започне свой живот и да върши това, което на него му се искало. Чувствал се толкова богат и радостен. В джоба му имало цяло състояние, а пред него бил широкият свят. Нима можел да не бъде щастлив? Вече нямало никой, който да го напътства, а и бил взел всички мерки баща му да не може да го намери.

Така синът заминал колкото се може по-далеч, в една страна, където никой не би се сетил да го потърси. Когато пристигнал там, той започнал да се разпорежда с парите си, както си искал. И нищо чудно, че бързо си намерил приятели. Той бил богат, можел да плаща, а приятелите му можели да му покажат всякакви места за развлечения.

Така той се отдал на живот, пълен с удоволствия. Всяка вечер излизал навън, ядял най-изящни ястия и пиел най-скъпи питиета, а по цял ден спял. За работа и печелене на пари и дума не можело да става. Нямал време за това. Пък и баща му го нямало, да му натяква постоянно: „Това е добро, а онова е зло.“ Сега правел всичко, каквото си поискал.



Ето това се казвало живот, ето това се казвало свобода! Сега най-последой живеел истински!



Но всъщност този глупав младеж изобщо не разбираше, че тъкмо сега бил загубил цялата си свобода. У дома той бил дете на своя баща, който много го обичал и му мислел доброто. А тук никой не го обичал. Всички се интересували единствено от парите му и само го използвали.

Той бил станал роб на приятелите си, на парите си и на собствените си страсти. Те го водели на места, където младежът изпадал в грях с мъже и жени, които искали само неговите пари. Но той с удоволствие се отдавал на този живот и на своята така наречена свобода. Изобщо не се сещал, че у дома имал баща, който всеки ден копнеел да получи известие от него. За него вече не съществувало нищо друго, освен ходенето по заведения, яденето, пиенето и веселбите.

Но пари, от които само се взима, а нищо не се прибавя, скоро свършват. Така станало и сега.

Дошъл денят, в който младежът видял, че кесията му била почти празна, и разбрал, че трябвало да се захване с някаква работа. Но вече било твърде късно. Страната, в която живеел, преживявала тежки времена. Икономиката не вървяла добре и никой не искал да взима нови работници. На всички им било трудно да преживяват.

Перспективите на младежа изглеждали доста мрачно. Той трябвало да се храни, а парите му вече били привършили. Но той все пак имал надежда – нали имал приятели, те щели да му помогнат!

Да, но това били приятели, които го били търсили само заради парите му. Сега, когато нямал пари, нямал и приятели. Никой вече не се интересувал от него. Всички го изоставили. Трябвало сам да търси някакъв изход.

Междувременно животът в страната ставал все по-тежък и по-тежък. Всички хранителни продукти ужасно поскъпнали, така че младежът едва смогвал да си купува нещо за ядене. Не след много време настанал пълен глад, а той продължавал да бъде без работа. Където и да предлагал услугите си, все го отхвърляли.

Междувременно животът в страната ставал все по-тежък и по-тежък. Всички хранителни продукти ужасно поскъпнали, така че младежът едва смогвал да си купува нещо за ядене. Не след много време настанал пълен глад, а той продължавал да бъде без работа. Където и да предлагал услугите си, все го отхвърляли.

Сега той цепел всяка стотинка на две, преди да я похарчи. Започнал да прескача по някой обед или вечеря. Вече не можел да се храни достатъчно и нощем често не можел да заспи от глад. Молел се да му дадат някаква работа, за да припечели по някой лев за храна, но всичко било напразно.

Понякога си спомнял за родния си дом, но не смеел и да си помисли за връщане. За него това щяло да бъде голямо унижение. Все пак не можело да няма никакъв изход от това положение, мислел си той.

Когато животът му станал съвсем непоносим, младежът решил да напусне града и да отиде на село. Може би там щял да си намери работа. Но за съжаление и там нямали нужда от него. Най-сетне той все пак попаднал на един човек, който се съгласил да му даде работа: „Можеш да ходиш на полето и да пасеш свинете“ – казал му той.

И младежът отишъл, благодарен, че поне работел нещо. Но какво унижение било това! Той, израилтянинът, да пасе свине! Какъв позор!

Сега той трябвало да пази тези нечисти животни и да се грижи за тях. Но дори и на животните им било по-добре, отколкото на него – те поне получавали достатъчно храна, а той печелел толкова малко, че бил принуден да гладува! Понякога, когато изсипвал кофите с храна в коритото на свинете, му се приисквало да си вземе малко от нея, но не смеел. Защото щели да кажат, че краде от храната на животните, и да го изгонят.

Колко гладен и нещастен се чувствал той! Започнал все по-често да си спомня миналото. Какъв глупак се оказал, като пропилял парите си толкова безотговорно! Ако бил по-пестелив, сега нямало да се мъчи от глад и да пасе свине. Сам си бил виновен за всичко.



Спомнял си и за баща си и сърцето му се свивало от мъка по родния му дом. Само като си помислел за живота у дома! Колко хубаво било там! Всичко говорело за бащините му грижи и за благополучие. Дори и слугите, и наемниците се чувствали добре там. Баща му обичал всички.

Да, нямало друг баща, който обичал децата си така, както неговият баща! А той бил избягал от него! О, защо бил толкова неразумен?

Младежът не искал да мисли често за това, защото сърцето му щяло да се пръсне от мъка. А и все още не смеел да помисли за връщане.

Как ли щели му се присмиват, ако се върнел! Сигурно изобщо нямало да го пуснат да влезе вътре. Той си бил тръгнал по собствено желание и през всичките тези години не се бил обадил нито веднъж. Най-безсрамно бил забравил баща си. Това несъмнено било голямо оскърбление за него. Той сигурно нямало никога да се съгласи да го приеме отново у дома.

Не, в никакъв случай не можел да се върне. Баща му го бил изпратил на път с огромно богатство, а сега той щял да се върне като последен просяк! Не можел да стори това. А колко копнеел да го стори! Понякога през съзри изхлипвал: „Татко, татко!“ Често сънувал дома си и имал само едно желание – отново да бъде при баща си. От ден на ден линеел от глад и чезнел от мъка по родния си дом.

Накрая все пак не издържал. Разбрал, че ако останел още малко, щял да умре от скръб. Трябвало да се върне у дома, каквото и да му струвало това.

Синът, разбира се, съзнавал, че бил наскърбил баща си и че бил съгрешил пред Бога. Затова той искрено искал да се изповяда и да се помоли за прошка. Знаел, че не бил достоен да остане при него като син, и щял да го помоли да го остави като един от наемните му работници. Искал само да бъде колкото се може по-близо до него.

След като взел това решение, младежът се почувствал по-спокоен и дори се зарадвал. Отново щял да се върне у дома, при своя баща. Щяло да му бъде много трудно да му разкаже всичко, но сега вече той не искал нищо друго. Разкажанието му било толкова голямо, че бил готов да понесе всички последствия. При това, дълбоко в сърцето му продължавала да живее увереността, че баща му все още го обичал. Затова бил готов да изтърпи всичко, стига само да бъде при него.

А какво ставало с бащата? През цялото това време той жадно очаквал да чуе вести от сина си, но не идвали никакви новини.

Мъката му била огромна. Всеки ден той чакал да пристигне някакво известие и всеки ден бивал разочарован. Вече не знаел какво да мисли. Може би синът му бил умрял? А може би го бил забравил? Как този младеж изобщо не помислял колко много баща му тъгувал за него? Нима не си спомнял колко много го обичал? Бащата искал с цялото си сърце да го види отново. Всичко щял му прости – само да си дойде! Само да не бил мъртъв!

Така надеждата, че щял да види сина си отново, не го напускала.

Минали години, но бащата нито за миг не забравял своя блуден син. Един ден той отново вперил взор към пътя, за да види дали синът му не се връщал, и съзрял в далечината някаква фигура. Досега той бил виждал толкова много хора да се задават по този път и винаги бивал разочарован. Но сега тази фигура като че ли му била позната; тя толкова му напомняла за сина

му, за неговото дете! Сърцето му подскочило – това наистина бил той! Но колко ужасно изглеждал горкият – толкова беден, дрипав и окаян.

Бащата не можел повече да чака синът му да се приближи до къщата и излязъл да го посрещне. Бързо изтичал при него, хвърлил се на врата му и започнал горещо да го целува.

Да, младежът винаги бил знаел, че баща му го обича, но изобщо не бил очаквал такова посрещане. Сега му станало още по-ясно колко огромна била неговата вина. Колко неблагодарно се бил държал и колко ужасно бил наскърбил своя баща!

„Татко, татко!“ – ридаел той.

„Детето ми, детето ми! – ликувал бащата. – Най-сетне си дойде!“

„Татко – заговорил отново младежът, – аз много съгреших, съгреших против небето и пред теб...“

„Зная, зная, момчето ми, но ти прощавам!“

„Не съм достоен вече да се наричам твой син“ – продържил да говори младежът.

„Не си достоен да се наричаш мой син? Та ти винаги ще бъдеш мой син. Ела сега с мен, влез у дома.“

Младежът отново заплакал, но този път от радост. Той се бил отнесъл към баща си толкова зле, а той всичко му прощавал!

В това време дошли и слугите и като видели радостта на господаря си, се зарадвали и те заедно с него.

„Синът ми се върна – ликувал бащата, – бързо изнесете най-хубавите дрехи и го облечете в тях. Сложете също и пръстен на ръката му, и сандали на краката му. Нека отново заприлича на мое дете. А после ще празнуваме! Заколете угоеното теле и пригответе голямо угощение. Защото този мой син беше мъртъв и оживя, изгубен беше и се намери.“

Никога досега в този дом не били виждали такъв празник.

Когато блудният син се завърнал, по-големият му брат работел на нивата. Когато свършил работата и си тръгнал за вкъщи, изведнъж забелязал голямо оживление. Това го накарало да спре и да се заслуша. В къщата се чувала музика, звуци на веселие танци. Да не би да имало празник?

Тогава той повикал един от слугите и го попитал какво става. Слугата оживено започнал да разправя: „Брат ти се върна и баща ти е толкова щастлив да го види жив и здрав, че закла угоеното теле. Всички се радваме, че е отново у дома. Радвай се и ти.“

Но по-големият син изобщо не се зарадвал. И вместо да отиде и да поздрави брат си, той се разсърдил и дори не искал да влезе в къщата. Защо да се радва, че брат му се бил върнал? Да се радва за този нехранимайко,

който толкова безотговорно напуснал баща си? По-добре хич да не се бил връщал! Толкова време от него нямало ни вест, ни кост, а сега изведнъж си бил дошъл. Ясно защо – защото му свършили парите! А баща му взел, че заклал угоеното теле! Вместо да му посочи вратата, както заслужавал, той устройвал празненство в негова чест.

Не, братът не можел да проумее това. Той никога не би сторил подобно нещо! И той отказал да влезе и да участва в празненството.

Но бащата го чакал. Те всички били едно семейство и празникът не бил пълен, когато липсвал някой от тях. Когато по-големият му син не се появил, той излязъл навън да види какво става и слугите му му разказали какво се било случило.

Но как така? Нима по-големият му син не се радвал, че брат му си бил дошъл? Защо се бил разсърдил? Защо не бил влязъл да празнува заедно с тях? Та нали те били едно семейство!

И така, бащата не престанал да го търси, докато не го намерил.

„Хайде, синко, ела при нас – казал му той, – нима не се радваш, че брат ти си е дошъл? Нима не искаш да го видиш?“

Не, той изобщо не се радвал, че брат му си бил дошъл, и не искал и да чуе за него, да не говорим да го вижда! Защо не го оставели на мира? Празникът можел да мине и без него.

„Но защо се сърдиш толкова?“ – попитал бащата.

Тогавя синът му не издържал и избухнал: „Ето, аз толкова години ти работя и никога не съм престъпил някоя твоя заповед, но на мен не си дал дори и едно яре, за да се повеселя с приятелите си. А щом си дойде тоя твой син, който изпояде имота ти с блудниците, за него закла угоеното теле. И сега трябва да празнуваме! Не, благодаря, аз няма да участвам!“

Бащата бил стъписан. Това ли бил по-големият му син? Нима толкова зле го познавал? „Толкова години ти работя“ – бил казал той. Да не би синът му да си мислел, че му е слуга? Нима

не бил разбрал, че любовта на баща му към него била много по-различна от любовта му към слугите, защото той му бил дете?

Сърцето на бащата се изпълнило с голяма болка. Да не би този негов син



да се бил отдалечил от него много повече, отколкото другият, питал се с тревога той.

„Дете мое – казал той тъжно, – как може да говориш така! „Толкова години ти работя?“ На мен ли ми работиш! Та ти не си ми слуга, а *дете!* Аз те обичам толкова много! Ти винаги си бил при мен и как не си разбрал това досега? Толкова зле ли ме познаваш? Та нали ти си мой син и всичко, което имам, е твое! Защо не си ми казал какво искаш? Щях да ти го дам на драго сърце. Ако ме познаваше по-добре, щеше да разбереш защо толкова радвам, че брат ти се върна. Тогава и ти самият щеше да се зарадваш. Ела сега вътре, и празнувай заедно с нас. Защото този твой брат беше мъртъв и оживя, изгубен беше и се намери.“

Колко засрамени били фарисеите, когато чули тази притча!

Всъщност те били точно като по-големият брат. Смятали, че трябва да *заслужат* своето спасение, така, както слугите изработват заплатата си, и не можели да понесат факта, че недостойните хора щели да го получат като подарък, без да го заработят. Те изобщо не разбирали, че Бог подарява спасението на всички хора, само защото са Негови *деца*, а не защото го заслужават. Никой не можел да си изработи спасението.

Ако фарисеите били приели поуката от тази притча, щели да се обърнат към Бога с покаяние и да признаят, че досега не Го били познавали добре.

ПРИТЧАТА ЗА БОГАТАША И БЕДНИЯ ЛАЗАР

ЛУКА 16:14–31

Всъщност фарисеите изобщо не се трогнали от това, което Господ казал. Те Му се изсмели и вирнали високомерно носове. Но тъй като Спасителят знаел колко страшно щяло да бъде, когато те един ден видели, че са се самозаблуждавали, Той продължил да ги предупреждава. Защото Господ Исус бил дошъл, за да спасява.

И така, Той отново решил да им разкаже една история, с която искал да им покаже колко важно било да знаят къде ще отидат, когато умрат. Сега те все още имали време да се покаят, но след смъртта вече нямало да имат тази възможност.

Ето и историята: „Имало един човек, който бил баснословно богат. Той живеел във великолепна къща и можел да си купи, каквото си пожелал.

В това, разбира се, нямало нищо лошо. Лошото е, когато човек придобива своето богатство нечестно, и когато го използва по лош начин. Защото всичко, което човек притежава, е от Бога, и трябва да се използва единствено така, както на Него Му е угодно.

Но този богаташ смятал, че парите му и имотът му си били само негови, и че можел да прави с тях, каквото си искал. Изобщо не мислел за Бога и не смятал, че Той също имал права над неговото богатство. Харчел парите си единствено за себе си, като се обличал в най-блестящи дрехи и всеки ден устройвал в дома си празненства. Живеел в най-голям разкош и веселие. Наслаждавал се на живота, без нищо да му липсва, и без нищо да го тревожи. Не си и помислял, че след този живот идва друг, и не желаел да вярва в това. Не правел нищо, за да се подготви за него. Наслаждавал се изобилно на това, което имал, и дори не се сещал да благодари на Бога, който му го подарявал. А за бедните изобщо не се сещал.

Пред портата на този великолепен дом всеки ден лежал един беден просяк. Той бил болен и самотен. Цялото му тяло било покрито с гнойни рани. Нямало кой да се грижи за него. Непрекъснато страдал от глад и жажда. От време на време слугите на богаташа му подхвърляли по някой и друг залък, за да залъже глада си, но това никога не било достатъчно, за да се засити. Богаташът често го виждал да лежи там, но не правел нищо, за да облекчи страданията му. Просто се правел, че не го вижда. Единствените, които го забелязвали, били кучетата. Те идвали при него и ближели раните му. Това било ужасно! Той непрекъснато бил заобиколен от тези мръсни и нещастни животи, без да може да ги изгони!

Как можел богаташът да живее безгрижно и щастливо, да се храни изобилно и да се весели всеки ден, когато точно пред вратата му неговият ближен се намирал в такава неволя и мизерия? Какво безразличие и егоизъм! Така става с хората, когато не се подчиняват на Божия закон.



Страданията на бедния просяк били ужасни! Освен болестта и бедността той трябвало да понася и тъгата на самотата.

Името на този клетник било Лазар, което означава „Бог е моята помощ“. Това било хубаво име и много му подхождало!

Защото Бог наистина бил неговата помощ и клетникът се уповавал на Него с цялото си същество. Затова можел търпеливо да чака, докато Бог го избавел. Колкото и тежки да били страданията му, в сърцето му имало мир. Бог го познавал и мислел за него. Все някога щял да дойде денят, когато Той щял да го избави от тези мъки и да го вземе при Себе Си в прекрасното небе. Лазар вярвал в това и не бил разочарован.

Минало известно време и той умрял.“

В историята Си Господ Иисус не казал нищо за погребението му. Сигурно никой не си бил направил труда да го погребее, а трупът му веднага бил изнесен извън града.

Но душата му била отнесена от ангелите в славното небе и избавена от всякаква болка, глад, жажда, болест и самота – там, където Лазар никога вече нямало да бъде презиран или отхвърлян, а щял да живее завинаги в блаженство, радост и светлина.

Каква велика чест за бедния просяк! Защото ангелите го поставили на едно от най-високите места – там, където бил Авраам, великият баща на израилевия народ!

Кой би очаквал такива почести и такава слава за един нещастен, презрян и окаян бедняк? В един миг всичките му страдания били забравени и всичките му сълзи – изтрити. Той не напразно се уповавал на Бога!

Богаташът също умрял и бил погребан с големи почести. Но в гроба останало само тялото му, а душата му – къде отишла тя? Дали и за нея били изпратени ангели, за да я поемат и отнесат в небето? Не, с него се случило нещо съвсем различно.

Когато дошъл на себе си, богаташът видял, че се намира в ада. Това е мястото, където Бог Го няма, и където я няма и Неговата любов и мир. Той се намирал там, където са всички, които не желаят да познаят Бога и не искат да чуят Словото Му, където има вечни угризения на съвестта, и където никога не настъпва покой. Какво безкрайно нещастие! Сега той изпитвал ужасни страдания. Угризенията го разяждали като огън, душата му се раздирала от мъки, той изгарял от жажда.

Но ето, че в далечината съзрял някакви хора. Един от тях бил Авраам, който се намирал в небесната слава. Но кой бил този, който седял на почетното място до него? Нима това бил Лазар, бедният просяк, когото той не искал и да погледне, докато бил на земята? Не, това не можело да бъде! Лазар бил

в небето, почитан и обичан, а той самият бил попаднал на това мъчително място? Какъв ужас! И нима това щяло да продължи вечно? Не можел ли Лазар все пак да му помогне?

И той се провикнал високо: „Отче Аврааме, смили се над мен и изпрати Лазар да натопи края на пръста си във вода и да разхлади езика ми, защото съм на мъки в този пламък!“ Уви, богаташът изобщо не се бил променил. Дори в ада той продължавал да се мисли за най-важната личност. Смятал, че Лазар трябвало да напусне блаженото си място в небето и да дойде при него, за да му послужи. Преди това той нито веднъж не бил погледнал към бедния просяк, но сега, когато *той самият* бил в беда, смятал, че Лазар е длъжен да остави всичко, за да му помогне. Та нали той бил богатият, а Лазар – бедният!

Но отец Авраам не изпълнил молбата му, макар все пак да го удостоил с отговор.

„Синко – казал му той, – спомни си, че Бог ти даде всички блага в живота. Ти живя сред разкош и изобилие! Можеше да имаш всичко, което се купува с пари. Наслаждаваше се на всякакви удовествия! И всичко това получи от Бога. Но какво направи с него? Употреби ли го поне малко в служба на Бога? Не.

А сега, спомни си как живя Лазар – колко беден и нещастен бе той, когато лежеше пред портите на разкошната ти къща? И той получи от Бога всичко това, но не престана да се уповава на Него.“

Да, богаташът си спомнял това много добре. Спомнял си също и че никога приживе не се бил погрижил за Лазар. Но дори и сега той не чувствал никаква вина – чувствал само непоносимите си мъки.

„Да – продължил Авраам, – тук всичко е различно – сега Лазар се утешава, а ти се мъчиш. Защо му завиждаш, че е щастлив, след като толкова много се е мъчил на земята? И защо искаш да напусне това блажено място, за да дойде при теб? При това между нас и вас е утвърдена голяма бездна, така че ония, които биха искали да минат оттук към вас, да не могат, нито пък оттам – да преминат към нас. И така ще остане завинаги. При смъртта човешката съдба се определя за вечни времена!“

Богаташът разбрал, че молбата му нямало да бъде изпълнена, и че Лазар нямало да отиде при него. Мъките му нямало да намерят облекчение. Никога вече нямало да настъпи промяна в това страшно положение. Но защо все пак той бил попаднал тук? По чия вина? Очевидно защото никой не го бил предупредил! Несъмнено някой друг бил виновен за това, че той се бил озовал тук. Всъщност Бог бил виновен. Той не го бил предупредил достатъчно ясно!

Но нали този човек имал Библията? В нея пишело съвсем ясно, че всичко, което имаме, е от Бога, и че ние трябва да Му служим с него. Бог бил казал чрез Мойсей и пророците, че трябва да Го обичаме повече от всичко друго и да обичаме и ближния си както себе си. Но богаташът не искал да слуша всичко това. Той живеел така, сякаш Бог не съществува. Всъщност той сам си бил виновен за това, че сега бил тук.

И все пак, неговите петима братя все още били на земята. И живеели по същия начин като него. Очевидно и те щели да се озоват тук. Някой непременно трябвало да ги предупреди! Може би Лазар можел да стори това?

„Отче Аврааме – извикал той отново, – моля те, изпрати Лазар в бащиния ми дом да свидетелства на братята ми, за да се покаят и да не дойдат в това място на мъчение.“

Но и тази молба не била изпълнена.

Авраам казал: „Но те имат Библията! Нека четат Мойсей и пророците. Тях трябва да слушат. Не обвинявай Бога, че не ти е дал достатъчно предупреждения. Нали ти е дал Словото Си! Ти вслуша ли се в него? Ако беше сторил това, сега нямаше да си на това място. И ако братята ти се вслушат в това, което Бог казва в книгите на Мойсей и пророците, няма да отидат там, където си ти.“

Но богаташът все още не бил убеден.

Да четат Библията? Да се вслушат в Божието Слово? Не, това не било достатъчно. Трябвало да се направи още нещо – нещо, което да направи силно впечатление на хората, нещо по-особено, по-необикновено. Ако например някой дойдел при тях от мъртвите и сериозно им казал какво става след смъртта, тогава те несъмнено щели да се вслушат и да се покаят.

„Не, Отче Аврааме – казал пак той, – Библията не е достатъчна. Някой от мъртвите трябва да отиде при хората, за да го чуят, и тогава със сигурност ще се покаят. Нека Лазар отиде при тях и ги предупреди.“

Но Авраам казал: „Ако не слушат Мойсей и пророците, и ако Божието Слово не им е достатъчно, то дори и от мъртвите да възкръсне някой, пак няма да се покаят.“

Така Господ свършил историята Си.

Още ли се подигравали фарисеите? Или вече били разбрали колко сериозно трябвало да гледат на земния живот, който определя съдбата им за вечността? Защото след него идва смъртта, а след смъртта – Божият съд. Бог няма да гледа дали сме били богати или бедни, болни или здрави, глупави или умни. Той ще гледа дали сме слушали Словото Му, дали сме Му служили с всичко, което ни е дал, и дали сме Го обичали повече от всичко останало.

Това искал да каже Спасителят с тази притча. Но дали фарисеите най-сетне Го били чули?

Колко много хора, които не са търсили Бога тук, на земята, ще се окажат измамани, когато отидат в ада! И тогава те сигурно ще обвинят Бога за своето нещастие, и ще кажат: „Ако само ми бяха дадени достатъчно добри предупреждения, ако някой беше възкръснал от мъртвите, за да ми го каже, със сигурност щях да повярвам.“

Но всъщност има Един, който е възкръснал от мъртвите – Господ Иисус! Той е възкръснал от смъртта и се е явил на учениците Си. И Той е, който отправя тези предупреждения към всички. Нима това не е достатъчно?

След смъртта нищо повече не може да се направи. След смъртта невярващите не могат да бъдат спасени и за тях не остава нищо друго освен вечното наказание.

Ние все още имаме време да се покаем. Все още можем да чуем предупрежденията и можем да предупреждаваме и други хора. Божието Слово казва на всеки един от нас: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, а да има вечен живот.“

Само този, който се вслуша в тези думи, ще бъде спасен.

ПРИТЧАТА ЗА НЕМИЛОСТИВИЯ СЛУГА

МАТЕЙ 18:21–35; ЛУКА 17:3–4

Господ Иисус разказал на учениците Си за Божието царство или, както Той го нарекъл, „небесното царство“. Той им казал кои хора принадлежат към това царство и какъв трябва да бъде техният живот.

Учениците Го слушали много внимателно, но все още не успявали да разберат всичко. Учителят им говорел, че трябвало да прощават злото, което други им нанасяли. Ако някой ги набиел или обидел, или постъпел лошо с тях, и след това кажел, че съжалявал, трябвало да му простят.

Но колко трудно било да се направи това! Може би, ако трябвало да го направят веднъж, биха могли, но ако трябвало да го направят два или три, или повече пъти, тогава какво – всеки път ли трябвало да прощават? Не, това било невъзможно!

И така, Петър отишъл при Господ и Го попитал как можело да стане това. „Господи – казал той, – до колко пъти трябва да прощавам на брат си, когато ми съгреша? До седем пъти ли?“ Всъщност за Петър било премного да прости дори два или три пъти, но той казал така, за да се покаже по-великодушен и за да не даде повод на Господ да го упрекне.

Вероятно въпросът на Петър предизвикал усмивка на лицето на Господ. Във всеки случай Той имал пълното основание за това.

Колко погрешно схващал този ученик думите на Учителя. „До седем пъти ли? – попитал го Господ. – Това е крайно недостатъчно. Не до седем, а до седемдесет пъти по седем!“

„До седемдесет пъти по седем? Е, това вече е страшно много, дори безкрайно много“ – помислил си Петър.

И бил напълно прав. Това със сигурност е безкрайно много, но така и трябва да бъде. Защото такава е целта на Спасителя. Негово прощение също е безкрайно голямо.

Петър бил сразен.

Само един гражданин на небесното царство може да прощава толкова много пъти. Защото прощението е един от законите на това царство и защото такъв е и Царят на това царство. Той винаги прощава, когато някой изповяда греховете си и се обърне към Него със смирение. А след като Царят се отнася по такъв начин към поданиците Си, то и поданиците Му трябва да се отнасят така един към друг.

За да изясни по-подробно това на Петър, Господ решил да му разкаже една притча.

„Слушай – казал му Той, – сега ще ти дам един пример, който показва на какво прилича небесното царство.

Имало един цар, който извикал всичките си слуги, защото искал да приключи сметките си с тях. Те идвали при него един по един и плащали това, което му дължали. Дошъл и един слуга, който му дължал десет хиляди таланта. Това били страшно много пари – цяло състояние. Дългът бил направо невъзможен за изплащане!

Той нямал толкова пари, а и никога нямало да има, за да може да го изплати. В този момент се решавала неговата съдба.

Правото било на страната на царя – парите били негови и слугата бил длъжен да му ги изплати. Ето защо царят заповядал да продадат слугата като роб заедно с жена му и децата му. Така можел да си възвърне поне част от парите, макар и не всичките.

Когато чул присъдата, слугата пребледнял от страх. „Но това е ужасно!“ – простенал той. Нима господарят му нямало да прояви милост към него, нима нямало да го съжали? Той паднал на колене пред царя и започнал да го умолява: „Съжали се над мен, царю! Моля те, имай търпение, и всичко ще ти изплатя.“

Всичко ли? Всичките милиони? Нима слугата наистина мислел, че можел някога да ги изплати? Това било абсолютно невъзможно и той го зна-

ел много добре, но се надявал, че с това обещание ще отложи поне за известно време участието си.

Царят също знаел, че слугата никога няма да може да изплати дълга си и го съжалил. Сумата, която той му дължал, наистина била огромна, но той искал да му окаже милост.

„Стани и си иди – казал му той, – опрощавам ти целия дълг.“

Какво? Царят му опрощавал целия дълг? Просто така, без никакво наказание? Това изобщо не било за вярване! Да му опрости всичките тези милиони, без да иска нищо от него? Той наистина не заслужавал тази *милост*! Какъв късмет!

Но какво направил този слуга след това?

Когато излязъл, той видял един от съслужителите си и си спомнил, че имал да получава от него някакви пари. Парите не били много – само около стотина лева. В сравнение с милионите, които той самият дължал, тази сума била нищожна. Но за него това нямало значение – парите били негови и той си ги искал.

И какво направил тогава? Не отишъл да си ги поиска нормално, а се нахвърлил върху другия слуга, като крещял яростно: „Дай ми парите, които ми дължиш! Веднага!“

Съслужителят му много се изплашил, защото нямал толкова пари. Той паднал на колене пред заемодателя си и го помолил за милост. „Имай търпение към мен – казал му той със създи на очи, – и ще ти платя.“

Може би в този момент слугата си спомнил как той самият бил паднал на колене пред своя господар? Колко уплашен и нещастен бил тогава и каква огромна милост проявил господарят му към него! Може би сега и той щял да покаже милост към своя дължник и да му опрости дълга? Но уви, слугата изобщо не помислил за това, а продължил да вика: „Или ми дай парите веднага, или ще отидеш в затвора, докато ми ги изплатиш.“

Но човекът нямал пари и колкото и да се молел, бил хвърлен в затвора.

Другите съслужители видели случилото се и много се възмутили. Обвинителят бил затънал до гуша в дългове, а царят всичко му бил простил. Как можел сега да бъде толкова зъл и непреклонен към този човек, който му дължал толкова малко пари!

Какво безочие! Това не можело да остане така – царят трябвало да бъде уведомен! И те отишли при него и му разказали всичко. Царят бил силно



възмутен. Очевидно слугата изобщо не бил разбрал какво голямо благоденствие му бил сторил неговият господар, иначе не би могъл да постъпи толкова немилостиво със съслужителя си. „Повикайте го да дойде тук!“ – заповядал той.

Така немилостивият слуга застанал отново пред милостивия си господар. Но сега вече царят изобщо не изглеждал милостив. В очите му се четял голям гняв.

„Зли слуго – казал той, – понеже ти много ми се помоли, аз ти простих целия дълг. Не трябваше ли и ти да се смилиш над своя съслужител, както аз се смилих над теб? Ти не заслужаваш моята милост и затова сега ще трябва да си изплатиш дълга. Отведете го – казал той на другите си слуги, – и го предайте на мъчителите, докато изплати всичко, което дължи.“

Това била една страшна присъда. Защото този човек никога нямало да може да изплати милионите, които дължал, така че и неговото наказание никога нямало да има край.

На това място Господ спрял разказа Си. Дано Петър и другите ученици вече били разбрали какво искал да им каже Той! Но после добавил още нещо: „Така и Моят небесен Отец ще постъпи с вас, ако не простите от сърце всеки на брат си.“

Сега всички, които били слушали, могли да знаят какво имал предвид Спасителят.

Ние също. Ако добре разбираме колко много сме задължени на Бога поради нашите грехове и ако вярваме, че Той ни ги е простил заради Иисус, тогава и ние ще бъдем готови всеки път да прощаваме от сърце на всеки от нашите длъжници, който идва при нас и ни признава, че не може да изплати дълга си.

ОТИВАНЕТО НА ГОСПОД В ЕРУСАЛИМ

МАТЕЙ 20:17–19; МАРК 10:32–34; ЛУКА 18:31–34

Господ останал още няколко месеца в Галилея и посетил още веднъж Капернаум.

Хората в тази част от Юдея вече били чували Спасителя да говори толкова пъти и били видели от Него толкова чудеса, и въпреки това много малко от тях вярвали в Него. Останалите всеки път се удивлявали на чудесата, които виждали, но не искали да повярват, че Той бил обещаният Избавител, и че ако Той не ги спасял, неминуемо щели да погинат в греховете си.

Това много натъжавало Господ Иисус. Не след дълго Той завинаги щял да ги напусне. Но преди да Си отиде, Спасителят решил още веднъж сериозно

да ги предупреди. Той им казал, че тяхното наказание щяло да бъде по-тежко от наказанието на другите хора, тъй като те били видели и чули от Него толкова много неща и въпреки това не се били покаяли за греховете си. Но и това предупреждение не помогнало.

Сега Господ трябвало да отиде в Ерусалим. Там живеели Неговите най-големи врагове и Спасителят знаел, че те щели да Го заловят и убият. Но въпреки това тръгнал, защото искал и на тях още веднъж ясно да заяви, че Той е Христос, Божият Син. Искал и на хората в Ерусалим да разкаже за Божията любов и да им покаже чудесата Си, за да не може после никой да каже: „Аз не знаех.“

Докато вървели по пътя, Господ разговарял с учениците Си за това, което Го очаквало там. Той съвсем ясно им казал, че в Ерусалим щял много да пострада, че главните свещеници, книжниците и старейшините щели да Го заловят и да Го убият, но че на третия ден отново щял да възкръсне.

Учениците посрещнали казаното от Спасителя с дълбоко недоумение и скръб. То било толкова различно от това, което те очаквали. Те се надявали, че техният Учител щял да стане Цар на земята. Това, което Той им казал сега, било толкова неприятно за тях, че те предпочитали да не чуват нищо повече по този въпрос. Ето защо учениците не помолили Господ да им го разясни по-подробно, а побързали да заговорят за други неща и да го забравят.

Но Господ Исус не го забравил, а колкото повече приближавали Ерусалим, толкова по-ясно Му ставало – още съвсем малко време и Той щял да умре. За Него това било едно тъжно пътуване.

ВАРТИМЕЙ *МАРК 10:46–52*

И така, Господ Исус отивал към Ерусалим, за да празнува там за последен път празника на Пасхата. Той вече бил казал на учениците Си:

„Ето, изкачваме се към Ерусалим и там Аз ще бъда заловен. Ще Ме бичуват и ще Ми се подиграват, и ще бъда предаден на смърт. Но на третия ден отново ще бъда възкресен.“

Господ казал това на учениците Си вече за трети път, но те все още не Го разбирали.

На път за Ерусалим те минали през Ерихон.

Спасителят можел да поеме и по друг път, но Той нарочно минал оттам, защото трябвало да извърши още едно дело, преди да умре.

Постепенно към Господ и учениците Му се присъединили много хора,

които също отивали на празника и били много весели. Те не знаели, че Исус щял да пострада и да умре, и продължавали да си мислят, че Той щял да стане цар и да прогони римляните от Израил. Затова толкова се радвали.

Близко до Ерихон, отстрани на пътя, седял един просяк с протегната ръка и чакал да получи милостиня. Каква тъжна гледка представлявал той!

Нима можело да има просяци сред Божия народ? Според Закона това не бивало да става. По-богатите израилтяни трябвало да се грижат за бедните. Но може би този човек просел, защото бил мързелив и не искал да работи? Не, не било така. Човекът бил спял и затова не можел да работи.

Но ако един спял човек бил принуден да проси, тогава позорът за Божия народ и неговите учители бил двойно по-голям! Толкова ли малко познавали те Божия закон!

Горкият Вартимей! Спял и беден! Колко ли нещастен се чувствал той! Нима нямало никой, който да се интересува от съдбата му, да се погрижи за него, за да не се налага да проси?

Но живият Бог познавал този слепец и неговото нещастие и Той се погрижил за него.

Вартимей не можел да *вижда*, но можел да *чува*. Той имал много остър слух. Този ден по пътя минавали необичайно много хора. Явно множеството било голямо. Сигурно се случвало нещо особено.

Вартимей повдигнал спялото си лице към минаващите и ги попитал: „Какво става?“ Но хората толкова бързали, че нямали време да му обърнат внимание, и го отминали, без да му отговорят.

Вартимей продължил да вика и да пита: „Хей, хора, какво става?“

Най-сетне се намерил един човек, който му отговорил: „Исус от Назарет минава“ – казал му той.

Какво?! Вартимей мигновено се изправил на крака. Какво бил казал този човек? Че *Исус* Назарянинът минавал? Тогава той веднага извикал: „Исусе, Сине Давидов, смили се над мен!“ Но гласът му бил заглушен от всеобщата глъчка на пътя.

Може би сега хората щели да му помогнат. Те били видели от Спасителя толкова много чудеса – сигурно щели да се зарадват, че и този клетник можел да получи помощ, и щели да го заведат при Спасителя, за да му дари зрение!

Но никой не протегнал ръка и не казал: „Ела с мен, аз ще те заведа при Спасителя.“ Никого не го било грижа за него.

Станало дори още по-лошо! Хората започнали да му се карат: „Стига, човече, престани да викаш. Господ няма време за теб. Той отива в Ерусалим за празника на Пасхата и не може да се занимава с теб. Замълчи най-сетне!“

Всъщност това, което искали да му кажат, било, че *те* нямали време за него (а не Иисус), че на *тях* не им било удобно да им досажда (а не на Иисус), че *те* смятали, че не трябва да спира Иисус (а не Той)! Те наистина много обичали да гледат чудеса, но според тях сега не било време за това. Вартимей трябвало да почака, докато Иисус дойде в техния град някой друг път. Какъв егоизъм!

Но тези хора не знаели, че Господ бил в Ерихон за последен път. Той нямало да се върне вече там. Ако сега не помогнал на Вартимей, после щяло да бъде късно.

Вартимей също не знаел това. Но той знаел, че Господ никога досега не бил минавал толкова близо до него. Пък и не можел да чака повече – нещастieto му било толкова голямо, а Спасителят бил толкова близо! Той имал нужда от помощ и трябвало да я получи сега. Сега бил неговият шанс!

Затова той не замъчал, а започнал да вика още по-силно: „Иисусе! Иисусе! Сине Давидов, смили се над мен!“



Колко хубаво, че Вартимей не се оставил всичките тези хора да го накарат да млъкне, а продължил да вика!

И ние трябва да бъдем като него и да продължаваме да се молим, дори когато хората ни казват да престанем. Защото Господ чува викането ни и ще ни отговори своевременно.

И така, Господ Иисус се спрял. Кой бил този, който Го викал? Слепият Вартимей ли? „Повикайте го“ – казал Спасителят.

Сега вече се намерили няколко души, които били готови да се подчинят на Господ. „Ела – казали те на Вартимей, – бъди смел, Господ те вика, сигурно ще те изцели.“

Вартимей бързо хвърлил дрехата си, за да не му пречи, докато тичал; после скочил и тръгнал към Исус. Той бил беден и имал нужда от нея, но сега трябвало да се озове, колкото се може по-бързо при Спасителя. Той щял бъде изцелен и това било най-важното. Какво значение имала дрехата в сравнение с очите му?

И така, той застанал пред Господ Исус. Спасителят го погледнал и се изпълил със съчувствие. Горкият човек! Той не само живеел винаги в тъмнина, но и бил толкова беден! Господ бил дълбоко покъртен от тъжната съдба на този нещастен просяк.

Той, разбира се, знаел, че този човек не бил най-нещастният от всички хора, които Го заобикаляли там, защото измежду тях имало и такива, които били много по-нещастни от него, но не го съзнавали. Те не били слепи и не им се налагало да просят, защото виждали и могли да работят, за да си изкарват прехраната. Но слепият Вартимей виждал нещо, което те не виждали, и което било много по-ценно от всичко видимо. Той виждал, че Господ Исус е Избавителят, обещаният Месия. А това било много повече от всички съкровища на земята. Затова той нарекъл Господ „Сине Давидов“. Явно той разбирал, че Господ не само произхождал от Давидовия род, но и че бил Спасителят – Великият Давидов Син. Вартимей често бил чувал да се говори за Господ Исус. И той, като повечето хора, знаел, че единствено Бог може да върши чудеса. И той разбрал, че Исус е Божият Син.

Господ чул думите, с които Вартимей Го викал. Който вика така, бива чул.

Спасителят видял, че просякът вярвал в Него и в Неговото спасение. Но и хората на пътя трябвало да разберат това. Вартимей трябвало да покаже вярата си в Него. Затова Господ го попитал: „Какво искаш да ти сторя?“

Просякът отговорил: „Учителю, да прогледна.“ Тогава Спасителят положил милостивите Си ръце върху очите му и казал: „Прогледни!“ И чудото станало. Когато отворил очи, Вартимей виждал!

Той гледал Господ, хората, небето и дърветата и сърцето му било преизпълнено с ликуване! После благодарил на Бога, който го изцелил! Но Господ Исус казал още нещо: „Твоята вяра те спаси.“ Това означавало, че сега той бил спасен завинаги, защото вярвал, че Господ Исус бил даденият от Бога Спасител.

Но дали хората, които стояли около Спасителя, чули това? Дали те, които виждали толкова добре и били толкова богати, разбрали, че се нуждаят от същата тази вяра, за да бъдат завинаги спасени?

Нека и ние се поучим от Вартимей и нека се помолим на Господ да ни даде същата вяра, каквато е дал на Вартимей, за да бъде завинаги спасен.

Вартимей не пожелал да остави Господ и това било разбираемо. Той искал да бъде колкото се може по-близо до своя Избавител. Ето защо той не се прибрал у дома, а Го последвал по пътя Му за Ерихон, където щял да види още едно чудо.

ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА ДЕСЕТИМАТА ПРОКАЖЕНИ

ЛУКА 17:12–19

Като наближил едно малко село, Господ чул в далечината силни викове. Той се огледал, за да види кой Го вика, и забелязал някакви хора: „Иисусе – викали те, – Учителю, съжали се над нас!“

Очевидно тези хора имали нужда от Господ, но не смеели да се приближат. Защо стоели толкова надалеч? Защото били прокажени. Те нямали право да ходят сред хората, а трябвало да се държат на разстояние от тях.

Тези болни били много нещастни! Пропъдени от близките си, те трябвало да живеят далеч от своя дом и сами да се справят с трудностите на живота. Сега се били събрали заедно десетима такива хора, които ходели из страната в очакване на смъртта. Какво безутешно съществуване!

Десетимата прокажени чули за Господ Иисус и за чудесата, които Той вършел, но не могли да отидат при Него, защото нямали право да Го приближат. А толкова им се искало да Го срещнат – и ето, че Той бил дошъл и сега стоял пред тях – Самият Иисус!

Те веднага извикали: „Иисусе! Учителю! Помогни ни!“

Господ ги чул и ги видял.

О, колко ужасна била тази болест! Колко отвратителен е грехът! Колко много трябвало да пострада Господ, за да отмахне от хората всички тези нечисти грехове!

Но Той бил дошъл, за да стори именно това и затова искал да им помогне. „Идете при свещеника – казал Той на прокажените, – и му се покажете. Той ще види, че сте се очистили, и тогава отново ще можете да се върнете сред хората.“ Прокажените се спогледнали с недоумение. Та нали били прокажени! Как така щели да отидат при свещеника?

Но Той го бил казал и те вярвали, че можел да ги изцели. Да, Той можел да прави чудеса, те били уверени в това. И така, обърнали се и тръгнали по пътя. Вървели и се гледали един друг.



Изведнъж един от тях се спрял поразен. „Я виж, ти си чист!“ – казал той на един от другите. „И ти също!“ „И ти!“ – извикали те.

Всички се огледали. „Да, наистина, и аз съм чист“ – извикал ликуващо друг. После всички започнали да викат един през друг: „И аз! И аз!“

Велико чудо било станало!

Да, те знаели, че Той можел да им помогне. Нали били израильтяни! После хукнали към свещеника, за да му се покажат, и отново да се приберат по домовете си. Сега те отново можели да си бъдат у дома! Какво щастие!

Но в този момент един от тях се спрял и се обърнал назад. Той искал да отиде при Господ Исус, за да Му благодари!

Защото само той бил разбрал какво всъщност се било случило. Този човек бил разбрал, че Господ бил сторил за него едно велико чудо, което той изобщо не заслужавал, защото бил грешник, който нямал право на Божията помощ, и който получил изцелението си единствено по Неговата милост. Той бил повярвал, че Господ Исус бил изпратен от Бога, за да го спаси, и искал да Му благодари. И така, когато дошъл при Спасителя, изцеленият паднал пред Него на колене и възвеличил Бога.

Господ Исус едновременно се зарадвал и натъжил.

Нима този човек бил единственият, който се връщал, за да Му благодари? Освен това той бил самарянин, дори не принадлежал към народа на Израил, и въпреки това бил разбрал всичко. Той вярвал, че Спасителят бил изпратен от Бога, за да спаси завинаги хората от техните грехове.

„Къде са другите?“ – попитал Господ.

Човекът поклатил глава. Те си били отишли у дома и били забравили да благодарят на Спасителя. Тялото им било оздравяло, но душата им – не! Какво всъщност било станало? Тези мъже били изцелени от външните белези на проказата, но душите им били останали неспасени.

Това много наскърбило Господ.

Той, разбира се, се радвал заради самарянина, защото знаел, че по-късно и много други самаряни щели да повярват в Него. Те не принадлежали към народа на Израил, но въпреки това щели да бъдат избавени завинаги благодарение на своята вяра.

„Стани – казал Той на коленичилия човек, – и си иди. Твоята вяра те спаси. Греховете ти са простени.“

Така това, което този човек получил, било много повече, отколкото получили другите. Те щели да се радват на оздравяването си само докато умрат, а богатството, което този самарянин получил, било вечно. Той бил единственият от десетимата, който никога повече нямало да бъде нещастен.

Защото тези, които вярват, че Исус е Спасителят, са блажени!

ЗАКХЕЙ
ЛУКА 19:1–10

Сега, когато Господ Исус отново сторил едно чудо, още повече хора се присъединили към Него. Те всички искали да видят човека, който бил спял, а после прогледнал. В Ерихон влязло едно голямо множество. Хората от града се чудели и маели. Какво ставало?

Бързо се разнесла вестта: „Исус минава през града.“ Това предизвикало всеобщо оживление. Всичко живо наизлизло навън да гледа.

Точно до градската порта на Ерихон имало голяма митническа служба, която била създадена от римляните. Всеки, който искал да внася или да изнася стоки от страната, трябвало да плаща тук данък, защото Ерихон бил граничен град. Всеки, който работел в тази служба, бил служител на римляните. Никой праведен юдеин не работел там. Само хората, за които нямало значение как си печелят парите, отивали да работят на това място.

„Пфу! – казвали истинските юдеи. – Вие сте родоотстъпници!“ От само себе си се разбирало, че тези митничари не винаги били честни. Те често пъти взимали на хората по-голям данък от определения и прибирали парите в собствения си джоб.

Нищо чудно, че юдеите не ги обичали. Всъщност те ги смятали за лоши и грешни хора и си мислели, че те самите никога не биха постъпили като тях, защото не били толкова лоши и грешни.“

Да, това, което митничарите правели, наистина било лошо и грешно. Но не било ли също толкова лошо и грешно да се остави един спял човек да проси, както били направили юдеите? Те осъждали тези бирници за техните грехове, но не виждали собствените си грехове.

Междувременно глъчката от града стигнала до митническата служба и служителите започнали да говорят: „Исус от Назарет е в града. Бил изцелил един спял човек.“

Повечето от митничарите свили рамене и продължили да работят. Какво общо имало между тях и Исус? Хората казвали, че Той бил Учител. Е, тогава със сигурност ги презирал, както правели фарисеите и книжниците. Е, те си имали достатъчно работа, за да излязат да гледат някакъв си Исус.

Но един от тях все пак излязъл. Това бил началникът на митницата, Закхей. Той не могъл повече да стои вътре, а отишъл да види Исус.

Улицата била препълнена от народ. Вече всички били застанали плътно край пътя, сякаш очаквали да се появи някой цар.

Закхей също застанал там. Но той бил дребен на ръст и не можел да вижда нищо от хората пред себе си. Опитвал се да се повдига на пръсти, но и това

не помагало – хората пред него били много по-високи. Ако останел там, изобщо нямало да може да види Исус.

Опитал се да застане на друго място, но и оттам не виждал нищо. Ако не побързал, Господ Исус щял да си замине, без Закхей да Го е видял. Трябвало да измисли нещо. Ех, ако само имал нещо, на което да стъпи – нещо като стол или табуретка...

И ето, че се сетил! Ами да, малко по-надолу по пътя имало диви смокини. Клоните им почти опирали до земята. Ако се качел на един от тия клони, би могъл да вижда прекрасно. Но как да стори *такова нещо* – нали той бил началникът на митницата! Как можело един началник да се катери на дърво? Нали щели да му се смеят, нали щели да му се подиграват! Не трябвало ли да помисли за доброто си име?

Но Закхей сякаш изобщо не се интересувал от доброто си име. Единствената му мисъл била: „Трябва на всяка цена да видя Исус.“ И така, той се затичал напред по пътя и бързо се покатерил на първото срещнато дърво.

Нека му се смеят и нека му се подиграват! Това нямало значение – нали оттук той можел прекрасно да вижда всичко!

Но кое било това, което накарало Закхей да направи всичко това? Защо той толкова много искал да види Господ? Какво общо имало между него и Спасителя? Знаел ли той това?

Ако в този момент някой бил попитал Закхей за всичко това, той сигурно щял да отговори: „Просто искам да разбера нещо повече за Него.“

Той бил чул, разбира се, за проповедите на Спасителя и бил разбрал, че те не били като тези на фарисеите и книжниците, които говорили все едно и също: „Старайте се с всички сили да спазвате закона и правете като нас“ – като че ли те самите винаги правели това, което било правилано. Закхей изобщо не искал да ги слуша.

Но учението на Господ Исус поразило сърцето му. Господ казал, че Бог обича света и че може да прости дори и на най-големия грешник. Той също така учел, че който принадлежи на Божието царство, ще може да спазва Божиите закони.

Но кой бил този Исус? Закхей често мислел по този въпрос – толкова често, че вече не можел да стои спокойно в хубавата си къща и да си върши работата с желание. Чувствал някакво вътрешно безпокойство и не харесвал начина си на живот. А това безпокойство сякаш по някакъв начин било свързано с Исус. Когато помислел за Него, Закхей чувствал, че животът му не бил такъв, какъвто трябвало да бъде. Но откъде идвало това чувство? Кой все пак бил този Исус?

Да, Закхей изобщо не съзнавал, че Бог бил изпратил Своя Син в Ерихон,

за да покаже правия път на едно от Своите изгубени деца. Той не знаел, че добрият Пастир търсел една заблудена овца, която се била отделила от стадото. Той изпитвал това безпокойство и толкова неудържимо искал да види Господ Иисус тъкмо защото Господ го търсел и го привличал към Себе Си.

Същото става и днес. Много хора решават да отидат на църква или в някой клуб, където се събират християни, без точно да знаят защо. Просто имат този вътрешен подтик. Те вече са чули за Бога и за Господ Иисус и това е засегнало сърцето им. Сега те искат да узнаят нещо повече за Него и не се смущават от хората, които им се смеят и им се подиграват. Правят



точно това, което са решили да направят, също като Закхей. И Спасителят ги намира, така както е намерил Закхей. Тогава те разбират защо са отишли – защото са искали да разберат нещо повече за Иисус.

Ето, че шествието се зададе по пътя. Закхей вече можел да вижда всичко много добре. Той виждал как Господ Иисус идвал и как все повече се приближавал. Значи това бил Той – Този странен Равин?

Сърцето на Закхей било изпълнено с огромен копнеж, но на самия него не му било съвсем ясно какво всъщност търсел. Само гледал и гледал. Много скоро Господ Иисус щял да го отмине, той щял да се върне у дома си и да продължи живота си по същия начин – без да е получил отговор на въпроса си, без да е утолен копнежът му. Но ето, че не станало така!

Изведнъж Спасителят спрял точно под дървото, на което бил бирникът, погледнал нагоре към него и му се усмихнал. „Закхей – казал Той приятелски, – слез бързо долу, защото днес трябва да отседна в твоя дом.“

Закхей и останалите хора били удивени. „Той ме познава! – помислил си митничарят поразен. – Извика ме по име! Иска да дойде в дома ми – в дома на един бирник и грешник!“

„Отива в дома на Закхей! – започнали да мърморят хората. – Как може да ходи в дома на този родоотстъпник? Защо не отиде при някой от фарисеите или книжниците?“

Но Закхей вече бил слязъл от дървото и на лицето му била изписана огромна радост. Той повел Господ към своя дом със сърце, преизпълнено от благодарност.

Можел ли той дори да си помисли такова нещо? Явно Иисус не го смятал за толкова грешен човек, че да не заслужава да се занимава с него. Не го презирал като фарисеите и книжниците, а отивал в дома му! Той Самият го бил потърсил и го бил намерил. Сега Закхей разбирал какъв бил този голям копнеж в неговото сърце – той бил за Иисус. Иисус бил тук, защото Бог Го бил изпратил. Сега всичко било наред. Иисус можел да прощава грехове.

Колко щастлив бил Закхей! Но дали не можел да стори нещо, за да покаже любовта си и благодарността си? Разбира се, че можел – щял да направи угощение в чест на Спасителя.

И преди всички да седнат на масата, Закхей се обърнал почитателно към Господ Иисус. „Господи – казал той и гласът му треперел от радост и възне-ние, – ето давам половината от имота си на бедните.“

Какво? Той, бирникът, давал половината от богатствата си на бедните? Та това не било никак малко.

„Лесно е да раздаваш онова, което преди това си откраднал – казали си хората наоколо. – Че ти си длъжен да го направиш!“

Но нещата не спрели дотук, защото Закхей продължил натагък: „И ако някак съм ограбил някого несправедливо, връщам му четворно.“

Според закона той трябвало да върне само откраднатото плюс една пета от него. Но Закхей бил толкова благодарен за прощението, че на драго сърце искал да стори много повече от това, което законът изисквал от него. Искал да даде целия си живот. Кой друг би сторил като него?

Господ Иисус също бил развълнуван. Колко хубав бил този ден за Него! Как да не се радва – Вартимей прогледнал и се спасил завинаги, а сега и Закхей бил спасен!

Изпълнен с радост, Господ отговорил на Закхей така, че да Го чуят всички: „Днес дойде спасение в този дом, прощение на греховете и вечен живот. Защото Закхей повярва в Мен. Той копнееше за Мен и Ме прие с радост, тъй като повярва, че аз съм Божият Пратеник. Той също е Авраамов син, защото, както Авраам вярваше, че ще дойде Избавителят, така и Закхей повярва, че Избавителят е дошъл и че аз съм Този Избавител. Закхей беше грешник и без Мен щеше да бъде загубен завинаги. Но аз дойдох да потърся и да спася изгубеното. Да, аз потърсих Закхей и го спасих.“

С каква радост Господ Иисус бил готов да спаси и насъбралите се фарисеи и книжници, стига само да искали да си признаят, че били изгубени, и че единствено Той можел да ги спаси!

И днес Спасителят продължава да търси изгубените овце. Щастлив е онзи, който се чувства изгубен и неспособен да се спаси сам! Може да бъде сигурен, че Спасителят го търси и че ще го намери, за да го спаси.

ВЛИЗАНЕТО В ЕРУСАЛИМ

ЛУКА 19:29–45

Сега Господ за последен път отивал в Ерусалим. Наближавала Пасхата и Неговото време било дошло. Сега Той щял да пострада и да умре. Царят щял да даде живота Си за Своя народ.

Това щяло да бъде най-необикновената Пасха. Този път щяло да бъде заклано истинското Пасхално Агне, за което Йоан Кръстител бил казал при река Йордан, че ще вземе греха на света.

Пътищата били много оживени. От всички страни се стичали хора, които пристигали за празника. Никой от тях не знаел колко особен щял да бъде този празник. Пилат също бил в Ерусалим. Но тъй като бил езичник, той не бил там, за да празнува Пасхата. Бог се бил погрижил той да бъде там, защото трябвало да съди Господ Иисус.

Злият Ирод също бил там. И той не се интересувал от Пасхата, а само се правел, че я празнува, тъй като искал да спечели благоразположението на юдеите. Затова отишъл заедно с тях на този празник.

Градът бил зает от хора. Хилядите новопристигащи не могли да се настанят по къщите и разпъвали шатрите си по улиците, при градските стени и дори извън тях. Междувременно търговците докарвали агнетата, които щели да бъдат заклани. Те били хиляди на брой, дори повече от хиляди.

Всички тези агнета ли трябвало да бъдат убити? Толкова много кръв ли трябвало да се пролее?

Да! Но дори и всичките агнета по света да били убити, кръвта им нямало да бъде достатъчна, за да отмие вината на хората пред Бога – толкова голяма била тя! Трябвало да се пролее една друга кръв – кръвта на Божия Син! Единствено тя можела да примири света с Бога. Всички тези агнета били само преобраз на тази единствена кръв.

Било неделя сутринта. За последен път преди смъртта Си Господ Иисус минавал с учениците Си по пътя между Витания и Витфагия. Никой не знаел за това освен Него.

Никой от пеещото и ликуващо множество около Него не знаел какво щяло да се случи.

Господ Иисус вървял със сърце, натежало от скръб. Чакали Го толкова страшни страдания, а след тях и смъртта. Но макар и наскърбен, Той не

бил отчаян. Защото знаел, че чрез Неговата смърт народът Му щял да бъде избавен. Знаел също, че след смъртта Го чакала славата, защото щял да възкръсне и да властва над всички като Цар. Защото Той е великият Цар на Израил.

И Спасителят поискал да покаже това на учениците Си, на народа и на началниците, преди да умре. Той искал да влезе в Ерусалим като Цар.

Когато се приближили до село Витфагия, което се намирало на Елеонския хълм, Господ извикал при Себе Си двама от Своите ученици. „Идете в селото – казал им Той, – и като влизате, ще намерите на пътя едно осле, което никой човек не е възсядал. Отвържете го и го докарайте.“

Учениците били изумени. Как така щели да вземат осле, което не било тяхно?

Ами ако някой ги попитал защо го правят, какво щели да кажат? Всъщност Господ не бил длъжен да дава обяснение, тъй като всичко на земята Му принадлежало. Но Той познавал собственика на това осле и знаел, че той Го обичал, и че бил готов да пожертва всичко заради Него. Ето защо Спасителят успокоил учениците Си: „Ако някой ви попита, защо го отвързвате, кажете така: „На Господа трябва.“

Сега учениците били спокойни. Учителят знаел всичко.

И станало точно така, както Той бил казал. Ослето било там, където трябвало да бъде, и собственикът му не възразил да го отведат, след като разбрал на кого било нужно.

Двамата ученици се върнали радостни с ослето. Те си мислели, че започвали да разбират онова, което ставало. Осле, което никой човек не бил възсядал? Явно то било за Царя. Те толкова се надявали, че Учителят щял да бъде провъзгласен за Цар, но Той никога досега не го бил искал. А сега изглеждало, че желанието им щяло да се изпълни.

Те били готови да ликуват от щастие и говорели помежду си и на другите: „Сега Учителят иска да стане Цар.“ За да окажат почитта си към Царя, те съблекли горните си дрехи и покрили с тях ослето. После качили Учителя на ослето, без Той да се съпротивява.

Хората ги наблюдавали. Мнозина от тях познавали Господ Иисус, тъй като идвали от Галилея, където Той бил извършил много чудеса. Те също си мислели, че започват да разбират онова, което ставало.

Сърцата им биели все по-силно и радостно. Най-сетне Учителят щял да бъде провъзгласен за Цар! Най-сетне щяло да се събдне онова, на което те толкова се надявали. Сега и те искали да Му поднесат почитта си.

И така, те последвали примера на учениците, като започнали да събличат горните си дрехи и да ги постилат по пътя. Животно, което носело Цар, не



бивало да стъпва по острите камъни. Някои късали клони от дърветата и ги хвърляли пред Него. Други размахвали клони във въздуха и Го поздравявали с радостни възгласи: „Осанна, Осанна!“

Те знаели един хубав псалм за Царя, който щял да дойде, и когато един от тях започнал да го пее, всички се присъединили към него: „Благословен Царят, който иде в Господното име.“

Не след дълго целият път ехтял от песента и ликуващите викове на малки и големи.

„Благословен великият Цар! Мир на небето и слава във висините! Осанна! Осанна на Давидовия син!“

Каква радост! Какво ликуване!

Как било станало така? Господ Иисус не бил молил хората да Го приветстват като Цар, но въпреки това те Го приветствали. Защото *Бог* бил накарал хората да Го приветстват. Те *трябвало* да поздравят Месията по този начин, за да не може никой по-късно да каже: „Ние не знаехме кой беше Той.“

Но дали за Господ Иисус това също било празник? Дали Той се радвал заедно с хората?

Да, разбира се! Защото Спасителят знаел, че това било предсказание за нещата, които щели да се случат след Неговата смърт.

Защото след смъртта Си Той възкръснал и отишъл на небето. Там имало голямо ликуване, понеже великият Цар се бил завърнал в Своя дворец като Победител. Всички ангели и всички блажени пеели пред Него и Го приветствали: „Осанна! Осанна! Мир на небето и слава във висините.“ Това наистина бил голям празник!

Но не и най-големият. Защото ще има един още по-прекрасен празник. Той ще дойде, когато настъпи краят на света . В този ден небесата ще се разтворят и тогава Господ Исус ще слезе като Цар на земята. Тогава ще ликуват не само ангелите и блажените на небето. Тогава ще Го почетат и ще се поклонят пред Него и всички, които живеят на земята. Това ще бъде най-големият празник!

Но преди това трябвало да се случат още много неща. Спасителят трябвало да страда ужасно и да умре, и Неговите врагове се погрижили да Му напомнят това.

За разлика от другите, те не ликували, а ходели разгневени сред множеството и викали на хората: „Стига! Престанете да крещите така!“

Но възгласите продължавали и дори ставали още по-силни. Защото на среща им започнали да се задават и хора от града, които искали да разберат какво става. И когато виждали Господ Исус на ослето, те също започвали да ликуват: „Осанна! Слава във висините!“

Фарисеите били сразени. Те си говорели помежду си: „Нищо не постигнахме! Целият свят Го следва. Трябва да се сложи край на това.“ После сами отишли при Господ и се обърнали към Него с думите: „Учителю, кажи на учениците Си да млъкнат. Преди това Ти никога не искаше да Те приветстват така – защо сега го допускаш? Римляните ще си помислят, че вдигаме въстание и ще ни нападнат. Кажи им да престанат.“

Спасителят поклатил глава. „Не – казал Той, – сега *трябва* да викат. Трябва да Ме приветстват като Цар. Ако *тези* млъкнат, камъните ще извикат.“

И Той продължил пътя Си, следван от възгласите на множеството. Но радостта в сърцето Му била помрачена. Колко много Го мразели враговете Му! Те не искали Той да стане Цар и да ги управлява, а да Го убият. И това щяло да стане в Ерусалим. Колко тежко щял да бъде наказан Ерусалим за това престъпление!

Когато Господ наближил града и вече можел да вижда хубавите къщи и дворци, душата Му преливала от скръб. Той не можел повече да съдържа съзрите Си. Сърцето Му се късало от мъка, като Си помислил какво щяло да се случи с този град и с народа му.

„Ерусалиме, Ерусалиме – извикал Спасителят, – да беше разбрал това, което служи за мира ти! Но ти не искаш да го разбереш и не искаш да Ме признаеш за Цар. Затова ще бъдеш наказан. Защото ще дойдат върху теб дни, когато неприятелите ти ще издигнат около теб окопи, ще те обсадят, ще те притеснят отвсякъде и ще те сравнят и теб, и децата ти в теб със земята. Няма да оставят в теб камък върху камък. Защото ти не позна времето, когато беше посетен. Ех, Ерусалиме, защо не искаш да чуеш?“

Но Ерусалим не искал да чуе и наказанието му наистина дошло. Всичко, което Господ предсказал, се сбъднало.

Така един ден и над невярващия свят ще се стовари наказанието за това, че отхвърля Спасителя и не иска да Го признае за Цар. Това ще стане, когато Той се върне отново на земята. В този ден ще се случат страшни неща – много по-страшни, отколкото при опустошаването на Ерусалим!

Господ Исус ни предупреждава да бъдем винаги готови да Го посрещнем. Може да мине и много време, преди Той да дойде, но Той със сигурност ще дойде.

Ще бъдем ли готови тогава?

При гибелта на света Господ ще спаси всички, които са готови. Той ще ги вземе със Себе Си на голямото празненство на небето, което никога няма да има край.

Но ще бъдем ли и ние сред тези хора?

ОЧИСТВАНЕТО НА ХРАМА

МАТЕЙ 21:12–17; МАРК 11:15–19; ЛУКА 19:45–48

Съпроводен от възгласите на множествата, Господ влязъл в града и се отправил към храма, дома на Своя Отец.

В града било много оживено, особено около храма. Там се събирали свещениците и търговците, за да огледат агнетата за жертвоприношенията, които не трябвало да имат никакъв недостатък. Тук празнуващите можели да си купят жертвени дарове – агнета или, ако не можели да си го позволят, гълъби. Вдигала се голяма връва – също като на пазар. Търговците не се смущавали да влизат дори в предния двор на храма и да търгуват там. Сарафите най-нахално слагали вътре масите и столовете си. Тук чужденците можели да обменят парите си, за да платят данъка за храма, и това носело на сарафите големи печалби.

Нима това бил светият Божи дом, където Господ искал хората да Му служат и да Го хвалят? Нима този двор бил мястото, където юдеите и езичниците можели да дойдат, за да се поклонят на Бога?

Кой изобщо можел да се моли в тази връва? Нямало ли някой, който да забрани това непочтително суетене? Нямало ли свещеници и началници, които да сложат край на всичко това?

Да, имало, но те нищо не правели. Те самите позволявали цялата тази търговия, защото и те печелели от нея. Вече били забравили, че храмът бил дом на великия, свят Бог. Искали само да печелят пари и да забогатяват.

Когато влязъл в храма, Господ Исус изпитал дълбока скръб и свещено

възмущение. Какво безсрамие! Какво безбожие! Домът на Неговия свят Отец бил осквернен от собствения Му народ, от свещениците и от началниците на храма. Нима Бог щял да допусне това? Господ Иисус още веднъж щял да им покаже, че цялото това безобразие разгневява Бога. Щял да им покаже, че Бог вижда всичко това.

Така и днес Бог се гневи на всяко беззаконие и неуважение, което проявяваме, когато Му служим. Когато четем Библията или се молим, или пеем духовни песни, изпитваме ли истинска почит? Помним ли, че Бог е свят и мрази всяка непочтителност, която проявяваме, когато Му служим? Съзнаваме ли, че Той ни вижда винаги, където и да се намираме – у дома, в църквата, в училище, на работа? Нека не забравяме това.

Вечерта Господ излязъл от Ерусалим и отишъл във Витания, за да пренощува там, но на следващия ден отново се върнал в Ерусалим. И отново, когато влязъл в предния двор на храма, Той го заварил в същото отчайващо състояние като предния ден.

Тогава Спасителят не можел повече да гледа това. Щом началниците и свещениците сами не слагали край на този позор, то Той щял да го стори вместо тях. И така, за изумление на всички, Господ Иисус започнал да преобръща масите на сарафите. Парите се търкулнали по земята. Съборил и пейките на търговците, които продавали гълъби. Изгонил навън овцете, които цапали двора и изпълвали въздуха с блеенето си. Изпъдил от храма всички търговци. А всеки, който дойдел с някакъв товар и се опитвал да пресече площада пред храма, тъй като това бил най-краткият път, бил принуден да се върне обратно. Така Иисус очистил дома на Своя Баща.

После Господ извикал на площада пред храма с наскърбен глас и дълбоко възмущение: „Бог е казал: „Домът Ми ще се нарече молитвен дом“, а вие го направихте разбойнически вертеп.“

В двора се възцарила пълна тишина. Хората мълъкнали от изумление. Дори и стражата на храма не смеела да се обади или да направи нещо. Но хората мълчали не само от изумление, а и от страхопочитание. Защото Господ Иисус излъчвал такава власт и величие, че никой не се осмелявал да каже нещо. Пред тях стоял Великият Цар от небето, пред когото всички трябвало да замълчат.

Но едновременно с това Господ Иисус не преставал да бъде и любящият Спасител. Когато довели слепи и куци при Него в храма, Той изцелил всички. Може би сега хората най-сетне видели, че Той е Избавителят? Да, някои от тях наистина разбрали това, но не и главните свещеници и книжниците, които и сега не били убедени. Те били разярени: „Всички тия глупаци наистина ще започнат да Го смятат за Месията. Трябва да предотвратим това.“



Отгоре на всичко дошли и малки деца, които също започнали да пеят онова, което били слушали предния ден от възрастните: „Осанна на Давидовия Син! Осанна на Месията!“ Фарисеите и книжниците едва се събържали. Много им се искало да забранят на децата да пеят, но не смеели да го сторят, защото голяма част от множеството била на Негова страна. И все пак, мислели си те, нали Той Самият не одобрявал това, че децата Го наричали Месията? Значи трябвало да им забрани.

Затова те отишли при Него и Му казали: „Чуваш ли какво казват тия?“

Спасителят им отговорил: „Да, чувам и нямам нищо против. Така и *трябва* да бъде! Децата *трябва* да пеят и да Ме хвалят. Никога ли не сте чели, че в Библията пише: „От устата на младенците и сучещите приготвил си хвала?“

Така било тогава, така е и сега. Господ иска да чува хвалебни песни от детските уста. Той и сега се радва на тези песни, така както Спасителят се е радвал тогава.

ПРИТЧАТА ЗА ЗАЛИТЕ ЛОЗАРИ

МАТЕЙ 21:33–46; МАРК 12:1–12; ЛУКА 20:9–19

За да отпрати още едно предупреждение към всички непокорни и невярващи хора, Господ разказал следната притча. Тя трябвало да ги предупреди за Божия съд. Може би това щяло да ги накара да се покаят!

„Имало един богат стопанин, който притежавал голям имот. В този имот той насадил лозе. Прекопал пръстта, наторил я, забил колове и оградил ло-



зето с плет, за да не могат да влизат крадци или животни. Изкопал лин, в който да се мачка гроздето. Накрая построил и една кула, от която пазачът можел да наблюдава цялото лозе. Не пестил никакъв труд и никакви усилия. Всеки, който работел на неговото лозе, бил привилегирован.

Когато всичко станало готово, стопанинът дал лозето под наем на едни лозари. Той им го поверил цялото, като се споразумял с тях да му дават част от реколтата. Така щели да си плащат наема. После отишъл в чужбина.

Когато дошло времето на реколтата и плодовете узрели, стопанинът изпратил слугите си да приберат полагаемата му се част.

Но лозарите били зли хора. Те изобщо не мислели да платят онова, което дължали. Не изпитвали никаква благодарност за това, че работели на толкова хубаво лозе. Така че, когато слугите поискали да приберат плодовете, лозарите се отнесли към тях много грубо – те набили слугите, изгонили ги от градината и дори се осмелили да замерят с камъни някои от тях.

Когато разбрал това, собственикът решил да не предприема все още никакви мерки срещу злите лозари. Всеки на негово място би се разгневил и би ги изгонил незабавно, но той не направил така. Искал да им даде още една възможност.

И така, стопанинът отново изпратил слуги (този път повече на брой от предишните), като се надявал, че лозарите ще разберат, че били длъжни да дадат частта, която му се полагала. Но те и този път отказали. А когато слугите настояли, те се отнесли с тях дори по-лошо отколкото с първите – били ги, измъчвали ги и ги убили.

Сега вече собственикът трябвало да се намеси и да накаже злите лозари, но той отново не сторил това. Търпението му все още не било изчерпано.

Трудно е да се повярва наистина, но той искал да опита всичко възможно, за да накара наемателите да изпълнят дълга си. Започнал да мисли какво още би могъл да стори, за да ги накара да се подчинят. И най-накрая решил: „Ще изпратя сина си, него ще почетат. Няма как да не го приемат, защото аз съм му баща.“ И го изпратил.

Но когато видели сина, лозарите си казали един на друг: „Това е синът. Ами сега? Как да направим така, че да не му дадем плодовете?“

Те продължавали да отказват да изпълнят задължението си и се чудели как да се отърват от този син, който толкова много им пречел. Нали той бил наследникът – ако него го нямало, те щели да могат да заграбят лозето за себе си! Господарят им и без това бил далеч, какво можел да им стори?

И злите лозари бързо скроили план как да премахнат сина. Когато той дошъл да си вземе плодовете, те го хванали и го изхвърлили от лозето. „Нямаш работа тук – казали те, – лозето си е наше.“ А когато той се опитал да ги убе-

ди, че лозето е на баща му, и че те били длъжни да дадат част от плодовете, те го пребили до смърт и той умрял.“

Ужасна история! Но какво целял с нея Господ Иисус? Какво искал да каже на хората?

За да привлече вниманието на слушателите Си върху това, което искал да им каже, Господ Иисус им задал един въпрос: „И така, когато стопанинът на лозето си дойде, какво ще направи на тези лозари?“

Някой от множеството Му отговорил: „Ще изгони злосторниците от лозето и ще ги накаже със смърт. Така справедливостта ще възтържествува.“

„Да – казал Господ Иисус, – наистина ще направи така, а лозето ще даде на други лозари, които ще му дават плодовете на времето им.“

„О, не! – обадил се нечий глас. – Бог със сигурност няма да направи така.“ Това бил гласът на началниците, които стояли сред народа.

Те много добре били разбрали какво искал да каже Господ Иисус с тази притча. Под стопанина на лозето Той имал предвид Бога, а под злите лозари – самите тях. Господ искал да им каже, че Той е Синът, и че Бог ще ги отхвърли, защото те ще отхвърлят Неговия Син. Искал да им каже също, че Бог ще приеме за Свой народ други хора, които не са от Израил.

Но те не вярвали. Според тях Бог никога нямало да направи това. Затова се ядосали и разгневили. „Това няма да стане!“ – извикали отново те.

Господ Иисус ги погледнал и проницателният Му поглед ги заставил да млъкнат. „Вие мислите, че това няма да стане, така ли? – попитал ги Той сериозно. – Но какво пише в Псалмите: „Камъкът, който отхвърлиха зидарите, той стана глава на ъгъла. От Господа е това и чудно е в нашите очи?“ Вие Ме отхвърляте и казвате, че не се нуждаете от Мен, но Бог ще Ме издигне и ще Ме направи Цар на Своя народ и на целия свят.“

Колко жалко, че тези хора не искали да слушат и да се покаят!

„Чуйте – продължил Господ Иисус, – колко е важно това! „Всеки, който падне върху тоя камък, ще се разбие; а върху когото падне, ще го смаже.“ Който не иска да Ме слуша и да вярва в Мен, той е загубен веќе.“

Господ казва същото и на нас днес.

„Слушайте – казва Той, – защото това е много важно! Все още има време да потърсите убежище при Мен и аз все още съм готов да бъда ваш Спасител. Повярвайте, че аз съм Избавителят, и елате при Мен, преди да е станало прекалено късно. Защото ще дойде ден, когато това няма повече да бъде възможно.“

Главните свещеници и фарисеите не Му позволили да ги убеди, а се оставили на действието на омразата и враждебността, които растели в тях. Сега

вече те искали само едно – да Го хванат и да Го убият! Но все още не смеели, защото народът продължавал да мисли, че Исус бил пророк.

Ето защо те решили да изчакат, докато дойде удобният момент.

РАЗУМНИТЕ И НЕРАЗУМНИТЕ ДЕВОЙКИ

МАТЕЙ 25:1–13

Господ Исус разказал на учениците Си още една притча. Тя трябвало да им покаже кой ще бъде допуснат на празника на небето и кой ще остане вън от него.

„Десет девойки били поканени на сватба.

Всички те много се зарадвали на поканата и я приели на драго сърце. Имали голямо желание да присъстват на празника. Но не могли да отидат на празника просто така, а трябвало да посрещнат младоженеца и да влязат заедно с него. Трябвало да го чакат при дома на младоженката и да го придружат. За младоженеца това щяло да бъде прекрасно шествие. Така той щял да влезе тържествено в дома на своята невеста.

И така, всички девойки се приготвили за сватбата. Те облекли празничните си дрехи и си взели светилници, за да осветяват и развеселяват пътя на младоженеца. Колкото по-светло било, толкова по-голяма щяла да бъде славата за младоженеца!



Но имало голяма разлика в начина, по който се приготвили десетте девойки. Защото пет от тях били неразумни, а пет – разумни.

Неразумните или глупавите девойки мислели само за едно – за празника и колко красиви щели да бъдат те на него. Само за това говорели и пеели. И докато се приготвяли, забравили най-важното – че главното не били те, а младоженецът! Той бил центърът на празненството! Не помислили също,

че можело да мине доста време, преди той да се появи, и че през цялото това време те трябвало търпеливо да чакат.

Всъщност те изобщо не мислели за младоженеца и за неговата слава. Мислели само за себе си и за удоволствието от празника.

Нищо чудно, че не се подготвили добре, за да посрещнат младоженеца. Взели твърде малко масло и не се погрижили светилниците им да горят достатъчно дълго.

Останалите пет девойки обаче били разумни. Те говорели и мислели само за младоженеца. Искали той да има хубав празник. Затова трябвало да го посрещнат с почести. Трябвало да се погрижат светилниците им да горят, независимо колко дълго можел да се забави той. Защото младоженецът бил най-важният и те искали да му засвидетелстват своята почит.

Ето защо те се посъветвали помежду си какво да правят. Ако младоженецът се забавел по-дълго време, светилниците им можели да угаснат. Най-добре било да си вземат още малко масло в запас, за да си го добавят, ако се наложило. Нямало да бъде хубаво, ако младоженецът тръгнал към празничната къща в мрак и тъмнина.

И те направили точно така. Освен светилника всяка от петте разумни девойки взела и по едно шише с масло. Така младоженецът щял да бъде посрещнат с почести!

Наистина се наложило девойките да чакат дълго – толкова дълго, че накрая започнало да им се струва, че младоженецът изобщо няма да дойде. Всички се уморили и насядали.

Не след дълго им се доспало и те задрямали – и десетте. Това било много лошо.

Ако младоженецът дойдел сега, нямало да има кой да го посрещне. Каква обида щяло да бъде това за него! Как щял да влезе в дома на невестата без сватбено шествие, без празнично осветление и без радостни възгласи?



Но изведнъж в далечината прозвучали викове: „Младоженецът! Младоженецът пристига! Посрещнете го!“

Десетте девойки се сепнали и се събудили. Младоженецът идвал! Те веднага скочили на крака и бързо грабнали светилниците си. Добре, че все още не били изгаснали.

„Ето, младоженецът е тук!“ Възгласите се чували вече съвсем наблизко.

Но какво било това ужасно нещо, което ставало със светилниците? Те едва мъждукали, а накрая пламъкът съвсем се свил. Ами сега? Какво да правят? Не можели да посрещнат така младоженеца.

Неразумните девойки гледали завистливо как другарките им пълнели светилниците си с масло от запасите си. Сега те заблестели толкова силно и ярко! Момичетата били страшно ядосани, че са били толкова глупави! Трябвало и те да вземат допълнително масло! Но те мислели само за празника, а не за младоженеца.

„Молим ви – казали те, – дайте ни малко от вашето масло.“ Но разумните девойки не можели да им дадат, защото маслото едва стигало и за тях. Те също съжалявали, че не били взели повече масло и че били заспали! Ако били останали будни, можели да предупредят неразумните момичета, че светилниците им угасват.

Но те били заспали, въпреки че знаели, че младоженецът щял да дойде. Каква леност! Толкова много неща можели да станат по друг начин. Но сега вече нищо не можело да се направи.

„Бързо идете в магазина – казали те, – и си купете оттам масло.“ Това бил единственият съвет, който можели да им дадат.

Неразумните момичета също разбрали, че това било единственото нещо, което можели да направят, и хукнали към магазина. Сърцата им били изпълнени с безпокойство. Дано само не станело твърде късно!

Но в това време младоженецът пристигнал. Той поздравил разумните девойки и като видял светещите светилници, разбрал каква чест му правели. Зарадван, той тръгнал пред тях към празничната зала и всички заедно влезли вътре. После вратата се затворила и празникът започнал.

Не след дълго на вратата се чуло чукане и викане. Очевидно някой искал да влезе вътре: „Господарю, Господарю, отвори ни!“

Младоженецът се учудил. Кой можел да бъде този, който чукал и викал сега? Всичките му приятели и познати вече го били посрещнали на пътя и били влезли заедно с него. Може би някои чужди хора да искали да дойдат на сватбата му?

„Кой е там?“ – попитал той.

„Пет девойки, които много искат да дойдат на празника“ – отвърнали те. Младоженецът поклатил глава. „Но аз не ви познавам, мястото ви не е тук“ – казал той и отишъл до вратата, за да ги види.

Да, той наистина не ги познавал, защото те не били участвали в шествието. Всички, които го били посрещнали във, после били влезли с него вътре.

„Наистина ви казвам, че не ви познавам – повторил той. – Вие сте чужди хора за мен; не сте за моя празник. Нямахте ви, когато дойдох, и сега не мога да ви пусна.“ И отново затворил вратата.

Какво разочарование и скръб за петте неразумни девойки! Вътре било светло и се чували песни и ликуване, а те стояли навън в тъмнината и не могли да влязат. Само плачели и кършели ръце.



За тях нямало празник! И отгоре на всичко вината си била само тяхна. Защото те били поканени, но не се възползвали от поканата. Били погълнати само от мисли за себе си и за празника – не и за младоженеца. Не се подготвили да го посрещнат както трябва. Колко жалко! Сега могли само да се упрекват!

„Сами сме си виновни – окайвали се те. – Знаехме, а не се подготвихме.

Изобщо не помислихме за младоженеца и за неговата слава. Интересуваше ни само нашето собствено удоволствие. И сега е твърде късно.“

Горките неразумни девойки!

И така, кои са онези, които ще бъдат допуснати на големия празник, когато Господ Иисус дойде? Само онези, които са се приготвили да Го посрещнат. Той може да се забави много, преди да дойде, но няма съмнение, че непременно ще дойде!

Затова ние винаги трябва да бъдем готови да Го посрещнем. Винаги трябва да живеем така, че да можем да Го посрещнем във всеки един момент от живота си, и никога да не Го забравяме. Освен това трябва да стоим будни, за да можем да предупредим другите хора, чиито светилници започват да угасват.

Защото Господ Иисус ни казва: „И тъй, бдете! Защото не знаете нито деня, нито часа, в който ще дойда.“

ПОМАЗВАНЕТО НА ИИСУС С МИРО ОТ МАРИЯ

МАТЕЙ 26:6–16; МАРК 14:3–9; ЙОАН 12:1–8

Два дни преди Пасхата Господ Иисус бил поканен на угощение във Витания от някой си Симон.

По-рано този Симон бил прокажен и затова го наричали Симон Прокажения. Поканени били и други гости. Там били дванадесетте ученици, двете сестри Марта и Мария, а също и възкресеният Лазар. За Спасителя това събиране било прекрасно – там имало толкова много хора, които Го обичали и почитали!

Но в Ерусалим омразата против Него растяла с пълна сила. Там вече се били събрали главните свещеници и книжниците, които правели заговор как да Го заловят и убият.

„Но да не е на празника – казвали си те, – защото тогава в града ще има толкова много хора, че лесно може да стане размирица. А това е опасно. Затова не на празника.“

И все пак всичко щяло да стане именно на празника. Понеже Господ бил казал така. Той искал да умре на празника, защото Той бил Пасхалното Агне, което трябвало да бъде заклано на този ден. И щяло да стане точно така, както Той искал. Спасителят непрекъснато говорел за това на учениците Си, но те толкова малко Го разбирали!

И все пак, имало един човек, който Го разбирал. Това била Мария, която знаела, че Господ щял да умре за Своя народ и лично за нея. Колко неизмеримо голяма била любовта Му, щом искал да даде живота Си за тях! Никой досега не ги бил обичал толкова много. Така ѝ се искало да стори нещо за Спасителя, да Му покаже, че вижда и разбира любовта Му, и че Го обича заради нея. Но толкова малко неща можели да се изразят с думи – как да Му покаже това, преди Той да умре?

Изведнъж тя се сетила. Тя имала алабастрен съд с много скъпо благоуханно миро. Била дала много пари, за да го купи. Да, наистина, тя щяла да използва това миро за Него, защото за нея Той заслужавал всичко.

И така, докато другите обядвали, Мария извадила скъпоценния си подарък и се приближила до Иисус. Всички я погледнали учудено. После тя отворила съда и започнала да пръска благоуханната течност по главата на Спасителя. Но тъй като гърлото било прекалено тясно, това ставало твърде бавно. Дребните капчици капели едва-едва. За Мария това било прекалено малко. За нея Спасителят заслужавал *всичкото* миро.

Тогава тя счупила съда и изляла съдържанието му върху главата, тялото и

краката на Господ Исус. После развързала косата си и започнала да бърше с нея краката Му.

Повече от това Мария не можела да стори. Тя изляла пред Него цялото си сърце. Показала Му цялата си любов. Цялата къща се изпълнила с прекрасния аромат на благоуханното масло.

О, каква голяма радост доставила Мария на Господ Исус с това, което направила! Каква утеха било това за Него! Имало поне един човек, който разбирал нещо от голямата Му любов. Мария разбирала, че Той бил дошъл на света от любов към хората и че тази любов щяла да Го накара да даде живота Си за тях на кръста.

Останалите хора и учениците все още не разбирали това, но Мария го разбирала. Любовта Му не била напразна.

Да, наистина, учениците на Господ Иисус все още не знаели всичко това. Затова те не разбирали постъпката на Мария. Те не виждали, че по този начин тя показвала любовта и благодарността си за това, което Спасителят щял да стори за нея и за света. Те знаели, че това миро струвало много пари. То било най-доброто, което можело да се намери.

Особено възмутен от голямата сума, която Мария била похарчила, бил Юда. Но така, както Мария обичала Господ Исус с цялото си сърце, така Юда обичал парите. Затова бил станал крадец. Дори и сега предателят мислел само за пари. Той бързо пресметнал похарчената сума и видял колко много пари били това. Ако ги били дали на него, той щял да успее да се възползва от тях по някакъв начин. А сега те били просто прахосани!

Това го ядосало. Имал чувството, че Мария била ощетила лично *него*. Но не можел да го каже направо. Трябвало да го изрази по заобиколен начин. Ето защо той казал уж обективно: „Колко жалко, че се прахоса това миро. То струваше много пари. По-добре да ги бяхме дали на бедните.“ Колко хубаво звучали тези думи!

Другите ученици съвсем се объркали. Те обичали Учителя, но не били разбрали постъпката на Мария. Затова казали: „Да, наистина, жалко за толкова много пари.“

Мария стояла притеснена, без да може да каже нищо в своя защита. Тя не можела да обясни ясно онова, което ставало в сърцето ѝ. Но Господ Исус отговорил вместо нея и смърлил учениците Си.

„Защо притеснявате тази жена? – казал Той. – Оставете я на мира, защото тя извърши едно добро дело за Мен. Между вас винаги ще има бедни и вие винаги ще можете да им помогнете, когато пожелаете. Но Мен няма да Ме има вечно между вас, защото Аз скоро ще умра. Затова Мария Ме помаза с това миро, за да Ме подготви за погребението Ми.“

Учениците се засрамили – всички, с изключение на Юда. Той изобщо не се засрамил, а бил ужасен. Значи Учителят наистина щял да умре? Значи Той нямало да стане Цар?

Тогава за него самия нямало никакво бъдеще тук, на земята! Вече не било изгодно да бъде Негов ученик. А и какво щяло да стане с учениците Му след смъртта на Учителя? Може би и те щели да бъдат преследвани? Не, Юда не жelaел това. Цялото му същество се бунтувало. Той искал да забогатее, а не да обеднее от това, че бил ученик на Спасителя. Сигурно имало някакъв начин да спечели нещо и от тази ситуация?

Сега, когато Юда бил паднал в мислите си толкова ниско, той станал лесна плячка за дявола. „Продай Го“ – прошепнал му Сатана.

Защо не? Юда толкова обичал парите. Бил готов да пожертва за тях всичко – честта си, верността си, Учителя си и дори Спасителя си!

И така, предателят крадешком напуснал трапезата и забързал към Ерусалим, където се бил събрал съветът на юдеите. Това бил много удобен случай за него, защото там той можел да говори с всички началници.

Съветът на юдеите заседавал цял ден, без да постигне съгласие. Те знаели, че не могат да заловят Иисус открито, и че това трябвало да стане предпазливо и много хитро, но не виждали никакъв изход от положението.

И ето, че помощта дошла изведнъж. Вратата се отворила и вътре влязъл един човек, който им казал, че познавал Иисус, и че всичките Му дела му били известни. Ако те искали да Го заловят, той бил готов да им помогне. „Какво ще ми дадете, за да ви Го предам?“ – попитал ги той.

Какво неочаквано разрешение! Кой смее да се надява на това? Човек от хората на Иисус, който Го предавал!

Те му предложили пари, но сумата му се видяла малка и той не се съгласил. Тогава увеличили сумата и отново започнали да се пазарят, докато най-накрая се споразумели за тридесет сребърника. Това била цената, която обикновено са плащала за един роб! Така Юда продал своя Спасител за нищожната сума от тридесет сребърника!

Но дори и така той не получил веднага парите. Съветът на юдеите щял да му ги даде едва когато всичко било приключено.

Доволен от споразумението, Юда се върнал във Витания и отново се присъединил към учениците. Никой от тях не знаел и не предполагал къде бил ходил той – с изключение на Господ Иисус.

Юда изобщо не предполагал, че неговият Учител познавал всичките му стъпки – толкова малко Го познавал! Спасителят много добре знаел за неговото предателство. За Него било ужасно да търпи предателя сред Своите хора, но това също било част от страданията Му.

Господ знаел, че сега Юда дебнел удобен случай да Го предаде на враговете Му. Затова трябвало да бъде много предпазлив. Той искал да умре на Своето време, а не когато това било угодно на Юда и на юдейския съвет.

Ето защо Спасителят не показал с нищо, че знаел за делото му, а мъчал и чакал да дойде определеният момент.

ПАСХАЛНАТА ВЕЧЕРА

МАРК 14:12–17

Вече било четвъртък. На другия ден щял да бъде празникът на Пасхата. Тогава в храма щели да заколят агне и да поръсат кръвта му върху олтара.

За юдеите новият ден започвал още на предната вечер. Затова тази вечер хората вече щели да празнуват Пасхата по къщите си. Целият народ щял да си спомни нощта, в която бил излязъл от Египет.

Бащите трябвало да разкажат на децата си тази история:

„През онази нощ израилтяните трябвало да заколят по едно агне и да намажат с кръвта му гредите и праговете на вратите. След като те направили това, през Египет минал ангелът на смъртта. Но в техните домове не влязъл, защото видял кръвта по вратите. Така израилтяните били спасени. Затова и ние сега колим по едно агне всяка година на този ден. И ще правим това, докато дойде Божият Агнец, който ще отнеме греховете на света.“

Но никой от тях не знаел, че това била последната Пасха, на която те трябвало да колят агнета.

Господ Исус също искал да празнува Пасхата с учениците Си. Той искал да бъде с тях на някое уединено място, защото имал да им казва още много неща. Затова Юда не бивало да узнае предварително къде щели да празнуват Пасхата, тъй като можел да им попречи на събирането.

И така, Господ извикал при Себе Си Петър и Йоан и им казал тайно: „Идете да пригответе Пасхата, за да можем да я ядем.“

„Къде, Господи?“ – попитали те и Господ им отговорил: „В града. Там ще ви срещне човек, който носи стомна с вода. Последвайте го и там, където влезе, кажете на стопанина на къщата: „Учителят пита къде е пригответената за Него гостна стая, където ще яде Пасхата с учениците Си.“ И той ще ви посочи една голяма гостна стая, постлана и готова; там ни пригответе.“

Двамата ученици отишли в града и намерили стаята – точно както бил казал Учителят. Там те приготовили всичко необходимо за Пасхата – агнето, хляба, горчивия сос и виното. Работата им продължила цял ден, но когато дошла вечерта, всичко било готово.

После дошъл и Господ с останалите ученици.

ИЗМИВАНЕТО НА КРАКАТА

ЙОАН 13:1–20

Мисълта, че това била последната Пасха, която Той щял да празнува с учениците Си, била мъчителна за Спасителя.

Скоро Той щял да умре за Своите хора – за учениците Си и за всички, които вярвали в Него. Той толкова много ги обичал, че бил готов да даде живота Си за тях.

Господ дълбоко се вълнувал от това, което щяло да се случи – но не и учениците. Дори и след онова, което станало във Витания в дома на Симон, те все още не съзнавали, че Учителят скоро щял да ги напусне. Нямамо дори слуга, който да измие краката на пристигащите. Очевидно някой от тях трябвало да направи това. Но кой?

Всички започнали да се споглеждат, но никой не казал: „Аз ще го сторя.“ Никой от тях не искал да бъде най-низшият. „Нека някой друг го направи, а не аз“ – мислели си всички.

Така стояли и чакали, и нямамо никой, който да измие краката на влизащите. И не само техните, но и на Господ Иисус!

Какъв срам! Никой от Неговите хора не желаел да направи тази добрина. Те изобщо не заслужавали Той да страда и да умре за тях.

Но Спасителят ги обичал толкова много! Дори когато били твърде високомерни да си измият не само краката един на друг, но и на Него. Той искал да използва тази последна Пасха, за да им покаже още веднъж голямата Си любов – и най-вече на Юда, защото Юда трябвало добре да разбере колко прекрасна била любовта, която отхвърлял.

И така, за голямо удивление и недоумение на учениците, Сам Господ станал от масата, съблякъл връхната Си дреха, взел една ленена кърпа и се препасал с нея.

Учениците Го гледали изумени. Какво смятал да прави Учителят? Да не би да искал да им измие краката? Изглежда, че да! Ето, Той се запътил към коритото, напълнил го с вода и се върнал при тях. После коленичил и започнал да им мие краката.

Но това било ужасно! Учениците потънали в земята от срам! Сега Учителят правел за тях това, което те не искали да сторят сами, защото се смятали за прекалено важни. Какво унижение! Какво смирение!

Те гледали как Спасителят минавал от човек на човек и смутено Му подавали своите крака.

Така Господ се озовавал при Петър, който наблюдавал сцената със зачервено от срам лице и гневно искрящи очи.

Нима всички щели да оставят Учителят да им измие краката? Но не и той! Той никога нямало да позволи на Учителя да се унижи така пред него. Това трябвало да свърши някой от *тях*, не Учителят!

Затова, когато Господ Иисус дошъл при него, той дръпнал краката си назад. „Не, Господи, Ти няма да ми умиеш краката! – казал той възмутено. – Нима така ще се унижиш пред мен? Другите може и да допускат това, но аз няма да го допусна.“

Господ вдигнал нагоре глава. „Ти не знаеш какво правя сега – казал му Той, – но след време ще разбереш.“

Но Петър все още не разбирал, пък и не искал да разбира. „Не, ти никога няма да ме умиеш“ – казал той твърдо.

Но Спасителят познавал Петър много по-добре, отколкото той сам се познавал. Знаел, че въпреки своята невъздържаност и греховете си Петър много Го обичал. Той трябвало да научи, че скоро Спасителят щял да бъде подложен на много по-големи унижения, и че това, което Той правел сега, било необходимо за неговото спасение. Ето защо Господ не се изправил и не го отминал, а му казал: „Ако не Ми позволиш да те умия, нямаш дял с Мен. Това означава, че ти не си Мой ученик, и че нямаш нищо общо с Мен.“

Думите Му стреснали Петър. Да няма нищо общо с Господ Иисус? Това било най-страшното нещо! Той толкова много обичал Спасителя, че не можел без Него. Значи все пак трябвало да Му позволи да му умие краката?



Постепенно Петър започнал да разбира някои неща, защото знаел колко големи били греховете му. „Господи – казал Му той сега, – моля те, измий не само краката ми, но и ръцете ми и главата ми.“ Но Господ поклатил глава.

„Не, Петре – казал Той, – достатъчно е да измия само краката ти. Ти си се окъпал, преди да дойдеш, и си целият чист. Само краката ти са се изцапали от прахта по пътя и затова трябва да бъдат измити.“

„Ти си целият чист“ – казал Спасителят. Това означавало, че Петър бил чист не само физически, но и духовно, защото греховете му били измити.

Когато отново заел мястото Си на трапезата, Господ продължил да говори за измиването на краката.

„Искате ли да бъдете Мои ученици? – попитал ги Той. – Тогава следвайте примера Ми. Вие Ме наричате Учител и Господ и това е добре, защото Аз наистина съм такъв. Но ако Аз, който съм Господ и Учител, станам слуга и ви умих краката, то и вие сте длъжни да правите така един на друг.“

Това се отнася и за нас. Ако искаме да бъдем ученици на Господ Иисус, ако искаме да бъдем Негови пратеници и служители, тогава трябва да пожелаем да бъдем низши като слуги, да умеем да служим и да прощаваме.

Ние сме високомерни същества и затова ни е много трудно да правим това, но нека не забравяме унижението, на което Спасителят е трябвало да се подложи, за да ни направи чисти. Той иска и нас да научи на това чрез Своя Дух. Той е казал: „Щом като знаете това, трябва и вие да го правите. И тогава ще бъдете блажени.“

ОТПРАЩАНЕТО НА ЮДА

МАТЕЙ 26:20–26

Колко тихо и спокойно било сега на празничната трапеза на Пасхата! Само в сърцето на Юда нямало спокойствие. Само той нямал мир.

Защото той търсел случай да предаде Учителя, но досега не му се била удадала такава възможност. Ако само знаел предварително къде щяла да се състои празничната вечеря, щял да вземе мерки. Но и сега не всичко било загубено, само трябвало да побърза. Защото не искал да се лиши от обещащите пари. Той знаел къде най-вероятно щял да отиде Учителят след празничната вечеря. Трябвало само да се измъкне незабелязано.

Господ виждал безпокойството в сърцето на Юда и знаел, че той търсел удобен случай, за да Го предаде. И Спасителят решил Сам да му го даде. Предателят трябвало да разбере, че Учителят знаел за неговите намерения и въпреки това не го възпирал. Защото Господ искал да се предаде доброволно. Така Той щял да даде още една възможност на Юда да се покае!

Изведнъж тишината на трапезата била нарушена от Спасителя. В гласа Му звучала огромна скръб, а лицето Му изразявало дълбоко възмущение. „Истина ви казвам – казал Той, – че един от вас ще Ме предаде.“

Учениците повдигнали ужасени очи. Един от тях щял да предаде Учителя?! Но как било възможно това! Кой от тях можел да бъде толкова зъл, че да направи това? Нима можело да има толкова покварен човек, че да предаде своя Учител?

И тогава всеки един от тях бил обхванат от съмнение: „Да не би това да съм аз? Нима мога да бъда толкова зъл, че да издам Учителя Си, своя Спасител?“ Сърцата им се изпълнили с тревога. „Господи – попитали те загрижено, – да не би да съм аз?“

Господ им казал: „Този, на когото ще дам хляба, след като го натопя в блюдото – казал Той, – той ще Ме предаде.“

Кой ли щял да бъде това? Юда разбрал, че бил разкрит, но това не го подтикнало към покаяние. Тъкмо обратното. Сега вече той изобщо не искал да се откаже – толкова било закоравяло сърцето му! Той се бил предал изцяло във властта на Сатана.

Дори когато Господ натопил хляба в ястието и му го подал, той продължил да се преструва на невинен и казал привидно разтревожен: „Да не съм аз, Учителю?“

Той можел да заблуди другите ученици, но не и Господ Иисус, който открито му заявил: „Да, ти си, ти сам го казваш.“

Сега Юда не можел да остане повече в стаята, той трябвало да си тръгне. И така, станал от трапезата и Спасителят не го възпрял. Дори го изпратил с думите: „Каквото имаш да вършиш, върши го по-бързо.“

Тогава Юда излязъл и потънал в тъмната нощ, за да извърши пъкленото си дело.

От този момент нататък връзката между Господ и Юда била прекъсната. Юда отхвърлил любовта на Спасителя и бил погубен завинаги.

ПОСТАНОВЯВАНЕ НА ГОСПОДНАТА ВЕЧЕРЯ МАТЕЙ 26:26–29; МАРК 14:22–25; ЛУКА 22:17–20

Учениците не разбрали нищо. Те видели, че Юда тръгнал, но не разбрали за какво. И тъй като у него била касата с парите, те решили, че той трябвало да направи нещо за Учителя.

Но тревогата, която думите на Спасителя породили в сърцата им, останала. Ако някой от тях бил способен да предаде Учителя, то очевидно човешкото сърце било страшно зло. Дали *те самите* щели да Му останат верни?

Само ако Той ги направел такива. Господ щял да им даде сигурност, която не идвала от тях, а от Него.

И така, Той взел хляб и го разчупил. „Това е Моето тяло, което за вас се дава“ – казал Той сериозно.

После взел и чаша и казал: „Яжте сега всички от този хляб и пийте от тази чаша, и правете това всеки път за Мое възпоминание, когато вече няма да Ме има. Това не е пасхалната вечеря, която Бог постанови в Египет, а Мойата Господна вечеря. Всеки път, когато правите това, спомняйте си колко много ви обичах и че дадох живота си за вас. Така и вие ще можете да Ме обичате и да Ми останете верни.“

В църквата на Господ Иисус и до днес се прави тази Господна вечеря. Всички, които вярват в Него и са се кръстили, могат да седнат на трапезата и да ядат от хляба и да пият от виното. Така те си спомнят жертвата на Спасителя, който е дал тялото Си и кръвта Си за тях, за да ги спаси. Те виждат любовта Му към тях и Той ги прави способни да Го обичат и да Му останат верни.

След това Господ говорил още известно време с учениците Си за Своите страдания и смърт. Той им казал, че Си отива от тях, но че ще им даде Светия Дух и ще бъде с тях, когато те проповядват евангелието на хората. После се помолил. Помолил се Бог да ги пази от злото. Помолил се и за всички нас, да Му останем верни.

Накрая всички заедно изпели един хвалебен химн, след което напуснали стаята и излезли навън.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО КЪМ ПЕТЪР

МАТЕЙ 26:30–35

Така Господ тръгнал с единадесетте Си ученици, излязъл от Ерусалим и отишъл на Елеонския хълм. В подножието на този хълм се намирала местността Гетсимания. Спасителят често ходел там с учениците Си. Това място било спокойно и Той можел да разговаря с тях, без никой да ги безпокои. На Него Му оставало още много малко време да бъде с учениците Си. Тази нощ Той щял да бъде заловен и това щяло да стане в Гетсимания.

Юда също знаел това място и предположил, че след пасхалната вечеря Господ ще отиде там с учениците Си.

Спасителят бил напълно готов за смъртта Си. По пътя Той говорил още веднъж с учениците Си за Своята смърт. „Деца – казал Той, – още малко време Ми остана да бъда с вас, а там, където отивам, вие не можете да Ме последвате.“

Господ искал да каже, че нито един от тях нямало да може да Му помогне в страданието. Той сам трябвало да извърви този тежък път.

И пак Петър не можал да проумее какво искал да каже Спасителят. „Господи – попитал той развълнувано, – защо да не мога да Те последвам? – Той толкова много обичал Учителя! – Готов съм да дам дори живота си за Теб.“

„Да дадеш живота си за Мен ли? – казал Сасителят. – Не, Петре, ще се случи точно обратното. Защото тази нощ всички вие ще се засрамите от Мен и ще се уплашите да покажете, че сте с Мен. Да, всички ще се отвърнете от Мен и ще Ме оставите сам с враговете Ми.“

Петър не вярвал на ушите си. Той да се засрами от Учителя? Да се отвърне от Него? Той да Го изостави? Не, това било невъзможно! Другите може ло и да го направят, но не и той!

„Даже и всички да се отвърнат от Теб – извикал той, – аз никога няма да се отвърна от Теб! Ще Те последвам дори и в смъртта.“

Какво високомерие и самонадеяност! Петър, разбира се, много обичал Учителя, но и другите ученици Го обичали, а той не бил по-силен от тях. При това той не можел да остане верен на Господ Иисус, ако Бог не го направел такъв.

Той трябвало да се научи да се доверява изцяло и единствено на Господ. Трябвало да се моли за това.

Господ Иисус бил дълбоко наскърбен от самонадеяността на този Свой ученик. Щом Петър толкова много се уповавал на себе си, той неминуемо щял да падне и да съгреша.

„Ще Ме последваш дори и в смъртта ли? – казал тъжно Спасителят. – Истина ти казвам, Петре, още тази нощ, преди да пропее петелът, три пъти ще се отречеш от Мен. Но Аз се молих за теб, да не се пречупи вярата ти.“

За съжаление, Петър продължил да не вярва на думите на Господ и да не вижда своята слабост. „Не – възразил той, – дори и да стане нужда да умра с Теб, пак няма да се отрека от Теб!“

И Петър наистина се отрекъл от Господ Иисус – толкова ниско паднал той, преди да разбере слабостта си!

ГЕТСИМАНСКАТА ГРАДИНА

МАРК 14:32–42

Така Господ дошъл до входа на Гетсиманската градина. Мястото бил тъмно и пусто.

Спасителят потрепервал при мисълта, че трябвало да влезе вътре. Той вече предусещал близостта на страданието. Много скоро грешните хора

щели да Го заловят и да Го убият. Това било толкова страшно! Господ ненавиждал смъртта с цялата Си душа. И въпреки това Той трябвало да я изтърпи, защото единствено по този начин можел да я победи.

И така, Спасителят казал на учениците Си да Го чакат пред входа на градината, а Той Самият влязъл вътре, за да се помоли. Взел със Себе Си само Петър, Яков и Йоан. Чувствал се толкова самотен! Имал такава огромна нужда от хора, които да Го разбират и да Му съчувстват!

„Душата ми е преизпълнена от скръб и страх. Много ми е тежко. Постойте тук и бъдете заедно с Мен“ – казал Той. После оставил тримата Си ученици и продължил пътя Си сам. Учениците Го изпратили с тревожен поглед.

Колко угнетен бил Иисус! Лицето Му било пребледняло и изкривено от болка. Той ходел напред-назад и от сърцето Му се отронвали тежки въздишки. После паднал по очи на земята. Нима това бил техният Учител?

Учениците не можели да издържат вече. Те били толкова уморени от всичко, което се било случило тази вечер. Сърцата им се късали от мъка от това, което виждали. Повече не можели да стоят будни. Постепенно очите им натежали и докато Спасителят изпитвал такава ужасна мъка, те заспали.

Петър, който преди това бил готов да умре за Учителя си, също заспал. Всички Го оставили сам в мъката Му.

Колко тежки били тези мъки! Какво огромно страдание трябвало да изпита Спасителят! Бог Му показал всичко, което щяло се случи, за да знае какво Го очаква. Защото Той трябвало да покаже, че бил напълно готов да се остави да бъде убит като Пасхалното агне. Той виждал пред Себе Си всичко – всичките грехове на света, които щели да бъдат положени върху Него. Виждал как хората щели да Го бият и да Му се подиграват, как щели да Го приковат на кръст, и което е най-лошото, как Бог щял напълно да Го изостави. Неговият възлюбен Отец в небето щял да се разгневи срещу Него и да излее цялата си ярост върху Него.

Това било най-страшното – да остане без Божията любов! Душата Му се свивала от страх, а сърцето Му се късало от скръб. Нима нямало друг начин да се спаси светът? Нима не можело без това ужасно страдание? Бог бил толкова могъщ! Може би щял да намери друг начин? И Той извикал: „Отче, Отче Мой!“

Учениците се събудили уплашени. Учителят викал нещо. Да, Той се молел! „Отче Мой – говорел Той, – Ти си толкова могъщ! Ако е възможно, нека Ме отминете тази чаша. Ако е възможно, спести Ми това страдание.“

Но Той не искал да *налага* Своята воля на Своя Отец, а само се *молел*. Той бил готов да Му се покори. Ето защо Той казал: „Не обаче както Аз искам, а както Ти искаш.“



Дори и в най-големия си страх и мъка Той искал да бъде изцяло покорен на Своя Баща и бил напълно готов да Му се подчини. Затова Той можел да бъде и нашият Спасител.

Учениците отново заспали и когато Господ свършил молитвата Си и дошъл при тях, никой тях не бил буден. Очевидно Той не можел да разчита на подкрепа от страна на хората.

И така, Господ отново трябвало да ги събуди. Може би сега Петър щял да види своята слабост?

„Петре – казал Той с лек укор, – спиш ли? Не можа ли и един час да бдиш с Мен? Бди и се моли, за да не паднеш в изкушение и да не съгрешиш.“

Но сърцата на учениците били толкова наскърбени и очите им – толкова уморени, че думите на Учителя едва достигали до тях. Затова, когато Той отново ги оставил и коленичил да се помоли за втори път, те отново заспали. Те наистина Му съчувствали, но били толкова изтощени, че изобщо не били в състояние да Му помогнат. Пък и не се молели!

А Спасителят се молел все по-горещо. Той още веднъж се обърнал към Своя Отец и казал: „Отче, ако е възможно, нека Ме отмени това страдание.“ Но и сега волята на Неговия Отец била над Неговата Собствена воля. Затова Той отново добавил: „Не обаче както Аз искам, а както Ти искаш.“

После Господ пак се върнал при учениците Си. Нямало ли поне един от тях, който можел да Му предложи състрадание, който можел да Го утеши и подкрепи? Той бил толкова самотен!

Не, нямало. И тримата спели. Спасителят трябвало да понесе всичко сам. Те наистина се събуждали за малко, когато Той идвал при тях, но не знаели какво да Му кажат. Мъчал дори и Петър, който обикновено намирал думите си много бързо.

Господ не им се сърдел. Той три пъти се помолил със същата молитва, но не получил положителен отговор. Тогава разбрал, че желанието Му не можело да се изпълни. Нямало друг начин. Само смъртта на Божия Син можела да спаси света. Той трябвало да се жертва. Бог искал това от Него.

Тогава Спасителят се изправил и сърцето Му се изпълнило с мир. Щом Бог искал това, тогава и Той го искал. Неговото най-голямо желание било да се покорява на Своя Баща.

Когато Учителят дошъл при учениците за трети път, те се събудили и Го погледнали учудено. Какво било станало с техния Господ? Страхът бил изчезнал от очите Му. По святото Му лице все още личали следите от борбата, която бил преживял, но цялото Му същество излъчвало мир и покой.

„Още ли спите? – попитал ги Господ. – Дойде часът, когато Човешкият Син ще бъде предаден в ръцете на грешниците. Станете да вървим. Ето, приближава се онзи, който Ме предава.“

ЗАЛАВЯНЕТО НА ИИСУС

МАТЕЙ 26:47–56; ЙОАН 18:1–11

Учениците скочили ужасени. Сега вече те се събудили наистина. Какъв бил този шум пред входа на градината? Чували се гневни гласове, крясъци и дрънкане на оръжия. Между дърветата проблясвала светлина от факли.

Да, наистина, те идвали! Към тях приближавали слугите на юдейските началници и римски войници! Идвали да заловят „злодея“, който сигурно се укривал някъде тук.

Спасителят отново се присъединил към останалите осем ученици заедно с Петър, Яков и Йоан. Всички те били загубили ума и дума от страх. Само Той бил спокоен. Стига да искал, Исус все още можел да избяга и да се скрие, защото мястото било съвсем тъмно. Но Той не избягал и не се скрил. Дори се отделил от учениците и пристъпил напред.

Тогава от групата излязъл един човек и се отправил към Господ. Това бил Юда. Предателят бил подготвил всичко. Войниците били добре въоръжени с мечове и сопи, защото не знаели какво можели да очакват от учениците.

Тъй като те не познавали Учителя, Юда трябвало да им Го посочи: „Когото поздравя и целуна, Той е“ – казал им той. Станало точно така. Предателят се приближил до Учителя уж без никакъв умисъл и Го поздравил: „Учителю, Учителю.“ После дъго Го целувал.

Каква отвратителна целувка! Спасителят цял треперел от нея. Какво подло предателство!

Всъщност всички тези мерки били напълно излишни. Защото Господ искал да пострада доброволно. Това била волята на Неговия Отец. Никаква друга сила на света не можела да Го принуди да направи това.



Но дали Юда познавал Господ Исус? Явно не! Той бил общувал с Него няколко години, но не Го бил познал. Не бил успял да забележи нищо от любовта на Спасителя. Затова си мислел, че можел да Го измами.

Господ обаче му показал, че знае всичко, и че нищо от това не можело да Го изненада. „Юда – казал Той, – с целувка ли предаваш Човешкия Син?“

Сега и учениците започнали да разбират. Очевидно предателят бил Юда. Той бил довел тези хора тук.

Те свили юмруци, а Петър дори посегнал към меча си.

Но тогава се случило нещо невероятно: Учителят сам тръгнал към войниците. „Кого търсите?“ – попитал ги Той. „Исус Назарянина“ – изкрещали Му те в отговор. „Аз съм“ – казал Господ.

В този миг станало нещо странно. Войниците изведнъж отстъпили назад и паднали на земята, блъскайки се един в друг.

Може би сега Юда щял да види, че Учителят не можел да бъде заловен, освен ако Той Самият не искал това?

Може би и Петър щял да види, че не било нужно да защитава своя Господ? Защото, ако Той само за миг покажел дори частица от Своята мощ, всички врагове щели да бъдат сразени.

Войниците бързо се окопитили и се изправили на крака. „Дано само Този Исус не се възползва от суматохата, за да избяга“ – мислели си те.

Но не, Той продължавал да стои там, спокоен както преди. „Кого търсите?“ – попитал ги Господ за втори път. „Исус Назарянина“ – повторили те. „Вече ви казах, че съм Аз – казал Господ. – Щом търсите Мен, тогава оставете тези хора да си отидат.“

Така Добрият Пастир се погрижил за овцете Си, като пожертвал Себе Си, за да ги спаси. Сега вече войниците можели да действат. И Те веднага Го хванали здраво.

Петър обаче не можел да остане безучастен. „Господи – извикал той. – Имам меч, да го извадя ли?“ И преди Господ да може да отговори, той изтеглил меча си и замахнал. Малх, един от слугите на първосвещеника, изкрещял и се хванал за ухото.

Тогава Исус казал на Петър: „Сложи меча обратно в ножницата.“

За Петър това не било никак лесно! Той не можел да стои и да гледа спокойно как тази тъпа залавяла Учителя. Но трябвало да стои. Дори трябвало да гледа как Господ изцелява раненото ухо на Малх. Това било почти непоносимо!

Но така трябвало и да бъде! Господ Исус трябвало да бъде заведен на клане като агне, което не се брани. Трябвало да покаже докрай Своята любов и милост дори и на враговете Си. Това не означавало, че Той не бил

дълбоко наскърбен от начина, по който се отнасяли към Него. Докато едните Го връзвали като престъпник, другите Го обкръжили от всички страни. Всички били готови да замахнат веднага с мечовете и сопите, ако се опитал да избяга. Грубите ръце на войниците Го стискали яко, а възетата се впидали в китките Му. Това Му причинявало голяма болка. Но много по-голяма болка му причинявала обидата, която те Му нанасяли, като се държали така с Него. Какво бил сторил, че да заслужи такова отношение?

„Всеки ден бях в храма и говорих там на народа – казал Той с възмущение. – Защо не Ме хванахте тогава? Но понеже това, което вършите, е зло, затова сте дошли в тази тъмна нощ на това пусто място.“

Никой обаче не искал да Го слуша, а всички заедно Го изблъскали от градината и тръгнали към града.

ОСЪЖДАНЕТО НА ИИСУС ОТ СИНЕДРИОНА

МАТЕЙ 26:57–68

Все още нямало шест часа сутринта, но Синедрионът вече бил свикан. Всички били обзети от голямо възмущение.

Иисус, когото те толкова мразели и когото толкова често искали да заловят, сега бил в ръцете им. Той стоял пред тях, охраняван от слугите, мълчалив и бледен, със скръстени ръце. Сега вече нямало как да им се изплъзне.

Те се държали така, сякаш това, което вършели, било правилно. Първо щели да Го разпитат, а после да Му издадат и присъда.

Всъщност имало само един въпрос, който искали да Му зададат, и ако Той се осмелял да им отговори положително, с Него било свършено. Защото, ако Иисус посмеел да потвърди, че бил Божият Син и обещаният Месия, смъртта била единствената присъда, която Той заслужавал.

Но те се боели да Му зададат този въпрос още в самото начало и затова решили първо да разберат дали срещу него няма и други обвинения. И, разбира се, че имало – и то много! Те идвали отвсякъде.

Господ Иисус мълчаливо слушал всичко, без да прави опит да се защити. Това било абсолютно излишно. Той много добре знаел, че те не се интересували от истината, защото вече били решили, че Той трябвало да умре. Това, което ставало там, било просто един театър. Пък и било безсмислено да се защитава. Всички обвинения били неоснователни, защото нямало и двама свидетели, чиито показания съвпадали. Нямало никакви причини Той да бъде осъден.

Напрежението сред членовете на Синедриона започнало да расте. Те вече се чудели какво да правят.

Но ето, че дошли двама души, които казали едно и също нещо: „Ние Го чухме да казва: „Аз мога да разруша Божия храм и за три дни да го съградя отново.“

В залата се разнесе вик на възмущение. Кой бил Този, който се осмелявал да говори така за техния свещен храм, който бил строен в продължение на толкова много години? Той ли щял да го разруши и пак да го съгради за три дни? Това било ужасно! Как бил дръзнал да каже такова нещо? Вярно ли било това?

Всъщност не било вярно, защото Господ Иисус бил казал: „Разрушете този храм, и аз за три дни пак ще го съградя.“ Това означавало, че ако те разрушили този храм, Той за три дни щял да го съгради отново. Освен това Той нямал предвид храма в Ерусалим, а Собственото Си тяло – храма, където живеел Божият Дух. Спасителят искал да каже, че те щели да умъртвят тялото Му, но след три дни Той отново щял да възкръсне.

Но те не Го разбрали, а и не могли да Го разберат, защото не вярвали в Него! Така че това, което казвали сега, било лъжа.

Може би Господ трябвало да се защити? Но каква полза щяло да има от това? Те така и така нямало да Му повярват. А и нямало нужда да се защитава. Защото макар и тези двама лъжесвидетели да твърдели, че били единодушни, техните показания също се разминавали. Следователно и това обвинение не било достатъчно за произнасянето на обвинителна присъда.

И все пак, каква огромна болка Му причинявали те с лъжите си!

Първосвещеникът видял, че така нямало да стигнат доникъде. Този Човек трудно щял да бъде осъден. И все пак трябвало да намерят някакъв начин да Го осъдят! Тогава той се изправил и пристъпил напред. Ако успеел да подмами Иисус да проговори, сигурно щели да намерят нещо, за което да Го обвинят.

„Нищо ли не отговаряш? – попитал той с привидно възмущение. – Какво свидетелстват тези против Теб?“

Но Спасителят продължавал да мълчи. Той ясно прозирал намеренията на първосвещеника.

Сега вече първосвещеникът разбрал, че повече не можел да си играе на дребни приказки – трябвало да Му зададе въпроса директно. И така, той Го попитал тържествено и високопарно: „Заклевам Те в живия Бог да ни кажеш: Ти ли си Христос, Божият Син?“ В залата се възцарила гробна тишина.

Ето че най-сетне стигнали до същината на проблема. Всички очаквали отговора с отворени уста и очи, изпълнени с напрежение. От този отговор зависело всичко.

Господ Иисус също знаел, че това бил най-важният въпрос, от който зависел животът Му. Ако казал „Не“, щял да бъде освободен; ако казал „Да“, щял да бъде убит. Но Той бил дошъл на света, за да свидетелства за истината и не можел да не я изрече.

„Да, Аз съм“ – казал Той.

С тези думи Той се предал изцяло в техните ръце. Сега вече те можели да Го осъдят на смърт. Но Той искал още веднъж да ги предупреди и преди още да се били опомнили от изненадата, гласът Му прозвучал високо:

„Но казвам ви, отсега нататък ще видите Човешкия Син седящ отдясно на Бога и идещ на небесните облаци.“

Залата незабавно избухнала във викове и крясъци: „Богохулство! Той нарича Себе Си Божи Син! Това е богохулство!“

Първосвещеникът раздрал дрехите си. Така всеки можел да види гнева и възмущението му. После вдигнал ръка, за да въдвори тишина, и когато всички мълкнали, казал: „Каква нужда имаме вече от свидетели? Ето, сега чухме богохулството. Вие какво мислите?“

Залата отново избухнала: „Да бъде убит! Той заслужава смъртно наказание!“ Така Спасителят бил осъден на смърт от Собствения Си народ – народът, който отхвърлил дадения Му от Бога Месия.

ПОДИГРАВКИТЕ НА СЛУГИТЕ

МАТЕЙ 26:67, 68

Членовете на съвета напуснали залата, за да обсъдят каква да бъде смъртната присъда, и оставили Спасителя в ръцете на подчинените си. Сега те били свободни да правят с Него, каквото си поискат, и незабавно се възползвали от случая.

Този тих и бледен Мъж ги дразнел толкова много! Той само мълчал и изобщо не се защитавал. Що за Човек бил Той? И те започнали да Го плюят в лицето и да Го удрят през устата.

После покрили главата Му с кърпа, за да не може да вижда, и се нахвърлили върху Него с юмруци и подигравки: „Пророкувай ни, Христе, Божи Сине! Кой Те удари? Нали всичко знаеш? Кой беше?“

Но и сега Иисус продължавал да мълчи и ги оставил да Го плюят, да Го удрят и да Му се подиграват. Не казал нито една дума. Защото Той трябвало да понесе нашето наказание.

Да, Той е понесъл наказанието, което е донесло мир за нас. Защото Той е нашият Спасител. Той е изтърпял всичко, което всъщност ние заслужаваме заради греховете си.

ПЕТЪР СЕ ОТРИЧА ОТ СПАСИТЕЛЯ
МАТЕЙ 26:69–75; ЙОАН 18:15–18 И 25–27

След като Господ бил заловен, всички ученици се разпръснали. Подгонени от страха, те хукнали да бягат, без да се замислят.

Но като се отдалечили на известно разстояние, Петър изведнъж се опомнил. Какво вършели те? Защо бягали? Та това било малодушие! А той не бил малодушен. Да, сега той щял да се върне и да тръгне след войниците. Другите можели да бягат колкото си искат, но не и той. Той искал да разбере какво щяло да стане с техния Учител.

И така, Петър се върнал обратно и тръгнал на известно разстояние от групата войници, които били арестували Господ Иисус.

Но дори и сега той направил това, без особено да се замисли. Вървял така до двореца на първосвещеника, където групата трябвало да мине през портата и да излезе отпред на площада. Ако успеел да влезе вътре, Петър можел да наблюдава отблизо развоя на събитията. Но как да направи това? Там нямало да го пуснат.

И точно тогава той видял един от другите ученици, който вече бил вътре. Явно в двореца го познавали. Сигурно той можел да му ходатайства?

Ако само се бил позамислил, Петър щял да остане отвън. Но той бил твърдо решен да влезе вътре и някак си успял да привлече вниманието на другия ученик.

Тогава онзи се заптил към портата и казал на слугинята, която стояла там: „Отвън има още един човек, ще го пуснеш ли да влезе?“ Така Петър се озовал в предния двор. Той бил постигнал целта си. Сега можел да присъства на всичко, което щяло да се случи.

На двора горял запален огън, около който били насядали слугите и говорили за Иисус и залавянето Му.

Петър също се присъединил към тях, за да се сгрее. Нощта била студена и той бил ужасно притеснен и изнервен от всичко, което бил преживял. Топлината на огъня му подействала благотворно.

Вътре в залата продължавал разпитът на Учителя. Как ли щяло да свърши всичко това?

Петър слушал разговорите на мъжете около себе си и по тона им усещал колко много мразели и колко ужасно се присмивали те на неговия Учител. Но вместо да се застъпи за Него, той мълчал.

Чувал също и врявата, и възбудените гласове от залата, където разпитвали Господ Иисус, и разбрал, че там нещата не вървели никак на добре. Но до съзнанието му не стигнала мисълта, че Спасителят бил изправен там на съд

заради *него* и че търпял цялата тази неправда и подигравки не за друго, а за да го спаси.

Освен това Петър направил още една грешка – той изобщо не се помолил на Бога да го опази от греха.

И ето, че слугинята, която го била пуснала на портата, също дошла да се пострее и внимателно се възряла в лицето му на светлината на огъня. Изведнъж гласът ѝ ясно прозвучал сред гласовете на мъжете: „И ти си от учениците на Този Човек, нали?“

Петър се сепнал. Той не бил очаквал този въпрос. Защо изобщо трябвало да му го задава?

„Аз ли? – отвърнал той възмутено. – Не, жено, аз изобщо не Го познавам.“ Гласът му се чул толкова високо, че всички го разбрали. Жената приела отговора и сякаш въпросът бил приключен. Но покоят на Петър свършил.

Той повече не можел да остане сред слугите. Треперел от страх да не дойде още някой и също да го попита дали не бил ученик на Иисус.

И така, като набирал смелост, той станал, излязъл от предния двор и се отправил към преддверието, където искал да продължи да чака.

Но и преддверието не се оказало сигурно място. Защото там имало друга слугиня, която го забелязала, че се разхожда, и започнала да го следи. Какво правел този човек тук? Дали не го била виждала и преди? Тогава и тя го познала, посочила го с пръст и казала: „И ти си един от тях.“

Думите ѝ отново стреснали Петър, но той гневно ѝ отвърнал: „Не познавам този Човек. Заклевам се, че наистина не Го познавам.“

Ако само бил останал навън, сега нямало да има тези неприятности! Но той вече два пъти се бил отрекъл от своя Учител и Спасителят знаел това. Неговият ученик вършел същото, което вършели първосвещеникът, и целият юдейски Съвет. Той също лъжел. Не искал да страда заедно с Учителя си, а и не можел, защото се уповавал само на себе си и не се молел.

Каква ужасна болка носело това на Спасителя! Това, че враговете Му Го отхвърляли, било тежко наистина, но това, че един от най-скъпите Му ученици се отричал от Него, било сто пъти по-тежко! То увеличавало страданията Му още повече.

Но макар и Петър да не бил верен, Спасителят оставал верен.

Докато той лъжел и се отричал от своя Господ, Спасителят говорел истината вместо него. Защото само така Петър щял да бъде спасен.

Думите на слугинята не останали без последствия. Останалите слуги също започнали да дебнат Петър. Те чули разговора му със слугинята и отговора му ясно разбрали, че и той бил от Галилея – също като арестувания Иисус. Освен това той се държал нервно и неуверено.



Ето защо те продължили да го следят зорко и да го обсъждат помежду си. Колкото повече време минавало, толкова повече растяла и тревогата на Петър. Но въпреки това той не си тръгвал. Искал да разбере какво щяло да стане с Учителя.

Още около един час всичко вървяло добре и Петър тъкмо започнал да се поуспокоява, когато мъжете в преддверието неочаквано се обърнали към него. Те не били забравили думите на слугинята и били твърдо решени да разберат дали този човек също бил ученик на Христос. „И ти си от тях – казали те, – защото говорят ти те издава. И ти си от Галилея, нали?“

Сега вече Петър така се уплашил, че направо изгубил ума и дума. За да докаже обратното, той дори започнал да проклина и да се кълане, като с това осквернявал Божието име.

„Не е вярно – изкрещял той, – не познавам този Човек.“ В този миг се чуло кукуригане на петел.

Изведнъж Петър млъкнал и се втренчил пред себе си с обезумял поглед. Той чул петела и си спомнил всичко.

Да, той наистина се бил отрекъл три пъти от своя Учител. Това сякаш го събудило от дълбок сън и той си спомнил думите на Спасителя: „Преди да пропее петелът, ти три пъти ще се отречеш от Мен.“ Така му бил казал Господ Иисус само преди няколко часа, но Петър не искал да повярва. И ето, че станало точно това! Той се отрекъл от Учителя си три пъти, отрекъл се от своя Спасител! А колко бил самоуверен преди това, как се перчел, че щял да Го последва дори и в смъртта!

Сега се чувствал напълно изгубен. За него вече нямало изход. Той бил един неверен лъжец, един надут страливец, който се срамувал от своя Учител! Искало му се да се скрие вдън земя.

В този момент на двора излезли хора. Отвеждали арестувания Иисус. Петър гледал как Господ пре-



косявал двора. Те били толкова близо един до друг, но Петър разбирал, че между него и Спасителя имало огромно разстояние.

В този миг Господ се обърнал и го погледнал. Независимо от цялото Си страдание, Той не оставил неверния Си ученик на произвола на съдбата. Спасителят виждал колко ужасно се измъчвал Петър, и знаел, че той можел да потъне завинаги в безмерна скръб. Но дори и след случилото се тази нощ, Той все още го обичал. Петър трябвало да го разбере това. Затова Господ се обърнал и го погледнал, като без думи му казал: „Обичам те.“

Петър познавал Спасителя си толкова добре, че разбрал какво искал да му каже с този поглед: „Не се отчайвай, Петре, защото Моята любов остава непроменена.“

После Господ бил отведен. Но макар и безкрайно съкрушен, Петър бил спасен. Той закрил лицето си с ръце и заридал така, сякаш сърцето му се късало. После избягал навън и излял срама и разкаянието си в горчиви сълзи. Да, той се бил отрекъл от своя Спасител, но въпреки това Спасителят Му все още го обичал.

За Петър било абсолютно неразбираемо как можело да има прошка за такава голямо злодеяние.

РАЗПИТВАНЕТО НА ИИСУС ОТ ПИЛАТ И ОТ ИРОД

ЛУКА 23:1–12; ЙОАН 19:1–17

Рано на сутринта Спасителят бил окован във вериги и отведен от дома на Каяфа в двореца на градския управител Пилат. Синедрионът твърдо искал Господ да бъде *разпитан на кръст*. Това била най-позорната смърт и те нямало да се задоволят с нищо друго. Но за тяхно съжаление, те нямали право да вземат такава решение. Само римският управител можел да направи това. Затова те решили да заведат Спасителя на разпит пред него, като предварително се споразумели как точно да формулират обвинението. Ако му кажели, че Иисус наричал Себе Си Божи Син, Пилат щял да им се изсмее. Него това изобщо не го интересувало. Но ако те Го обвинели, че създавал безредици сред народа и че се наричал Юдейски цар, това вече щяло да го засегне. Пилат нямало да може да остане безучастен, защото щял да си навлече недоволството на римския император. Той нямало да допусне юдеите да имат друг цар освен Ирод, когото сам бил назначил.

Междувременно се съмнало. Хората в Ерусалим започнали да се събуждат и да отварят вратите на къщите си. Те видели шествието на войниците и Господ, който вървял между тях, и мнозина се присъединили към него. Искали да узнаят как щяло да свърши всичко това. Пред преторията на Пи-

лат се струпало голямо множество. Но никой от юдеите не влизал вътре, защото този дом бил дом на езичник. Всеки, който влезел, нямало да може да празнува Пасхата.

За това те помолили градския управител да излезе навън и след малко той се появил на стъпалата пред двора.

Пилат не обичал юдеите. Те били досаден и бунтовен народ, който му създавал немалко главоболия. Какво ли искали сега? Когато съзрял пленника, той веднага разбрал, че от него очаквали да издаде присъда. „Какво е сторил този човек?“ – попитал той припряно.

Юдеите също не обичали Пилат. За тях Той бил езичник и чужденец, който насилно управлявал страната им. Те също не му отговорили особено приветливо: „Ако не беше злодей, нямаше да ти Го доведем тук.“

„Тогава си Го вземете – казал им той, – и Го съдете според вашия закон.“

„Не можем – извикали те в отговор. – На нас не ни е позволено да осъждаме на смърт.“

Пилат видял, че нямало да се отърве просто така. Трябвало да разпита Исус. „Какво е сторил?“ – попитал повторно той.

Всички се развикали: „Той развращава народа! Казва за Себе Си, че е Христос, Цар!“

„Отведете Го вътре, при главната стража!“ – заповядал Пилат. Той самият също влязъл вътре и когато Господ застанал пред него, започнал да Го разпитва: „Ти ли си Юдейският Цар?“

„Аз съм Цар – казал Господ, – но не Цар на земята, защото тогава Моите войници щяха да се бият за Мен, за да не бъда предаден. Аз съм Цар, който идва от небето.“

Пилат не разбрал нищо. Той нямал нищо общо с небето. Познавал само земни царе и императори, които се борели помежду си и се домогвали до властта. А Този тук казал, че бил Цар от небето! Ама че необикновено твърдение! Но защо тогава юдеите били толкова ядосани? Какво толкова им пречел този Човек? Та Той дори нямал армия, пък и съвсем не изглеждал воинствен. Защо не Го освободели?



Пилат излязъл навън и казал: „Аз не намирам нищо в този Човек, за което да бъде наказан. Мисля, че е невинен.“

Но дори и сега не успял да се отърве от юдеите, защото те размахали юмруци и започнали да крещят: „Виновен е! Той вълнува народа, защото поучава по цяла Юдея, като е почнал от Галилея и е стигнал дотук! Трябва да бъде премахнат!“

Пилат започнал да изпитва безпокойство. Той не обичал вълненията. Трябвало да държи народа в подчинение, иначе императорът щял да се разгневи. И макар да не вярвал, че Човекът, който стоял пред него, вълнувал народа, това, което ставало навън, си било истинска размирица. Той не знаел какво да стори. Не му се искало убива невинен Човек. Но от друга страна, тази безредица трябвало да се прекрати.

„От Галилея ли е този Човек?“ – попитал той хората наоколо.

„От Галилея.“

Тогава на Пилат му дошла една хитра идея. Управител на Галилея бил Ирод, който сега бил в Ерусалим за Пасхата. Той щял да изпрати Иисус при Ирод, който знаел за юдеите много повече от него. Сигурно имало някаква причина, поради която те толкова ожесточено се стремели да премахнат Този Човек – защо иначе щели да Го мразят толкова много? Пилат не разбирал и искал, ако може, да се отърве от тази неприятност.

„Заведете Го при Ирод – заповядал той. – Нека той Го съди!“

Когато шествието си тръгнало, Пилат въздъхнал с облекчение. Да му милел сега Ирод как да се оправя с юдеите! Сигурно щял да се зарадва, че той толкова открито го признавал за цар. Пилат и Ирод не били много добри приятели и това сигурно щяло да се отрази добре на отношенията им.

Ирод наистина се зарадвал, че римският управител го признавал за цар, но още повече го зараждало обстоятелството, че най-сетне щял да види Иисус. Той отдавна чакал този час!

Откакто бил наредил жестокото убийство на Йоан Кръстител, Ирод не се чувствал много добре. И когато чул за Иисус, той най-напред изпитал страх, но после го преодолял. Сега бил чисто и просто любопитен.

И ето, че този Иисус стоял пред него. Сега щял да научи всичко лично от Него. Освен това можел да Го накара да му покаже някое чудо. И така, Ирод започнал разпита. Попитал Го кой всъщност е Той, откъде идва и какво е Неговото учение.

Но Господ не му отговорил.

„Няма ли да извършиш едно знамение и за мен?“ – извикал Ирод.

Но Господ продължил да мълчи. Това било страшно! Всъщност Ирод изобщо не разбирал колко страшно било това, че Спасителят не искал да гово-

ри с него. Той се разгневил и вече не се питал дали този Човек бил невинен, или виновен. Фактът, че не можел нищо да изкопчи от Него, го вбесил, и той решил да си отмъсти, като Го унизи. Престанал да се държи като цар и паднал до нивото на най-простите си войници.

Те видели, че техният цар се подигравал на Исус, и започнали да правят същото. Всички Му се присмивали и Му викали: „Ха, ха, ха! Вижте Го пък Този! Прави се на Цар! Ама че Цар!“

Тогава на Ирод му дошла една „гениална“ идея. Очевидно той не можел да осъди Исус, въпреки жестоките обвинения на главните свещеници и книжниците, но можел да Го направи за смях. Така и Пилат щял да разбере какво било мнението му по този въпрос. Според главните свещеници Исус наричал Себе Си Цар на юдеите. Сега Ирод щял да Му покаже какъв Цар бил всъщност.

Той заповядал да донесат една царска мантия. „Облечете Го в нея и Го заведете обратно при Пилат. Аз не мога да се занимавам с Него“ – казал той.

Тогава Господ отново бил върнат в двореца на римския управител, облечен в царска мантия за смях на целия народ.

Пилат много добре разбрал какво искал да му каже Ирод. Този Човек бил невинен и не вършел нищо лошо, Той само бил смешен. Така те двамата, враговете на Бога, се разбрали много добре. Сега можели да станат дори и приятели, защото имало нещо, на което заедно можели да се посмеят.

И все пак Пилат не бил съвсем спокоен. Ако искал да постъпи справедливо, трябвало да освободи Исус. Но ако кажел това на юдеите, те отново щели да се развикат и щял да настане смут. „Ако пуснеш този – казвали те, – ти си враг на императора! Всеки, който се обявява за цар, се бунтува против императора.“

Пилат бил страшно объркан. Той не знаел какво да прави. Но ето, че съзрял един изход.

По време на Пасхата имало обичай управителят да освобождава по един затворник. В този момент в затвора имало един много опасен разбойник, който се казвал Варава. Той бил бунтовник и убиец. Пилат решил да остави юдеите да избират между Исус и убиеца, като очаквал, че те щели да изберат Исус. Убеден в хитростта на плана си, Пилат отново излязъл навън и свикал началниците и народа при себе си.

„Доведохте ми този Човек – казал той, – като един, който развращава народа, но ето, аз Го разпитах пред вас и не намерих в Него никаква вина относно онова, в което Го обвинявате. Нито пък Ирод е намерил, защото Го е изпратил обратно до нас. Да, Той не е сторил нищо, което заслужава смъртно наказание. Затова ще Го пусна.“

Но юдеите отново започнали да крещат, че Исус бил виновен, и че не трябвало да бъде пуснат.

„Тогава трябва да избирате – казал Пилат. – Винаги ви пускам по един затворник за празника. Кого искате да пусна сега: Исус или Варава?“

Нима Пилат не знаел каква неправда вършел? Нали самият той бил казал, че Исус е невинен?

Но Пилат вече не гледал кое било справедливо и кое – не. Той толкова се страхувал от императора, че искал да се отърве от този Човек на всяка цена. Дори смятал, че бил намерил блестящо разрешение. Защото бил убеден, че народът щял да избере Исус, а не убиец Варава. Но Пилат не знаел колко дълбока била омразата на началниците.

Те се промъкнали сред множеството и започнали да наговарят хората: „Варава! Изберете Варава! Поискайте да пуснат Варава!“

Тълпата веднага променила мнението си и започнала да крещи: „Избираме Варава! Пусни Варава!“

Пилат не очаквал това. „А какво да правя с Този, когото наричате Цар на юдеите?“ – попитал ги той.

„Да Го разпъне!“ – подшушнали свещениците на множеството и всички незабавно подели тези думи: „Разпъни Го! Махни Го! Разпъни Го!“

„Че какво зло е сторил Той?“ – попитал отново управителят. Но юдеите вече били излезли извън всякакъв контрол. Те повече не обвинявали, а само крещели: „Разпъни Го! Махни Го! Разпъни Го!“

Тревогата на Пилат растяла с всеки изминат миг. Създавали се условия за бунт, а такова нещо той в никакъв случай не можел да допусне. И макар че не му се искало да разпъват на кръст един невинен Човек, той не намерил смелост да застане зад правдата, а и не искал да си развали приятелството с императора.

И все пак, нима нямало друг начин да се измъкне от тази трудност? Тогава му дошло на ум още нещо. Хората много добре знаели, че Исус бил невинен; единствено омразата на свещениците ги настройвала против Него. Но може би той щял да ги накара да променят мнението си? Щял да се опита да събуди съчувствието им и тогава те може би щели да си признаят кого в действителност искали да им пусне.

„Първо ще Го бичувам – казал им той, – и после ще Го пусна.“

И така, Пилат за втори път постъпил несправедливо със Спасителя. Защото той решил да бичува един невинен Човек.

Той пуснал Варава и заповядал да бичуват Исус, за да спаси живота си и положението си в света.

Така Спасителят бил предаден в ръцете на войници, които не знаели

що е състрадание. Те Го изблъскали отпред в съдебната зала и извикали всички съдебни лица, за да присъстват на това зрелище.

После смъкнали дрехите на Исус и оголили гърба Му. Един от тях сграбчил бича и започнал да Го удря. Бичът представлявал един прът, в чийто край били завързани въжета със закачени гвоздеи.

Ударите от бича раздирали плътта на Исус и кръвта потекла като река.

Тези войници били известни с жестокостта си. Очите им били привикнали да гледат кръв, а Този Човек все повече и повече възбуждал гнева им. Той бил толкова бледен и се държал толкова кротко, че те изобщо не могли да Го понасят.

Но дори и след като излели гнева си върху Господ чрез подобаващо количество удари, те пак не Го оставили на мира. Те също били чули обвиненията на юдеите, според които Исус наричал Себе Си Цар, и това им се струвало нелепо. Имало само един цар и това бил римският император. Какво си въобразявал Този? Той ли бил Цар? Добре тогава, след като толкова Му се искало да бъде Цар, те щели да Го направят такъв.

И тогава дошъл един, който донесъл яркочервена дреха. Това била царската одежда, в която щели да Го облекат! И те нахлузили върху разранения и кървящ гръб на Спасителя грубата войнишка униформа.

Сега вече Господ Исус съвсем приличал на цар. Липсвали Му само короната и скиптърът. Но и това можело да се оправи. Те бързо оплели един венец от тръни и го приготвили за главата на Исус. След това откъснали една пръчка от тръстика и скиптърът също бил готов. С помощта на „скиптъра“ те забили „короната“ от тръни върху главата Му и поставили тръстиката в ръката Му. После паднали на колене и започнали да Му се подиграват: „Бъди честит, Царю юдейски!“



Да, Господ Иисус бил мразен не само от юдеите и от техните свещеници. Тези римски войници също Го презирали. И те Го заплювали в лицето като юдейските слуги. И те Го мразели.

Но как можел Господ да търпи това унижение? Нали самият управител бил казал, че Той е невинен! Защо тогава не се защитавал?

Защото Той трябвало да изтърпи всичко това заради нас, заради всички онези, които вярват в Него!

За враговете Си Той не бил Човек, а бил червей! Те Го ненавиждали!

И Господ кротко понасял всичко. Той, който имал силата да повали всички само с една дума, понесъл цялото това унижение!

Да, Той трябвало да се смири дотам, за да ни спаси!

Трябвало да остане там съвсем сам – обруган, подигран и бичуван – заради мен и теб!

Трябвало да понесе тази пурпурна дреха, този трънен венец и този тръстиков скиптър – вместо мен и теб!

Трябвало да изтърпи всички тези болки, удари и мъки – заради моите и твоите прегрешения!

За да можем аз и ти да кажем сега: „Чист съм и нямам грехове!“

Най-сетне Пилат решил, че войниците са се забавлявали достатъчно. Сега Иисус имал толкова жалък вид, че никой не би се възпротивил срещу Неговото освобождаване. „Изведете Го навън!“ – заповядал той.

И ето, че Господ бил изправен пред множеството. Колко ужасно изглеждал Той в този миг! Нима това бил Царят на вселената?

„Вижте Човека!“ – казал Пилат, мислейки си, че сега те сигурно щели да решат, че наказанието Му е било достатъчно.

Но отговорът бил съвсем различен от този, който очаквал. Вместо състрадание, у юдеите тази окаяна фигура събудила омраза и зли страсти. „Да се премахне! Да се премахне! – крещели те. – Разпъни Го!“

„Но Той не е сторил нищо лошо!“

„Според твоя закон може и да не е сторил, но според нашия е сторил, защото твърди, че е Божият Син.“

Пилат не можел вече да направи нищо. Всичко, което опитал, било напразно. И така, той седнал на съдийския стол, за да произнесе присъдата. Но преди това още веднъж посочил към Господ и казал: „Ето вашият Цар.“

„Разпъни Го! Разпъни Го!“ – викал народът.

„Вашият Цар ли да разпъна?“ – попитал отново Пилат.

И ето, че накрая дошъл най-страшният отговор: „Нямаме друг цар освен императора!“ С тези думи те окончателно се отказали от Христос, ис-

тинския Цар, и избрали вместо Него императора, земния цар. Отхвърлили Царя, който идвал от небето, и пожелали царя, който идва от земята.

„Закарайте Го на Голгота – заповядал Пилат, – и Го разпънете!“

Това, което било невъзможно и невероятно, ставало възможно и вероятно – римският съдия разпореждал да разпънат на кръст един Човек, за когото знаел, че е невинен!

Бог виждал и чувал всичко това и щял да осъди този несправедлив съдия за позорната неправда, която вършел. Но Той го допускал, защото само така щял да спаси света.

Иисус Христос, *Праведният*, трябвало да бъде осъден заради нас, *неправедните*, за да ни приведе при Бога. Той, който бил *невинен*, бил осъден на смърт, за да бъдем освободени от Божия съд ние, които сме *виновни*.

ПЪТЯТ ДО ГОЛГОТА

МАРК 15:20–21

Така Спасителят трябвало да измине пътя до Голгота с тежкия кръст на гърба Си. Той едва влачел дългото и масивно дърво, което болезнено се впивало в раните от бича, върху които войниците отново били наметнали собствените Му дрехи.

Вече бил смъртно уморен от безсънната нощ, през която трябвало да изтърпи толкова много мъки. Бил стоял прав часове наред; бил разкарван на разпит от едно място на друго; не Му били дали нито минута покой. Краката Му едва Го държали и Той изглеждал така, сякаш всеки миг щял да се строполи в несвяст на земята.

Може би някой от войниците можел да Му помогне да носи този тежък кръст? Но уви, никой от тях не се сетил да стори това. А и никой не желаел да го стори. За тях това дърво било прокълнатото.

И все пак, не можели да Го оставят да умре по пътя. Тълпата щяла да бъде разочарована. Всички искали да Го видят разпънат на кръста. Те Го мразели толкова много, че нямало да Го оставят да умре по пътя. Не искали да Му окажат дори тази милост. Той трябвало да бъде разпънат!

Войниците започнали да се притесняват. Ясно било, че силите Му били към своя край. Някой трябвало да Му помогне. Но кой?

И ето, че откъм полето се задал един човек – Симон Киринеецът.

„Хей, ти, ела тук! – извикали му те. – Я вземи този кръст и го носи! Хайде, дръж!“

И така, Симон хванал задния край на дългия дървен кръст и го понесъл вместо Иисус.

НА ГОЛГОТА

МАТЕЙ 27:33–50; ЛУКА 23:33–46; ЙОАН 19:17–37

Господ трябвало да бъде разпънат на хълама извън града, където всеки можел да види Неговия позор.

Когато стигнали на Голгота, войниците снели кръста Му и го хвърлили на земята. После свалили дрехите от гърба Му, повалили Го на земята и Го сложили на кръста. Ръцете Му положили по протежение на напречните греди, а краката Му притиснали към дървената дъсчица на кола. После взели чука и ги заковали с пирони.

Накрая изправили кръста и го забили в дупката, която специално била изкопана за целта.

Така Господ Иисус увиснал на кръста между небето и земята като прокълнат! За Него нямало място нито на земята, нито на небето!

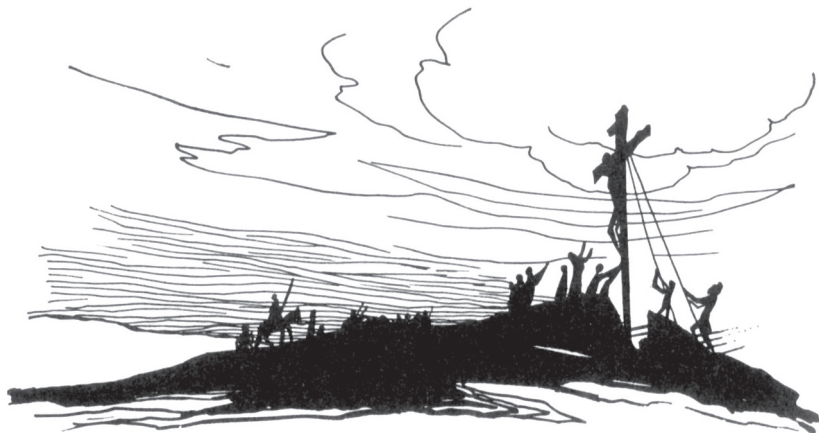
Мъките Му били страшни!

Бодилите от трънения венец се впивали в кожата Му и Му причинявали остри болки. Раните от бича Го измъчвали непрекъснато, а прободените Му ръце и нозе Го горели както огън в нажежена пещ.

Но това все още не било най-тежкото.

Имало нещо още по-страшно. Той бил прокълнат! Това Му причинявало огромно страдание. Той не заслужавал да живее нито на земята, нито на небето. Бил изоставен не само от човешкото общество, но и от Самия Бог!

По заповед на Пилат над главата Му бил поставен надпис с Неговото обвинение: „Иисус, Юдейският Цар.“ Народът и началниците не одобрявали този надпис. Според тях трябвало да се напише: „Самозваният Юдейски



Цар.“ Но Пилат не се съгласил да го промени. Той бил направил толкова много отстъпки, че вече било крайно време да му се подчинят.

Така надписът с истината останал изписан отгоре над кръста: „Иисус, Юдейският Цар.“

Господ не бил единственият разпънат. В този ден били осъдени на смърт и двама убийци, които също били разпънати на кръст – единият отядно, а другият отляво на Спасителя. Като „най-големият злодей“, Иисус трябвало да бъде разпънат в средата. Така нашият безгрешен Господ трябвало да понесе и това унижение – да бъде причислен към престъпниците и дори да бъде счетен за най-големия между тях!

Но въпреки това Спасителят не се възпротивил. Устата Му не проронила нито една дума на самосъжаление. Той не заплашил, не се разгневил – само се помолил: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят.“ Моел се за Своите убийци, за народа и за началниците, за римските войници.

Да, те наистина не съзнавали какво вършели. Те не знаели, че били разпънали своя Избавител, защото не вярвали, че това наистина бил Той.

Това бил най-големият им грях. Но те можели и трябвало да знаят това. Тяхното наказание щяло да бъде ужасно, когато Бог дойдел, за да ги накаже за този грях! Затова и Иисус се моел за милост към тях, защото Той продължавал да бъде техният Спасител.

Долу под кръста войниците си разделили дрехите Му, като хвърлили жребий, сякаш Него вече Го нямало. Минаващите край кръста Му се смеели и Му се подигравали, като клатели глави и се провиквали: „Ти, който разрушаваш храма и за три дни пак го съграждаш, спаси Себе Си. Ако си Божи Син, слез от кръста!“

Главните свещеници и книжниците се побутвали един друг и сочели към Него: „Други е избавил, а пък Себе Си не може да избави! Нали Той е израилевият Цар! Нека слезе сега от кръста, и ще повярваме в Него.“ Те също не знаели нито какво вършели, нито какво говорели.

Христос не можел да слезе от кръста, защото сам бил пожелал да виси на него. Той сам бил пожелал да бъде Избавителят. Ако слезел сега от кръста, Неговият народ щял да бъде погубен. Той трябвало да се пожертва доброволно, за да го спаси.

Двамата убийци, които били разпънати от двете Му страни, също Му се подигравали: „Ако Ти си Христос, избави Себе Си и нас.“

Но когато единият от тях видял, че за разлика от тях Спасителят нито се оплаквал, нито проклинал, а дори се моел за враговете си, той млъкнал. Явно, че този Човек не бил като тях. Той не бил престъпник.

Товага Бог му отворил очите и разбойникът разбрал, че Иисус е истинският Цар, даденият от Бога Избавител.

Той гледал как Този Избавител бил разпънат на кръст, и как всички Му се подигравали, и не можел повече да понесе това.

„Престани да хулиш! – казал той на другия разбойник. – Дори от Бога ли не се боиш, ти, който си осъден по същия начин? Ние поне сме осъдени справедливо, защото получаваме заслуженото за това, което сме сторили. А Той не е сторил нищо лошо.“

После се обърнал към Спасителя и Му се помолил: „Иисусе, спомни Си за мен, когато дойдеш в царството Си.“

Дали Господ се вслушал в молбата на този престъпник? Дали простил на злодея, който бил прекарал целия си живот в грях?

Да, разбира се, защото винаги има прошка за този, който изповяда престъпленията, които е извършил, и който вярва, че Иисус е Избавителят.

Добрият Пастир толкова се зарадвал на тази овца, която се била отдалечила толкова надалеч от стадото, и която сега била намерила правия път, че лицето Му сияело от радост, когато казал: „Истина ти казвам, днес ще бъдеш с Мен в рая.“

Толкова прекрасно било това, че животът на този разбойник не бил загубен, и че той бил спасен, макар и в последния момент. Той бил признал Христос, бил избавен от Него и щял да ликува вечно в славата на небето заедно с всички Божии деца.

Близко до кръста стояли и няколко жени. Там била и Мария, майката на Господ, заедно с Неговия ученик Йоан. За тях било непоносимо да гледат мъките Му, но с нищо не могли да Му помогнат. Могели поне да бъдат колкото се може по-близо до Него.

За Мария гледката била особено непоносима. Болката ѝ била страшна. Пред очите ѝ се сбъждали думите, които старият Симеон ѝ бил казал в храма, когато тя отишла там да представи Бебето Иисус: „И на теб самата меч ще пронизе душата ти.“

Синът ѝ, когото тя толкова много обичала, и на когото възлагала такива големи надежди, бил разпънат на кръст и щял да умре. Как можела да понесе това?

Може би Мария си спомнила също и думите на ангела, казани преди раждането на Детето: „Трябва да Го наречеш Иисус, защото Той ще спаси народа Си от греховете му.“ Или това, което ангелът бил казал на пастирите в полето след Неговото раждане: „Днес ви се роди Спасител“? Или необикновената песен на небесното войнство: „Слава на Бога във висините и на

земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение“? Може би всички тези думи щели да ѝ помогнат да понесе страданието?

Да, Мария наистина помнела всичко това, но все още не можела да го разбере. Сърцето ѝ се късало, като гледала как страдал Господ Иисус, и душата ѝ се свивала, като си помислела, че съвсем скоро щели да се разделят.

Господ Иисус виждал майка Си и разбирал колко голяма била мъката ѝ. Той знаел, че смъртта Му щяла да ѝ донесе дълбока скръб.

Оставал и въпросът кой щял да се грижи за нея? И независимо, че страданията Му били страшни, Той не оставил милата Си майка, без да се е погрижил за нея. Там наблизо стоял Неговият ученик Йоан, когото Господ много обичал. Той можел да се грижи за майка Му отсега нататък.

„Жено – казал Господ на Мария, – ето твоят син!“ Йоан щял да се грижи за Мария като нейн собствен син, когато Него вече нямало да Го има.

После погледнал към ученика Си и му казал: „Ето твоята майка!“ Йоан веднага разбрал какво искал да му каже неговият Учител, и от този момент взел Мария при себе си и се грижел за нея като роден син.

Но колкото и големи да били страданията на Спасителя, Той все още не бил преживял най-страшното. Защото Бог все още бил с Него. Това Му била най-голямата утеха. Много скоро обаче и тази утеха щяла да Му бъде отнета. Защото Иисус Христос жертвал Себе Си за хора, които били оставили Бога. Затова и Бог щял да остави Него.

За Спасителя това било най-страшното страдание. Любовта Му към Бога не можела да се изрази с думи. Той не можел без Него нито за миг, и въпреки това Бог щял напълно да Го остави. Това било много по-страшно от смъртта на тялото Му.

И така, точно по пладне, когато слънцето било достигнало връхната си точка, на земята започнало да се смрачава и не след дълго настанала непрогледна тъмнина. Това било знак, че Бог оставял Своя Син сам.

Долу, при кръста, всички гласове замлъкнали. Дори присмивачите не смели да се обадят, защото тъмнина била страшна. Те не разбирали какво означавала тя. Не знаели, че в този момент Христос преживявал най-тежкото страдание, което изобщо може да съществува – Той бил напълно изоставен от Бога. Не знаели също, че поради това страдание всеки, който вярвал в Него – включително и онези, които щели да повярват в Спасителя по-късно – нямало никога да бъде изоставен от Бога.

Страшната тъмнина траяла три часа. Най-мъчителни били те за Господ Иисус Христос. Защото през това време Той бил напълно отделен от Бога, бил оставен абсолютно сам. Нямало нищо по-страшно от това! Това била смъртта. Той трябвало да я понесе.

Но дори и по време на тези безпределни мъки Господ не престанал да обича Бога и да се уповава на Него. Той само извикал: „Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?“

Да, Спасителят все още наричал Отец *Свой* Бог – толкова непоколебимо било Неговото упование! Затова за Него имало изход. Затова и за нас има изход. Бог никога няма да ни остави сами, защото Иисус Христос е изтърпял нашето наказание и е се уповавал на Бога дори и в най-тежкото Си страдание. Той е победил смъртта!

После малко по малко отново се развиделило. Мракът трябвало да отстъпи пред светлината. Господ отново можел да Си поеме дъх, защото най-тежкото било вече отминало. Сега Той можел да изрази и скръбта Си. „Жаден съм“ – казал Той.

Слънцето, което отново греело ярко, изгаряло главата Му. Пресъхналите Му устни се пукали от треската, а езикът Му залепвал за небцето. Толкова време вече не бил пил нищо!

Тогава един човек вдигнал пръчка от исоп със забучена на нея гъба, напоена с горчив оцет, и я поднесъл до устата на Господ Иисус, за да пие.

Господ пил. Така можел да говори ясно и всички можели да чуят думите Му.

Наказанието било изтърпяно! Той бил платил за нашите грехове! Тези, които висели редом с Него, трябвало да знаят това. Ние също трябва да го знаем, за да можем да живеем и умрем в мир.

Той извикал: „Свърши се!“

Да, вече всичко било свършено! Господ бил победил.

Никой не отнемал насила живота Му – Той сам го давал! Затова можел да извика миг преди смъртта Си: „Отче, в Твоите ръце предавам духа Си.“

После навел глава и издъхнал. Така умрял нашият Спасител – като Победител! Дяволът, Неговият враг, бил сразен! Защото чрез смъртта Си Иисус Христос спасил света от ноктите на Сатана.



СМЪРТТА НА ХРИСТОС

МАТЕЙ 27:51–56; ЛУКА 23:47–49; МАРК 15:37–41

Изведнъж започнали да стават велики и странни неща.

Земята се разтресла, скалите се разцепили, а в храма в Ерусалим завесата на Пресвятото място се раздрала на две от горе до долу. Божието обиталище повече нямало нужда да бъде скрито, защото грехът и проклятието били отнети. Вече нямало нищо, което да пречи на Бога да живее сред Своя народ, и нищо, което да възпира вярващите да влязат в Неговото присъствие. Благодарение на Спасителя пътят до Бога бил открит.

Хората около кръста били смутени. Те никога досега не били виждали друг човек, разпънат на кръст, да умира по такъв начин. Какъв бил този силен вик в последния миг преди смъртта Му? Какво означавало това земетресение и това разцепване на скалите?

Офицерът, който стоял край кръста, бил ужасен. Той никога досега не бил преживявал подобно нещо. Гледал бледите и изплашени лица на своите войници. После вдигнал поглед към кръста и казал със страхопочитание: „Наистина Този Човек беше праведен, Той наистина беше Божий Син.“ Хората наоколо също били ужасени.

Те тръгнали обратно към Ерусалим с объркани и уплашени сърца. „Какво ли означава всичко това? – питали се те. – Дали не убихме един невинен Човек? Дали началниците не направиха голяма грешка? Това би било много страшно!“ Тревогата им била толкова голяма, че те вървели и се биели в гърдите. Какво се било случило? Те не знаели, че Спасителят бил дал живота Си, за да спаси Своите Си.

ПОГРЕБЕНИЕТО

МАТЕЙ 27:57–61; ЙОАН 19:31–ДО КРАЯ

Слънцето започнало да залязва. Това било началото на съботата, великият ден на Пасхата. На този ден не можело да има разпънати на кръст. Затова юдеите се обърнали към Пилат с молба да им разреши да доубият разпънатите и да снемат телата от кръста. След като той дал съгласието си, те отишли при кръстовете, за да пречупят краката на осъдените. Така мъките им ставали още по-големи, но и краят им настъпвал по-бързо.

Господ Иисус вече бил умрял, така че на Него не било нужно да Му пречупват краката. Но това и не трябвало да стане, защото Той бил Пасхалното Агне, чиито кости не бивало да се чупят. Трябвало да стане така, както Бог бил повелел в Своя закон.

Но войниците все пак поискали да се уверят, че Господ Исус бил наистина мъртъв – нали Той бил умрял по такъв странен начин! За да бъдат сигурни в това, един от тях пробол с копието си ребрата на Спасителя и от тях веднага изтекли кръв и вода.

Сега нямало място за съмнение. Това ясно показвало, че Исус наистина бил мъртъв. Вече можели да снемат тялото Му от кръста.

В Ерусалим имало един богат човек на име Йосиф от Ариматей. Той бил член на Синедриона и отдавна обичал Господ, но не се осмелявал да заяви това открито, защото се боял от юдеите.

Сега, когато Спасителят бил мъртъв, всякакъв страх изчезнал от сърцето му. Той обичал Учителя и искал да Го почете и да Му послужи, дори и с риск да му се присмеят.

Ето защо той отишъл при Пилат и помолил за разрешение да снесе тялото на Господ Исус и да го погребее. За това била нужна смелост, защото след всичко случило се Пилат не бил в особено добро настроение.

Отначало той не повярвал, че Исус вече бил мъртъв, но когато стотникът потвърдил факта, той приел думите му и дал разрешение.

С помощта на още няколко души Йосиф снел тялото на Господ от кръста и внимателно го обвил с чиста ленена плащаница. После те благоговейно Го отнесли до скалата, където Йосиф имал изсечен гроб. Гробът бил съвсем нов, никой още не бил погребван в него. Там те положили мъртвия си Учител.

Никодим, един от приятелите на Господ Исус, също бил там. Той донесъл аромати, с които помазали тялото. Те били знак на неговата любов. Всичко трябвало да стане много бързо, защото съботата започвала всеки момент. После изтърколили един голям камък пред отвора на гроба и си тръгнали.

Повече нямало какво да правят там. Това бил краят! Учителят им бил умрял и бил погребан. Нямало Го вече. Едва сега те започнали да усещат колко много Го обичали и колко големи надежди били възлагали на Него!

ПАСХАТА

МАТЕЙ 28:1–10; МАРК 16:1–8

Съботата отминала и дошла неделята. Но все още не се било разсъмнало напълно и в повечето домове в Ерусалим било много тихо. Само в някои къщи хората били будни. Всъщност те не били спали през цялата нощ, толкова били разтревожени от случилото се!

Господ Исус, техният Приятел и Учител, бил умрял. За тях това било

ужасна загуба. Те толкова Го обичали и така се уповавали на Него! Толкова очаквали от Него! А сега Той бил мъртъв! Нямамо Го вече!

Всичко било свършено. Всичките им надежди, свързани с техния Учител, били умрели заедно с Него. Това било толкова страшно, че те не могли да се успокоят. Мъката им била неутешима. Той бил погребан в гроб, изсечен в скала, но тъй като било вече много късно, всичко станало твърде набързо.

Сега те се опасявали, че не се били погрижили добре за тялото, не били поставили достатъчно аромати. Тази мисъл ги безпокояла през цялото време. Затова, когато отминала съботата, те бързо купили благоуханни масла, за да могат, щом се съмне, да отидат на гроба и да се погрижат отново за тялото на обичания си Учител.

Когато слънцето изгряло, те вече били на крак. Не след дълго по пустите улици на Ерусалим няколко жени бързали към гроба с наведени глави и тъжни лица. Радостта си била отишла от живота им, останала била само тъмнина и печал. Но те искали още веднъж да покажат любовта си към Учителя. Щели да занесат тези аромати за тялото Му и всичко щяло да свърши.

Изведнъж една от тях се сетила за нещо и спряла.

„Камъкът – казала тя задъхано и уплашено, – камъкът на входа на гроба! Как ще го махнем? Той е толкова тежък!“

„Дали да не се върнем?“ – отвърнала друга обезкуражено.

Да се върнат? В никакъв случай! Макар и мъртъв, те толкова много искали да бъдат още веднъж близо до своя Учител!

Освен това жените изобщо не подозирали, че при гроба имало стража. Понеже юдеите се уплашили, че учениците могли да изнесат тялото на своя Учител и после да кажат, че бил възкръснал, гробът трябвало да бъде пазен от римски войници. Те си спомнили думите на Спасителя, които Той казал, когато бил жив, че след три дни щял да възкръсне, и затова решили да поискат тази охрана.

Добре, че жените не знаели това, защото иначе сигурно щели да се върнат. Така те продължили пътя си, загрижени единствено от мисълта за тежкия камък.

Но ето, че отново трябвало да спрат уплашени. Защото земята под краката им се раздвижила и в ушите им прозвучал тътен. В страха си те се уловили здраво една за друга и се втренчили ужасено в краката си.

Какво ставало? Може би земетресение? Те не смеели да мръднат от мястото си и зачакали с изпънени от страх сърца. След известно време трусовете спрели и земята отново се успокоила.

Тогава те отново тръгнали към гроба със свити сърца. Какви странни неща ставали!

Вече виждали мястото, където бил изсечен гробът. Но какво било това? Те се спрели и изненадано погледнали към скалата.

Камъкът пред гроба го нямало – бил отърколен настрани! Входът към пещерата бил свободен! Там седял един младеж с изглед на светкавица. Дрехата му била бяла като сняг, а лицето му – ярко като мънания. Изумлението на жените било толкова голямо, че те не посмели да продължат пътя си.

Една от тях, Мария Магдалена, дори се обърнала и побягнала. Може би си помислила, че враговете били дошли и били взели тялото на Господ Иисус. Така сега нищо не им било останало от Него. Ридаейки, тя се затичала назад към града, за да разкаже за станалото на учениците.

Макар и колебливо, другите жени продължили да вървят напред. Те също били дълбоко потресени и не разбирали нищо, но искали да узнаят какво се било случило.

Страхът им бил толкова голям, че почти не смеели да погледнат младежа. Той блестял толкова ярко и бил толкова прекрасен! Тогава те разбрали, че това бил ангел, и отново свели очи, без да смеят да се приближат.

Да, това наистина бил ангел! Той бил отърколил камъка настрани. Той бил освободил Господ Иисус от този затвор по Божия заповед. Защото със Своите страдания и смърт Спасителят бил изтърпял цялото наказание, което хората заслужавали заради греховете си. Той бил изплатил целия дълг на хората към Бога. Затова бил освободен! Затова могъл да напусне и гроба!

Да, Господ Иисус Христос бил възкръснал!

Но никой не видял това. Защото веднага щом първите трусове разтърсили земята, пазачите се разтреперили от страх и станали като мъртви. Така Спасителят възкръснал от гроба, без нито един човек да Го види.

Жените се спрели уплашено и смутено погледнали към гроба, но ангелът ги заговорил приветливо. „Изплашихте ли се? – попитал ги той благо. – Не се бойте, няма да ви сторя никакво зло. Нали търсите Иисус, който беше разпънат? Който Го обича и Го търси, няма от какво да се бои.“

Сега вече те се осмелили да се приближат.



Нима наистина гробът бил празен? Нима Исус вече не бил вътре? Те въпросително погледнали към ангела.

„Не – казал той, – няма Го вече тук, Той възкръсна! Нали знаехте, че това ще стане? Той Самият ви го беше казал. Елате и вижте мястото, където е лежал. Виждате ли сега, че Го няма?“

Те се огледали удивено.

Да, наистина, гробът бил празен. Те ясно виждали това.

Значи Той наистина бил възкръснал? Значи отново бил оживял?

Те не можели да го проумеят – а и не било необходимо. Трябвало само да го *повярват*, защото Той Самият го бил казал.

„Идете сега бързо в Ерусалим – казал ангелът, – и кажете на учениците Му, за да знаят и те това. А Той отива преди вас в Галилея – там ще Го видите. Хайде, тръгвайте!“

Когато жените излезли от гроба, навън ги очаквали още изненади. Там те видели още една блестяща фигура, още един ангел.

Той също ги заговорил и гласът му прозвучал леко укорително. „Защо търсите Живия между мъртвите? – попитал ги той. – Не помните ли какво ви говореше, когато беше още в Галилея? Тогава Той Самият ви каза, че ще бъде предаден в ръцете на грешни хора, че ще бъде разпънат, и че на третия ден ще възкрасне.“

Те плахо повдигнали към него очи и нещо в тях започнало да се пробужда. Отново оживели думи, казани от Спасителя. Те си спомнили, че Той наистина им бил казал, че щял да умре, и че отново щял да възкръсне. Но тогава те изобщо не Го били разбрали.

Изведнъж сърцата им били обзети от неописуема радост. Ами ако това било вярно? Ако Той наистина бил жив? Ако наистина не бил мъртъв? Тогава всичко щяло да бъде толкова различно! Вече нямало да има защо да скърбят! Защото, ако Той наистина бил жив, то тогава целият живот бил станал съвсем различен!

Те все още изпитвали страх, но радостта им била по-силна от страха!

И така, жените се върнали в Ерусалим, за да разкажат новината на учениците, изпълнени едновременно и със страх, и с възторг!

Така им се искало всичко това да е вярно! Ако Спасителят им бил жив, те щели да бъдат най-щастливите хора на света!

И ето, че изведнъж насреща им се задал Самият Той!

Сега вече не можели да се съмняват. Това наистина било вярно! Исус вървял срещу тях.

Какво чудо! Техният Учител, който бил мъртъв, и когото те видели погребан, сега бил жив!

Те Му се поклонили със страхопочитание, като се хванали за краката Му и казали с благоговение: „Учителю и Спасителю наш! Господи Иисусе! Ти си нашият Избавител. Ние не можем да си представим живота без Теб, но ето, че Ти отново си тук. О, толкова сме Ти благодарни сега!“

Сърцата им ликували, но те се и срамували. Срамували се от това, че Го били слушали толкова зле и толкова малко се били замисляли над думите Му. Ако били *повярвали* в тях още *тогава*, сега със сигурност щели да знаят, че Той щял да възкръсне. Но те били толкова неразумни и невярващи!

Тогавя Иисус им казал: „Не се бойте! Аз съм вашият Спасител. Аз умрях и възкръснах за вас. Идете сега при братята Ми и им кажете, че съм жив и че отивам в Галилея. Там ще Ме видят.“

Истина! Всичко било истина! Чудото било станало! Това било началото на един нов живот – живот, в който греховете са простени. Те могли да кажат това на учениците и първи да предадат на хората вестта на Пасхата.

Лицата им сияели от радост. Те били станали нови хора. Сега имали *жив* Спасител, който никога вече нямало да умре, и който давал вечен живот и на тях.

Сърцата им ликували от радост, че могли да кажат тази прекрасна вест на учениците!

Но в Ерусалим ги чакало голямо разочарование! Учениците не им повярвали. Те само поклатили недоверчиво глави – жените толкова често си въобразяват разни неща, очевидно и тези сега си измисляли всичко това.

„Но ние наистина видяхме Господ и Той ни заръча да ви предадем тази вест!“ – повтаряли жените. Обаче никой не им вярвал. Учениците се *учудвали*, но не *вярвали*. Според тях жените говорели празни приказки.

А как иначе? Нали самите те били присъствали на смъртта на Учителя и много добре знаели, че Той бил погребан! Как можел сега да е жив? Не, това не можело да бъде. Те не били толкова глупави. Никой от тях не се сегил за думите, които Господ бил изрекъл приживе.

И все пак Петър и Йоан не могли да стоят спокойно в къщата. Освен това дошла и Мария Магдалена, която също казала, че гробът бил отворен. Сигурно *нещо* се било случило – но какво?

Тогавя и двамата решили да отидат и да видят сами какво било това. Те били неспокойни и вървели много бързо, но според Йоан не било достатъчно бързо. Петър изоставал. Обикновено той винаги бил пръв и никога не се уморявал, но сега оставил Йоан да го задмине и вървял след него.

Това не било случайно. В страшната нощ, преди Спасителят да умре, Петър три пъти се бил отрекъл от своя Учител, и сега ужасно се срамувал от това. Това била причината да не тича особено бързо.

И така, Йоан пръв стигнал при скалата. Там вече нямало ангели, но ясно се виждало, че камъкът бил отместен.

Очевидно жените не си измисляли.

Гробът бил отворен и той можел да погледне вътре. Там била плащаницата, с която били обвили Господ. Но къде бил Самият Той?

Йоан стоял при входа и не влизал. Може би се страхувал? Но от какво? Тогава пристигнал и Петър. Той все още не бил особено уверен, но когато видял отворения гроб, не издържал и, верен на своя характер, веднага влязъл вътре.

Гробът наистина бил празен! Но какво се било случило?

Петър повикал Йоан и той също влязъл. Петър му показал колко подреден и чист бил гробът.

Там била плащаницата, заедно с кърпата, с която била обвита главата на Спасителя. Но те не били захвърлени безредно, а били сгънати.

Йоан бил обзет от вълнение. Редът и чистотата му напомняли за Учителя. Сякаш Той Самият бил сгънал тези кърпи. Да не би въпреки всичко Той наистина да бил възкръснал? Да не би наистина да бил жив? Колко хубаво щяло да бъде, ако това било истина!

Според това, което видял, Йоан трябвало да повярва. Всичко било толкова очевидно. Но той все още не можел да го направи. За него всичко било все още толкова ново и чудно.

И така, двамата ученици си тръгнали, без да разменят нито една дума.

Те все още не били разбрали, че се било случило това, което Господ бил говорил, и все още не били повярвали на Словото Му.

ЯВЯВАНЕТО НА ИИСУС НА МАРИЯ МАГДАЛЕНА

ЙОАН 20:1–18

В гроба отново настанала тишина. Но тя не продължила дълго, защото се чули стъпки. Някой идвал.

Това била една жена, която вървяла към гроба и плачела. Тази жена била Мария Магдалена. След като предала на учениците изумителната вест, че тялото на Исус го нямало, тя отново се връщала при гроба.

Тя искала само едно – да намери тялото на Спасителя и да положи ароматите си върху него. Това била единственото нещо, което можела да стори сега и това било много важно за нея.

И така, Мария отишла до гроба и надникнала вътре, за да види дали все пак Той не бил там. Толкова ѝ се искало да се погрижи за мъртвото Му тяло!

Скръбта ѝ била неутешима! Тя ходела напред-назад и не можела да си намери място от мъка, пък и не знаела къде да Го търси. Нуждата ѝ от Господ била огромна. Тя толкова много Го обичала! И така, Мария отново се приближила до гроба и се навела, за да погледне вътре. Да, Него наистина Го нямало!

Нямало Го, защото Той бил възкръснал!

Нима Мария не виждала тези сияйни фигури в бели дрехи, които седели там, където преди това било лежало тялото на Господ: едната – където била главата Му, а другата – където били краката Му? Това били ангели, които идвали от Бога! Нима това нищо не ѝ говорело?

Ангелите били учудени. Защо скърбяла тази жена? Какво още правела тук? Нима не знаела, че Господ бил възкръснал? „Жено – попитали те учудено, – защо плачеш?“

„Защото са взели моя Господ и не зная къде са Го положили.“ Тя дори не се изненадала, че ангелите я заговорили, и без да изчака отговор, отново побягнала навън в отчаяние и скръб. Никой не можел да я утеши.

Но Господ знаел, че Мария Го търсела, и разбирал мъката ѝ. Той много обичал Мария, защото тя била една нещастна и заблудена овца от Неговото стадо и Той бил нейният Пастир. Затова решил да я потърси.

И така, когато Мария се обърнала назад, за да си тръгне, тя видяла още една фигура, която я гледала с любов.

„Жено – чула тя благ глас, – защо плачеш? Кого търсиш?“

Мария събрала кураж. Този човек сигурно бил градинарят. Той може би знаел повече за случилото се? Може би той самият Го бил преместил на друго място?

И тя протегнала умолително ръце към Него, като продължавала да плаче: „Господи-не, ако ти си Го изнесъл, кажи ми къде си Го положил, и аз ще Го взема. Толкова искам да бъда с Него, не мога да се разделя от Него.“

Да, Мария наистина не можела да се раздели с Господ. Той бил всичко за нея. Но не било и нужно да се разделя, защото пред нея стоял Самият Иисус.



„Мария“ – казал Той името ѝ и това ѝ било достатъчно. Тази единствена дума обърнала цялата ѝ скръб в радост.

Защото тя познала гласа на своя Спасител. Той бил изрекъл името ѝ! Той я познавал!

„Мария!“ – бил казал Христос. Това означавало: „Мария, Аз съм твоят Спасител, Аз те търсих, защото те обичам, и те намерих. Бедната ми овчица, колко си се измъчила! Защо не се вслуша по-добре в думите Ми?“

Мария разбрала какво искал да ѝ каже Спасителят, защото тя познавала и Него, и гласа Му.

„Равуни!“ – възкликнала тя (което означава „Учителю!“). И в същия миг паднала пред Него на колене. „Благодаря Ти, благодаря Ти, че се върна. Сега вече никога няма да Те оставя. О, моля Те, не ме напускай повече, не мога да живея без Теб.“ И тя понечила да се хване за краката Му и да Го задържи.

Сега всичко било наред. Всичко било както преди. Учителят бил тук и тя вече никога нямало да Го остави да Си отиде.

Но Господ се дръпнал назад. „Не се допирай до Мен и не Ме задържай! – казал Той сериозно. – Аз наистина се върнах от смъртта, но вече няма да бъде както по-рано. Сега всичко ще бъде много по-прекрасно! Аз напускам земята и отивам на небето, при Своя Отец, който е и твой Отец, защото и ти си Божие дете.“

Сега Мария била напълно утешена. Всичките ѝ сълзи секнали. Спасителят щял да отиде на небето, но и там Той щял да остане нейният Спасител. Той отивал при Своя Отец, който е и неин Отец, при Своя Бог, който е и неин Бог.

Колко богата и щастлива била тя сега! Един ден и тя щяла да отиде на небето и да бъде вечно при своя Спасител. Какво повече можела да иска!

Така Мария се върнала благодарна и щастлива в Ерусалим, изгаряща от желание да сподели радостта си с другите.

Сега тя щяла да говори на всички за случилото се. Целият ѝ живот щял да свидетелства за нейното спасение.



ЯВЯВАНЕТО НА ИИСУС НА ДВАМАТА УЧЕНИЦИ ПО ПЪТЯ ЗА ЕМАУС
ЛУКА 24:13–35

Вече било станало пладне.

Колко много неща се били случили през този ден! Колко съззи били пресушени! Но дали в Ерусалим имало все още хора, които не знаели, че Господ бил възкръснал?

Да, имало такива хора. Това били враговете на Иисус. Те нито знаели, нито искали да знаят за Неговото възкресение, макар и сърцата им да биели неспокойно поради всичките слухове, които се разпространявали.

Освен тях имало и хора, които били безразлични. Те се надявали Той да стане цар и да ги освободи от римляните, но след като това не станало, те били толкова разочаровани, че вече не искали и да чуят за Него. Те не се нуждаели от Него като Спасител.

А приятелите на Господ Иисус, може би те знаели? Нали Спасителят им го бил показал достатъчно ясно!

Да, наистина, Господ Иисус им го бил показал достътъчно ясно, но въпреки това те все още не вярвали. Не желаели да повярват на думите на едни жени! „Това са женски приказки – казвали те недоверчиво. – Ние, мъжете, не вярваме на празни приказки.“ Колко глупави били тези ученици!

Но ето, че двама от приятелите на Господ излезли от портите на Ерусалим и се отправили към Емаус. Те били дошли в града за празника на Пасхата и били видели всичко, което се случило през последните дни. Но и те не можели да повярват, че Иисус бил възкръснал. Затова сърцата им били изпълнени с огромна мъка. Те също били чули думите на жените, но не ги приели, а само свили съжалително рамене.

Сега се връщали към Емаус, едно селце на три часа път от Ерусалим. Но пътят не им се виждал дълъг, защото имали да си говорят за много неща. Те изобщо не били разбрали защо Учителят трябвало да понесе такива ужасни страдания и да умре. Според тях всичко трябвало да стане много по-различно! Те толкова се надявали, че Той щял да стане Цар, който да ги спаси от властта на римските врагове. Но ето, че сега Иисус бил мъртъв, и те вече не знаели какво да мислят. Всичките им надежди били рухнали.

И въпреки това те не можели да Го забравят – толкова много Го обичали! Сега се чувствали като бедни и изгубени овце!

За щастие, добрият Пастир бил жив и не оставил овцете Си да загинат. Изведнъж на пътя до тях се появил един непознат Човек, който вървял в същата посока и сякаш си търсел другари. Той ги заговорил: „Какви са тези думи, които разменяте помежду си, като пътувате?“

Те Го погледнали с недоумение и се спрели с натъжени лица. Как можел Този Човек да им задава такъв въпрос? Та нали цял Ерусалим знаел какво се било случило! Единият от тях, който се казвал Клеопа, не могъл да скрие учудването си и Го запитал: „Само ти ли си пришълец в Ерусалим и не знаеш за това, което стана там тези дни?“

Странникът сякаш не знаел нищо за случилото се, защото попитал с интерес: „Кое?“

Докато вървели по пътя, те започнали да Му обясняват: „Това, което стана с Иисус Назарянина. Наистина ли не знаеш? Той беше Пророк, силен в дело и в слово пред Бога и пред целия народ. Но главните свещеници и началниците Го предадоха да бъде осъден на смърт и Го разпъгнаха! Толкова сме разочаровани и наскърбени! Не можехме да повярваме, че ще умре, защото се надявахме, че Той е Христос, Избавителят на Израил. Не разбираме защо трябваше да пострада толкова много. Вече трети ден, откакто това стана, така че трябва да оставим всякаква надежда. Макар че някои жени измежду нас ни смаяха, защото, когато отишли рано сутринта на гроба, не намерили тялото Му. Освен това видели и видение от ангели, които казали, че Той бил жив. Тогава ние сами отидохме на гроба и установихме, че е точно така, както жените казаха, но Него не видяхме.“

Странникът ги изслушал мълчаливо. После взел думата.

„Какво говорите? – попитал ги Той. – Вие казвате, че Иисус е пострадал и умрял, и въпреки това не вярвате, че е Христос. Но не *трябваше* ли Христос да пострада и да умре, за да победи чрез Своите страдания и смърт греха и да спаси света! Нали именно затова е Христос? Какво пише в Библията?“

„В Библията ли?“ – двамата мъже погледнали учудено Непознатия.

„Да, разбира се, в Библията – продължил Той. – Не си ли спомняте какво пише в началото на Священото Писание? Как, след като Адам и Ева съгрешиха, Бог им каза, че един ден ще се роди Дете, което ще бъде Спасителят на света? Как Този Спасител ще вземе наказанието върху Себе Си, като пострада и умре, за да изкупи греха?“

Не си ли спомняте и историята на Авел, който беше убит от брат си заради това, че обичаше Бога? Той също е образ на Спасителя, който трябваше да бъде убит от братята Си, защото искаше да се подчинява единствено на Бога.

Ами живота на Йосиф, който преживя такова унижение в рова и в затвора, преди да стане цар? Ами Мойсей? Ами Давид? Всички те са преобрази на Христос.

Или какво ще кажете за агнето на Пасхата, което трябваше да бъде заклано в Египет, за да бъде избавен от смърт народът на Израил? Това агне също

беше символ на Божия Агнец, който трябваше да дойде, за да отнеме греховете на света. Защо иначе трябваше да празнувате Пасхата всяка година?

Какво си мислехте, когато гледахте кръвта на закланите животни? Не знаете ли, че цялата тази кръв е само един образ на кръвта, която Спасителят щеше да пролее един ден?

И сега пак ли ще кажете, че Иисус не е Христос, защото е пострадал и е умрял?“

Учениците се спогледали един друг. Те били объркани и засрамени.

Думите на Непознатия докосвали сърцата им по особен начин. Те се вгледали в Него по-внимателно, но отново не Го познали. Кой ли можел да е Той? Думите Му непрекъснато им напомняли за Учителя. И Той говорел за Библията по същия начин. Всичко, което казал, било истина и те винаги го били знаели, но не винаги го били *вярвали!* Вярвали били само на собствените си разсъждения. Но сега очите им започнали да се отварят – наистина Неговата смърт била неизбежна, защото Той бил Христос!

Но кой бил Този непознат Човек, който толкова ясно им обяснявал всичко това?

Странникът забелязал тяхното вълнение и ги погледнал с разбиране.

„О – възкликнал Той с лек укор, – колко сте неразбрани и мудни по сърце да вярвате всичко, което казва Библията! Та там всичко е написано толкова ясно! За Него говорят пророците на всяка страница от своите книги. Прочетете в Исаия: „Той беше наранен поради нашите престъпления, бит беше поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме.“ Нима не е ясно, че тези думи са казани за Христос? Как можете да казвате, че Иисус не е Христос, защото е пострадал и умрял? Вие сами сте си виновни за вашата скръб.“

Тогавата навели засрамено глави.

Да, наистина, как можели да говорят така за своя Учител? Те били *длъжни* да знаят, че Той бил Христос. Той бил умрял за тях, а те казвали, че ги бил разочаровал. И всичко това, защото не вярвали на Писанието. Какъв срам!

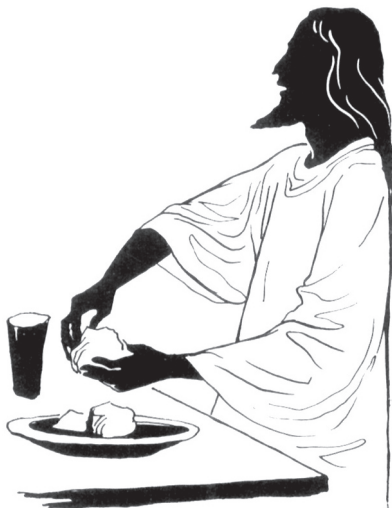
Когато стигнали до селото, където отивали, Непознатият поискал да се сбогува и да продължи пътя Си, но те не Го оставили, а започнали настоятелно да Го канят да остане с тях: „Късно е вече да вървиш, защото е при вечер и денят вече е превалил. Остани с нас, толкова ще се радваме да ни погостуваш!“

Когато разбрал, че наистина бил желан Гост, Странникът влязъл заедно с тях в къщата. Скоро вечерята била приготвена и Той седнал заедно с тях на трапезата. Те Го помолили да вземе почетното място, което се полагало на господаря на къщата, и Той се съгласил.

След това взел хляба, отправил молитва за благословение, разчупил го и им го дал.

Те Го гледали и всичко това им напомняло за някого, когото те много добре познавали. Но *кой* бил Той? Изведнъж очите им се отворили и те разпознали своя Спасител! Разбира се, че това бил Той – техният Учител! *Неговите* ръце разчупвали хляба!

Тогава те възкликнали ликуващо: „Учителю! Господи наш!“ – и протегнали ръце към Него. Но в този миг Той изчезнал, станал невидим за тях. Защото тялото Му вече не принадлежало на земята. Неговото възкресено и прославено тяло вече принадлежало на небето и човешките очи можели да Го видят само когато Той пожелал това.



Двамата стояли поразени и безмълвно гледали към мястото, където дотогава бил седял Господ. Но после езиците им се развързали и те заговорили развълнувано:

„През цялото време знаех и чувствах, че този Човек не е обикновен. Той непрекъснато ми напомняше за Иисус.“

„Не гореше ли в нас сърцето ни, когато ни говореше по пътя и ни откриваше Писанията?“

„Колко прекрасно беше да Го слушаме!“

„Никой не може да говори като Него!“

Никой от двамата не можел да остане в къщата и да не говори за случилото се. Трябвало да го споделят с някого. Учениците в Ерусалим трябвало да узнаят за всичко това. И така, те станали от масата и тръгнали бързо към Ерусалим, като изминали обратно целия дълъг път към града. И сега имали много неща, за които да си говорят, но колко се различавали те от това, което говорели по пътя към Емаус!

„Не трябваше да се отнасяме толкова високомерно към жените! Те първи повярваха. Но ние бяхме прекалено самонадеяни, за да приемем тази вест. Колко добър е Господ, че ни намери и ни насочи в правия път!“

БЕЛЕЗИТЕ НА ПРОБОДЕНИТЕ РЪЦЕ И КРАКА

ЛУКА 24:36–43

В Ерусалим двамата ученици намерили останалите единадесет ученици, събрани на едно място заедно с други приятели на Господ. Веднага щом влезли, те поискали да им разкажат радостната вест. Но другите ги изпреварили. Всеки искал пръв да каже новината.

„Христос е възкръснал!“

„Наистина е възкръснал!“

„Да, знаем – отговорили двамата ученици, – ние Го видяхме! Затова се върнахме – за да ви разкажем.“

И те им разказали за случилото се по пътя и за разговора с Исус, когото все още не били разпознали. „Но когато влезе с нас в къщата и разчупи хляба, тогава Го познахме.“

Сега учениците били обхванати от голяма радост, която станала още по-голяма, когато Господ Сам се явил сред тях.

Вратата била затворена, тъй като учениците се боели от юдеите, но за Този, който бил толкова всемогъщ, че преодолял дори смъртта, това не било пречка. Мислейки си, че виждат дух, някои от учениците се стреснали и уплашили, но Господ ги успокоил.

„Мир вам“ – казал Той и в сърцата им настъпил пълен мир. Защото, когато Господ казва „Мир!“, наистина наставка мир.

После Той им показал ръцете Си и краката Си, по които ясно личали белезите от гвоздеите.

„Сега виждате ли, че това съм аз? – попитал ги Той. – Дух няма плът и кости, както виждате, че аз имам.“

Да, те наистина виждали, че това бил Той! Било вярно! Но колко чудно! Как било възможно това – Той, който бил умрял, сега бил жив?

Те били готови да повярват, защото това, че Той отново бил между тях, било прекрасно, но им се струвало твърде хубаво, за да е вярно! От радост все още не можели да повярват.

„Имате ли нещо за ядене?“ – попитал тогава Господ. И когато Му дали парче печена риба, Той го изял пред очите им. Сега вече нямало място за съмнение. Той можел да яде, значи бил истински, жив човек, а не дух.

После Господ започнал да разговаря с тях, така както разговарял с двамата ученици по пътя за Емаус. Той им посочил части от Писанието и показал и на тях, че Христос трябвало да пострада и да умре. Казал им също, че всеки, който вярва в това, получава прощение на греховете си.

„Сега – казал накрая Той, – вие трябва да проповядвате тази вест по целия свят.“ После отново си отишъл.

Но учениците вече не били тъжни. Сега те знаели, също като Мария Магдалена и другите жени, че техният Спасител бил жив и че щял да живее вечно с тях. Това бил един велик ден!

Викове на радост и на пир
огласяят цял Ерусалим!
Изгрява светла утринна зора –
прекрасен, светий Божий Син!
Не може гроб да задържи Христа –
Героят славен победи!
Смъртта отстъпи пред мощта
на Бога силен и властта.
Нас веч от смърт не ни е страх –
Иисус Христос умря за нас!
Дори и в смъртния ни час
Спасителят е с нас – ще победим!
В живота вечен на Отца
ще влезем заедно с Сина;
да бъдем Негови деца
във правда, в мир за вечността!

ТОМА

ЙОАН 20:19–29

Когато Господ се явил за първи път на Своите ученици, Тома не бил там. Останалите ученици му разказали за случилото се по пътя за Емаус, като се надявали, че и той ще се зарадва като тях, тъй като виждали колко голяма била тъгата му. Но Тома не могъл да разбере радостта им.

Дори когато учениците му разказали за прекрасната вечер, която били прекарали с Господ Иисус, Тома недоверчиво поклатил глава. Той не можел да повярва, че това било истина. Нямамо ли тук поне още един разумен човек освен него?

Но учениците продължили да повтарят все едно и също: „Наистина, Тома, Той беше при нас, видяхме белезите от раните по ръцете Му и ребрата Му!“

Защо Тома се ядосвал толкова много? Дали не започвал да се съмнява и в самия себе си? А може би дълбоко в сърцето си съжалявал, че не бил при-

съствал на тази прекрасна вечер? Може би очаквал, че Господ щял да се яви единствено на него, и сега бил разочарован?

Вероятно и самият Тома не знаел каква точно била причината, но чувствал, че в сърцето му ставали странни неща.

Душата му горчиво плачела: „Всичко е загубено! Иисус е мъртъв! Нямаме вече Избавител, а отгоре на това казват, че бил възкръснал. Как мога да повярвам, като не съм видял?“

О, каква мъка си причинявал Тома сам! Колко глупаво и грешно постъпвал той! Неговото поведение било обидно за Господ Иисус. Тома се държал така, сякаш Господ никога не му бил говорил за Своето възкресение. „Ако не видя на ръцете Му белега от гвоздеите и не сложа пръста си в белега от гвоздеите, и не сложа ръката си в ребрата му, няма да повярвам!“ – заявил той категорично.

Изминала една седмица – една дълга седмица, през която Тома страдал и се измъчвал. Какви трудности му причинили тези негови съмнения! Той се чувствал толкова самотен сред другите ученици. Не можел да повярва в нещо, което не бил видял. Но след края на тази седмица светлината изгряла и в неговия живот. Защото на осмия ден вечерта Господ отново се явил на учениците Си, като неочаквано влязъл в стаята. Този път и Тома бил там.

Спасителят застанал на средата и ги поздравил: „Мир вам!“

Радовал ли се Тома сега, когато *виждал* Господ Иисус със собствените си очи? Въсщност той толкова се срамувал, че му се искало да потъне вдън земя. А когато Господ му казал да се приближи, още повече се смутил. „Дай си пръста тук и виж ръцете Ми, и си дай ръката, и я сложи в ребрата Ми. И не бъди невярващ, а вярващ.“

Да сложи пръста си в белега от гвоздеите на ръцете и да сложи ръка в промушеното с копие ребро на Спасителя? Не, той не можел да стори това. Достатъчно било, че Го виждал. Тома се разплакал, навел глава и казал: „Господ мой и Бог мой.“

Така той бил изцелен от неверието си. Господ Иисус сторил това със Своите думи.

Спасителят също така изпълнил и желанието му. Тома бил казал: „Първо искам да видя“ и Господ му *дал* да види. Но сега той се срамувал, защото за него думите на Господ трябвало да бъдат достатъчни.

И все пак, в резултат на всичко това Тома повярвал, че Учителят наистина бил възкръснал от смъртта. Той вярвал и нещо повече – че Господ е Божият Син, обещаният Избавител. Затова могъл да изповяда: „Ти си мой Господ и мой Бог!“ Това били най-прекрасните думи, които Тома можел да каже за Господ Иисус.

Това е и най-хубавото обръщение, с което и ние можем да се обърнем към Него: „Господ мой и Бог мой!“

Това, че Тома вече не се съмнявал, а вярвал безрезервно в Господ Иисус, било прекрасно. Но какво трябва да правим всички ние, които не виждаме Господ с очите си, защото Той вече не ни се явява? Ние трябва да вярваме, че един ден Господ Иисус ще дойде на небесните облаци и тогава всички ще Го видят с очите си. Когато стане това, няма да има вече време да се покаем за своето неверие. Затова трябва вярваме на думите *Му сега!*

Така казал Господ и на Тома. Така казва Той и на нас.

Когато Тома изрекъл тези думи, Господ му казал: „Тома, понеже Ме видя, ти повярва. Това е добре! Но хората, които ще се родят, след като Аз отида на небето, няма да Ме виждат. Те ще имат само Библията, на която трябва да вярват. И ако го правят, ще бъдат блажени! Те няма да бъдат нито по-низши от теб, нито по-бедни, нито по-колебливи – напротив, вярата им дори ще бъде по-силна, защото това е истинската вяра – да не виждаш, и въпреки това да вярваш на думите Ми. Който има такава вяра и не се съмнява, още сега се наслаждава на блаженството, че е станал Божие дете чрез Мен.“

Така Господ Иисус подкрепя и утешава и нас, които не Го виждаме с очите си, за да повярваме в Него, без да сме Го видели.



ЯВЯНЕТО НА ИИСУС ПРИ ТИВЕРИАДСКОТО ЕЗЕРО

ЙОАН 21:1–19

Няколко седмици по-късно в Галилея се събрали седмина от учениците: Симон Петър, Тома, Натанаил, Йоан, Яков и още двама други. Те очаквали Господ да им се яви и да им говори.

Но през това време нямали никаква работа, а Петър не обичал да стои без работа. Затова, когато се мръкнало, а Господ все още не бил дошъл, той казал: „Отивам да ловя риба.“ Риболовът бил старият му занаят и той решил отново да се залови с него, докато Господ не му посочел ясно какво трябва да прави. Другите решили да се присъединят към него: „И ние ще дойдем с теб“ – казали те. Господ Исус можел да ги намери навсякъде, дори в голямото езеро.

И така, учениците се качили в лодката и отплавали. Когато навлезли достатъчно навътре в езерото, хвърлили мрежите и зачакали. Но макар че било тъмно и тихо, рибите не идвали и мрежите им си оставали празни.

Постепенно сърцата на седмината рибари се изпълнили с безпокойство и те си спомнили друга една нощ, през която също не хванали нищо. И тогава се чудели защо няма никаква риба, но на сутринта дошъл Господ Исус и казал: „Идете на дълбокото, хвърлете отново мрежите и ще уловите риба.“ Отначало Петър възразил, защото денем не се излизало на риболов, но после Му се подчинил и уловили толкова много риба посред бял ден, че мрежите им се прокъсали. Колко се уплашили тогава, като разбрали кой бил при тях! Симон Петър паднал на колене пред Господ и извикал: „Господи, иди Си от мен, защото съм грешен човек.“ Но Господ го успокоил и казал: „Не се бой, отсега нататък хора ще ловиш.“

„Помните ли как се уплашихме тогава?“ – питали се те един друг.

Сега те познавали Учителя по-добре. Вече знаели, че Той е Божият Син и обещаният Месия. Но странно защо отново нищо не можели да уловят! Дали и сега Господ мислел за тях и виждал техните усилия? Вече започвало да се развиделява, а те все още не били уловили нищо. Може би трябвало да се откажат? През деня съвсем нямало да хванат нищо. „Изтеглете мрежите, и да се прибираме!“ – казал един от тях. И те ги изтеглили и тръгнали да се връщат. Когато приближили брега, лодката намалила скоростта.

Но на брега имало някой – един Човек, чиято фигура едва се различавала в полумрака. Той извикал към тях: „Деца, имате ли нещо за ядене?“

Уморени и разочаровани от безплодните си усилия, учениците нямали голямо желание да разговарят. „Нямаме“ – казали те.

Но Непознатият не пожелал да приключи разговора толкова бързо и им извикал пак: „Хвърлете мрежата отдясно на лодката, и ще намерите.“

Ще намерят риба сега, когато вече било почти светло? Това не било възможно. Но Непознатият казал тези думи с такава власт, че те неволно Му се подчинили. Може би от брега Той виждал по-добре къде били рибите в езерото? И те отново хвърлили мрежата – този път отдясно на лодката – и зачакали.

Да, Непознатият се оказал прав. Рибите започнали да стичат към мрежата толкова много и толкова бързо, сякаш някой ги викал. Много скоро мрежата се напълнила догоре. Едва успели да я издърпат – толкова била тежка!

В този миг Йоан отново погледнал към брега. Той най-добре познавал Господ Иисус от всички ученици и пръв разбрал – този непознат Човек бил техният Учител. Кой друг можел да стори това велико чудо? Кой освен Него бил Господар на всичко в света? Тогава той дръпнал Симон Петър за ръка и посочил към брега: „Това е Господ!“

Да, сега и Петър виждал, че това бил Господ. Но той изобщо не можел да чака – трябвало веднага да иде при Него. Толкова му се искало да бъде при Спасителя! Струвало му се, че лодката се влачи безкрайно бавно.



И така, Петър бързо препасал горната си дреха и скочил през борда. Лодката била само на двеста лакти от брега и той лесно можел да преплува това разстояние. Така щял да стигне пръв при Учителя. Останалите го следвали с лодката, влачейки бавно пълната с риба мрежа.

Когато излезли на сушата, те видели приготвена жаравя и на нея сложени риба и хляб. Това било странно. Но сърцата им казвали, че то било станало благодарение на Господ.

Да, това наистина било станало благодарение на Господ. Той ги бил оставил да се блъскат напразно цяла нощ, защото искал да ги научи, че във всеки труд – включително и в този, който човек извършва, за да си изкара прехраната – всичко зависи от Неговото благословение.

Той иска и нас да научи на същото. Ние трябва да знаем, че Той мисли за нашия труд, независимо къде се намираме – у дома, в училище, сред морето, във фабриката, в офиса или в магазина. Блажен онзи човек, който и във всекидневната си работа се доверява единствено и изцяло на Него!

Но учениците трябвало да научат и още нещо. Господ ги бил помолил за нещо за ядене, а сега се оказвало, че Той всъщност нямал нужда от нищо. Той вече имал риба и даже я бил приготвил за тях.

Да, така е. Господ Исус наистина не се нуждае от нашия труд. Той може да се справи отлично и без нас. Но Той иска да Му служим и чрез този труд. Ние имаме тази *привилегия*. Ето защо Той казал на учениците: „Донесете рибите, които сега уловихте.“ Така Спасителят им давал право да участват в това, което Той бил извършил.

Симон Петър веднага хукнал към лодката. Щом имало да се свърши нещо за Учителя, той пръв се отзовавал. И така, качил се на лодката и извлякъл мрежата на сушата. Какъв богат улов! Мрежата била пълна догоре.

След като преброили рибите, учениците видели, че те били сто петдесет и три, и всичките големи. Какво благословение! При това мрежата дори не се скъсала!

По същия начин възкръсналият Спасител може да благослови и нашия труд. Той може да направи такива чудеса, че ние само да се чудим и да казваме: „Как е възможно това?“

После Господ поканил учениците да закусят и всички се разположили на брега и си взели от рибата и от хляба. Колко прекрасен бил сега животът! Дори по-прекрасен от преди! Защото сега те знаели, че Господ Исус вече бил платил за греховете им и ги бил примирил с Бога. Свидетелство за това било възкресението Му от смъртта. Сърцата им били изпълнени с благодарност и любов.

Колко вкусни били рибата и хлябът! При това, Господ бил толкова близо

до тях и се държал толкова естествено – сякаш се намирал сред равни! Той, който бил Божият Син!

Така Спасителят искал да им покаже, че щял да бъде с тях и в работата им като апостоли, след като те започнали да ловят хора с благовестието. Макар и да отивал на небето, Той щял да остане много близо до тях.

По време на закуската нямало много разговори. Всеки бил зает със собствените си мисли. Морето сияело пред тях, огряно от ранните слънчеви лъчи, а лодката се поклащала леко върху полюляващите се вълни.

Но имало един от учениците, който не бил толкова спокоен и радостен. Това бил Симон Петър, който не можел да забрави случилото се през онази страшна нощ, когато Господ Исус бил изправен на разпит пред Каяфа. Той не се съмнявал, че Господ му бил простил греха, тъй като Спасителят сам му го бил казал в утрото на Своего възкресение, но не знаел дали това означавало, че можел да бъде апостол на Учителя? Страхувал се, че бил загубил тази привилегия поради малодушието си. Може би Господ всеки момент щял да му каже, че той не може повече да бъде Негов апостол?

Другите ученици мислели по същия начин. Те вече били привършили със закуската и сега можели да станат и да си идат. Но в този момент се чул гласът на Учителя. „Симоне Йонов“ – казал Той и всички погледнали учудено от Господ към Петър. Учителят го бил нарекъл със старото му име, макар че Сам Той го бил нарекъл Петър, когато му говорел за камъка, върху който щял да съгради Своята църква.

Сега отново го наричал Симон. За Петър това не било особено приятно! Той погледнал Господ и свел очи. Почувствал се така, сякаш че някой го бил ударил.

„Симоне Йонов!“ – казал Господ. Това означавало: „Петре, аз те познавам толкова добре. Винаги съм те познавал. Познавах те още като беше малко момче в дома на баща си. Познавах те и като порасна, и стана млад мъж – беше като наперен петел, който обича да командва и да знае всичко. Знаех и мислите ти, докато бяхме заедно. Зная много добре какъв си.“

Да, Учителят имал право. Симон не бил достоен за името Петър по рождение – не бил твърд като камък. Той засрамено навел глава и не казал нищо.

Но Господ Исус продължил да говори и очите Му, в които се четяла голяма обич, гледали Петър сериозно. „Обичаш ли Ме истински? – попитал го Той. – Обичаш ли Ме повече, отколкото тези ученици? Обичаш ли Ме толкова, че да пожертваш всичко за Мен?“

Ех, защо Господ трябвало да задава на Петър този въпрос тъкмо сега, когато и останалите ученици били там? Нима не било достатъчно неприятно,

че те знаели за случилото се в двора на първосвещеника? Защо трябвало още веднъж да им напомня как Петър се бил отрекъл от Него?

Но Господ седял и чакал отговор. Може би Симон щял да каже, че не Го обича? Не, той не можел да каже това. Защото наистина Го обичал.

Добре, че Господ Иисус знаел какво ставало в сърцето на Неговия ученик, и не било нужно той да Му обяснява всичко. „Да Господи – отговорил Петър с голямо смирение. – Ти знаеш, че Те обичам. Не мога да Те обичам така, както заслужаваш, но все пак Те обичам.“

И тогава, за всеобщо удивление, Господ казал: „Храни агънцата Ми.“

Това означавало, че Симон Петър можел да се грижи за стадото на Господ Иисус. Той имал право да говори на хората за Божията любов, за прощението на греховете им и за вечния живот. Можел да изпълнява длъжността на пастир.

Това бил много важен момент, както за Господ Иисус и за Петър, така и за останалите ученици. Нищо чудно, че настъпила пълна тишина.

После отново прозвучал гласът на Учителя: „Симоне Йонов, обичаш ли Ме?“ Спасителят искал да чуе за втори път, че Неговият ученик Го обича.

Петър отново навел засрамено глава и за втори път отговорил с треперещ глас: „Да Господи, Ти знаеш, че Те обичам.“

Той вече не смее да каже „аз“, а казал „Ти“: „Ти знаеш.“ Така и трябвало да бъде.

И Господ Иисус отново казал: „Паси овцете Ми.“

Петър въздъхнал с облекчение. Учителят за втори път го уверявал, че можел да бъде апостол – можел да се грижи за стадото Му, както овчарят се грижи за овцете и агънцата, можел да носи благовестието на хората – малки и големи.



Другите ученици внимавали в разговора. Думите на Спасителя не оставяли никакво съмнение, че Симон Петър наистина можел да бъде апостол. Те чули повторното питане на Господ дали Петър Го обича, и много добре разбрали, че то било предназначено и за тях. Сърцата на всички с готовност повторили отговора на Петър: „Да, Господи, Ти знаеш, че Те обичам.“

За миг отново настанала тишина, нарушавана единствено от шума на вълните, които се плискали около лодката в езерото.

После Господ заговорил за трети път. Той вече не питал: „Готов ли си да пожертваш всичко за Мен?“, а само: „Обичаш ли Ме?“

За Петър това било твърде много. Той едва можел да сдържа сълзите си. Фактът, че Господ му задавал за трети път този въпрос, го натъжавал много. Но така трябвало да бъде. Той се бил отрекъл от своя Учител три пъти, като дълбоко бил наранил сърцето Му, и сега трябвало три пъти да Го потвърди, като засвидетелствал любовта си към Него.

Вече не можел да се сдържа и когато отговорил, сълзите се стичали по бузите му, а гласът му едва се чувал: „Господи, Ти всичко знаеш, Ти знаеш, че Те обичам.“

След този отговор Симон Петър можел да изтрие сълзите си, защото Господ го утешил за трети път, като му казал. „Храни овцете Ми.“

Сега вече всичко било наред. В сърцето на Петър имало само радост, защото Господ го бил направил твърд като скала. В сърцето на Спасителя също имало голяма радост – Симон Петър Го обичал, а Той знаел, че и останалите ученици Го обичали.

Но дали Той знае, че и ние Го обичаме? Какво ще Му отговорим ние, ако Той ни запита: „Обичаш ли Ме?“ Той е понесъл толкова много страдания заради нас! Не заслужава ли да Му кажем: „Да, Господи, Ти знаеш, че Те обичаме?“

ВЪЗНЕСЕНИЕТО

МАРК 16:15–20; ДЕЯНИЯ 1:1–11

След възкресението Си Господ Иисус останал на земята четиридесет дни и се явил няколко пъти на Своите ученици. Те трябвало да знаят, че Спасителят е жив, защото били определени за апостоли, които да разпространяват благата вест сред хората.

В края на четиридесетте дни Господ отново се явил на учениците Си. Той седнал с тях на масата и им говорил за Своего възнесение, както бил правил и по-рано. Защото Спасителят не бил възкръснал, за да остане на земята при тях, а за да отиде на небето, където да бъде Цар и да управлява.

„Не напускайте Ерусалим – казал Господ, – а стойте тук и чакайте това, което ви е обещано от Отца. Защото не след много дни вие ще бъдете кръстени със Светия Дух. Затова стойте тук и се молете, докато обещанието не бъде изпълнено.“

После Господ ги извел навън, минал с тях през улиците на Ерусалим и се отправил към Елеонския хълм, който бил близо до Витания.

По пътя учениците Го попитали: „Господи, сега ли ще възстановиш царството на Израил?“

Господ им отговорил: „Царството на Израил наистина иде, но кога и как ще бъде възстановено, не е за вас да знаете, а е във властта на Отца. Само бъдете покорни и правете това, което съм ви казал. Проповядвайте евангелието на всички народи, като им казвате, че Аз съм Спасителят, и че те трябва да правят това, което съм наредил. Кажете им, че който повярва в Мен и се кръсти, ще бъде спасен, а който не повярва, ще бъде осъден. Ако проповядвате така, ще съдействате за идването на Моето царство.“

След като стигнали на Елеонския хълм, Господ застанал на едно място и вдигнал ръце, за да ги благослови. В същия миг станало нещо необикновено. Краката Му се отделили от земята и Той се издигнал в небето с вдигнати над тях ръце за благословение.

Учениците гледали как техният Учител си отивал от тях и разстоянието между Него и хълма ставало все по-голямо и по-голямо. И докато Той се отдалечавал, те мълчаливо Го изпращали с поглед и се питали дали ще Го видят как влиза в небето. Изведнъж се явил облак и Го скрил от погледа им.

Но макар и очите им да не Го виждали, те продължавали да Го следват с ума си. Ето, Той влизал в небето и за Него това било неопикуемо блаженство! Защото Той напускал този грешен и ужасен свят, тази тъмна и враждебна земя, и отивал в прекрасния свят на Своя Отец, където щял да бъде посрещнат от ангели с тръби и хвалебни химни.

Там щели да Го посрещнат с ликуващи възгласи като Победител, който отново бил завладял света за Бога. Какъв празник щяло има на небето! Спасителят щял да получи мястото отъясно на Бога и да бъде коронясан с най-почетната корона, за която всички били пели толкова често: „Вечно ще процъфтява славната корона на великия Давидов Син.“

Господ наистина щял да им липсва, но те знаели, че Той никога нямало да ги забрави и да ги остави. Той отивал на небето, за да им приготви място, където един ден да ги вземе при Себе Си. Те нямало да останат сираци, защото Той щял да им изпрати Своя Дух, който щял да остане при тях завинаги. И те никога нямало да забравят начина, по който Той си бил отишъл от тях – с прострени над тях ръце за благословение.

Дали щели да Го видят отново?

Съвсем неочаквано пред учениците застанали двама мъже в бели дрехи. „Галилеяни – казали им те, – защо стоите тук и гледате към небето? Да не би да очаквате да Го видите отново? Това няма да стане сега. Но ще дойде ден, когато същият Този Иисус, който се възнесе от вас на небето пред очите ви, ще се върне така, както Го видяхте да отива на небето.“

Тази вест донесла голяма радост на учениците и те се върнали в Ерусалим щастливи и доволни.

ПРАЗНИКЪТ НА ПЕТДЕСЕТНИЦА

ДЕЯНИЯ 2:1–41

На петдесетия ден след юдейската Пасха бил празникът Петдесетница.

Вече били минали десет дни, откакто Спасителят се бил възнесъл на небето. Учениците били сторили така, както Господ им заповядал – през цялото това време били останали в Ерусалим в очакване на изпълнението на обещанието и в пламенна молитва – толкова силен бил техният копнеж за идването на Светия Дух!

Дошла и Петдесетница, празникът на прибраната жетва. Зърното било овършано и прибрано в хамбарите. Първите хлябове били изпечени и донесени в храма, за да бъдат положени на олгара в принос на Бога, както Той бил повелил в Своя закон. Защото цялото това зърно било пораснало благодарение на Бога, Вседържителя на живота. Той бил направил така, че то да расте, и Той бил благословил труда на хората. Славата за всичко това принадлежала на Него и в знак на благодарност хората трябвало да Му посвещават първите си хлябове.

Ерусалим отново бил изпълнен с празнуващи хора, които пеели и ликували заради жетвата, с която Бог ги бил дарил.

Учениците също благодарели на Бога. Те се събрали в една стая близо до храма заедно с други приятели на Господ Иисус (около сто и двадесет души, между които и били и някои жени) и благодарели на Бога за Неговата добрина, която Той им показвал чрез богатата реколта. Но освен това се молили и за една друга жетва. Молили се за жетвата, която Господ Иисус им бил обещал, състояща се от *хората*, които тяхната проповед щяла да накара да повярват в Спасителя. Господ им бил казал, че трябва да разпространяват евангелието и да водят хора при Него. Това щяла да бъде *тяхната* жетва. Но те не могли да вършат тази работа без помощта и силата на Светия Дух и се надявали Господ да използва деня на Петдесетница, за да ги зарадва с Неговото идване.

Изведнъж се чул странен шум, който стреснал всички. Сякаш някакъв силен порив на вятъра разтърсил къщата и най-вече стаята, в която били събрани вярващите.

Колко странно – навън нямало никакви признаци на буря, а вътре сякаш имало вятър. Но шумът не идвал от вятъра, а идвал от небето. Това било идването на Светият Дух!

Защото Светият Дух идва невидимо, също като вятъра, и ние можем да Го разпознаем само по Неговото действие. Както буреносният вятър помита и издухва всичко, което стои на пътя му, така и Той очисти сърцата, в които иска да живее, като премахва оттам всичко, което Му пречи да работи.

Затова и на Петдесетница Бог изпратил Светия Дух под звуците на бурен вятър. Но освен този шум имало още един белег, който говорел за Неговото идване. Когато шумът от вятъра утихнал, хората в стаята се спогледали удивени, защото върху главата на всеки от тях се появи език като огнен пламък. Този белег също говорел за действието на Светия Дух. Както огънят ни носи топлина, така и Той запалва нашите сърца и ги кара да горят от любов към Бога и Спасителя.

Да, Светият Дух бил дошъл, за да заживее в сърцата на всички вярващи, събрани там. Той ги променил така, сякаш те били други хора, изпълнени с Духа на Бога, весели, и щастливи, защото изпитвали част от необятната Божия любов.

Със Своето идване Светият Дух отворил разума на хората и ги накарал да говорят и да ликоват за великите дела, които Бог бил извършил, като бил изпратил Своя Син.

Шумът от вятъра се чул и извън къщата, където били учениците, и хората по улиците и в храма започнали да се питат какво означавало всичко това. Те веднага се стекли към мястото, откъдето се разнасял странныят шум, и там намерили група мъже и жени, чиито лица сияели от радост. Тези хора били познати на всички – те били последователите на Исус, който неотдавна бил разпънат на кръст. Но защо били толкова весели? Освен това те говорили нещо.

Хората се заслушали учудено. Сред тях имало много чужденци от всички части на света, които били дошли в Ерусалим за празника на Петдесетница. Имало и такива, които целия си живот били прекарвали в чужбина, но сега се връщали, за да останат в този град, защото искали да прекарат старостта си близо до храма. Имало и много набожни хора, които искали да служат на Израилевия Бог. Всички те се гледали един друг с удивление.

„Ето, всички тези, които говорят, не са ли галилеяни?“ – питали се те.

„Да, галилеяни са.“

„Но как тогава могат да говорят езика на страната, в която съм роден?“ – попитал един египтянин.

„Не разбирам – казал друг, който бил римлянин, – но те говорят и на моя език!“

„И на моя също“ – провикнал се един арабин.

„Как е възможно? Нима тези хора говорят всички чужди езици?“

„Във всеки случай всички ние можем да ги разбираме.“

Кой можел да обясни това? Всъщност това бил третият белег, който посочвал идването на Светия Дух.

Господ Иисус бил казал: „Проповядвайте евангелието на всички народи.“ И сега вярващите правели точно това. Светият Дух ги карал да говорят така, че всеки да може да ги разбира. В резултат на Неговото действие в света щял да се появи един народ, който щял да бъде единен в любовта си към Бога и Спасителя. Именно затова събраните говорели на езици, които всеки можел да разбере. Този народ, който щял да обича Бога и Спасителя, е църквата на Господ Иисус Христос.

Никой от новодошлите не разбирал онова, което ставало. Дори и набожните сред тях били в недоумение. Макар и да ходели в храма редовно и да слушали, и да изучавали Библията, те трябвало да признаят, че не знаели какво означавало всичко това. Но те и не могли да го знаят, защото щели да го разберат едва когато Светият Дух се излеел и в техните сърца, не порано. Затова били толкова объркани. Никога досега не били чували някой да говори така за Божията любов. Нито пък самите те били говорили някога така за нея, макар и искрено да искали да служат на Бога.

„Защо ние никога не можем да изпитаме такава радост като тези хора? – питали се те. – Какво означава всичко това?“

Намерили се и такива, които мислели, че знаят отговора: „Обяснението е много просто – казали те, – тези хора са пияни, прекалили са със сладкото вино.“

Това е начинът, по който говорят присмивателите или лекомислените хора. Те измислят някакво правдоподобно обяснение и смятат въпроса за приключен, като избягват сериозния отговор с някоя подигравка.

Но в този миг се чул гласът на Петър, който се изправил и помолил за тишина. Всички млъкнали, за да чуят думите му.

„Юдеи и всички, които живеете в Ерусалим! – започнал речта си той. – Слушайте добре това, което ще ви кажа. Ние не сме пияни, защото часът е едва девет сутринта. Нима не разбирате какво става? Не сте ли чели предсказанията на вашите пророци? Не си ли спомняте какво е казал пророк Йоил – че Бог ще излеел Духа си на всяко същество?“



Днес стана именно това: Светият Дух бе излят. Господ Иисус ни обеща, че Светият Дух ще дойде. Същият този Иисус, който стори между вас толкова много чудеса, но когото вие приковахте на кръста и убихте.

Него Бог възкреси от мъртвите и сега Той е жив, защото смъртта не успя да Го задържи. Ние лично Го видяхме след възкресението Му и знаем, че Той се възнесе на небето, откъдето изпрати Своя Дух. Затова вие виждате и чувате сега тези чудни неща.“

Всички, които слушали, били дълбоко развълнувани. Нима наистина Този Иисус, когото те били разпънали на кръста, отново бил жив?

„Да – казал Петър, – Този именно Иисус е нашият Господ и Христос. Това трябва да узнае целият Израил.“

Всички били обзети от страх. Какво били сторили те? Наистина ли били разпънали Самия Христос? Наистина ли били убили Самия Господ?

Колко ужасно било това! Защото този Христос сигурно щял да дойде отново и да ги накаже, и то напълно заслужено.

Но може би все още имало изход за тях? Може би имало прошка за тази голяма злина? „Какво да сторим?“ – попитали те със страх Петър и останалите вярващи.

„Покайте се! – казал им той. – Толкова дълго сте обръщали гръб на Бога – обърнете се сега с лице към Него! Повярвайте, че Господ Иисус е изпратеният от Бога Спасител и се кръстете в Неговото име. Тогава греховете ви ще бъдат простени и ще приемете Светия Дух. Защото обещанието е за вас и за вашите деца – нали вие сте народът, с когото Бог направи Своя завет! Но освен това Спасителят дойде и за онези, които не принадлежат към този народ. Той дойде за всички, които Господ, нашият Бог, ще призове към спасение. Само слушайте това, което Бог ви казва, и ще бъдете спасени.“

Сега вече настанала истинската Петдесетница. Учениците можели да съберат жетвата. Отвсякъде прииждали хора, които искали да чуят какво говорел Петър. Те вярвали на думите му и искали да се кръстят и да принадлежат към общността от вярващи в Господ Иисус. Така се кръстили около три хиляди души, и то само от една проповед!

Това било дело на Светия Дух. Той благославял делата на апостолите и събирал църквата на Господ Иисус, в която влизал както народът на Израил, така и всички народи по света. Сега Божият Завет бил вече не само за юдеите. Той бил за всеки, който вярвал, че Иисус е Христос, изпратеният от Бога Спасител.

Този Завет е и за нас. Светият Дух иска да живее и в нашите сърца. Затова на Петдесетница ние празнуваме това прекрасно чудо – рождения ден на църквата.

ОБЩНОСТТА НА ВЯРВАЩИТЕ

ДЕЯНИЯ 2:42-47

Оттук нататък общността на вярващите в Господ Иисус започнала да расте. Чуждестранните пътници, които приели евангелието, се върнали по родните си места, където също разпространили благата вест.

В Ерусалим останала само една малка група от ученици, които проповядвали с голямо усърдие. Господ Иисус ясно показвал, че Неговите апостоли говорят истината, защото им давал власт да вършат големи чудеса.

Всеки ден имало хора, които се покаявали и се кръщавали. Общността на вярващите растяла, а Спасителят бдял над Своята църква. Вярващите се ползвали с благоволенieto на целия народ и никой не се осмелявал да им стори зло. Те спокойно можели да се събират, за да четат заедно Божието Слово, да се молят и да празнуват Господната вечеря. Събирали се дори и в храма, за да славят Бога.

Животът им бил прекрасен! Но това не можело да продължи дълго така. Господ Иисус бил казал: „В света ще имате скърби. Ако гониха Мен, ще гонят и вас.“ Много скоро вярващите щели да изпитат истинността на тези думи. Но евангелието трябвало да бъде проповядвано и на враговете. Те също трябвало да знаят, че Господ Иисус е жив и царува завинаги.

ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА САКАТИЯ ЧОВЕК

ДЕЯНИЯ 3:1-26

Един ден Петър и Йоан отивали заедно в храма. Било около три часа след обед – времето за молитва. Петър и Йоан също щели да се молят.

Пред портата на храма, наричана „Красивата порта“, седял един просяк. Бедният клетник! Той бил сакат по рождение и никога не бил можел да ходи. Когато бил малък, не можел да скача и да тича като другите деца, а когато станал възрастен, не можел да върши никаква работа, за да си изкарва хляба. Винаги бил зависим от чуждото благоволение. После започнали да го слагат пред портата на храма, където можел да протегне ръка и да се помоли за милостиня.

Така този човек седял там всеки ден като едно видимо свидетелство за това, колко малко юдеите познавали Божия закон. Според закона те трябвало да обичат Бога повече от всичко друго и ближния си – както себе си, но те не обичали нито Бога, нито ближния си, в противен случай този човек изобщо нямало да седи там. Никой не се бил сетил дори да го доведе при Господ Иисус в Ерусалим, докато Той още бил жив!

А защо и Самият Господ Исус не го бил забелязал, когато отивал в храма? Нима Той не знаел всичко за него? Разбира се, че знаел! Спасителят познавал просяка много добре. Той го бил видял, но не го бил изцелил. Защото знаел, че този човек бил определен за една специална задача – да съдейства за разпространението на Неговата църква. Затова се наложило да чака толкова дълго.

И така, когато Петър и Йоан минали покрай сакатия човек, той протегнал ръка към тях за милостиня. Не очаквал нищо повече. Достатъчно било да получи някоя пара, за да си купи нещо за ядене.

Петър видял протегнатата ръка. Видял и измъченото лице на клетника, изпълнено с очакване. И двамата апостоли били изпълнени със Светия Дух. Те познавали Божията любов и знаели какво бил сторил Господ за Своя народ. Спасителят не бил пострадал и умрял, за да даде на хората нещо толкова дребно като подаянието. Той искал да им подари спасение и вечен живот, като им прости греховете. Те разбирали, че сега Бог им давал възможност да покажат мощта на живия Спасител и да свидетелстват за Него. И така, Петър се обърнал към просяка и му казал: „Погледни ни!“



Просякът погледнал двамата ученици с учудване и копнеж. Колко странно! Никога досега не му се било случвало такова нещо. Обикновено хората оставяли по някоя и друга пара в ръката му и отминавали. Почти не го поглеждали. Защо тези двама мъже искали от него да ги погледне? Какво щели му дадат? Може би някоя голяма банкнота! Сигурно, сигурно!

Тогавя той чул как Петър казал: „Сребро и злато аз нямам“ – и сърцето му трепнало от разочарование, но следващите думи на апостола породили отново надеждата – може би тези двама мъже щели да му дадат нещо по-добро от подаяние? И той зачакал да види какво ще му дадат. Ясно било, че щял да получи *нещо*, но какво щяло да бъде то?

„Каквото имам, това ти давам – продължил Петър. – В името на Исус Христос ти казвам: стани и ходи!“ После го хванал за дясната му ръка и го изправил на крака.

В този миг Господ Исус показал Своята мощ и Светият Дух подействал в сърцето на сакатия, като го накарал да повярва, че Спасителят е жив и има силата да го изцели. Човекът скочил. Изправил се на крака и проходил.

Чудото станало – краката и глезените му вече били здрави и силни като на другите хора.

Изцеленият не можел да си намери място от радост. Той ходел, скачал и ликувал. И понеже не искал да се раздели с Петър и Йоан, влязъл заедно с тях в храма и започнал да слави Бога за голямото чудо, което бил сторил с него. Той бил помолил само за милостиня, а получил изцеление на тялото си. От беден и безпомощен инвалид бил станал здрав човек, от просяк – самостоятелен човек, който можел да работи и да си изкарва хляба!

Но това не било всичко. Защото сега изцеленият човек знаел, че Господ Исус бил жив и че Той го бил изцелил. Той вярвал в Спасителя. И тази негова вяра го правела толкова богат!

Радостните му възгласи огласяли целия храм, така че всеки можел да го чуе. Хората започнали да го гледат изумени. Добре ли виждали очите им? Това ли бил просякът, който не можел да ходи? Как тогава ходел сега? Това не било възможно! И кои били тези двама мъже, с които говорел? Може би те били сторили това велико чудо? Преди да умре, Исус бил вършил такива чудеса, но сега Той бил мъртъв – нали бил умрял на кръста! Да не би отново да бил жив?

Хората нищо не разбирали. Те се струпали около Петър и Йоан и гледали учудено ту апостолите, ту някогашния просяк. Какво било станало?

Сега Петър можел да разкаже на голямото множество за Господ Исус. Светият Дух искал да се възползва от тази възможност, за да прибави още хора към вярващите в Ерусалим.

„Израиляни – обърнал се той към множеството, – защо се чудите на това? Защо ни гледате така, като че ли със своя сила или благочестие сме направили този човек да ходи? Не ние сторихме това чудо, а Господ Исус, на когото Бог даде на небето цялата власт. Той изцели този човек. А вие предадохте този Исус и се отрекохте от Него пред Пилат, когато той беше решил да Го пусне. Отрекохте се от Светия и Праведния и поискахте да ви пусне един убиец, като убихте Княза на живота. Но Бог Го възкреси от мъртвите, на което ние сме свидетели. И чрез вяра в името Му, Неговото име укрепи този, когото виждате и познавате.

И въпреки това, братя, за вас все още не е късно, все още има възможност за прошка. Обърнете се и се покайте за злините, които сте сторили, и ще бъдете спасени. Защото Спасителят дойде първо заради вас, понеже вие сте народът, с когото Бог склучи Своя завет.“

Хората благоговейно слушали Петър и с тях се случвали много по-велики неща от изцелението на сакатия просяк. Защото в тях се събуждало разкаянието за това, че те били отхвърлили изпратения им от Бога Христос. Те

се обръщали към Бога и закопнявали да станат част от Църквата на живия Спасител. Това също било дело на Светия Дух.

Така този ден малката група вярващи в Ерусалим се увеличила до пет хиляди души, без да се броят жените.

ПЕТЪР И ЙОАН ПРЕД СИНЕДРИОНА

ДЕЯНИЯ 4:1–31

Изведнъж благоговейното смирение било нарушено от зли гласове. Разгневени мъже си пробили път през множеството и сграбчили апостолите. Това били свещениците с началника на храмовата стража и садукеите.

Садукеите не вярвали, че има възкресение от мъртвите, и не могли да слушат как апостолите говорили на народа, че Исус бил жив. Другите също били разгневени от проповедта на Петър. Те били направили така, че Христос да бъде убит, а сега тези двама мъже говорили на всички, че Той бил жив! Трябвало да се сложи край на всичко това! Затова Петър и Йоан били арестувани и хвърлени в затвора. Началниците си мислели, че след като прекарат там една нощ, щели много добре да си помислят, преди отново да започнат да говорят такива неща.

Но когато на другата сутрин двамата ученици били изправени пред Синедриона, всички били изумени от дързостта, с която те говорили. Защото Петър отново започнал да говори за Господ Исус.

„Всички вие и целият народ трябва да знаете – казал им той, – че този човек е изцелен в името на Исус Христос. Защото, макар и вие да Го разпънахте, Бог Го възкреси. Не знаете ли какво пише в Псалмите за камъка, който зидарите презрели? Че тъкмо този камък е станал глава на ъгъла? Исус Назарянинът е този Камък. Вие Го отхвърлихте, но Бог Го възвеличи, и Той стана глава на зданието, което е църквата. Той е Единственият, който може да спасява, и чрез никой друг няма спасение.“

Всички членове на Синедриона втренчили в двамата апостоли очи, изпълнени с почуда и удивление. Това ли били протистите последователи на Исус? Откъде намирали те тази смелост?

Всъщност Синедрионът не можел да каже нито дума против това, защото изцеленият човек бил живо доказателство за станалото чудо. Но какво да правят с тези мъже? Не искали да ги оставят да говорят, защото хората ги слушали с голямо внимание. Искали да ги убият, както били убили Исус, но не смеели, защото се страхували от народа. Тогава им хрумнала друга възможност – щели да ги сплашат.

„Заповядваме ви – казали им те заплашително, – повече да не говорите

в името на Исус, защото тогава лошо ви се пише. Но ако се подчините, повече няма да ви преследваме.“

Апостолите обаче не се уплашили. Те знаели, че Господ Исус бил с тях и че Светият Дух им давал какво да говорят.

„Ние не можем, а и не трябва да ви се подчиним – отговорили те, – защото Бог ни заповяда да говорим в това Име. Редно ли е да слушаме повече вас, отколкото Бога – сами отсъдете?“

Началниците отново се смутили и не намерили какво да кажат. Но по-неже не искали да признаят, че учениците били прави, продължили да ги заплашват с всякакви наказания, ако те проявели неподчинение.

Но апостолите не отстъпили пред тези заплахи: „Ние не можем да не говорим това, което сме видели и чули.“

Тогава членовете на Синедриона решили да ги освободят, но не защото били убедени в тяхната невинност, а защото се страхували от народа. Това била единствената причина, поради която пуснали учениците на свобода.

Когато Петър и Йоан отишли при другите апостоли и приятели и им разказали за станалото, всички заедно се помолили на Бога да им даде смелост и сила, за да останат верни и да продължат да говорят в името на Господ Исус.

Отговорът на молитвата дошъл незабавно. Светият Дух отново показал мощта Си, защото къщата, където били събрани апостолите, се разтърсила и всички били изпълнени със Светия Дух.

Да, наистина, вярващите нямало от какво да се боят, защото Светият Дух бил много по-силен от Синедриона. Той щял да извърши Своето дело в света независимо от голямата омраза към Спасителя. Броят на вярващите щял да расте все повече и повече.

АНАНИЯ И САПФИРА

ДЕЯНИЯ 4:32–5:16

Първите дни от основаването на Църквата били много щастливи. Всички, които обърнали сърцата си към вярата, се обичали толкова много, че сякаш всички имали едно сърце с една душа.

Точно това искал и Господ Исус. Той им бил казал: „По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.“

Те показвали тази любов и като се грижели един за друг. На никого не липсвало нищо, макар че сред вярващите имало и много бедни хора. Преди това за тях се грижела синагогата, но след като те повярвали в Господ Исус, вече никой от синагогата искал да се занимава с тях.

Сега онези вярващи, които били по-богати, се грижели за бедните си братя и сестри. Те давали на апостолите пари, а когато парите не стигали, продавали къщи и земи. Апостолите разпределяли тези пари между нуждаещите се. Така например един човек на име Йосиф продал нивата си, за да помогне на бедните, и донесъл парите на апостолите. Затова те му дали прякора Варнава, което означава „син на утешение“.

Това показвало много ясно, че Господ Иисус бил жив и че всички вярващи имали Неговия Дух в себе си. Той давал на учениците силата да говорят убедително и благославял проповедите им.

За съжаление обаче сред тези ранни вярващи имало и грях, защото между тях се намидали и хора, чието място не било там. Те гледали как се възхищавали на Йосиф, след като продал нивата си, и сърцата им се изпълнили със завист. Приискало им се и тях да хвалят така. Затова и те решили да направят същото нещо. Ясно било, че вярващите не били обикновени хора, защото те се различавали от всички останали. Но те не разбирали, че към тази общност може да принадлежи само този, който наистина познава Господ Иисус като свой Спасител, и който се оставя да бъде воден от Светия Дух. Те не обичали Спасителя, защото не съзнавали греховете си и не знаели от какво иска да ги избави Той. Не разбирали нищо и от действието на Светия Дух, което пораждало тази голяма любов в общността на вярващите.

Такива хора били Анания и Сапфира. Те били дошли при вярващите, без наистина да обичат Господ Иисус, и без да бъдат водени от Светия Дух. За да не останат по-назад от другите, те също продали част от своя имот. Но когато взели парите, сърце не им давало да се разделят с тях. За тях парите били по-важни от бедните им братя и сестри. Това било така, защото те не правели това от любов към Спасителя. Затова двамата решили да не дадат всичките пари на апостолите, а да задържат част от тях. Това само по себе си не било лошо. Парите били техни и те можели да задържат от тях толкова, колкото искали. Никой не ги карал да дадат всичко.

Но Анания и Сапфира решили да кажат, че дават всичките си пари, защото искали да получат по-голяма похвала. Те си мислели, че могат да измамат Господ Иисус и Светия Дух. Но това не станало! Защото, когато Анания отишъл с парите при



апостолите, Петър вече знаел за намерението му. Светият Дух му бил открил истината и Петър прозрял неговото лицемерие.

И така, за да покаже любовта и жертвата, която уж правел, Анания разказал една лъжлива история, но Петър вече знаел, че не Светият Дух, а Сатана изпълвал сърцето на Анания. Злият дявол искал да разруши делото на Духа на Исус Христос и да поквари Неговата църква. Но Спасителят и Неговият Дух бдели над нейната чистота и не позволили тя да бъде осквернена.

Колко заслепен бил Анания и колко било закоравяло сърцето му, след като не забелязал, че измамата му била разкрита! Нима той не виждал по лицето на Петър, че той прозирал лицемерието му? Ако само се бил разкалял и бил изповядал злото, което бил сторил, щял да намери прощение дори и за този свой грях! Но Анания нищо не забелязвал, тъй като не познавал Светия Дух и не можел да си представи, че Петър знаел истината.

И така, след като свършил разказа си, Петър взел думата.

„Анание – казал той сериозно, – защо Сатана изпълни сърцето ти, за да излъжеш Светия Дух и да задържиш част от парите от нивата? Докато стоеше непродадена, не беше ли твоя? И след като я продаде, не бяха ли парите в твоята власт? Защо намисли това нещо в сърцето си? Ти излъга не човеци, а Бога.“

Веднага след тези думи последвала и присъдата – Анания паднал и издъхнал. Всички присъстващи били дълбоко потресени. Анания щял да застане пред Бога, без да се бил покаял, и без да бил получил прошка за греховете си. Колко страшно било това! По-младите мъже станали, обвинили тялото, изнесли го навън и го погребали.

Три часа по-късно в стаята, където били събрани Петър и братята, влязла и Сапфира. Тя била също толкова заслепена и със същото закоравяло сърце като мъжа си. И тя не подозирала нищо за чудното дело на Светия Дух. Но когато застанала пред Петър, той все пак решил да ѝ даде възможност да си признае истината.

„Каж ми – попитал я той, – за толкова ли продадохте нивата?“

Без да се замисля, тя безсрамно отговорила: „За толкова.“

Така станало ясно, че Сапфира била не по-малко виновна от мъжа си и заслужавала същото наказание.

„Как можяхте да сторите това? – казал Петър. – Защо се наговорихте да предизвикате Господния Дух? Ето, краката на тези, които погребяха мъжа ти, са при вратата, и сега ще изнесат и теб.“

Сега вече за Сапфира било твърде късно да се покае. Времето за милост било отминало. Тя паднала и издъхнала начаса. Така младите мъже, които току-що се били върнали, след като били погребали Анания, отнесли и ней-

ното тяло. Нищо чудно, че всички вярващи били обзети от голям страх и всички се питали: „Дали и моето сърце е чисто пред Бога?“

Смъртта на тези двама души предизвикала огромен ужас и извън Църквата. Всички разбрали, че не било толкова просто нещо да влезеш в нея. Хората започнали да уважават вярващите и да ги величаят. Така Светият Дух бдял над Църквата на Исус Христос.

Той продължава да бди над нея и днес. Затова всеки, който иска да стане част от Църквата, без да е познал Господ Исус като свой Спасител, един ден ще бъде осъден от Духа.

СТЕФАН **ДЕЯНИЯ 6 И 7 ГЛАВА**

Но това събитие предизвикало не само ужас. То също така накарало още хора да се покаят. Дори мнозина и от свещениците обърнали сърцата си към Господ.

Общността на вярващите станала толкова голяма и в нея имало толкова много бедни, че се наложило да поставят дякони – тези мъже трябвало да се грижат за бедните и да ги подпомагат финансово, когато това било необходимо. Един от тези дякони приел от Светия Дух особени дарби и сила, които му помагали да говори много убедително и да върши дори чудеса. Този дякон бил Стефан.

Господ надарил Стефан с голяма мъдрост. Той не само подпомагал бедните, но и ги утешавал, като им разказвал за Спасителя. Той добре разбирал случилото се на Петдесетница и го проповядвал на другите. Казвал, че Светият Дух не се бил излял само на юдеите, но и на езичниците; и затова юдеите не били вече единственият Божи народ, защото към този народ принадлежали всички, които вярвали в Господ Исус, независимо от националната си принадлежност. Сега всички народи щели да могат да се покланят на Израилевия Бог като на свой Бог и не било нужно да правят това в храма в Ерусалим, а в Църквата на Исус Христос на всяко място.

Един ден при Стефан дошли няколко учени мъже, които започнали да спорят с него, като казали, че той нямал право да говори така. Стефан им отговорил толкова добре, че те нищо не могли да му кажат. А и как биха могли, след като той говорел с мъдростта на Светия Дух?

Но вместо да си признаят, че не били прави, те се разгневили и решили да го принудят да замълчи насила, като подучили няколко души да кажат, че той говорел хулни думи против Мойсей и против Бога. Това предизвикало голямо вълнение сред хората и най-вече сред по-видните от тях и сред

книжниците. Те решили да сложат край на това, като вземат спешни и решителни мерки.

И така, един ден когато Стефан отново проповядвал, те го нападнали, уловили го и го докарали на разпит в Синедриона. Имало достатъчно хора, които били готови да свидетелстват против него, макар и да били лъжесвидетели.

„Този човек непрестанно говори думи против този свят храм и закона! – викали те. – Чухме го да казва, че Исус Назарянинът ще разруши това място и ще измени обредите, които ни е предал Мойсей.“

Макар и лъжливо, това било тежко обвинение. Защото те изопачавали думите му и не казвали всичко, което Стефан проповядвал. Може би първосвещеникът щял да му даде възможност да се защити? „Така ли е, както свидетелстват тези хора против теб?“ – попитал той.

Очите на всички, които седали в Синедриона, били вперени в Стефан: „Да видим какво ще отговори! Сигурно се страхува!“

Но Стефан не се страхувал. Той знаел, че Светият Дух ще го научи какво да отговори. Господ бил обещал това на Своите ученици. А и Той Самият бил с него. Сърцето му се изпълнило с неземна радост и мир. Той вече вкусвал частица от небесното блаженство и това ясно можело да се види по лицето му. Всички гледали с изумление как то засияло и станало като на ангел. Но дори и това не ги накарало да се покаят. Те твърдо държали да чуят отговора на това обвинение и с наслаждение предвкусвали наказанието, което дяконът щял да получи, ако посмеел да го потвърди.

И така, Стефан започнал да говори, като заявил истината без страх. В речта си той им посочил примери от историята на Израил, с които им показал колко непокорен и неверен бил винаги този народ.

„Твърдоглави и непокорни хора сте вие! – казал им той. – Никога не искате да слушате. Винаги се противопоставяте на Светия Дух! Както правеха бащите ви, така правите и вие. Кого от пророците не гониха и не убиваха бащите ви? А какво направихте вие? Предадохте и убихте самия Спасител, Божия Син!“

До този момент те го слушали, без да кажат нищо, но омразата и гневът в сърцата им растяли с всеки изминат миг. Как се осмелявал този човек да им говори така? Как смеел да им каже, че били невярващи и непокорни? Те едва се сдържали да не избухнат. Но когато Стефан ги обвинил в убийството на Спасителя, те вече не издържали и скочили на крака. Повече не можели да търпят това. Думите на Стефан дълбоко били уязвили сърцата им. Ядът им бил толкова голям, че те стискали юмруци и скърцали със зъби. Този човек трябвало да замълчи!

Но Стефан продължавал да говори безстрашно – нали Господ Иисус бил с него! Той вдигал очи към небето и виждал Божията слава и Иисус, стоящ отдясно на Бога. Да, Стефан наистина нямало от какво да се страхува. Лицето му засияло от радост и той казал ликуващо:

„Ето, виждам небесата отворени и Човешкия Син да стои отдясно на Бога!“

Това вече било прекалено! Всички започнали да крещят в един глас: „Млъкни! Млъкни!“ – и си запушили ушите с ръце, тъй като не искали да го слушат повече.

„Да се махне! – извикал някой. – Да умре!“

„Да го изведем навън! – закрещели всички. – Да го убием с камъни!“ И се нахвърлили върху него от всички страни. Сграбчили го, извели го навън и го повлекли по улиците на града. Като го излезли извън града, те съблекли горните си дрехи и ги сложили при краката на един младеж на име Савел, за да ги пази. Този Савел одобрявал убиването на Стефан, понеже го смятал за лъжец и бунтовник. Според него всички, които проповядвали подобни неща, трябвало да бъдат премахнати. Разбира се, той предпочитал да участва в убиването заедно с другите, обаче трябвало да пази дрехите. Все пак и това било някаква помощ!

И така, всички започнали да хвърлят камъни. Върху цялото тяло на Стефан падали тежки каменни късове, удряли го по главата, по гърба, по краката... Много скоро той паднал на земята, целият премазан. Кръвта му струяла отвсякъде. Ясно било, че умираше. Но къде бил Господ в този момент? Нямало ли да го избави?

Да, Господ щял да го избави. Враговете могли да умъртвят тялото на Стефан, но те не могли да сторят никакво зло на духа му. Спасителят щял да се погрижи за това. И един ден тялото му, независимо колко било обезобразено, щяло да бъде възкресено в слава и съединено с духа му. Стефан знаел това и затова можел да умре спокойно.

Когато усетил, че смъртта идвала, той предал душата си на Спасителя с думите: „Господи, приеми духа ми!“ Той бил изпълнен с мир, защото съвсем скоро щял да отиде на небето и да бъде завинаги със своя Спасител. Страданието му щяло да продължи още съвсем малко, а после идвала славата!

В този миг той се сетил за своите врагове, за своите убийци – какво щяло да стане с тях?

Стефан бил истински ученик на своя Учител Иисус Христос и Светият Дух живеел в сърцето му. Той можел да прощава. Затова поискал за враговете си милост, а не отмъщение. Коленичил и извикал със силен глас: „Господи, не им считай този грях!“

С тези последни думи издъхнал първият мъченик от Църквата на Исус Христос. Той умрял като победител, също като своя Господ и Учител.

Така Стефан изповядал вярата си в Спасителя и отишъл на небето, за да получи славната корона, която се пазела там за него.

По-късно благочестиви хора вдигнали обезобразеното му тяло и го погребали. Всички вярващи били обзети от дълбока скръб. Кой щял да заеме сега мястото на този усърден, мъдър и изпълнен с плода на Духа Божи ученик и служител?



ГОНЕНИЯТА НА ВЯРВАЩИТЕ

ДЕЯНИЯ 8:1-5

Изглеждаше, сякаш враговете на Господ Исус щели да победят. Думите на Стефан не ги подтикнали към покаяние, а смъртта му още повече засилила омразата им. Очевидно те нямало да се успокоят, докато не успеели да унищожат цялата църква. Започнали да извеждат вярващите от домовете им и да ги убиват. Само на апостолите не смеели да посегнат, но всички останали вярващи били гонени.

А Савел, младежът, който пазел дрехите на онези, които убивали Стефан с камъни, бил един от най-яроствните им врагове. Сърцето му било изпълнено с омраза към Господ Исус! Ако можел някак да Го стигне, със сигурност би Го убил отново. Бил твърдо решен да не остави нито един от Неговите последователи. Влизал във всяка къща, отвлечал от нея всички вярващи и ги предавал на Синедриона. Те трябвало да бъдат премахнати – всички до един! Горкият Савел! Той изобщо не подозирал, че по този начин съдейст-

вал за разпространението на евангелието. Защото всички, които успявали да избягат от Ерусалим, отивали в Юдея или в Самария. И навсякъде, където минавали, разказвали за възкръсналия Спасител и за Неговата църква. Така много хора по тези места обърнали сърцата си към вярата и църквата на Господ Исус се разраснала и извън Ерусалим.

Да, Савел все още не знаел, че било безполезно да се бори срещу Господ Исус, защото въпреки всичко Той щял да осъществи Своето дело, като използвал за Своите цели дори и онези, които Го мразели. Много скоро Савел сам щял да изпита голямата сила на Христос, която можела да превърне и най-заклетия Му враг в Негов приятел и последовател.

Да, наистина, същият този Савел, който гонел вярващите толкова ревностно, щял да стане един от проповедниците на евангелието и щял да напише до църквата: „Защото аз съм най-нищожният от апостолите, който не съм достоен да се нарека апостол, понеже гоних Божията църква. Но с Божият благодат съм, каквото съм. И Неговата благодат към мен не беше напразна, защото аз се трудих повече от всички тях.“

Щял да напише и до църквата в Ефес: „На мен, най-нищожния от всички светци, се даде тази благодат – да благовествам сред езичниците неизследимото богатство на Христос.“

Толкова голяма е силата на прославения Спасител!

Затова общността на вярващите няма от какво да се бои, а може уверено да запее:

Слава! Слава! Слава! Слава на Христа,
който беше мъртъв, но после оживя,
който ни очисти от греха и от смъртта,
и ни даде достъп до дома на Отца –
там, където няма смърт и тъмнина,
където властва вечна светлина!

ФИЛИП И ВИСШИЯТ ДВОРЦОВ ЧИНОВНИК

ДЕЯНИЯ 8:26–40

Филип бил един от вярващите, които трябвало да избягат от Ерусалим. Той също бил дякон в църквата и също като Стефан проповядвал евангелието с голяма сила. Сега той правел това в Самария, където бил избягал, и от неговите проповеди много самаряни повярвали в Спасителя.

Колко прекрасно било това, че самаряните, които били врагове на израилтяните, сега също могли да принадлежат към Църквата на Господ Исус!

Голяма била мощта на Светия Дух! Защото делото, което Той бил започнал на Петдесетница, продължавало да се разраства и врагове се превръщали в приятели. Самаряните поне имали нещо общо с юдеите. Те живеели в израилевата земя и вече знаели някои неща за Господ Иисус. Докато бил жив, Спасителят Сам им бил донесъл евангелието. Името Му не им било съвсем непознато.

Но Светият Дух искал да присъедини към църквата на Иисус Христос и езичниците, които все още нищо не знаели за Спасителя.

Затова един ден Господен ангел казал на Филип: „Стани, иди към юг, по пътя, който слиза от Ерусалим през пустинята за Газа. Този път е пуст.“

Филип се подчинил на заповедта на ангела и се отправил към посоченото място на определеното време, като се чудел какво ли щял да прави там. Тъй като пътят не бил главен, по него не минавали много пътници и той наистина бил съвсем пуст. Но защо тогава Господ го бил изпратил тук?

Не след дълго в далечината се задали пътници. Филип имал достатъчно време да разгледа внимателно кервана, защото той се движел много бавно. В него имало една много хубава колесница, заобиколена от слуги и роби. Сигурно в нея пътувала някоя много знатна личност, щом можела да си позволи такъв разкош и великолепие! Но защо този пътник не минавал по централния маршрут? Защо бил избрал този пуст път?

Когато керванът наближил, Филип разбрал защо. Пътникът четял някаква книга, и то изключително съсредоточено. Затова бил избрал този пуст път и затова колесницата се движела толкова бавно – защото четящият не искал да бъде обезпокояван.

Но какво четял този човек? И откъде идвал? По цвета на лицето му и на лицата на слугите му ясно се виждало, че не бил израилтянин. Облеклото му също било различно от облеклото на юдеите. Този човек бил езичник от Етиопия, страната на маврите, която днес се нарича Судан. Там той бил виден и високопоставен човек, висш дворецов служител и главен ковчезник на Кандакия, царицата на тази страна.

Филип наблюдавал приближаването на процесията с голям интерес. Значи затова Господ го бил изпратил на това пусто място? Защото този езичник трябвало да познае Господ Иисус. Макар и да не го знаел още, той също бил една от овцете в стадото на добрия Пастир. И сега Този Пастир го търсел, за да го заведе в кошарата, като го прибави към Своята Църква.

В този момент Светият Дух казал на Филип: „Приблужи се и придружи тази колесница.“ Сега Филип ясно разбрал защо бил тук – за да говори на този човек за Иисус Христос и да му каже благовестието.



И така, той бързо се запътил към колесницата. Вече добре виждал четящия пътник. Можел дори и да го чуе какво чете, защото той четял бавно и на глас от книгата на пророк Исая: „Като овца беше заведен на клане; и както агне пред стригача си не издава глас, така не отваря устата Си.“

Филип извикал към пътника и той заповядал да спрат колесницата. „Разбираш ли това, което четеш?“ – попитал го Филип.

Човекът смутено свил рамене: „Как да разбира, ако не ме упъти някой?“

Оказало се, че той идва от Ерусалим. Бил отишъл там, за да се поклони на Бога, но никой не му бил казал, че Господ Иисус е Пътят към Него. И сега мавърът се връщал от Ерусалим също толкова беден, колкото и когато отивал към него. Защото сърцето му не било намерило покой. Той познавал Бога само като един могъщ, свят и строг Съдия, а не като свой Баща, който го обичал и който бил дал единородния Си Син, за да го спаси.

Нищо чудно, че бил тъжен и смутен. Бил се надявал, че като се поклони на Израилевия Бог в Ерусалим, ще намери мир, но не го бил намерил. Защото не познавал Спасителя. И все пак от Ерусалим мавърът си бил купил нещо много ценно – една книга от Писанието. Може би в нея щял да намери това, което търсел.

Сега човекът четял тази книга, но не я разбирал. В нея се говорело за едно необикновено Агне, което било заклано. Очевидно тук ставало дума за Човек. Но кой бил този Човек? И защо бил заклан? Той не можел да разбере това. Но кой можел да му го обясни?

Мавърът отправил въпросителен поглед към Филип, а той на свой ред го попитал: „Искаш ли да ти го обясня?“

Лицето му се проявило. „Качи се тук и седни до мен!“ – помолил той.

След като Филип се качил, керванът бавно продължил пътя си. Тогава той започнал да говори: „Чух те да четеш пророк Исаия: „Като овца беше заведен на клане; и както агне пред стригача си не издава глас, така не отваря устата Си.“

„Да, наистина, това четях. Но нищо не разбирам. За кого казва това пророкът – за себе си или за някой друг?“

„Не, не за себе си – отговорил Филип. – Пророкът казва това за Господ Иисус. Той е Агнето, което беше заклано. Той даде живота Си в жертва на Бога, за да изкупи греховете на хората. След като Адам и Ева се разбунтуваха срещу Бога и паднаха под властта на дявола, Бог им обеща, че ще им даде Избавител, който отново ще върне техните потомци, хората, обратно при Него. По-късно Бог направи завет с Авраам и с неговия народ, че този Избавител ще се роди от тях.

Затова трябваше да се принасят жертви в храма в Ерусалим. Затова всяка година на празника на Пасхата трябваше да се колят агнета като образ на Избавителя, който щеше да бъде заклан в жертва.

И този Избавител дойде. Той се роди във Витлеем и живя в Своя народ. Но народът Му не искаше да повярва в Него, а Го мразеше и презираше – дотолкова, че на последната Пасха Той бе заловен и осъден на смърт, защото се осмели да каже, че е Христос. Да, Той беше заклан като едно невинно агне и даде живота си на кръста на Голгота. Но със Своята смърт Той победи греха и върна света отново в Божиите ръце. Затова Бог Го съживи и Той възкръсна от смъртта и отиде на небето. Сега стои там, отдясно на Бога, и владее над всичко. Оттам Той изпрати Своя Дух на Петдесетница, както ни беше обещал. Този Дух заживява в сърцето на всеки, който повярва в Спасителя, независимо дали е юдеин, или езичник. По този начин Той изгражда Църквата на Господ Иисус. Всеки, който вярва, че Иисус Христос е Спасителят, може да бъде част от тази църква. Белегът на това е кръщението във вода.“

Мавърът слушал мълчаливо и внимателно. Думите на Филип му донесли голяма радост. Най-сетне той намерил това, което му липсвало. Пътуването до Ерусалим не било безсмислено. И макар че там не намерил това, което търсел, сега го разбрал. За него имало Спасител, който бил изкупил греховете му пред Бога. Сега можел да бъде спокоен. Защото Бог вече не се гневял срещу него. Божият Агнец бил умрял за него и бил понесъл наказанието вместо него. Същото било казано и в книгата на пророк Исаия. Благодарение на тази жертва, той можел да бъде Божие дете!

Какво безценно богатство му показал Филип! Защото този ковчезник бил намерил съкровище, в сравнение с което всички съкровища на Кандакия изглеждали нищожни.

Сега той с цялото си сърце искал да принадлежи към Църквата на Спасителя. Искал да направи всичко необходимо, за да покаже, че желае този нов живот.

Докато пътували така по пътя, стигнали до една вода. Щом я видял, мавърът казал: „Ето вода; какво ми пречи да се кръстя?“ Въпросът изненадал Филип. Този човек искал да се кръсти! Но нали той бил езичник? Езичник, който искал да принадлежи към Църквата на Господ Исус? Нима това било възможно?

„Вярваш ли? – попитал го той настойчиво. – Вярваш ли с цялото си сърце?“ За голяма радост етиопецът отговорил: „Вярвам, че Исус Христос е Божият Син.“

Вече нямало никакви пречки. Този езичник също можел да принадлежи към завета на Господ Исус. Защото и той бил призован от Бога и вярвал в Спасителя.

Колесницата отново спряла. Филип и главният ковчезник слезли от нея и се отправили към водата. После двамата слезли във водата, Филип кръстил етиопеца и после излезли от нея.

Влизането във водата показва, че както водата отнема нечистотата на тялото, така и Спасителят измива човека от греховете му и го прави чист пред Бога. А излизането от нея показва, че чрез вярата си в Господ Исус човек получава нов живот и става част от Църквата на живия Спасител.

В този миг Филип изчезнал и мавърът го изгубил от погледа си. Защото Господният Дух грабнал Филип и го закарал в Азот. Тук работата му била приключена и той трябвало да отиде и да проповядва евангелието на други места.

Но царският чиновник не изпитал мъка при заминаването на Филип, а продължил пътя си радостен. Той се завърнал в страната си като щастлив човек. Защото вече имал Господ Исус за свой Спасител и не се нуждаел от нищо друго. Спасителят бил неговият Пастир. Той щял му посочва пътя напред и да бди над него.

От този момент Светият Дух започнал да работи и в страната на маврите. Там вече имало един човек, който познавал и обичал Господ Исус – кръстеният от Филип ковчезник. Той говорел на хората за Спасителя, а Светият Дух му съдействал, като работел в техните сърца и ги водел към вярата. Така започнало изграждането на Църквата и в една езическа страна.

ОБРЪЩЕНИЕТО НА САВЕЛ

ДЕЯНИЯ 9:1–19А

Докато Господ Исус разширявал Своята църква, Савел не вършел нищо друго, освен да мисли как да ѝ навреди. Той желаел само едно – да унищожи последователите на Спасителя. Мислел си, че по този начин служи на Бога. Защото Исус бил дръзнал да говори, че Той е Божият Син. А това било богохулство. Затова Той бил разпънат на кръст и убит. Бог бил поискал това. Затова и Стефан бил убит с камъни. Всички ученици на Исус трябвало да бъдат убити, нито един не трябвало да остане жив. Савел щял да се погрижи за това. И той отивал по къщите на вярващите, извеждал ги навън и ги водел в Синедриона, оковани във вериги, а Синедрионът ги хвърлял в тъмница и ги наказвал.

Нищо чудно, че вярващите се страхували от него. Който можел да избяга, напускал Ерусалим и отивал в други краища на страната и дори извън нея. Но всичко това било полезно за евангелието. Защото, където и да отивали, вярващите говорели за Господ Исус и носели Неговото послание.

Савел не бил много доволен от постигнатото в Ерусалим. Той знаел, че имало и други места, където живеели вярващи. Например в Дамаск, столицата на съседна Сирия. Там живеели много последователи на Исус, а Савел не можел да търпи това. Те също трябвало да бъдат премахнати. Защото всички вярващи били опасни. Те учили, че хората могат да бъдат спасени само ако вярват в Исус. Това било абсолютно достатъчно.

А Савел бил учил нещо съвсем различно. Възпитан като строг фарисей, той смятал, че хората се спасяват само ако стриктно спазват закона. Така щели да се спасят само добрите хора, а лошите нямало. Според него такава била Божията воля. Затова Савел мразел Исус и Неговото учение.

И все пак, понякога в сърцето на Савел сякаш се обаждал някакъв предудителен глас. „Дали наистина Исус е мъртъв?“ – питал го той. „Последователите Му казват, че е жив и че Го били видели след възкресението Му. Ами ако това е вярно? Възможно ли е наистина да получиш спасение и мир с Бога, като спазваш закона? Нима човек може да спазва закона, без изобщо никога да съгреша – да го спазва наистина така, както Бог иска? Ами ако Исус е бил прав? Ако наистина е възкръснал? Тогава какво?“

Но Савел продължавал да не се вслушва в този досаден глас. Той не желаел да го слуша. Неговите учители били казвали нещо съвсем различно. Ако се вслушал, щял да започне да се съмнява, а той не искал това – искал да бъде спокоен и действен. Чакала го още много работа.

И така, един ден Савел отишъл при първосвещеника и му казал: „Дай ми писма до синагогите в Дамаск, за да мога и там да заловя последователите на Христос, за да ги докарам вързани тук в Ерусалим.“

Първосвещеникът много се зарадвал, че имал такъв усърден помощник, и веднага му дал исканите писма. Така! Сега Савел имал цялата власт да извърши това, което бил намислил. Много скоро и вярващите в Дамаск щели да изпитат желязната му хватка. Църквата щяла да бъде подгонена и може би изкоренена.

Но живият Господ Исус никога не престава да се грижи за Своята Църква. Той е по-силен от всички врагове. Той е неизмеримо по-могъщ от дявола, нейния *най-голям* враг. Спасителят обича Своите хора и нищо не става без Неговата воля.

И така, изпълнен с решителност и голяма смелост, Савел поел по пътя за Дамаск. Първосвещеникът му дал не само необходимите писма, но и войници, които да му помагат в ужасното му дело.

Пътуването било уморително и траело пет-шест дни. По-голямата част от пътя минавала през пустиня и групата напредвала много бавно. Но Савел знаел как да осъществява плановете си докрай и не се плашел от никакви трудности.

Така те приближили Дамаск. Трябвало да побързат, за да стигнат в града, преди да е паднала нощта. Но времето изобщо не било благоприятно за пътуване. Била настъпила най-горещата част от деня и слънцето безмилостно напичало. Обикновено по това време керваните спирали за почивка и изчаквали да отмине най-голямата жегга.

Но Савел не можел да чака. Той имал спешна работа, така че трябвало да продължат пътуването възможно най-бързо.

И тогава изневиделица от небето около него блеснала светлина. Тя била толкова ярка и толкова блестяща, че и слънцето беднеело пред нея. Всеки, който я погледнел, се заслепявал. Савел и неговите хора паднали на земята в смъртен ужас и разтреперени от страх зачали да видят какво ще стане.

Ясно било, че светлината идвала от небето, но дали щяла да ги убие?

Савел напълно заслужавал такова наказание и това, че то не го сполетяло, било голямо чудо. Всемогъщият Спасител можел да го унищожи мълниеносно с един удар. Но Той не направил това, а му оказал голяма милост. Савел бил пощаден, защото трябвало да стане слуга на Господ Исус.

В този миг се чул силен шум. Какво било това? Може би гръмотевица? Всички очаквали най-лошото.

Но освен този шум Савел чул и нещо друго. Чул глас, който казал името му: „Савеле, Савеле!“ Кой можел да го вика? Той плахо повдигнал глава. В си-

яйната светлина имало Някой: Той различил някаква фигура. После бързо навел отново глава и затворил очи – толкова бил уплашен! Цялата му смелост се била изпарила. Кой можел да бъде Този, който го викал?

„Защо Ме гониш? – попитал гласът от светлината. – Защо Ме мразиш толкова, че искаш да унищожиш Моята Църква? Защо правиш това?“

Тогава Савел започнал да се досеща. Значи било вярно! Исус не бил мъртъв! Бил жив!

Когато най-после се осмелил да проговори, гласът му треперел: „Кой си Ти, Господи?“

„Аз съм Исус, когото ти гониш!“ – гласял отговорът.

Сега Савел бил напълно сразен. Той изобщо не смеел да се повдигне от земята.

Това бил Исус! Той Самият му говорел! Той бил жив и знаел всичко за него и за неговите дела. Знаел дори какво възнамерявал да прави и каква омраза изпитвал към Него. Исус наистина бил на небето и тази страшна и сийна светлина била от Него. Той можел веднага да го убие, ако поискал!

Савел не знаел какво да прави. Изведнъж си спомнил целия си живот. Бил си мислял, че служи на Бога, а всъщност бил воювал срещу Него. Неговите учители не били прави. Исус бил прав, а Савел преследвал последователите Му. Преследвал не само тях, а и Самия Него.

Толкова му се искало да се скрие, но нямало къде. Бил в безизходица.

Но Господ Исус отново го заговорил. „Не разбираш ли, че за теб е трудно да риташ срещу остен. Ти си като вол, който се запъва и нананява краката си, защото трябва да върви, а не иска. Знаеш, че грешиш, но не искаш да слушаш. И подобно на вола вредиш само на себе си. Защото ти не можеш да разрушиш делото Ми.“

Савел бил победен! Сега той искал да бъде воден само от Господ Исус! „Господи – попитал той треперещ и поразен, – какво искаш да направя?“

„Стани – казал му Господ, – и иди в града. Там ще ти се каже какво трябва да правиш.“

Савел послушно станал от земята. Бил готов да направи всичко, каквото му казал Исус, защото разбрал, че Той е истинският Цар. Сега отново се осмелил да отвори очи, но – о, ужас! – нищо не виждал! Макар и очите му да били широко отворени, той бил сляп за всичко наоколо. Къде били хората му? Може би били умрели? Или може би го оставили сам? Не, те били тук и били добре. Нищо лошо не ги било сполетяло.

Те също видели светлината и чули гръмотевичния звук, но не знаели нищо за това, което видял и чул техният водач. Но едно било ясно – той бил страшно объркан, повече от всички тях.

Тогава изведнъж те разбрали, че той нищо не виждал! Страшната и ярка светлина го била ослепила. Сега той протягал ръцете си към тях и ги молел да го водят. Колко страшно било това! Техният ревностен и безстрашен ръководител бил спял и не можел нищо да прави сам – трябвало да го водят като малко дете. Каква тъжна гледка!

И така, те го хванали за треперещите му ръце и го повели бавно към Дамаск. Там го завели в къщата на един човек на име Юда, която се намирала на улица „Права“.

В дома на Юда Савел прекарал три мъчителни дни и нощи. Той бил така сломен и така дълбоко нещастен, че не можел нито да яде, нито да пие.

Можел само едно – да се моли. И той се молел за прошка. Протягал ръце към небето и зовял Исус, срещу когото до неотдавна беснеел.

Знаел, че никога няма да може да поправи стореното зло. Стефан бил мъртъв, той не можел да го върне; бил наскърбил толкова много семейства, бил изпратил десетки хора в затвора – и всичко това, защото мразел Исус.

Можело ли изобщо да има прошка за него? Щял ли Исус да прояви милост към него, щял ли да поиска да му прости? Той си спомнял какво бил чувал за Исус – как извикал на кръста: „Отче, прости им!“ Но дали тези думи се отнасяли и за него?

Преди да издъхне, Стефан също се бил помолил: „Господи, не им считай този грях.“ Може би тази молитва включвала и него? Дано!

Савел се молел за милост и състрадание. Ако Господ Исус изпъанел молбата му, той бил готов да Му служи с целия си живот.

Господ чул молитвата на Савел и го утешил, като му дал видение. При него влязъл един човек, който казал, че е Анания, и че бил дошъл, за да положи ръце на него и да му отвори очите.

В началото Савел си помислил, че това било сън. Но после разбрал, че не било сън, защото той бил буден и в действителност нищо не било станало. Да, това наистина било *видение*. Това означавало, че молитвата му била чута. Господ Исус му бил простил, това бил изходът. Затова Той му показал това видение, за да го утеши.

Така Савел с нетърпение зачакал идването на Анания. Анания бил ученик на Господ Исус, който живеел в Дамаск. Той също преживял нещо необикновено. Защото Господ и на него се явил във видение и го повикал: „Анание!“

Анания обичал Господ с цялото си сърце и бил готов да извърши всичко, което Той искал от него. „Ето ме, Господи!“ – отговорил Му той.

Господ му казал: „Стани и иди на улицата, която се нарича „Права“, и потърси в къщата на Юда един човек от Тарс на име Савел, защото, ето, той се

моли и е видял във видение човек на име Анания да влиза и да полага ръце на него, за да прогледа.“

Но думите на Господ предизвикали ужас у Анания. Нима трябвало да отиде при същия този Савел от Тарс, който опустошавал църквите и пленявал вярващите? Нима той трябвало да посети точно този човек? Това означавало да се изложи на смъртна опасност.

„Господи – казал той, – чул съм от мнозина за този човек – колко зло е сторил на Твоите светии в Ерусалим. И тук той има власт от главните свещеници да върже всички, които призовават Твоето име. Наистина ли трябва да ида при него? Това означава да отида право в устата на лъва.“

Господ много добре разбирал страха на Анания. „Няма от какво да се боиш – казал му Той успокоително, – а иди, защото Аз съм го избрал специално, за да носи Моето име пред езичници, царе и израилеви синове. Защото ще му покажа колко много той трябва да пострада заради Моето име. Иди и направи това, което ти казах.“

Сега вече Анания не се страхувал. Господ прогонил от сърцето му всяко безпокойство и той тръгнал, изпълнен с радост. Какво прекрасно дело му предстояло да извърши! Савел, един от най-големите врагове на вярващите, бил станал ученик на Господ Исус! Сега Анания можел да отиде при него и да му каже, че и за него има милост и прощение.

Колко могъщ е възкръсналият Спасител!

Когато влязъл в стаята, Анания бил дълбоко потресен от това, което виждал. Това ли бил Савел, гордият гонител на църквата – този нещастен, блед и сляп човек? Това ли бил онзи, от когото толкова се страхували? Сега вече никой нямало защо да се бои от него. Не била останала и следа от неговото величие и власт.

Савел седял и гледал втренчено с невиждащите си очи към вратата. Гледката била покъртителна.

Анания с бързи стъпки се озовал при Савел и положил ръцете си на главата му. Толкова му се искало да утеши този нещастен клетник и да му каже, че греховете му били простени; че възкръсналият Спасител искал да бъде и негов Спасител; и че той също можел да стане един от онези, които принадлежат на Неговата Църква.

Той се обърнал към Савел с треперещ от вълнение глас: „Брате Савле, Господ ме изпрати – Исус, който ти се яви по пътя, докато идваше, – за да прогледаш и да се изпълниш със Светия Дух.“ Това бил изходът!

Савел чул и разбрал – не само Господ му бил простил, но и вярващите също, защото Анания го наричал свой „брат“. Каква прекрасна вест! Значи имало прошка и за лошите хора, за хората с покварен живот!

Изведнъж очите му се отворили – сякаш перде паднало от тях! Той отново можел да вижда. Това било ясен знак, че Господ му бил простил.

Да, Савел отново можел да вижда светлината и това било голяма радост. Но много по-голяма била радостта му от това, че сърцето му било очистено. Греховете му били простени. Господ го бил потърсил, намерил и спасил!

И така, Господ продължил да разширява Своята Църква. Все повече хора в Юдея, в Галилея, а също и в Самария се обръщали към вярата. Сега, когато Савел се бил покаял и вече не ги преследвал, те били спокойни и се наслаждавали на мира и утехата, които Светият Дух им давал.

Петър и другите апостоли благовествали и работели. Петър получавал от Господ особена сила, за да проповядва и дори да върши чудеса. Той бил много щастлив от разрастването на Църквата и пътувал на различни места, за да посещава вярващите и да ги укрепя. В Лида той изцелил един човек, който от осем години лежал на легло и бил парализиран, а в съседна Йопия дори възкресил една жена, която била починала.

Това правело огромно впечатление и укрепвало вярата на последователите на Господ Исус. Спасителят бил жив. Той бил Този, който давал на Своя апостол тази голяма сила. Той бил Вседържителят на живота.

Хората извън Църквата също виждали, че това, което апостолите говорели, било истина. Те се покаявали и се присъединявали към вярващите. Така Господ благославял богато делото на апостолите.

Но Той не спрял дотук. Защото Исус Христос е Спасител и на езичниците. Дошло времето и те да разберат, че могат да принадлежат към Неговата Църква.

На някои места вече имало отделни езичници, които се били обърнали към вярата, като например главния ковчезник на царица Кандакия, когото Филип довел до Господ Исус. Но сега Спасителят искал ясно да покаже на Своите апостоли, че за Него вече няма разлика между юдеин и езичник. За Него вече всички били равни.

КОРНИЛИЙ *ДЕЯНИЯ 10:1–48*

В Юдея, на Средиземно море, се намирал градът-пристанище Цезаряя. Това било едно много известно място. Там била резиденцията на римския управител и имало голям гарнизон с поделение от сто души, състоящо се изцяло от римски войници.

Командирът на това поделение се наричал Корнилий. Той бил римлянин и следователно езичник, но общуването му с юдеите му помогнало да нау-

чи някои неща за Израилевия Бог. Той се запознал с книгите на Мойсей, с Псалмите и с книгите на пророците. В тях се казвало, че има само един Бог, който е Създателят на небето и земята. И Корнилий заобичал този Бог. Той се отказал от своите божества и започнал да се покланя на истинския Бог така, както юдеите правели това. Редовно спазвал съботата и ходел в синагогата. Говорел за Него както на цялото си семейство, така и на робите си, затова целият му дом се боял от Бога.

И понеже обичал Бога, обичал и Божия народ, като показвал това с делата си. Раздавал много милостиня и юдеите много го обичали.

Но въпреки това стотникът не бил щастлив. Нещо му липсвало. Той чувствал, че всичките тези добри дела не можели да го направят блажен, защото нямал мир с Бога и не знаел какво да направи, за да го намери. Знаел, че само Бог можел да му даде този мир и непрекъснато се молел за изход от това положение.

И един ден се случило нещо странно. Било три часа следобед и Корнилий отишъл в стаята си, за да се помоли. Той паднал на колене и се помолил Бог да му даде мир и увереност, че Той иска да бъде и негов Бог.

Изведнъж се случило нещо необикновено и страшно. Пред Корнилий застанала една ослепително блестяща фигура, която изпълвала цялата стаята със светлина. Той се изправил поразен. Да не би да сънувал?

Не, това не било сън.



Корнилий с ужас разбрал, че тази сияйна фигура била на един ангел, вестител от небето. Но за какво бил дошъл този ангел? Може би за да го накаже за греховете му?

„Корнилий“ – обърнал се той към него.

„Какво има, Господи?“ – попитал уплашено стотникът.

„Твоите молитви и твоите милостини възлязоха пред Бога за спомен – отговорил ангелът. – Бог ги чу и видя. Той знае всичко и затова ще изпълни молбите ти.“

За Корнилий това била една много радостна новина. Ангелът му носел не наказание, а утеха и светлина. Той щял да му каже какво трябвало да стори, за да намери мир.

„Изпрати мъже в Йопия – продължил да говори ангелът, – и повикай Симон, който се нарича и Петър. Той е отседнал у един кожар Симон, чиято къща е край морето.“

Ангелът не казал нищо повече, но Корнилий разбрал, че това бил отговорът на неговите молитви. Веднага, щом ангелът си отишъл, той повикал при себе си двама от своите слуги и един от войниците, за когото знаел, че бил благочестив човек, който се боял от Бога. Тези трима мъже били винаги близо до него. Те добре познавали господаря си и щели да се зарадват заедно с него на известието на ангела. Той им разказал всичко, което му се било случило, и им обяснил какво да направят.

След това ги изпратил в Йопия. Вече се свечерявало, а те имали десет часа път. Но не се оплаквали. Нощта била хладна и приятна за пътуване и макар да им се налагало да си почиват от време на време, те се движели толкова бързо, че пристигнали в Йопия още преди пладне на другия ден.

След чудото, което Господ сторил чрез него, Петър останал в Йопия, където отседнал в дома на кожаря Симон. Но той не знаел, че скоро щял да стане участник и в други велики събития.

Защото апостолът трябвало да каже на езичниците, че за Бога няма вече разлика между юдеин и езичник. Но преди това той самият трябвало да го разбере. Досега Петър бил учил нещо съвсем различно. Сега Господ щял да му покаже, че било настъпило ново време.

И така, докато пратениците на Корнилий приближавали града, Петър се изкачил на покрива на къщата, за да се помоли. Но изведнъж огладнял. Още не било станало време за ядене, но гладът му бил толкова силен, че той помолил домакините да му приготвят нещо за ядене.

И докато чакал да стане готово яденето, с Петър станало същото нещо, което било станало предния ден и с Корнилий. Той също имал видение.

Защото небето се отворило и нещо като голямо ленено платнище било

спуснато за четирите краища надолу пред очите на Петър. Той с удивление видял, че в него имало най-различни животни – четирикраки, пълзящи и всякакви птици.

Какво означавало това?

В този миг прозвучал глас, който казал: „Стани, Петре, заколи и яж.“

Петър се сепнал. Сигурен бил, че този глас идвал от небето. Но нима Господ можел да му казва да яде от тези животни? Та това били животни, които Бог бил забранил да се ядат, защото ги бил обявил в Своя закон за нечисти. Нима Петър можел да наруши Божия закон?

Затова той отговорил: „В никакъв случай, Господи, защото никога не съм ял нещо мръсно или нечисто.“

Но гласът отново заговорил: „Което Бог е очистил, ти не го считай за нечисто.“

Добре ли чувал Петър? Да не би да сънувал? Господ му казал, че вече нямало разлика между животните. Нима Той премахвал тази разлика?

Да, защото Господ три пъти му показал едно и също видение и три пъти казал едни и същи думи: „Което Бог е очистил, ти не го считай за нечисто.“ Сега Петър бил твърдо убеден в Божията воля.

После видението изчезнало. Платнището се вдигнало към небето и гласът замлъкнал.

Но Петър бил научил нещо ново. Настъпило било време, в което нямало вече животни, които Бог наричал „нечисти“. Но дали това било единствено то нещо, което Бог искал да каже с това видение? Петър не знаел. Той бил сигурен, че зад всичко това се криело нещо повече. Какво ли било то?

Докато апостолът размишлявал над значението на това видение, изпрастените от Корнилий мъже пристигнали в Йопия и започнали да търсят къщата на кожаря Симон. Те вече знаели, че се намирала край морето, и я намерили бързо.

После застанали пред предната врата и попитали: „Тук ли гостува Симон, който се нарича и Петър?“

Петър все още бил потънал в мисли. Той не можел да разбере какво искал да му каже Господ с това видение. Но тогава Светият Дух му казал: „Ето, трима мъже те търсят.“ Петър дошъл на себе си. Може би сега щял да получи отговор на загадката?

„Слез – продължил Светият Дух, – и иди с тях, защото аз съм ги изпратил.“ Сега апостолът започнал да се досеща. Той веднага се подчинил и слязъл долу при тримата мъже. „Ето, аз съм този, когото търсите – казал им той. – По каква работа сте дошли?“

„Изпрати ни Корнилий, стотник от Цезарея – отговорили те. – Нашият

господар е праведен човек, който се бои от Бога и има добро име сред целия юдейски народ. Той беше упътен чрез един свят ангел да те повика в своя дом и да чуе думи от теб.“

Сега Петър разбрал всичко. Този стотник бил римлянин – езичник. Според Божия закон Петър нямал право да влиза в дома на един езичник. Но сега било настъпило ново време, защото той не бивало да счита за нечисто това, което Бог бил очистил. Значи това бил искал да му каже Господ. Това било значението на видението. Апостолът трябвало да се подчини на Божието послание и да тръгне с тези хора.

И така, Петър поканил мъжете да влязат и ги настанил да си починат след дългия път, като им оказал внимание и гостоприемство.

На другия ден те тръгнали заедно от Йопия, а на следващия ден пристигнали в Цезарея. Корнилий вече бил поканил своите роднини и най-близки приятели. Всички жадували да чуят думите на Петър. И така, точно когато апостолът се готвел да пристъпи прага на къщата, насреща му се задал Корнилий. Той бил дълбоко развълнуван. Срещу него вървял човекът, изпратен от Бога, от чиито уста щял да чуе как може да намери мир. Той изпитвал към него такова страхопочитание, че го посрещнал като виден гост и дори паднал пред краката му и му се поклонил като на Бог.

Петър бил страшно смутен. Това не било правилно! Само Бог заслужавал такова поклонение. Затова той хванал Корнилий за ръката, вдигнал го и му казал: „Стани, и аз самият съм човек.“ После двамата влезли заедно в къщата, където, за своя изненада, Петър заварил стая, пълна с хора. Нима всички тези хора били дошли, за да го чуят какво ще каже? Какво очаквали да чуят от него?

„Вие знаете – обърнал се той към тях, – колко е незаконно за един, който е юдеин, да се събира или да ходи при някой, който е от друго племе. Но Бог ми показа, че не бива да наричам никого мръсен или нечист. Затова дойдох, без да възразявам, веднага щом ме повикахте. И така, питам ви: за какво сте ме повикали?“

Корнилий му отговорил: „Преди четири дни постих до този час и следобед се молах у дома. И ето, пред мен застана един мъж в блестящо облекло и ми каза: „Корнилие, твоята молитва е чула и твоите милостини се спомниха пред Бога. Така че прати в Йопия да повикат тук Симон, който се нарича и Петър. Той е отседнал в дома на един кожар Симон край морето. И така, аз веднага пратих до теб и ти добре направи, че дойде. Затова сега всички ние присъстваме тук, пред Бога, за да чуем всичко, което ти е заповядано от Господа.“

Когато Петър чул тези думи, сърцето му се изпълнило с голяма радост.

Той бил участник в едно прекрасно събитие. Евангелието било вече не само за юдеите, но и за езичниците. Той можел да каже това на тези хора.

И така, апостолът започнал да им говори със сияещо от радост лице: „Сега със сигурност знам, че Бог приема не само юдеите, но и обича всеки, който Му се бои и върши правда, независимо от кой народ е, защото Иисус Христос е Господ на всички – както на юдеите, така и на езичниците.“

След това той им разказал за Господ Иисус: „Нали знаете какво стана в Галилея, а после и в Юдея? Чухте за Иисус от Назарет – как Бог Го помага със Светия Дух и Му даде сила да върши чудеса? Как Той обикаляше страната, като правеше добрини и изцеляваше всички угнетявани от дявола, защото Бог беше с Него. И ние, Неговите апостоли, можем да говорим за това, защото видяхме и чухме всичко, което Той стори в цялата страна. Юдеите разпгнаха на кръст същия този Иисус и Го убиха. Но Той не остана мъртъв, защото Бог Го възкреси на третия ден и Му даде да се яви – не на целия народ, а на свидетели, предварително избрани от Бога, – на нас, които ядохме и пихме с Него, след като възкръсна от мъртвите. И Той ни заръча да проповядваме на народа и да свидетелстваме, че Той е определеният от Бога Съдия на живите и мъртвите. За Него свидетелстват всичките пророци, като казват, че всеки, който вярва в Него, получава прощение на греховете си чрез Неговото име. А онзи, който не вярва в Него, е загубен завинаги. Защото един ден Иисус Христос ще дойде и ще отсъди кой принадлежи на Него и кой – не.“

Всички слушали думите на Петър в пълна тишина. Каква прекрасна вест им носел той – прощение на греховете за всеки, който вярва в Господ Иисус! Вече нямало разлика между юдеин и езичник. Сега Корнилий знаел къде може да се намери мир – при Господ Иисус! Сега всички чували как можели да бъдат спасени. Защото чрез Господ Иисус има спасение за всеки, който вярва в Него.

Но може би Петър имал да им каже още нещо? Не, нямал, защото Светият Дух Сам дошъл да потвърди неговите думи. Той влязъл в сърцата на всички, които слушали словото. Изглеждало, сякаш сега дошла Петдесетницата на езичниците. Те говорели на езици така, както учениците говорели на Петдесетница в Ерусалим, и славели Бога, който бил изпратил Своя Син, за да спаси и юдеите, и езичниците. Вече никой не можел да се съмнява, че и езичниците също принадлежали към Църквата на Господ Иисус. Светият Дух Сам им го бил показал.

После Петър казал: „Кой би се осмелил да каже, че тези хора не могат да се кръстят?“ И всички били кръстени.

Така домът на Корнилий бил благословен с голяма радост!

УБИЙСТВОТО НА ЯКОВ

ДЕЯНИЯ 12:1 И 2

За известно време Църквата разполагала с нужното спокойствие, за да могат апостолите безпрепятствено да разпространяват евангелието. Но народът вече не бил така доброжелателно настроен към нея както по-рано. Юдеите се дразнели от това, че вярващите се били сприятелили с езичниците и общували с тях, сякаш между тях нямало никаква разлика.

Новият цар, който също се казвал Ирод, забелязал това отношение и се възползвал от него. Той бил внук на онзи Ирод, който наредил да убият децата във Витлеем, и племенник на другия Ирод, който обезглавил Йоан и се подиграл с Господ Иисус. Бил също толкова безбожен, колкото и двамата си предшественици. Но за да спечели юдеите на своя страна, строго съблюдал техните закони и обичаи и станал голям приятел на фарисеите.

Когато забелязал, че народът негодувал против вярващите, Ирод разбрал, че юдеите щели да бъдат много доволни, ако започнел гонения срещу Църквата. Затова наредил да заловят някои вярващи. След като народът не се разбунтувал и явно одобрявал случилото се, Ирод решил да направи нещо още по-лошо. Тъй като много добре знаел, че Църквата ще бъде засегната сериозно, само ако премахне нейните водачи, той направил това, което и Савел, бившият голям враг на църквата, не посмял да стори – посегнал на Яков, брата на Йоан, и един от апостолите. Арестувал го и го обезглавил.

Яков бил първият апостол, избран от Бога да даде живота си в името на Господ Иисус. Той пръв от всички могъл да види своя Спасител в Неговата слава. Наистина той трябвало да остави всичко и да умре, но бил спокоен, защото Господ щял да продължи делото му, понеже никой не можел да устои пред Неговата мощ.

ЗАЛАВЯНЕТО НА ПЕТЪР

ДЕЯНИЯ 12:3–6

Ирод можел да бъде доволен. Народът одобрявал убийството на Яков и дори изпитвал голямо задоволство. Хората знаели, че докато апостолите продължавали да проповядват, това движение нямало да бъде премахнато. Затова те смятали, че царят бил постъпил много разумно, като убил Яков. Когато Ирод забелязал това, той се осмелил да отиде още по-далеч – решил да убие и Петър, който бил главният водач. Ако премахнел него, с Църквата щяло да бъде свършено.

И така, той наредил да го проследят и да го заловят, но първо наредил да

го разпитат, за да изглеждало всичко законно. По същото време в Ерусалим имало празник и градът бил пълен с хора. Затова Ирод решил да изчака да минат празничните дни и след това да гледа делото.

Големият апостол бил хвърлен в затвора под най-строга охрана, защото Ирод не бил съвсем спокоен. Все пак нали именно за този човек се говорело, че вършел чудеса, и че преди няколко години бил избягал от затвора по загадъчен начин! При това той и неговите съидейници учили, че техният Учител Иисус бил възкръснал от гроба! Ирод решил да бъде много внимателен и да вземе всички мерки това да не се повтори. Затворникът трябвало да бъде охраняван така, че да бъде изключена всякаква възможност за бягство. Горко на онзи, който не изпълнял задълженията си!

И така, ръцете на Петър били оковани в железни вериги, а всяка верига била закачена за един войник. По този начин войниците можели да усетят всяко негово движение. Така бягството било изключено. Но това не било всичко.

Пред вратата на килията били поставени двама стражари, на вътрешната врата – други двама, а на външната – трети двама. На всеки няколко часа стражарите се сменяли, за да бъдат винаги будни и бодри.

За бягство и дума не можело да става. Съдбата на Петър и на Църквата била решена. Или поне Ирод си мислел така.

Църквата била обзета от голяма скръб. Яков бил убит, а Петър бил арестуван, като при това и неговата смърт изглеждала неизбежна. Как щели да разпространяват евангелието занапред? Кой щял да ръководи и да наставлява вярващите? Но Господ Иисус бил толкова могъщ! Той, който можел да възкресява мъртвите, нима не можел да избави и Петър от затвора? Нима вече не го бил правил веднъж? Защо да не го направи и втори път?

Те не можели да си представят живота без Петър. Всички се молели Господ да даде изход от това положение. Той бил толкова по-силен от Ирод. Нали можел да върши чудеса! При това Той толкова много обичал Своята Църква, че нямало да позволи да попречат на Неговото дело? „Господи, спаси Петър!“ – викали всички към Него.

ОСВОБОЖДАВАНЕТО НА ПЕТЪР

ДЕЯНИЯ 12:6–19

Така натъпила нощта преди разглеждането на делото.

В тъмната килия, в която бил затворен Петър, царяла тишина. Апостолът и неговите пазачи спели. Те знаели, че на сутринта затворникът щял да бъде осъден и убит. Никой не се съмнявал в това.

Петър също разбирал, че това била последната му нощ, и въпреки това спял спокойно. Но как било възможно това? Апостолът знаел, че Ирод можел да убие само тялото му, но бил безсилен да да стори нещо на душата му. Тя щяла да отиде при Господ Исус, за да бъде завинаги при Него в слава. Затова Петър не се боял от смъртта.

Но не се ли тревожел за бъдещето на Църквата? Да, Петър бил мислил много по този въпрос. Но той знаел, че Господ Исус е Глава на Църквата и че Той ще се погрижи за нея. Ако Спасителят решал, че работата на Неговия апостол на земята била свършила, Той щял да го вземе при Себе Си. Но ако Той искал още да го използва в служба на Църквата, щял да намери начин да го избави. За възкръсналия Спасител нямало нищо невъзможно!

Пазачите също били легнали да спят. Какво можело да стане? И най-малкото движение на затворника било достатъчно, за да ги събуди. Да, те можели спокойно да си починат – нямало никаква опасност. В килията царял мрак и тишина.

Изведъж Петър се събудил от някакво побутване. Когато отворил очи, за своя голяма изненада, той видял, че килията била осветена, и че там имало някой. Това бил ангел. „Ставай бързо“ – казал му той.

Но Петър не можел да стане, защото бил окован за двамата войници. Той неволно отместил очите си от ангела и погледнал към веригите на ръцете си. Но какво да види?

Веригите ги нямало – те били паднали на земята. Той можел свободно да се движи.

Сега Петър бързо изпълнил нареждането на ангела и се изправил, без пазачите да забележат нещо.

„Опаши се – казал отново ангелът, – и обуи сандалите си.“ След като Петър сторил това, ангелът му наредил: „Облечи дрехата си.“ Така Петър бил напълно готов да излезе навън. Всичко станало толкова бързо, че надали били минали и няколко минути.

„Последвай ме!“ – казал му ангелът и тръгнал пред него към вратата. Петър покорно го последвал. Когато стигнали до вратата на килията, тя се отворила и затворила сама, без стражарите да се събудят.

После те минали по тесните коридори към вътрешната врата на затвора, която също се отворила и затворила сама, без пазачите да забележат.

Сега оставала само голямата, тежка, желязна порта на входа. Но и тя се отворила и затворила сама.

Какво ставало? Защо всички пазачи мълчали? Нима не виждали, че Петър си отивал от затвора? Нима всички спели?

Петър не знаел това. Не знаел дори дали самият той бил буден. Може би

сънувал? Но като че ли това не било сън. А може би било видение – като видението на покрива в Йопия? Ангелът всеки миг щял да изчезне и той отново щял да се намери в килията, окован с вериги към своите пазачи.

Така той следвал ангела, докато двамата изминали една улица. А сега накъде? Петър се огледал наоколо. Изведнъж ангелът изчезнал и Петър вече не го виждал! Вече нямало нужда от него.

Апостолът стоял стъписан. Ангелът го нямало и въпреки това той не бил



в килията, а се намирал на една улица в Ерусалим – свободен! Това, което ставало, не било сън или видение.

Тогава той разбрал всичко и бил обзет от голяма радост. Истина било! Той бил избавен! Неговият Учител не искал той да умре. Трябвало още да живее и да работи. Спасителят бил показал силата Си и го бил спасил.

Тогава Петър казал: „Сега наистина зная, че Господ изпрати ангела Си и ме избави от ръката на Ирод.“ Апостолът отново дошъл на себе си и знаел какво трябва да прави. Трябвало да действа бързо, да отиде при братята и да им каже какво да правят. Но къде можел да ги намери?

Тогава си спомнил за къщата на Мария, майката на Йоан Марк. Там сигурно се били събрали много вярващи и се молели за него.

Петър бързо се отправил на познатия адрес и почукал на вратичката на предната порта. Слугинята Рода отишла да види кой чукал в този късен час, но от предпазливост не отворила вратата веднага, а първо попитала: „Кой е?“ „Аз съм! Петър!“ – гласял отговорът. „Какво? Петър ли?“ – възкликнала тя. „Петър, да. Бързо отвори!“ Да, това наистина бил Петър. Тя ясно познала неговия глас.

Загубила ума и дума от радост, Рода хукнала обратно и забравила да отвори. Тя влязла вътре и започнала да вика радостно: „Петър е на портата! Той чука!“

Хората в стаята били поразени. Петър бил на портата? Как било възможно това? „Ти си луда – казали те, – не може да бъде!“ Но Рода продължила да вика. „Наистина е тук! Чух гласа му.“ „Не, това сигурно е неговият ангел – казали тъжно те. – Сигурно вече са го убили и ангелът му е дошъл да ни каже това.“ Какво неверие!

Но чукането отвън продължавало. То било силно и настойчиво. Очевидно трябвало да отворят. Най-сетне някои от тях се сетили да отидат до портата и да видят сами. Те я отворили предпазливо. Да, това наистина бил Петър, а не неговият ангел! Тогава го пуснали да влезе.

Сега всички се затичали към него, наобиколили го и го засипали с въпроси. Какво се било случило? Как бил дошъл тук? Кой го бил избавил? Те се били молили толкова много за него и били така щастливи, че Господ изпълнил молбата им!

Петър едва успял да вземе думата от тях. Той им разказал как бил освободен от тъмницата и прославил силата на живия Спасител. Но апостолът знаел, че не можел да остане при тях. Ирод със сигурност щял да го потърси отново и той трябвало да бяга. Затова, след като възложил грижата за вярващите на Яков, брата на Господ Исус, Петър се сбогувал и потеглил. Никой не знаел накъде.

На другата сутрин войниците с ужас открили изчезването на затворника. Веригите били там, но него го нямало. Те разпитали стражарите на портите, но никой не бил забелязал нищо. Всичко изглеждало толкова невероятно, но било факт. Това било ужасно! Какво щял да каже царят?

Може би сега те видели какво голямо чудо бил извършил Господ? Може би най-после признали, че Учителят на Петър имал божествена сила, и започнали да Му се покланят? Ние не знаем отговорите на тези въпроси. Но знаем, че поне един човек не видял чудото – това бил Ирод. Той изобщо не се размислил над случилото се, а разгневен от бягството на Петър, решил да си отмъсти на войниците, като наредил да ги заловят и да ги убият.

Да се надяваме, че тези мъже са повярвали в Господа и Спасителя на Петър, защото тогава и те са спасени и се намират при Господ Исус в славата на небето. Но ако не са повярвали, не са спасени. Колко жалко тогава!

НАКАЗАНИЕТО НА ИРОД

ДЕЯНИЯ 12:20–23

Ирод не се чувствал добре. Бягството на Петър било за него позорно поражение пред всички юдеи. Всички щели да му се подиграват! Ирод не можел да понесе това и не искал да остане повече в Юдея, а се преместил да живее в Цезарея.

Това бил град, в който се провеждали много празненства и състезания. Там той можел да забрави своя провал, а когато му се удадал случай, щял да покаже на юдеите, че с него шега не бивало. И този случай дошъл.

Градовете Тир и Сидон в римската провинция Сирия били свикнали да внасят зърно от Палестина. Но Ирод решил да прекрати тази търговия и отказал да изпрати очакваните доставки. Това бил голям удар за жителите на тези градове, които загубили своето препитание. От какво щели да живеят сега? Какво да сторят, за да умилостивят Ирод? И те решили да изпратят пратеници, които да се опитат да се разберат с царя и да уредят въпроса между него и тях.

За тяхна радост Ирод се съгласил да приеме пратениците. Това станало на втория ден от празника, организиран в чест на император Клавдий. Ирод искал да направи този ден велик не само за императора, но и за себе си. Така поражението му щяло да бъде забравено.

И така, в определения ден той се явил пред народа на мястото, където щяло да се състои празненството, облечен в разкош и великолепиe. Носел одежди, изтъкани изцяло от сребърни нишки. Дотогава никой не го бил виждал толкова блестящо облечен.

Изглеждаше като истински цар! Множеството било поразено. Ирод се качил на престола и седнал. Довели при него пратениците от Тир и Сидон и те го удостоили с дълбок поклон. После царят държал реч, от която всички трябвало да разберат колко важен и могъщ бил той.

Хората слушали в захлас. Те гледали блестящите му одежди, слушали приповдигнатата му реч и били толкова възхитени, че не могли да сдържат чувствата си. Внезапно един човек от тълпата се провикнал: „Глас божи, а не човешки!“ Всички подели ласкателния възглас: „Глас божи, а не човешки. Бог! Ирод е Бог!“ Ирод бил постигнал целта си. Сърцето му ликувало. Той се усмихнал, започнал да се кланя на всички страни и снизходително да приема почести.

Повечето от хората, които го приветствали, били езичници и не разбирали какво правят. Ирод обаче бил юдеин и бил длъжен да знае, че нямал право на подобна чест. Но той не се боял нито от Бога, нито от Неговия закон и нямал никакво намерение да Му се подчинява. Бил дръзнал да преследва дори Божията Църква. Затова наказанието го постигнало незабавно.

Бог отново изпратил ангел, но този път той дошъл не за да спаси, а за да погуби. Ирод бил поразен с тежка болест – толкова тежка, че никой не можел да му помогне. Той умрял в страшни мъки.

Така пратениците от Тир и Сидон видели, че Ирод всъщност бил най-обикновен човек, който умрял веднага, щом Божият ангел го докоснал.

А и народът научил какво става с човека, който дръзне да се опълчи срещу Бога и да преследва Неговата Църква.

Така Бог може да стори с всеки, който има наглостта да се разбунтува срещу евангелието. Всички подобни опити ще претърпят неуспех. Защото Господ Иисус е по-могъщ от всички Свои врагове. Той ще осъществи делото Си докрай. Той прави това и сега.

Ирод умрял, а Божието Слово продължило да расте и да се умножава. Неговите последователи ставали все повече и повече!

ИЗПРАЩАНЕТО НА ВАРНАВА И ПАВЕЛ

ДЕЯНИЯ 12:24–13:3

След като Савел, чието име на гръцки било Павел, се обърнал към Господ Иисус, той не искал нищо друго, освен да проповядва евангелието. Някогашната му пламенна омраза към Спасителя сега се превърнала в пламенна любов към Него. Той имал само едно желание – да възвестява името на своя Спасител. И незабавно започнал да го прави, първо в Дамаск, а после и в Ерусалим.

Но юдеите в Ерусалим искали да го убият. Те не можели да понасят този човек, който първоначално бил на тяхна страна, сега станал последовател на омразния им Исус.

Затова Павел избягал най-напред в Цезарея, града, в който живеел Корнилий, а оттам отпътувал за Тарс, родното си място. Там той останал дълго време, докато чакал да види какво ще му възложи Господ.

Един ден при него дошъл Варнава, който преди това се наричал Йосиф. Той бил един от учениците на Исус и помолил Павел да дойде с него в Антиохия. Антиохия бил хубав и богат град в Сирия.

Църквата в този град била толкова голяма, че Варнава вече не можел да върши сам цялата работа. Затова помолил Павел да дойде и да му помогне. Павел го последвал на драго сърце и дълго време проповядвал на събрание-то в Антиохия. Вярващите в този град били първите, които се нарекли християни. По всяка вероятност това наименование се смятало за обидно, но кой истински вярващ не би искал да носи с радост това презрително име?

Господ обаче имал за Павел и Варнава и друга работа. Те трябвало да разпространяват евангелието в езическите страни. Все още никой не бил отишъл там, за да говори на хората за Спасителя. Това трябвало да направят Павел и Варнава. Те трябвало да станат мисионери. Затова, когато един ден църквата в Антиохия била събрана, Господ казал чрез Светия Дух: „Отделете Ми Варнава и Савел за работата, за която съм ги призовал.“

След като се помолили заедно с църквата, двамата мисионери се сбогували и тръгнали на път, за да започнат делото си. Те много добре знаели, че задачата им нямало да бъде лесна.

Господ Исус бил казал на Анания: „Ще покажа на Павел колко много той трябва да пострада заради Моето име.“ Било дошло времето на тези страдания.



ПЪРВОТО МИСИОНЕРСКО ПЪТЕШЕСТВИЕ НА ПАВЕЛ

ДЕЯНИЯ 14:6–22

Един ден двамата ученици пристигнали в Листра. Тъй като там нямало синагога, Павел проповядвал на улицата. Постепенно около него се събрало огромно множество, което слушало с голямо любопитство какво говорел този чужденец.

На земята, близо до Павел, седал един нещастен човек. Той бил сакат по рождение и целият му живот досега бил пълен с мъки и несгоди. Изглеждало, сякаш и занапред всичко щяло да си остане същото.

Човекът слушал думите на Павел с напрегнато внимание и го гледал с копнеж. Щом Исус бил толкова могъщ, Той би могъл и да го изцели, мислел си той. Докато говорел, Павел го наблюдавал и по лицето му видял, че в него имало вяра. Така разбрал, че Светият Дух работел в сърцето му.

Тогава апостолът спрял да говори, обърнал се към сакатия и извикал със силен глас: „Стани на краката си!“

Господ Исус показал силата Си да избавя от страданието и чудото станало мигновено! Човекът скочил на крака, сякаш никога не е бил сакат, и започнал да ходи!

Сега множеството трябвало да разбере, че Господ Исус бил сторил това чудо. Ако Павел се надявал на това, той сигурно останал горчиво разочарован. Хората били поразени от случилото се, защото наистина било станало нещо грандиозно, но те въобще не казали: „Това е дело на Исус Христос.“ Вместо това заявили: „Това сториха нашите богове, Зевс и Хермес. Тези двама мъже са Зевс и Херме, слезли при нас в човешки образ.“

И всички събрани хора започнали да приветстват Павел и Варнава, да им се покланят и да им оказват всякакви почести. Варнава бил наречен Зевс, а Павел – Хермес.

„Да вървим към храма! – извикал някой. – Да принесем жертва!“

„Доведете жреца!“ – извикал друг.

Жрецът дошъл и докарал със себе си юнци за жертвоприношението и венци за украса на олтара. Трябвало да направят голям празник на боговете, които били сторили това велико чудо. Всички тръгнали към храма.

Павел и Варнава били ужасени. Никой от двамата не очаквал такова нещо. За да покажат възмущението си, те раздрали дрехите си и се опитали да възпрат хората.

Това, което народът правел, било ужасно. Хората били неудържими. Всички вървели към храма и ликовали.

Какво можели да сторят двамата мисионери? Те знаели, че трябвало да

кажат на тези езичници, че техните богове Зевс и Хермес не били никакви богове, и че имало само един Бог, на когото трябвало да служат – Богът на Израил.

Но това било опасно и можело да им струва живота. И въпреки това те не можели да мълчат. *Трябвало* да говорят.

„Мъже – извикали те високо, – защо правите това? Ние не сме богове – ние сме обикновени хора като вас.“

Някои се заслушали в тези думи. Обикновени хора ли? Какви са тези глупости? Ако били обикновени хора, как тогава били сторили това необикновено чудо? Не, те били богове, дошли на земята в човешки образ. Трябвало да се направи жертвоприношение.

„Не! Не трябва! – викали Павел и Варнава. – Ние сме дошли да ви кажем благата вест за Спасителя, който иска да ви избави от тези суети.“

Какво, блага вест ли? Но какво общо имали те с тази вест? Те искали да направят жертвоприношение на Зевс и Хермес. *Трябвало* да го направят.

Но Павел продължил да говори: „Мъже – казал той, – ние сме дошли, за да ви кажем, че има само един Бог, който е направил небето и земята и всичко в тях. На Него трябва да служите. На Него дори не е нужно да принасяте жертви, защото Той Сам принесе жертвата.

И макар че Този Бог винаги ви е оставял да ходите по своите си пътища, Той никога не е престанал да управлява земята. Вие сами знаете това. Защото Той винаги се е грижил за вас, като ви е давал благодат и плодородни времена и е изпълвал сърцата ви с храна и веселба, макар вие да не сте го заслужавали, защото сте Го забравили. Но Той е готов да ви прости.“

Хората слушали с неприязън. Щом тези двама не били богове, тогава какви хора били те? И въпреки че не било нужно да правят жертвоприношение, народът не бил доволен. Как така тези мъже смеели да твърдят, че Зевс и Хермес не били богове и че имало друг Бог? Те не искали друг Бог.

Празникът приключил и хората започнали да се разотиват, като оставили Павел и Варнава сами. Но градът продължил да се вълнува.

Това било добре дошло за враждебно настроените юдеи от Антиохия и другите градове. Тези двама мъже трябвало да бъдат премахнати и те щели да съдействат за това. Затова те пристигнали в Листра и започнали да наговарят народа.

„Не трябва да позволявате на тези мъже да проповядват – говорели им те. – Те говорят измислици, с които вие нямате нищо общо. Те ви лъжат.“

И така, когато Павел отново започнал да проповядва, той бил заобиколен от враждебно настроени хора, които го гледали гневно и мърморели.

Малко по малко обстановката около него започнала да се нажежава. Но

Павел продължил да проповядва. Всички, които не се интересували, си тръгнали, и накрая апостолът останал сам със своите врагове.

Постепенно врявата станала неудържима. Внезапно във въздуха полетял камък, който бил насочен към Павел. За миг настанала гробна тишина. Някои от хората се изплашили и побегнали. Павел обаче не побегнал.

Но ето, че полетял още един камък, после още един и още един. Апостолът паднал ранен на земята. Сега било лесно да го улучат. Злодеите продължили да хвърлят по него камъни, докато решили, че вече е умрял. Едва тогава спрели да го замерят, доволни, че му били затворили устата. После извели окървавеното и безжизнено тяло на Павел извън града и го захвърлили там. Най-после се били отървали от него! Най-после били сложили край на неговите проповеди!

Тогава приятелите му се осмелили да излязат и го намерили да лежи протнат на земята. Дълбоко наскърбени, те се събрали около него, мислейки си, че бил мъртъв. Но изведнъж Павел отворил очи. Той бил жив и дори можел да се движи. Да, той станал и се изправил на крака!

Колко могъщ бил Господ Исус! Павел трябвало да продължи да разпространява евангелието и затова Господ го бил спасил. Той дори можел да тръгне с тях към къщи. Всички се върнали в града радостни. Щом имали толкова могъщ Учител на небето, нямало от какво да се боят! Но апостолът не можел повече да остане в Листра. Затова още на другия ден той потеглил за други църкви и за Антиохия, за да разкаже за случилото се и там.

Може би пътуването на Павел до Листра било напразно? Не, разбира се! Защото, макар че градът като цяло отхвърлил евангелието, в него все пак имало хора, които повярвали.

Така Господ Исус положил и тук основите на Своята Църква. След известно време Павел отново щял да дойде в този град, за да посети новата църква и да я насърчи.

ВТОРОТО МИСИОНЕРСКО ПЪТЕШЕСТВИЕ НА ПАВЕЛ

ДЕЯНИЯ 16:4–15

Павел не останал дълго в Антиохия, а след няколко дни отново потеглил на път. Този път той бил придружаван от Сила.

След като проповядвали евангелието на различни места, двамата мисионери най-сетне пристигнали в Троада. Троада се намирала на Средиземно море, от другата страна на което се намирала Европа.

Хората в Европа все още не познавали Господ Исус. Те никога дотогава не били чували за Него. И все пак, може би те знаели нещо за Бога? Не, те

изобщо Го били забравили и си били измислили други богове. Приемали всички Божии благодеяния, но за Самия Него били престанали да мислят. Това било голям грях.

И въпреки това Господ искал да прояви милост към тях и да им прости този грях. Той искал да донесе спасителната вест и в Европа. Това трябвало да направи Павел. И една нощ Господ му казал това във видение.

Апостолът видял една човешка фигура, застанала от другата страна на морето, която махала с ръка и му извикала: „Ела в Македония и ни помогни.“



Павел не можел да се съмнява в значението на това видение. Македония се намирала в Европа и той веднага разбрал, че жителите на този континент също имали нужда от евангелието. Господ работел в техните сърца и те били обзети от безпокойство и копнеж по единствения истински Бог.

Нямало място за колебание. Веднага щом му се удал случай, Павел се качил на един кораб и след няколко дни пътуване отново слязъл на брега. Той бил в Европа – онази част от земното полукълбо, в която живеем ние. Сега и хората от този континент щели да чуят благовестието.

Винаги, когато си спомняме за този миг, сърцата ни тръбват да ликуват от радост, че Бог не е оставил нашето полукълбо в мрака на езичеството, а ни е донесъл богатата вест!

Главният град на Македония, Филипи, бил римска колония. Там живеели много малко юдеи и нямало синагога. Всяка събота юдеите се събирали край реката, недалеч от града. Павел отишъл при тях още през първата събота, тъй като искал да им говори за Спасителя.

Но когато стигнал до мястото, той заварил там само няколко жени. Това не било много обнадеждаващо. И въпреки това апостолът не се обезсърчил, а започнал да им говори. Той им разказал за огромната любов на Бога и

за Неговия голям дар – Господ Исус Христос. Говорил им за прощението на греховете, за мира с Бога и за вечния живот. Сред тези жени имало и една видна дама на име Лидия. Тя била продавачка на скъпи платове от град Тиатир. И макар че била гъркиня, тази жена знаела от юдеите за Бога на Израил и Му служела с цялото си сърце и с целия си живот. Когато чула прекрасната блага вест, тя я посрещнала с особено внимание, защото Господ отворил сърцето ѝ. Сега Лидия разбрала, че била намерила това, което толкова време търсела.

Тя осъзнала, че човек може да намери мир с Бога, като му бъдат простени греховете, че Исус Христос е Избавителят, и че Той бил дал живота Си, за да я спаси. И тя повярвала в Него.

Сега можела да се кръсти и да стане част от Неговата Църква. И тя се кръстила заедно с целия си дом.

Каква радост донесло това на Павел и неговите другари! Първият човек в Европа бил доведен до Господ Исус! Делото в тази част на света започвало с едно малко, но затова пък благословено постижение.

Лидия, разбира се, също искала да съдейства за разпространението на евангелието. И тя предложила дома си на Павел, за да живее там и да изпълнява мисията си. Първоначално апостолът се колебаел дали да приеме, но Лидия била много настойтелна: „Нали виждаш, че съм върна на Господ с цялото си сърце. Защо не приемеш?“

Това сложило край на неговите колебания. Очевидно Господ му давал тази къща. Това много улеснявало работата му, защото сега той можел да посреща хора и да говори с тях, а освен това тук се грижели за него.

И Господ увенчал делото му с успех.

Сега, когато в Европа имало един дом, в който познавали Господ Исус, там започнали да идват много хора и все повече и повече сърца се обръщали към вярата. Всяка сутрин вярващите се събирали на едно място, където можели да се молят заедно и да слушат Павел. Това било плодно време.

ИЗГОНВАНЕТО НА ДЕМОНА

ДЕЯНИЯ 16:16–25

Имало обаче едно нещо, което пречело на Павел. Всяка сутрин, когато апостолът отивал на мястото за молитва, по петите му вървяла една жена. Тя била слугиня и била много нещастна. Била изцяло под властта на дявола, който я управлявал чрез един от своите демони. Тази жена не знаела нито какво върши, нито какво говори, и не можела да прави нищо друго освен това, което демонът искал от нея. Можела да предсказва бъдещето и правене-

ла това за пари, които отивали в джоба на господарите ѝ. Така тя им носела големи печалби. Фактът, че използвали нещастieto на една бедна жена, за да печелят, изобщо не ги притеснявал. Дори се надявали тя никога да не оздравее, за да не свършат и печалбите им.

И така, тази слугиня всяка сутрин вървяла след Павел и Сила и викала високо: „Тези човечи са слуги на Всевишния Бог, които идват да ви проповядват път за спасение.“

Може би Павел трябвало да се зарадва, че тази жена му помагала? Нали все пак казвала истината?

Не, Павел не се радвал. Защото слугинята не му помагала, а му пречела, тъй като казвала една полуистина. Тя не посочвала *какво* именно спасение проповядвали Павел и Сила и не казвала изрично, че истинското спасение идва само от Исус Христос.

Павел много добре разбирал кой бил източникът на тези думи – дяволът. Това били негови думи. Той винаги говорел полуистини, като по този начин навреждал много повече, отколкото ако казвал чисти лъжи. Той бил направил същото и в рая.

Затова апостолът не искал да има нищо общо с тези думи. Хората не трябвало да мислят, че той позволявал на тази жена да действа в негова подкрепа. Евангелието трябвало да се разпространява само от Светия Дух, затова той щял да сложи край на тези викове.



И така, една сутрин, когато Павел отново отивал към реката и жената отново вървяла след него, апостолът изведнъж се спрял, обърнал се и се изправил лице в лице със слугинята. После заговорил, но не на момичето, а на демона, който живеел в него: „Заповядвам ти в името на Исус Христос да излезеш от нея!“ Злият дух се подчинил незабавно и излязъл от слугинята. Можел ли той да се противопоставя на Господ Исус!

Какво избавление било това за жената! Изведнъж тя станала нормален човек като всички останали. Но вече не можела да предсказва бъдещето и господарите ѝ не можели да печелят от нея. Това никак не им харесало. Вместо да се зарадват, че тази болна и нещастна жена била избавена от властта на дявола, те се пръскали от яд. Не, те нямало да оставят това без последствия. Имали достатъчно приятели, които били съгласни да ги подкрепят и да им помогнат. „Да ги заведем при съдиите. Те ще ги прогонят!“ – решили те.

И така, хванали Павел и Сила и ги закарали пред градските съдии. Там им отправили яростни обвинения: „Тези хора смушават целия ни град и проповядват какви ли не странни неща, каквито на нас, като римляни, не ни е позволено да приемаме или да спазваме!“

„Те трябва да се махнат!“

„Те са юдеи!“

„Хвърлете ги в тъмница!“

„Да се махат!“

Съдиите не му мислили много. След като тези двама мъже били юдеи, те нямало какво повече да се занимават с тях. Сами си били виновни – да си били кротували! Първо щели да наредят да ги бичуват, а после щели да ги вкарат в затвора. Тогава в града отново щяло да има спокойствие.

И така, заповедта за бичуването на Павел и Сила била издадена. Биячите съдрали дрехите от гърба им, завързали ги за един стълб и започнали да ги налагат с тояги по голите гърбове. Болките били страшни! Но тогава двамата мисионери си спомнили страданията, които Господ Исус бил понесъл, за да ги избави, и осъзнали, че сега бил дошъл техният ред да страдат в Неговото име. Това било голяма чест за тях. Затова, независимо от ужасните болки, те били щастливи.

Разбира се, Павел и Сила можели да кажат, че били римляни, защото и двамата били родени в римски град и имали римско гражданство, а според тогавашните закони никой нямал право да ги наказва, без да бъдат законно разпитани и съдени. Но те мълчали, защото искали да покажат на враговете на Бога, че не се страхували да страдат в името на своя Спасител.

После съдията заповядал: „Хвърлете в тъмницата и ги пазете добре!“

Тъмничарят си знаел работата. Павел и Сила били изблъскани първо по



коридорите, после надолу по каменните стълби до най-вътрешната, най-мрачната килия. Там тъмничарят заповядал да стегнат краката им в клада. Това било едно специално устройство – дебела греда с дупки, през които се промушвали краката на затворниците, и железен клин за затягане. Сега и дума не можело да става за бягство!

ТЪМНИЧАРЯТ
ДЕЯНИЯ 16:26–40

Какво ли ставало в този момент в сърцата на Павел и Сила? Те били дошли във Филипи, за да донесат евангелието, а попаднали тук, в тъмницата, където нищо не могли да направят. Толкова ги болели изранените им гърбове, че дори не могли да легнат. Всяко помръдване причиняло и нови болки в краката им.

В килията било тъмно и тихо като в гроб. Нима това бил пътят за разпространението на евангелието? Може би това щял да бъде краят на проповядването в Европа?

Павел и Сила знаели, че Господ Исус е жив. Когато Той умрял на кръста и бил погребан, всичко изглеждало напълно загубено. Но после Той възкръснал от смъртта и сега владее в небето. Той знаел, че двамата Му мисионери били в затвора и бил допуснал това да се случи. Сигурно и това било необходимо за разпространяването на евангелието.

Павел и Сила страдали много, но не загубили кураж. Дори и да трябвало да умрат в тази тъмница, името на Господ Исус пак щяло да стане известно в Европа. Те знаели, че няма място за безпокойство. Можели само да се радват за това, че били удостоени да изстрадат всичко това за своя Избавител.

„Хайде – казали си те един на друг, – нека запеем и благодарим на Бога за голямата Му благодат, че ни е избрал да страдаме в Неговото име.“ И те се помолили Бог да ги направи верни и Господ Исус да използва тяхното арестуване за разпространение на благовестието. След това запели химни, за да благодарят и да възхвалят Своя Бог и Спасител.

Било полунощ. Пазачът на тъмницата спял спокойно с чувството на добре свършена работа. Нищо не можело да се случи. Той не чувал песните на Павел и Сила, но другите затворници ги чували и били поразени. Кой можел да пее в този затвор? И то не тъжни песни, а хвалебствени химни? Каква радост звучала в тези гласове! Нима имало човек, който можел да бъде толкова щастлив в една тъмница?

На такова нещо може да бъде способен само човек, който знаел, че Бог управлява всичко – дори и затварянето на апостолите в затвор!

Останалите затворници не можели да разберат това и завиждали на двамата мисионери. Как можели да пеят така в затвора?!

Внезапно се чул глух тътен, който сякаш идвал от недрата на земята. Какво било това? Затворниците скочили на крака. Удивлението им от пеенето преминало в ужас.

Пазачът на тъмницата също се събудил. В затвора не можело да се случи нищо неочаквано, но какъв бил този странен тътен? Изведнъж тъмницата се разтърсила и стените ѝ се разлютели. Пазачът изкрещял от ужас. Земетресение! Сградата се клатела така зловещо, че всеки миг можела да се срути и всички да бъдат погребани под развалините.

Но това не станало. Всички врати се отворили, но сградата не се срутила. По възможно най-бързия начин пазачът се измъкнал от леглото и хукнал да проверява килиите. И там всички врати били отворени. Но това не било най-страшното.

Най-страшното било, че затворниците можели да избягат, защото веригите им също били паднали. Пазачът загубил ума и дума. Какво ли било станало с двамата мъже долу, които трябвало да бъдат най-строго охранявани? Той изстинал от страх и хукнал надолу по стълбите. Там също били отворени всички врати и затворниците се разхождали свободно наоколо.

Кой знае колко хора били избягали! Сигурно и двамата мъже от най-вътрешната килия били изчезнали! „Това явно е краят! – помислил си той. – Началниците ще ме убият. Но в такъв случа по-добре сам да сложа край на живота си.“ И той посегнал към меча си, за да се самоубие.

Предположенията на пазача били основателни. Павел и Сила лесно можели да избягат. Вратата на килията им била отворена, а краката им били освободени от клядата. Клинът бил изваден, така че те можели да измъкнат краката си и да избягат. Но те не избягали, защото предположили, че Господ бил приготвил за тях някаква работа.

И не сбъркали. Когато видели на стълбите бледото и ужасено лице на пазача и меча в ръката му, те веднага разбрали намеренията му. Горкият човек искал да се самоубие!

В този миг Павел извикал към него със силен глас: „Не прави на себе си никакво зло, защото всички сме тук, никой не е избягал.“

Все още треперейки от изживения ужас, пазачът свалил меча си. Как така никой не бил избягал? Всички ли били още тук? Той поискал да

погледне навътре в килията, но нищо не се виждало – толкова било тъмно! „Светилник! – извикал високо той. – Веднага ми донесете светилник!“

Един от слугите му донесъл светилник и той скочил в килията. Да, наистина било така! Павел и Сила били вътре, макар че краката им били освободени. Пазачът ги погледнал разтреперан и цялата му увереност се изпарила като дим. Сега той разбрал, че тези мъже наистина били слуги на Всевишния Бог! Този Бог ги бил освободил чрез това земетресение. Този Бог можел да унищожи и всички тях.



Обзет от голям страх, той се хвърлил в краката на двамата затворници. „Господа – казал смирено той, – какво трябва да направя, за да се спася?“

Каква изненада! Нима този нещастен грешник искал да *направи* нещо, за да постигне мир с Всевишния Бог? Петър и Сила били дълбоко развълнувани. Колко неведоми били пътищата Господни!

Сега те можели да кажат и тук благовестието. „Не е нужно нищо да *правиш* – отговорили те. – Господ Исус вече е направил всичко. Повярвай в Него и ще се спасиш – ти и домът ти.“

Каква прекрасна вест! Уплашеното сърце на пазача се успокоило. Имало Спасител, който да го помири с Всевишния Бог! Но той искал да узнае нещо повече за Този Спасител и да покаже покаянието си на дело. Ето защо пазачът поканил Павел и Сила да се качат с него горе, където измил раните им и превързал разкъравените им гърбове. Колко много били изстрадали тези двама мъже и колко храбро били понесли всичко!

Сега двамата мисионери можели свободно да говорят за Господ Исус, който действал в сърцето на този езичник, така както преди това бил действал в сърцето на Лидия.

Пазачът повярвал и изповядал вярата си: „Исус Христос е Божият Син и Спасителят.“ После се кръстил заедно с цялото си семейство. Накрая завел всички в къщата си и сложил трапеза, на която Павел и Сила можели да утолят глада си.

Как се променил животът на тъмничаря! Той вече не изпитвал ужас нито от Бога, нито от хората, нито от смъртта. Сърцето му било изпълнено с радост и мир и това се дължало на вярата му в Исус Христос. Всички в дома му били радостни.

Но хората във Филипи преживявали една тягостна нощ.

Земетресението ги разбудило и много от тях били уплашени.

Когато новината за случилото се в затвора през нощта се разпространила, съдиите се замислили. Ясно било, че те били постъпили несправедливо с тези мъже. Тогава те си спомнили думите на слугинята, която викала: „Тези човечи са слуги на Всевишния Бог!“ Тя била изцелена от тях. А сега и в затвора станало голямо чудо. „Трябва да ги пуснем колкото се може по-скоро“ – казали те и изпратили съдебни служители, като им заповядали: „Идете в тъмницата и кажете да пуснат двамата юдеи.“

Пазачът се зарадвал от сърце на това известие. „Вие сте свободни! – извикал той на Павел и Сила. – Можете да си вървите. Съдиите изпратиха известие за вашето освобождение. Излезте бързо и си идете в мир.“

Но двамата апостоли отказали да си отидат. „Не – отговорили те решително, – не може така. Биха ни публично, без да сме били осъдени – нас,

които сме римски граждани, – и ни хвърлиха в тъмница. А сега искат да ни изведат тайно! Не може така. Ако ни бяха съдили по реда, не биха се отнесли с нас така. Нека сега сами дойдат и ни изведат, за да може всички да видят, че не сме престъпници. Ако си отидем тайно, хората ще помислят, че сме сторили нещо лошо и бягаме. Това ще донесе позор на евангелието и ще навреди на делото ни. Освен това Лидия и другите вярващи също може да пострадат.“

Когато чули техния отговор, съдиите били стъписани. Само това оставало! Ако императорът научел, че те били наказали несправедливо римски граждани, без да спазят съдебния ред, лошо им се пишело. Трябвало да направят нещо и да се опитат да уредят този въпрос така, че тези двама мъже да не се оплачат от тях.

И така, съдиите отишли тъмницата и започнали да умоляват Павел и Сила да си идат. После ги извели навън и ги поканили настойчиво да напуснат града. В момента това било и най-доброто, което двамата мисионери можели да направят.

Те били донесли благовестието и усилията им не били напразни: в дома на пазача вече имало страх от Всевишния Бог и любов към Господ Исус.

Но преди да напуснат града, Павел и Сила отишли да се сбогуват с Лидия и нейното семейство. Продавачката посрещнала новината за заминаването на двамата мисионери с тъга, но те я утешили. Наистина те си тръгвали, но Господ Исус щял да остане с обществото от вярващи във Филипи чрез Светия Си Дух и щял да се погрижи за тях.



КЪМ ЕРУСАЛИМ **ДЕЯНИЯ 21–25**

След известно време Павел поискал да отиде в Ерусалим за празника на Петдесетница. Но той имал още едно желание. Искал да отиде и в Рим, го-

лемия световен град, където царувал императорът, за да занесе евангелието и да говори за Господ Иисус, ако било възможно.

И наистина, Павел щял да отиде в Рим, но по начина, по който Господ Иисус му бил определил. Най-напред той трябвало да отиде в Ерусалим.

По пътя Господ показал на апостола чрез Светия Дух, че в Ерусалим го очаквало пленничество и арест. Павел трябвало да бъде подготвен за това. Трябвало да изпита сърцето си дали бил готов да пострада за Спасителя. Но апостолът толкова обичал Господ Иисус, че бил готов да даде и живота си, стига само да можел да проповядва блавестията. За него всичко, което Бог правел, било добро – дори страданията и скръбта! Той не попитал защо трябвало да извърви толкова труден път, защото след време сам щял да разбере. Щом пристигнал в Ерусалим, апостолът разказал на братята всичко, което Бог бил сторил сред езичниците. Когато чули това, всички били обзети от голяма радост и заедно прославили Господ и Му благодарили.

Но освен вяващите юдеи в града имало и такива, които били дошли за празника на Петдесетница в Ерусалим от Азия, и които мразели Павел заради учението, което проповядвал. Тези юдеи го видели да се разхожда из града с Трофим от Ефес, който бил езичник, и му се заканили. Само да посмеел да заведе този грък в храма, те щели да му дадат да разбере!

Павел наистина отишъл в храма, но без Трофим. Той много добре знаел, че нито един езичник нямал право да пристъпва отвъд оградата на храма. Всеки, който дръзнал да стори това, трябвало да бъде убит. Затова отишъл сам.

Но когато го забелязали да се разхожда в храма, злите юдеи си казали: „Сигурно и онзи грък е с него!“ И те се втурнали към Павел, като насъсквали народа с викове: „Израилтяни, помагайте!“

Мигом се отзовали много хора и Павел бил обкръжен от голямо множество. Хората всъщност не разбирали какво ставало, но се трупали заради тълпата.

„Това е човекът, който учи всички навсякъде против народа, против закона и против това място! А освен това въведе и гърци в храма и оскверни това свято място!“ – викали подстрекателите.



„Той води езичници в храма!“

„Осквернява това свято място!“

Когато чули това, хората били ужасени и дълбоко възмутени. Те страбчили Павел и го повлекли навън от храма, след което веднага затворили портите. Тълпата влачела Павел със себе си, като го блъскала и го биела. Не след дълго с него щяло да бъде свършено.

Близко до хълма, на който бил построен храмът, се намирал още един хълм с крепост на върха. От храма към крепостта имало път с каменни стъпала, а от кулата се откривал изглед към площада пред храма и към целия град. Тази крепост била охранявана много строго. Сега, когато градът бил пълен с хора поради празника, тя била охранявана още по-строго. Хилядникът, който отговарял за крепостта, винаги се боял от размирици в такива дни.

На една от кулите имало войник, който стоял на стража, и който незабавно трябвало да вдигне тревога, ако забележел нещо съмнително. В римските казарми на двореца били разквартирувани осемстотин войници и един отряд конници.

Изведъж се чул вик на тревога: „Размирици в храма!“ Хилядникът реагирал незабавно. В града не бивало да има безредици. „Войници, строй се! Стотници, готови! Ходом! Марш! Бегом надолу!“

Вониците, начело с хилядника, хукнали надолу по стълбите и само за миг се озовали при развилнялата се тълпа. Някои от хората ги забелязали отдалеч и престанали да бият Павел, но продължили да крещят и да го блъскат: „Този трябва да се махне!“ „Смърт за този!“

Когато хилядникът видял Павел, около когото били събрани всички, той го хванал и заповядал на войниците си да го оковат във вериги. „Кой е този човек и какво е направил?“ – попитал той множеството.

В отговор юдеите започнали да викат един през друг и той нищо не разбрал. Ясно било, че така нямало да може да установи истината. „Закарайте човека в крепостта!“ – заповядал той.

Сега отново трябвало да изкачат стълбите. Но това се оказало невъзможно поради тълпата, която напирала толкова неударжимо, че за Павел нямало място къде да сложи краката си. Тогава войниците го взели, вдигнали го на раменете си и го понесли нагоре. През цялото това време народът не преставал да напират и да крещат: „Убийте го!“ „Махнете го!“

Най-сетне стигнали крепостта. Хилядникът също бил там. Той бил толкова близо до Павел, че двамата можели да разговарят. „Ще ми позволите ли да Ви кажа нещо?“ – попитал го учтиво апостолът. Павел наистина бил готов да страда за Господ Иисус, но не като престъпник. Всеки, дори и хилядникът, трябвало да знае, че той не бил сторил нищо лошо.

Хилядникът го погледнал учудено. Нима този човек говорел гръцки? Кой бил той тогава? Досега хилядникът си мислел, че бил бандит – от онези, които се разхождали на празника със скрит в дрехите си меч, за да намушкат всеки, който се отнасял прекалено добре към римляните. Но очевидно този човек бил добре възпитан и образован.

„Ти знаеш гръцки? – попитал той учудено Павел. – Не си ли ти онзи египтянин, който преди известно време предизвика размирица и изведе в пустинята четири хиляди мъже разбойници?“

„Не, не съм – отговорил Павел. – Аз съм юдеин от Тарс в Киликия и те моля да ми позволиш да поговоря на народа.“

„Добре, говори!“ – разрешил му още по-учуден хилядникът.

Тогава Павел помахал с ръка към множеството, което се гъпало по стъпалата и на площада пред храма, и се приготвил да говори.

„Тихо! Тихо! Той иска да каже нещо.“ Народът бил любопитен и искал да разбере какво имал да им каже този човек. Станало сравнително тихо, така че всички можели да го чуят. Павел можел да говори и на гръцки, но предпочел да се обърне към тях на родния им език – толкова искал да го чуят и да повярват!

„Братя и бащи – започнал речта си той, – слушайте сега моята защита пред вас.“

„Чуйте, чуйте! – казали те. – Той говори арамейски.“

Сега настанала пълна тишина. Всички го слушали с голямо внимание.

„Аз съм юдеин и съм обучен строго в закона. И аз като вас мразех хората, които вие сега толкова ненавиждате, и се опитвах да ги унищожа. Преследвах ги, оковавах ги във вериги, хвърлях ги в тъмница. Това е известно както на първосвещениците, така и на цялото старейшинство. Те дори ми дадоха писма до Дамаск, за да заловя и онези, които бяха там.“

После Павел разказал какво му се било случило по пътя за Дамаск, как Господ Исус му се явил и му говорил. Разказал за слепотата си, за Анания и за своето кръщение, след като повярвал, че Господ Исус му простил греховете.

„После се върнах в Ерусалим – продължил разказа си Павел, – където Господ Исус отново ми се яви и ми каза: „Побързай да излезеш скоро от Ерусалим, защото няма да приемат свидетелството ти за Мен.“ Тогава казах: „Господи, те знаят, че аз затварях и биех онези, които вярваха в Теб. Дори когато се проливаше кръвта на Твоя свидетел Стефан, аз бях там и одобрявах неговото убийство, като пазех дрехите на хората, които го убиваха. Те трябва да ми повярват!“ Но Господ каза: „Тръгвай, защото ще те изпратя далеч между езичниците.“

Колкото и да било чудно, до този момент всичко било тихо. Но след тези думи тълпата отново избухнала.

Какво се осмелявал да говори този човек? Че Бог го бил изпратил при езичниците? Да не би да искал да каже, че вече нямамо разлика между юдеи и езичници? Какво нахаство! Та това било чисто богохуство! Този човек трябвало да бъде премахнат – да бъде изтрит от лицето на земята – да бъде незабавно убит!

И те отново започнали да крещят, да вилнеят и да напират нагоре по стълбите, като размахвали дрехите си и хвърляли прах във въздуха. Целият площад пред храма се изпълнил с големи облаци прах, така че едва можело да се диша.

Хилядният видял, че положението изобщо не се подобрило а напротив, напрежението нараснало и много скоро щяло да прерастне в бунт. Тогава той заповядал да закарат Павел в крепостта, като предполагал, че щом този човек се махнал от погледа им, тълпата щяла да се успокои.

Но той не бил разбрал какво всъщност се било случило и защо юдеите се били разгневили толкова, а много искал да разбере! Този човек трябвало да му каже това. Първо щял да заповяда да го бичуват и после щял да го разпита – сигурно тогава всичко щял да си каже. Очевидно не бил невинен, така че си бил заслужил боя!

Ръцете на Павел били разтегнати с ремъци, а самият той – завързан за един стълб. Тогава апостолът се обърнал към стотника, който стоял наблизо, и го попитал: „Позволено ли ви е да бичувате един римлянин, и то неосъден?“

Въпросът на Павел уплашил стотника, който заповядал на войниците да почакаат и бързо отишъл при хилядника.

„Хиляднико – обърнал се той към своя началник, – какво смяташ да правиш? Защото този човек е римлянин.“

Римлянин ли? Хилядният не можел да повярва. Трябвало сам да говори с арестуваните. Той отишъл при Павел и го попитал: „Каж ми, ти римлянин ли си?“

„Да – отговорил Павел, – римлянин съм.“

„И аз съм римлянин – казал хилядният, – но съм получил това гражданство срещу много пари.“

„А аз съм се родил в него“ – отвърнал Павел.

Сега и хилядният се уплашил. Той бил оковал във вериги един римлянин по рождение и искал да го бичува, но това можело да му струва скъпо.

„Веднага развържете ремъците – заповядал той, – и не го бичувайте.“

Хилядният продължавал да не разбира в какво юдеите обвинявали Па-

вел, макар да съзнавал, че ставало дума за нещо, свързано с тяхното богослужение. Затова той решил да го предаде на Синедриона. Те трябвало да решат какъв бил проблемът и после да го уведомят!

И така, по заповед на хилядника Синедрионът бил свикан. И макар че за членовете му това било голяма обида, никой не смеел да се възпротиви.

След като се събрали всички, в залата бил доведен Павел, но без вериги – като свободен човек. Той не се страхувал от тези видни личности, защото не бил техен пленник. Затова ги погледнал в очите без страх и започнал да им говори: „Братя, до този ден съм живял пред Бога със свършено чиста съвест. Не съм сторил никакво зло на своя народ.“

Като чул това, първосвещеникът, който и без това бил ядосан, че трябвало да разпитва този човек по заповед на римския офицер, съвсем излязъл от кожата си от гняв. Как изобщо смеел да каже да каже такова нещо? Той ли имал чиста съвест? „Ударете го по устата!“ – заповядал първосвещеникът на стоящите до него.

Павел бил дълбоко възмутен от тази несправедливост. „Бог ще удари теб, стено варосана! – казал той. – Ти ли си седнал да ме съдиш по закона, след като против закона заповядваш да ме ударят?“

През залата преминал вик на ужас. „Божия първосвещеник ли хулиш?“ – обадил се изненадано един от присъстващите.

Това ли бил първосвещеникът? Павел не знаел това. Затова веднага се извинил: „Не знаех, братя, че той е първосвещеник. Иначе не бих постъпил така. Защото в закона е писано: „Да не злословиш началника на народа си.“

След като оново се възцарила тишина, Павел възобновил речта си: „Аз съм фарисей и вярвам във възкресението на мъртвите, затова ме съдят.“

Тези думи станали причина за ново вълнение. Синедрионът се състоял от две партии – фарисеи и садукееи. Фарисеите вярвали във възкресението на мъртвите, а садукееите не вярвали. Но макар и да вярвали във възкресението на мъртвите, фарисеите не искали да приемат, че Господ Иисус бил възкръснал от смъртта. Защо?

Започнал разгорещен спор, който много скоро прераствал в невъобразима врява. Всички крещели, удряли с юмруци по масата и едва не се нахвърлили един върху друг.

„Този човек трябва да се махне!“

„Не, този човек е невинен. Той говори истината! Има възкресение на мъртвите.“

„Глупости! Мъртвите не могат да възкръснат. Този човек говори лъжи! Откъде може да бъде сигурен в това?“

„Може да му е говорил дух!“ „Или ангел!“

„Няма нито духове, нито ангели.“

„Този човек трябва да бъде премахнат!“

Животът на Павел отново бил застрашен. Садукеите напирали към него, за да го убият.

Но хилядният стоял нащрек и следял дали положението нямало да стане прекалено опасно, за да заповяда на войниците си да се намесят. И този момент дошъл. „Изведете човека навън – казал той, – иначе ще го разкъсат!“ И войниците хванали Павел и отново го завели в крепостта.

Апостолът бил изживял един много тежък ден, но дали бил постигнал нещо с него? Може би проповедта му била напразна и безсмислена? Но Павел нямал причини да бъде отчаян, защото в очите на Господ този ден имал своята стойност.

Апостолът бил засвидетелствал своята вяра, а това никога не е напразно. През нощта Самият Спасител дошъл при него и му казал: „Бъди смел, Павле! Защото, както си свидетелствал за Мен в Ерусалим, така трябва да свидетелстваш и в Рим.“

За пленника това било голяма утеха – Господ Исус не смятал деня за загубен! Освен това той трябвало да отиде да свидетелства и в Рим.

За враговете на апостола обаче денят бил загубен. Павел бил изтръгнат от ръцете им. Но те нямало да се примирят. Той *трябвало* да бъде премахнат!

И така, повече от четиридесет души от тях се събрали и се заклели, че няма нито да ядат, нито да пият, докато не убият Павел.

Но Господ бдял над Своя апостол. Намерил се човек, който разкрил на хилядника замисленото покушение срещу живота на Павел и хилядният решил, че пленникът не бивало да бъде държан повече в Ерусалим. Затова той извикал двама от стотниците си и им дал съответните разпореждания.

Късно вечерта те трябвало да отведат Павел в Цезарей при управителя Феликс. Пленникът трябвало да бъде придружаван от двеста тежко въоръжени пехотинци, седемдесет конници и двеста копиеносци.

Така охраняван, Павел пристигнал благополучно в Цезарей. Хилядният написал и писмо до управителя, в което обяснявал защо изпращал този човек в Цезарей.

Сега апостолът бил в ръцете на римляните, които трябвало да го разпитат. Така той щял да има възможност да им говори за Спасителя. Юдеите били отхвърлили евангелието, но благата вест продължавала да напредва победно по света.

Юдеите, разбира се, веднага побързали да отидат при Феликс и да обвинят Павел. Феликс решил да свика съдебно заседание, на което да предостави на затворника възможност да се защити.

Но дори и след като апостолът говорил и управителят Феликс видял, че той не бил сторил нищо лошо, той не поискал да пусне пленника. Той наистина бил убеден, че обвиняемият бил невинен, но се страхувал да не разгневи юдеите.

Затова отложил делото и задържал Павел в плен, като се постарал да му създаде добри условия. Апостолът можел да приема посетители и да има светилник, за да чете и да пише. Това решение не било справедливо и управителят добре знаел това. Затова след няколко дни той поискал да изслуша Павел още веднъж. Жена му Друсилія била юдейка и била събудила любопитството му, като му говорила за вярата на нейния народ. Самата тя също искала да види Павел и да чуе какво говорел той.

И така, апостолът бил извикан да се яви пред Феликс и Друсилія. Той им разказал за Господ Иисус и за страданията, които Той трябвало да изтърпи, за да спаси грешниците. Говорил им и за съда, който идел. За това, че един ден Иисус Христос ще дойде отново, за да съди света, защото Той е истинският Цар. Тогава всеки, който не се е покаял за греховете си, ще бъде погубен. Казал им, че при Него има не само прошка, но и наказание.

Феликс бил обзет от голям страх. Той имал зад гърба си един живот, пълен с неправда, а и настоящето му не било безгрешено. Той съзнавал, че няма да бъде оправдан, когато дойде съдът.

Феликс можел, разбира се, да потърси убежище при Господ Иисус, но той не сторил това, не направил решителната крачка. Не пожелал да се откаже от греха и такаа отхвърлил Спасителя. Затова управителят отново решил да отложи делото и не отменил ареста на Павел. Така той пропуснал предоставената му възможност и се разминал със спасението, като погубил сам себе си.

Две години по-късно Феликс бил извикан в Рим от император Нерон. И тъй като не искал да си има неприятности с юдеите, той заминал за Рим, като в последния момент оставил Павел в плен.

На мястото на Феликс дошъл Фест.

ПАВЕЛ ПРЕД ФЕСТИ И АГРИПА *ДЕЯНИЯ 25 И 26*

Три дни след като бил назначен, Фест заминал за Ерусалим, за да се запознае с по-видните юдеи, които се възползвали от случая, за да го осведомят за делото на Павел. Търсейки собствената си изгода, те веднага го помоли да изпрати затворника в Ерусалим, за да бъде съден там.

Но Фест решил да не ги послуша. Павел бил в Цезарея и щял да остане

там. Управителят сам щял да отиде в Цезарея и да го разпита. Онези от юдеите, които знаели повече по въпроса, можели да дойдат и да го обвинят.

Фест не протакал дълго. Той останал в Ерусалим само десет дни и още на следващия ден след пристигането си в Цезарея извикал Павел при себе си, за да го разпита.

Седнал на съдийския стол, заобиколен от злите юдеи, той най-напред изслушал тежките обвинения, които те предявили срещу затворника, след което му дал възможност да се защити. Павел нямал много неща за казване; казал само, че бил невинен за всичко, в което го обвинявали.

Фест не знаел какво да прави. От една страна, той искал да бъде справедлив, а от друга страна не искал да си има неприятности с юдеите. Всъщност той много приличал на Пилат, който не посмял да застане на страната на правдата, защото се страхувал от императора.

И така, какво можел да стори? Той изобщо не разбирал защо Павел бил в Цезарея и защо това дело не се разглеждало в Ерусалим? Нали все пак ставало въпрос за тяхното богослужение? Може би отново трябвало да се опита да върне затворника в Ерусалим? Но крайното решение трябвало да зависи от самия него.

„Искаш ли да отидеш в Ерусалим и там да се съдиш за това пред мен?“ – обърнал се Фест към затворника.

Павел бил докаран от Ерусалим, защото животът му бил застрашен, а сега щял да бъде върнат отново там? Не, това не трябвало да става. Но апостолът добре разбирал, че от Фест не можел да очаква справедливост. Очевидно управителят бил страхлив човек, така че Павел бил също толкова застрашен и ако останел в неговите ръце.

Затова той казал: „Не искам да се върна в Ерусалим. Аз стоя пред императорското съдилище, защото ти все едно седиш на мястото на императора. Тук трябва да се разглежда делото ми, а не в Ерусалим. Не съм сторил никаква вреда на юдеите, знам това много добре. Защото, ако съм злодей и съм сторил нещо достойно за смърт, не бягам от смъртта. Но ако нито едно от нещата, за които ме обвиняват тези, не е вярно, никой не може да ме предаде на тях. Отнасям се до императора.“

Фест не очаквал такъв отговор. Това го объркало още повече, затова той решил да обсъди казаното с другите съдии.

Очевидно затворникът не се доверявал напълно на управителя и не разчитал на справедлива присъда. Това не говорело добре за Фест. Пък и какво щял да каже самият император, ако те изпратели при него този човек? Едва ли великият Цезар щял да си губи времето с такива дребни неща, с каквито се занимавали юдеите? Не, определено това развитие на нещата не

било приятно за Фест. Но нищо не можело да се направи. Затворникът бил римлянин и имал право да се отнесе до императора. При това всички били единодушни, че той трябвало да бъде изпратен при него.

И така, Фест казал на Павел: „Отнесъл си се до императора – при императора ще отидеш.“

Но преди това Павел трябвало да остане в Цезарея още малко време, докато се съберат повече обвиняеми, които щели да бъдат изпратени в Рим.

Господ управлявал събитията по този начин, защото апостолът трябвало да изпълни в Цезарея още една задача. Той трябвало да каже още веднъж благовестието.

След няколко дни управителят Фест имал посещение. Цар Ирод Агрипа и сестра му Верникия му дошли на гости, за да го поздравят и да му честитат новия пост. По негова молба двете знатни особи останали в Цезарея по-дълго време.

По време на това посещение Фест разказал на своите гости за Павел. Той все още не знаел какво да прави с неговия случай. Може би Агрипа щял да му помогне? Той добре познавал юдеите, тъй като сам бил юдеин. Сигурно щял да успее да разбере защо те били настроени толкова зле към Павел. Фест обяснил на Агрипа, че в центъра на спора стоял някой си Иисус, който бил умрял, и за когото Павел твърдял, че бил жив. Управителят не можел да изпрати затворника при императора, без да напише някакво обвинение, но не знаел какво точно да напише. Според него този човек бил невинен.

Агрипа слушал с интерес. Да, той добре познавал омразата на юдеите към християните. Надявал се дори сам да срещне някой от тях. И ето, че сега му се удавал такъв случай и той нямало да го пропусне.

„Искаше ми се и на мен да чуя тоя човек“ – казал той на Фест, който се зарадвал на тази възможност и отговорил: „Утре ще го чуеш.“

Дошъл и утрешният ден. Около двореца било пълно с хора. На срещата щели да присъстват всички известни, велики и знатни хора в Цезарея. Пред стълбите на двореца спирали разкошни карети, от които слизали хилядници, стотници, хора от управляващите среди, всички в празнични одежди, и се отправяли към двореца.

Когато всички заели местата си, в залата влязъл Фест със знатните си гости, облечени във великолепни дрехи. Верникия цяла блестяла в бижута и диаманти, а Агрипа бил облякъл царските си одежди.

След като царските особи се настанили на престолите си и свитата им също заела местата си, Фест заповядал да доведат Павел. Затворникът бил доведен и изправен пред креслата на Фест и Агрипа. Това бил необикновен момент. Апостолът стоял пред един цар и един управител, така както Гос-

под Иисус бил предсказал, че ще стане. Сега той можел да съобщи богатата вест за своя Спасител на събраното тук висше общество.

Пръв взел думата Фест: „Царю Агрипа и всички вие, които присъствате тук с нас! Ето човекът, за когото цялото юдейско множество ми представи жалба – и в Ерусалим, и тук – като крещяха, че не трябва повече да живее. Но аз намерих, че не е сторил нищо, достойно за смърт. Ия понеже той сам се отнесе до императора, реших да го изпратя в Рим. Но не зная какво да пиша на господаря си, а не мога да изпратя затворник, без да съобщя в какво е обвинен. Затова го изведох пред вас, и особено пред теб, царю Агрипа, така че след разследването да имам какво да пиша.“

Агрипа кимнал утвърдително с глава. Той бил напълно съгласен с Фест. Този човек трябвало да му разкаже защо бил тук и в какво бил обвинен от юдеите. Царят нямал търпение да чуе думите на затворника. Той се обърна към Павел и казал: „Позволява ти се да говориш за себе си.“

Колко могъщ бил Господ и колко добре нареждал всички събития! Никаква омраза или враждебност от страна на юдеите не можела да спре евангелието – то отивало там, където Той искал. Сега било дошло до едни от най-високопоставените и най-могъщите личности. Не след дълго щяло да стигне и до римския император.

И така, Павел протегнал ръка и започнал да говори: „Честит се считам, царю Агрипа, за това, че днес ще се защита пред теб относно всичко, за което ме обвиняват юдеите, и най-вече защото си вещ във всички обреди и въпроси между юдеите. Затова ти се моля да ме изслушаш с търпение.“

Всички юдеи ме познават още от младини и знаят, че винаги съм бил строг и ревностен фарисей. Винаги съм вярвал във възкресението на мъртвите, защото това е заветът, който Бог е дал на нашите предци. Той е казал, че мъртвите ще бъдат възкресени. И сега знам, че като доказателство за това Господ Иисус възкръсна от смъртта и че всички мъртви ще бъдат възкресени. Юдеите обаче не искат да повярват в това. Затова ме заловиха и изправиха пред съда. Но ако е вярно, че Бог възкресява мъртвите, защо тогава Господ Иисус да не може да възкръсне от смъртта? Аз също мразех Иисус и сторих много лоши неща против Него. Гонех тези, които вярваха в Него, затварях ги в тъмница, а когато ги убиваха, гласувах против тях. Преследвах ги и ги измъчвах дори и по чуждите градове.

Но един ден, когато пътувах за Дамаск с власт и поръчка от главните свещеници, по пладне, о, царю, видях на пътя светлина от небето, по-силна от слънчевия блясък, която осия и мен, и тези, които пътуваха с мен. И като паднахме всички на земята, чух глас, който ми казваше: „Савле, Савле, защо Ме гониш? Трудно е за теб да риташ срещу остен.“

И аз рекох: „Кой си Ти, Господи?“

А Господказа: „Аз съм Иисус, когото ти гониш. Стани, защото искам да те изпратя да проповядваш евангелието. Затова ти се явих – за да те назнача за Мой служител и за свидетел на това, което си видял, и на онова, което още ще ти открия. Защото ти трябва да отидеш сред езичниците и да им кажеш, че трябва да се покаят, и че тогава греховете им ще бъдат простени, за да се считат за Мой народ.“

Добре разбираш, царю, че не можеш да не се покориш на небесното видение. Затова занесох вестта първо на юдеите, а после и на езичниците. По тази причина юдеите ме хванаха и се опитаха да ме убият. Но Бог ме опази досега. Затова стоя и свидетелствам, като не говоря нищо друго освен това, което пророците и Мойсей са говорили, че ще стане – че Христос трябваше да пострада, и че Той, като възкръсне пръв от мъртвите, трябваше да възвеси светлина и на юдейския народ, и на езичниците.“

До този момент Фест и Агрипа слушали с интерес. Но сега Фест надигнал глас. Макар да не бил разбрал нищо от думите на Павел, те му направили дълбоко впечатление.

Какво всъщност говорел този човек? Той самият разбрал ли какво казва? В ушите на Фест неговите думи звучали толкова странно. „Престани, Павле! – извикал той. – Голямата ти ученост те докарва до лудост. Обикновените хора не могат да следват мисълта ти.“

Не, Павел не бил полудял. Той много добре знаел какво говори. „Не съм полудял, честити Фесте, а говоря самата истина. Цар Агрипа много добре знае какво е сторил Иисус приживе. Всеки юдеин знае. Затова мога да говоря така открито с него. Царю Агрипа, вярваш ли на пророците? Зная, че им вярваш. Нима те не казват за Христос, че ще пострада и умре, защото е Спасителят?“

Цар Агрипа също бил развълнуван. Този човек говорел толкова убедително! Думите му лесно можели да накарат човек да повярва и да стане християнин. Но представете си само! Цар Агрипа – християнин! Това щяло да сложи край на охолния му живот. Това също така означавало, че той трябвало да се покае за всичките си грехове. Как ли щели да му се подиграват приятелите му! Ами Фест – какво щял да каже той? Агрипа – християнин, последовател на омразния Иисус! Не, царят не искал това. Думите на Павел били много хубави и царят без съмнение бил развълнуван, но да се покае и да заживее така, както Иисус искал – това той определено не желал. И Агрипа отговорил на Павел през смях: „Още малко и ще ме убедиш да стана християнин. Това е абсурд!“

Апостолът разбрал – и Фест, и Агрипа отхвърляли благовестието и не ис-

кали да приемат Господ Исус за свой Спасител. Тогава те нямало да познаят и спасението. Бедните и нещастни хора! Независимо от цялото си богатство и могъщество, те заслужавали дълбоко съжаление. Какво щели да им донесат престолите, короните и бляскавите одежди, когато умрат? Тогава те щели да се явят пред Божия съд, без да могат да вземат със себе си нищо друго освен греховете си. И щели да понесат собственото си наказание, защото не били приели да бъдат избавени от Изкупителя!

Павел изпитвал към тях голямо съжаление. Той се чувствал толкова богат и щастлив! Да, наистина, сега той бил пленник и може би щяло да се наложи да умре за вярата си, но на небето той имал Един Всемогъщ Отец, който го бил приел за Свое дете заради Христос. Да, той имал Избавител, който бил понесъл неговото наказание и бил снел от него проклятието на греха. Небето го очаквало, очаквало го и вечното блаженство на един живот заедно с неговия Господ и Спасител.

А тези хора щели да бъдат погубени! Павел бил готов да пожертва всичко, за да успее да ги убеди. „Молил се бих на Бога – казал той развълнувано, – така че не само ти, но и всички, които ме слушат днес, да станат такива, какъвто съм аз, освен тези окови.“

Досега царят слушал с внимание, но сега решил, че това било достатъчно. Вече бил задоволил любопитството си, като изслушал един християнин. Това, което Павел бил казал, било много хубаво, но то му стигало. И той се изправил. Фест, Верникия и седящите с тях също се изправили.

След като Павел бил отведен, било направено кратко съвещание.

„Този човек е невинен“ – казвали всички.

„Би било несправедливо да го държим още в плен.“

„Би трябвало да се пусне.“

Агрипа се почувствал дори леко раздразнен. Защо били принудили този човек да се отнесе до императора? Защо Фест бил допуснал нещата да отидат толкова далеч и не го бил пуснал досега? Гласът му не звучал особено приветливо, когато казал: „Този човек можеше да се пусне, ако не се беше отнесъл до императора, а сега трябва да бъде изпратен в Рим. Жалко!“

Жалко ли? Не, не било жалко. Защото така трябвало да стане. Бог искал това. Павел *трябвало* да отиде при императора, за да говори за Господ Исус Христос и в Рим.

Могъщият император не трябвало да има възможност да се оправдае и да каже: „Не съм знаел.“ Както той, така и целият Рим трябвало да чуе, че има само един Спасител за всички хора – Исус Христос, Божия Син. Затова Павел не бил освободен.

Господ водел Своя апостол по неговия път и Павел бил изпратен в Рим.

НА ПЪТ ЗА РИМ ДЕЯНИЯ 27:1–13

Не след дълго корабът, който трябвало да закара Павел в Италия, се появил, и апостолът бил качен на борда заедно с няколко други пленници. Всички пътували под охраната на един римски стотник на име Юлий и неговите войници.

Скоро те потеглили за Рим: затворниците – за да бъдат убити по всяка вероятност, а Павел – за да бъде изслушан от императора и да му каже благовестието.

Но Павел не отивал сам, защото Господ бил с него. Освен това Той му дал на борда и хора, които го познавали и го обичали. Това били двама от неговите приятели, които пътували като обикновени пътници, а също така и стотникът Юлий, който се отнасял към Павел много дружелюбно. Когато пристигали в Сидон, където трябвало да разтоварят и натоварят някакви стоки, Юлий дори позволил на Павел да слезе на сушата и да посети приятелите си. Така Господ се грижел за неговото разведряване и почивка. На брега апостолът се срещнал с християни, с които можел да говори за Господ Иисус и да се моли. Те взаимно се утешили и подкрепили, а когато Павел трябвало да тръгне, братята и сестрите се погрижили да го снабдят с всичко необходимо за пътуването на кораба.



Да, Павел не бил сам. Наистина Господ бил с него!

До този момент пътуването минало без произшествия. В Мира, важен търговски град в Ликия, пътниците трябвало да се прехвърлят на един друг кораб – голям плавателен съд, който извършвал курсове между Египет и Италия и в момента карал жито за Рим.

Те бавно поели по пътя си, тъй като духал западен вятър, който ги възпи-

рал. Било невъзможно да плават по най-краткия път и те напредвали едва-едва. Накрая все пак успели да се доберат до едно място, което се наричало „Добри пристанища“.

Най-разумното било да останат и да презимуват там, защото вече била дошла средата на октомври и времето не било благоприятно за плаване. Дните намалявали, а нощите нараствали. Освен това през есента и зимата небето често се заоблачавало, а те нямали компас, по който да се ориентират, така че трябвало да се ориентират по слънцето и звездите. А когато те били скрити зад облаците, нямало какво да ги води.

Но „Добри пристанища“ не било добро място за прекарване на зимата. Трябвало да се опитат да отплават колкото се може по-скоро и да стигнат до Феникс, преди да било станало твърде късно, за да презимуват там.

Така мислели капитанът и собственикът на кораба.

Павел обаче мислел друго. Той бил мъдър човек, воден от Светия Дух. Освен това бил пътувал много и познавал отлично всички трудности и опасности, свързани с подобно пътуване. И след като обмислил подробно всички обстоятелства, той стигнал до заключението, че би било безразсъдно да предприемат това пътешествие до Феникс сега. Трябвало да прекарат зимата в „Добри пристанища“, защото в противен случай излагали живота си на опасност.

И така, апостолът отишъл при стотника, капитана и екипажа и ги предупредил: „Мъже, виждам, че това пътуване ще бъде свързано с повреда и голяма загуба не само на товара и на кораба, но и на живота ни. По-добре да не продължаваме нататък, а да останем тук.“ Но капитанът и собственикът на кораба се мислели за по-умни. И те казали: „Не, ще продължим.“

Стотникът бил дружелюбно настроен към Павел, но в този случай и той предпочел да се довери на другите. Те били опитни моряци, а какво разбирал този пленник от корабоплаване? Не, стотникът не се доверявал на Павел. Той не вярвал, че този човек бил слуга на Господаря на вятъра и морето. Затова и не обърнал особено внимание на думите му. Но много скоро щяло да стане ясно, че Павел бил прав.

В началото изглеждало така, сякаш капитанът бил прав. Вятърът се обърнал от запад към юг, което било чудесно. С такъв вятър лесно могли да стигнат до Феникс. И така, всички хукнали към кораба и се качили на палубата. Котвата била вдигната и корабът тържествено напуснал „Добри пристанища“.

За по-голяма сигурност капитанът продължил да държи курс близо до остров Крит. Всичко вървяло добре, небето било ясно, вятърът леко появявал от юг и корабът се движел в правилната посока.

КОРАБОКРУШЕНИЕТО

ДЕЯНИЯ 27:14–44

Но това не продължило дълго.

Изведнъж вятърът отново сменил посоката си и започнал да се усилва. Той сякаш нарочно дошъл от острова, за да връхлети върху кораба. Нахвърлил се яростно отгоре му и започнал да го мята насам-натам като орехова черупка. Моряците пребледнели.

„Евракилон! – завикали те. – Евракилон!“ Така се наричал развихрилият се буреносен вятър, който бил причинил гибелта на много кораби.

Никой от тях не го очаквал. Моряците бързо заели местата си, но корабът вече бил станал неуправляем. Той изобщо не се подчинявал на кормилото, а гребането било невъзможно. Повече не могли да плават срещу вятъра, защото корабът се спускал натам, накъдето го подхвърляла бурята.

Огромният плавателен съд се люшкарл безпомощно в морските води и все повече се отдалечавал от остров Крит. Вече и дума не можело да става да стигнат до пристанище Феникс.

Но ето, че се появило едно малко островче на име Клавдий. Те се опитали да акостираат там, но за съжаление опитът им се оказал неуспешен.

И все пак, макар и малко, островчето им правело завет и ги защитавало до известна степен от бурята, затова те решили да се възползват от положението и да направят нещо, за да запазят кораба. За целта трябвало да изтеглят спасителната лодка, която била завързана отзад и непрекъснато се удряла в него, като заплашвала да се разбие на парчета всеки момент. А това не бивало да става, тъй като лодката можела да им потрябва, а освен това повреждала и кораба.

Затова те използвали този относително спокоен момент, за да изтеглят спасителната лодка на борда. Това не било никак лесно, тъй като лодката вече била пълна с вода, а корабът се клател силно на всички страни. Но все пак те успели да го направят.

После препасали кораба с въжета, за да закрепят по-стабилно товара, завързали няколко дебели греди една за друга и направили сал. Накрая спуснали сала във водата зад кораба, за да попречи на бурята да го преобърне.

За момента това било всичко, което могли да направят. Сега трябвало да се оставят на произвола на стихията и да чакат развоя на събитията.

Всички прекарвали тежка нощ, без да посмеят да заспят. Всеки копнеел да види утринната светлина. Но когато най-сетне се съмнало, тревогата нарастала. Станало ясно, че трябвало да се вземат и други мерки, иначе корабът нямало да издържи. Налагало се да изхвърлят част от житото през борда.

Това било много жалко, но ако корабът потънел, така или иначе всичко щяло да бъде загубено.

И така, част от товара бил изхвърлен в морето. Сега корабът не бил толкова тежък и в него влизала по-малко вода.

Дошла и следващата дълга и тягостна нощ, изпълнена с тревожно бдение. Небето било тъмно и беззвездно и нищо не показвало къде се намирили корабкрушенците. Отвсякъде ги обгръщал черен мрак, а наоколо яростно вилнеела бурята. Вълните се издигали високо над тях и над кораба, който скърцал зловещо и се огъвал под тежестта им.



Всяка надежда за спасение ги напуснала. При това се появила още една опасност – корабът можел да попадне в големия залив Сиртис, където нямало градове и пристанища, а само пясъци. Ако заседнал някъде сред тези пясъци, с него било свършено. На другата сутрин капитанът заповядал да изхвърлят през борда целия товар, за да го олекоти още повече.

И така, моряците изхвърлили в морето всички корабни принадлежности – въжета, такелаж, матчи, платна – всичко, от което можели да се лишат. Те много добре разбирали, че корабът бил загубен и че те потъвали! Ако имало слънце, можели поне да видят къде приблизително се намирали. Но слънцето било скрито зад гъсти облаци и било тъмно като в рог.

Всички били отчаяни – и моряците, и войниците, и пленниците. Корабът се мятал без посока и без всякакъв изглед за спасение. Хората унило седели сгушени един до друг, изтощени от безсъние и глад. Толкова били притеснени и изнервени, че изобщо не можели да ядат. Само седели и се питали докога щяло да продължи всичко това. Всички съжалявали, че не били останали в „Добри пристанища“. Там щели да бъдат на безопасно място, а тук несъмнено щели да загинат. Повече нямало да видят нито жените си и децата си, нито майките си и бащите си.

Сред тях имало обаче един човек, който не бил разтревожен. Това бил Павел. Той се държал така, сякаш не се намирал на кораб, който всеки миг можел да потъне. Откъде идвала тази негова смелост?

И ето, че този човек се изправил и започнал да им говори. Всички го слушали с любопитство.

„Мъже – казал той, – трябваше да ме послушате и да не отплаваме от Крит, а да останем на сигурно място в „Добри пристанища“. Тогава нямаше да си навлечем тези беди и нямаше да загубим зърното и корабните принадлежности.“

„Да, така е! – кимнали те. – Той е прав. Трябваше да го послушаме. Но сега вече е късно.“

„Не – казал твърдо Павел, – не е късно. Не се отчайвайте, защото това няма да помогне на никого.“

Лицата на всички се прояснили. Може би този човек виждал някакъв изход? И те започнали да го слушат по-внимателно.

„Никой от вас няма да загине – продължил Павел, – а само корабът ще се разбие. Така че не губете надежда.“

Никой нямало да загине? Откъде знаел това? Кой му го бил казал? Те напрегнато се взирали в Павел.

Сега настъпил и неговият час, когато той можел да им говори за Бога.

Както някога непокорният Йона бил *принуден* да говори на ниневийците, така и Павел сега бил длъжен да направи това пред тези хора.

„Бог ми каза това тази нощ – Онзи Бог, на когото аз принадлежа и на когото служа, – като ми изпрати ангел, който ми рече: „Не се бой, Павле, ти няма да загинеш, защото трябва да застанеш пред римския император. Затова Бог ти подари всички, които плават с теб.“ Поради това *всички* ще бъдем спасени. Бог със Своята милост ни подари живота. Затова, мъже, дерзайте, защото няма да загинем. Бог ми каза това и аз Му вярвам. Всичко ще бъде така, както Той каза.“

Всички слушали съсредоточено. Павел стоял сред тях толкова спокоен и говорел с такава убеденост, че постепенно всички се ободрили. Очевидно този човек имал могъщ Бог, на когото твърдо вярвал. Може би неговият Бог имал силата да спаси и тях. Но как?

„Не зная как точно ще бъдем спасени, но зная, че ще бъдем изхвърлени на някой остров“ – казал Павел.

Това изглеждало доста вероятно. В Средиземно море имало много острови, и малки, и големи. Пътниците започнали да изпитват страхопочитание към Бога на Павел. Значи Този Бог искал да заведе Павел в Рим и затова щял да ги избави от бурята? Колко чудно било това!

Но избавлението не дошло веднага. В продължение на четиринадесет дни корабът продължил да се люшка в огромното море, без положението видимо да се промени. Ако Богът на Павел бил толкова могъщ, защо тогава не побързал да им помогне?

Защото Павел трябвало да покаже на своите спътници какво означавала *вярата*. Те трябвало да видят, че Павел не губел надежда само защото имал твърда вяра. Апостолът не се съмнявал в успешния изход, защото бил сигурен, че спасението непременно ще дойде! Нали Господ бил казал това!

И ето, че през нощта на четиринадесетия ден дошла промяната.

„Слушайте – казали моряците. – Не чувате ли нещо?“

„Да, шум от прибой!“

Това наистина бил шум от прибой. Наблизо имало суша.

„Спуснете лота!“ – извикал капитанът. Когато спуснали лота и го изтеглили, той показвал двадесет разтега.

Все още дълбочината била голяма, но въпреки това всичко показвало, че наблизо имало суша. Вълните очевидно намалявали и шумът от прибоя се чувал все по-ясно.

„Онова там в далечината не е ли светлина?“ – попитал някой.

„Измерете още веднъж дълбочината!“ – заповядал капитанът.

Отново спуснали лота през борда. Този път той показвал петнадесет разтега. Значи наистина наближавали суша: ставало все по-плитко. Това било много хубаво, но едновременно с това и опасно. Корабът стремително летял напред и не се поддавал на никакво управление. Ако се натъкнел на скали, щял да се разбие. Трябвало да намерят начин да намалят скоростта.

„Спуснете котвите!“ – извикал капитанът и моряците бързо спуснали откъм кърмата четири котви. Сега им оставало само да държат въжетата. Няколко ли най-сетне да съмне?

Изведнъж на предната част на кораба се появили няколко моряци и започнали да правят нещо. Какво ли? Те спускали в морето спасителната лодка.

„Отиваме да хвърлим още една котва – излъгали те. – Трябва да спуснем котва и откъм носа, но за тази цел ще се отдалечим малко от кораба. Затова решихме да използваме спасителната лодка.“

Но Павел знаел, че те лъжели. Той много добре разбирал какво всъщност ставало. Тъй като било ясно, че корабът щял да потъне, моряците се опитвали да се спасят с лодката, като си мислели, че с нея щели да стигнат до сушата. Но това не било Божията воля. Те щели да бъдат спасени всички заедно, на Неговото време и по Неговия начин.

Затова Павел предупредил стотника: „Моряците се опитват да се избягат с лодката – казал му той, – но това не бива да става. Ако те не останат на кораба, и вие не можете да се избавите.“ Юлий бил вече достатъчно помъдрял, за да повярва на Павел. Може би той започвал да разбира кой всъщност бил този човек? Може би вече съзирал частица от Божието могъщество?

Във всеки случай стотникът незабавно заповядал на войниците си да осуетят плана на моряците и те отрязали въжетата на спасителната лодка. Моряците със съжаление наблюдавали как лодката се отдалечавала в морето. Така те били принудени да останат на кораба.

Най-сетне започнало да се развиделява. Денят настъпвал.

Павел разбирал, че този ден щял да бъде много тежък и че всички заедно трябвало да положат усилия, за да се спасят. Той знаел колко изтощени били хората от изживените страхове, недоспиването и неяденето. Положението вече започнало да изглежда така, сякаш той бил капитанът на кораба, и ръководството изцяло преминало в неговите ръце.

„Трябва да хапнете нещо – казал им той. – Днес е четиринадесетият ден, откакто чакате и стоите гладни, без да сте вкусили нищо. Не може така. Няма да ви останат сили да издържите. Затова ви моля да похапнете, защото това е за вашето избавление; понеже на нито един от вас и косъм от главата няма да падне. Така че яжте.“

Самият Павел застанал между мъжете и си взел от храната. Вятърът все още бушувал и корабът продължавал да се клатушка. Опасността сякаш изобщо не била намалела. Но апостолът не се страхувал – той вярвал в добрия изход.

И така, Павел спокойно вдигнал ръце, благодарил на Бога за добрите дарове и Го помолил да благослови храната. После разчупил хляба и започнал да се храни.

Целият екипаж бил поразен. Самообладанието на Павел им подействало успокоително и ободрително. Те започнали да разбират: този човек не говорел всичко това от себе си – той имал Бог, на когото вярвал.

И те се вслушали в съвета на Павел и се осмелили да ядат. Затворникът им казал, че щели да бъдат спасени. Неговият Бог му бил обещал това. Отчаянието им изчезнало и след като се нахранили достатъчно, те отново имали сили да се захванат за работа. Товарът на корабът трябвало да се облекчи още повече, така че те изхвърлили и последното жито през борда.

В този момент те видели, че били стигнали сушата, но не знаели къде били попаднали. Пред тях се намирал залив с равен бряг. Това не било толкова лошо. Можели да опитат да изтласкат кораба натам. И те откачили котвите, отпуснали въжетата на кормилата, издигнали малкото платно по посока на вятъра и се отправили към брега.

Но за съжаление опитът им не се оказал успешен. Вместо да стигнат до равния бряг, те се озовавали в една пясъчна плитчина. Там предната част на кораба заседнала неподвижно, а задната част останала във водата, изложена на яростта на вълните, които я блъскали безмилостно от две страни.

Сега всички хукнали към предната част, защото станало очевидно, че задната нямало да издържи. Така и станало. Не след дълго задната част се откъснала от кораба и била погълната от морето.



Сега те били толкова близо до сушата, че всеки, който можел да плува, можел да стигне до брега.

Войниците направили малко съвещание: „Измежду затворниците със сигурност има хора, които могат да плуват. Ами ако избягат? Ние сме тези, които носят отговорност за тях. Ако някой изчезне, ще ни накажат, а може и да ни убият. Значи не трябва да допуснем такова нещо. Какво да правим?“ „Да ги убием!“ – предложил някой.

После отишли за съвет при стотника: „Не е ли по-добре да убием затворниците тук, вместо някой от тях да избяга?“

Но стотникът, който искал да спаси Павел, ги възпрял: „Не, никого няма да убиваме.“ После издал следната заповед: „Който умее да плува, да напусне кораба и да се опита да се добере до сушата. Останалите да се спасяват, както могат.“

Така и станало. Докато корабът се разпадал, мъжете, които можели да плуват, скочили през борда, а останалите се уловили кой за дъска, кой за нещо от кораба, и се оставили на вълните. И станало така, че всички без изключение стигнали живи и здрави на сушата.

Господ удържал на думата Си и показал могъществото Си. Той спасил Своя апостол.

НА ОСТРОВ МАЛТА *ДЕЯНИЯ 28:1–10*

Жителите на острова започнали да се стичат от всички страни към корабкрушенците. Те идвали, за да им *помогнат*, а не – както често се случвало – да ги пленят и да ги направят роби. Господ се погрижил за това. Той бдял над Павел, а заедно с него и над другите.

Корабкрушенците разбрали, че се намират на остров Малта и били приятно изненадани от приятелското отношение на островитяните. Те бързо наклали голям огън, на който всички можели да се изсушат и да се стоплят. Това било крайно необходимо, защото корабкрушенците били мокри до кости, а освен това продължавало да вали. Всеки, който можел, помагал при събирането на дърва, за да се поддържа огъня. Павел също взел участие. Той събрал един голям куп клони и ги донесъл при огъня. Но когато се навел да ги хвърли, от клоните изпъзляла една змия и се впила в ръката му.

Хората наоколо изкрещели от ужас, гледайки с отвращение и змията, и Павел. Сигурно този човек бил страшен злодей, най-малкото убиец, за да излезе жив от морската буря, и въпреки това богинята на отмъщението да не го оставя да живее! Сега вече смъртта му била неизбежна. Скоро отро-

вата от змийските зъби щяла да проникне в кръвта му, ръката му щяла се подуе и той щял да умре.

Всички напрегнато очаквали какво ще стане, но Павел отърсил змията от ръката си в огъня и нищо не станало. Та нали той трябвало да отиде в Рим! Господ, който го бил опазил дотук, го пазел и сега. Хората в Малта също трябвало да познаят Божието могъщество и да разберат, че Павел се ползвал от Неговата особена защита.

Когато почакали достатъчно дълго време и видели, че на Павел нищо му нямало, туземците променили мнението си и решили, че този човек не бил убиец, а бог. Сега вече Павел можел да им говори за истинския Бог, който толкова обичал света, че дал Своя единствен Син, за да го спаси.

Така благовестието дошло и в Малта и Господ благословил говореното на апостола. Той дори му дал възможност да върши чудеса, за да видят хората, че говорел истината.



ПАВЕЛ В РИМ **ДЕЯНИЯ 28:11–ДО КРАЯ**

Пътешествието до Рим било възобновено след три месеца. Когато Павел пристигнал там, за своя най-голяма радост той не бил изпратен в затвора, а в къща, която била охранявано от един войник.

Тук апостолът трябвало да чака, докато бъде заведен при императора. Но това не означавало, че той бездействал. Макар и да не можел да посещава синагогата, за да говори с юдеите, които живеели в Рим, той можел да ги кани при себе си. Защото трябвало да говори първо на тях. И така, апостолът ги поканил при себе си още на третия ден.

Най-напред той им разказал за начина, по който бил дошъл в Рим, а после им говорил за Божието царство. Опитал се да ги убеди, че Господ Исус Христос е Спасителят, за когото Мойсей и пророците били пророкували.

И тук станало като на всички други места. Някои повярвали на думите на Павел, а други изобщо не искали да ги приемат.

Тогава апостолът се обърнал към тях с едно сериозно предупреждение: „Правилно е предсказал пророк Исаия, че юдеите няма да приемат благата вест и ще закоравят сърцето си срещу нея. Затова евангелието ще иде при езичниците и те ще го приемат.“

Това бил краят на делото на Павел сред юдеите, защото те отхвърлили прекрасната Божия благодат. От този момент нататък Павел станал апостол на езичниците.

Той прекарал две години в тази къща, където бил посещаван от много хора. В нея той можел да говори безпрепятствено за Господ Исус Христос и за Божието Царство.

В нея той написал и своите писма до различните църкви. И когато дошъл моментът, в който апостолът разбрал, че трябвало да умре за вярата си, той писал до Тимотей, любимия си ученик, следното:

„Аз се борих в добрата борба, пътя свърших, вярата опазих; отсега нататък за мен се пази венецът на правдата, с който Господ, праведният Съдия, ще ме възнагради в онзи Ден; и не само мен, но и всички, които са възлюбвали Неговото явяване.“

Така вестта за Божията любов тръгнала от Рим към света. Всички народи щели да чуят, че Бог е дал Своя Единороден Син, за да спаси света. Защото цялата земя принадлежи на Господ Исус и хората навсякъде трябва да Го почитат и да Му служат като Цар.

ОТКРОВЕНИЕТО НА ИИСУС КЪМ ЙОАН

ОТКРОВЕНИЕ 12:1–6

Постепенно всички апостоли починали. Павел също умрял като мъченик, защитавайки благовестието на Господ Исус Христос. Останал жив само един апостол, който продължавал да проповядва. Това бил Йоан. Но след няколко години и той бил заловен. Само че не бил убит, а заточен.

Точно срещу брега на Мала Азия се намира остров Патмос. Йоан бил заточен там. На този остров той трябвало да прекара останалата част от живота си в самота. Вече не можел да проповядва и да се грижи за отделните църкви и това му причинявало голяма мъка.

И въпреки това Йоан не спрял да работи за идването на Божието царство, защото Господ Исус продължил да го използва за делото Си. Той показал на Своя апостол неща, които били станали, и му казал тяхното значение. Показал му и какво още предстояло да стане преди Неговото идване. Всичко, което Йоан видял, записал в книгата, известна като „Откровението на Исус Христос към Йоан“.

„Откровението“ е последната книга на Библията. В нея Йоан ни разказва, че в Господния ден (т. е. в неделя) той видял на небето едно знамение.

Всичко изглеждало толкова странно, като че било сън, но той бил напълно буден.

Апостолът видял на небето една жена, която сияела от светлина и блясък. Тя била облечена със слънцето, под краката ѝ била луната, а на главата ѝ имало корона от дванадесет звезди.

Докато Йоан се питал какво искал да му каже Бог с това видение, на небето се появило второ знамение. То накарало Йоан да потрепери от ужас, защото гледката била страшна. Това бил голям червен змей, който имал имал седем глави и десет рога. На всяка глава имало корона. Гледката говорела за едно много могъщо същество!

Змеят имал дълга опашка, с която помел една трета от небесните звезди и ги хвърлил на земята. После застанал пред жената и зачакал. Какво чакал и какво искал той? Очевидно той мразел жената и сигурно искал да ѝ стори нещо лошо!

Но какво искал да каже Господ на апостола с тези знамения?

Товага Йоан видял, че Бог дал на жената да роди и тя родила син! Сега станало ясно, че змеят чакал точно това. Защото той веднага посегнал с ноктите си, за да грабне детето и да го погълне. То не трябвало да остане живо – трябвало да бъде премахнато!

Сега апостолът разбрал какво искал да каже Господ и какво означавало това страшно видение.

Отвратителният змей бил Сатана, злият дявол, който бил изкушил Адам и Ева в рая, като ги подмамил да не се покоряват на Бога. Поради тази липса на вяроност у човека целият свят попаднал под властта на дявола, който бил твърдо решен никога повече да не го изпусне.

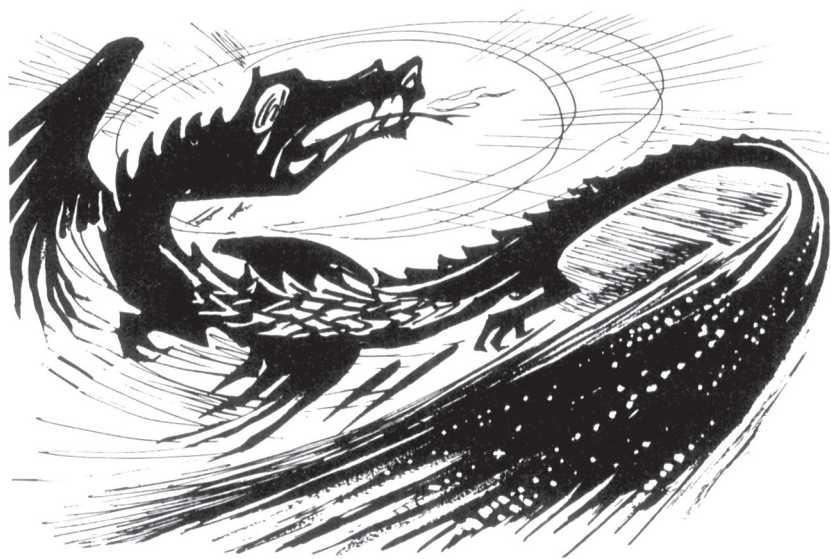
Ето защо от момента, в който Бог обещал да избави света, дяволът правел всичко възможно да Му попречи. Той положил всички усилия да предо-

тврати раждането на Избавителя. Подтикнал Каин да убие вярващия Авел. Подбудил фараона да изстребва еврейския народ, защото знаел, че Спасителят щял да дойде от него. Опитал се да убие Давид и подложил всички пророци на гонения. А когато въпреки всичко Бог спазил Своя завет и Господ Иисус се родил във Витлеем, той посрещнал раждането Му с огромна омраза! Защото Това Дете идвало да избави света, а това не трябвало да стане. Никога! То трябвало да бъде премахнато!

Затова Йоан видял, че змеят посегнал с ноктите си, за да грабне Сина на жената и да Го погълне. Защото Този Син бил Господ Иисус.

А коя била тя? Тя изобразявала Божия народ. Най-напред това бил народът на Израил, от който бил роден Спасителят, а след това всички онези хора, които по-късно щели да се родят и да заобичат Спасителя – Църквата на Господ Иисус. Затова жената била облечена със слънцето.

Нищо чудно, че змеят изпитвал към нея омраза и ярост. Но той много повече мразел Детето, защото То било обещаният от Бога Избавител, и затова не трябвало да остане живо.



Йоан обаче видял, че змеят не постигнал целта си. Той не успял да улови Детето, защото То било грабнато и занесено при Бога и при Неговия престол, където Сатана не можел да Го стигне.

Йоан знаел какво означава това. Всички опити на дявола да унищожи

Господ Иисус били обречени на провал, макар и често да изглеждало така, сякаш той побеждавал.

Дяволът бил този, който внушил на Ирод да потърси и да убие Детето. Но Господ Иисус бил изпратен на сигурно място в Египет. Той използвал Юда, за да предаде Учителя. Той действал и в сърцата на главните свещеници, на книжниците и на целия еврейски народ, за да отхвърлят Царя. Той също подбудил Пилат да предаде Спасителя на смърт чрез разпъване на кръст, макар и управителят да Го обявил за невинен.

Той си мислел, че ако Спасителят умре, светът нямало да може да бъде спасен. И когато Господ Иисус бил положен в гроба, наистина изглеждало така, сякаш злият план на големия враг на Бога бил успял. Защото Избавителят умрял и бил погребан. Свършено било с избавлението на света. Никой не можел да възкръсне от смъртта!

Но станало нещо съвсем друго!

Смъртта и гробът не успели да задържат Княза на живота и Господ Иисус възкръснал от гроба. Той победил дявола и смъртта! Затова Бог Го въздигнал на небето и Го сложил да седне на престола от дясната Си страна – там, където Сатана никога вече нямало да може да Го стигне. Да, Господ Иисус е на най-сигурното място! Той е жив и ще управлява векове!

Това било значението на видението.

После Йоан видял и други неща.

Разярен от неуспеха си да грабне Детето, змеят се обърнал срещу жената, като се опитал да я погълне. Може би сега щял да успее?

Но и този негов опит завършил с неуспех. Йоан видял как жената избягала в пустинята, където Бог я пазел и се грижел за нея. Това било голяма утеха за Йоан.

Това е голяма утеха и за нас. С това Господ иска да ни каже, че както змеят не успява да убие жената, така и Сатана няма да може да унищожи Божия народ. Това се потвърждава и от историята.

Когато фараонът се опитал да изтреби Божия народ, Бог извел юдеите от Египет и ги завел в пустинята. Там те трябвало да се справят с много трудности, но били освободени завинаги от фараона, който вече не можел да ги достигне.

Когато по-късно дяволът се опитал да погуби народа на Израил, Бог продължил да бди над него, и не позволил да бъде унищожен.

Така е било по времето на апостолите, така е и сега. Целта на дявола винаги е една и съща – да ликвидира хората на Господ Иисус Христос. Но това няма да му се удаде.

Господ пази хората Си в този свят. За тях животът често прилича на пъ-

туване в пустиня, изпълнено с грижи и трудности. Но едно е сигурно – дяволът никога вече няма да успее да им стори зло. Те са освободени от него завинаги чрез страданията и смъртта на Господ Исус и никога вече няма да попаднат под неговата власт, колкото и той да беснее той срещу тях. Защото техният Баща на небето бди над тях!

ПОБЕДАТА НАД ЗМЕЯ

ОТКРОВЕНИЕ 12:7–12

След това Йоан станал свидетел на една война високо в небето. Защото змеят не се отказал от борбата, а поискал да проникне в небесата и да свали Господ Исус от трона Му. За тази цел той свикал при себе си всичките си служители.

Дяволът също си има слуги. Това са ангелите, които той е изкушил, като ги е накарал да не се подчиняват на Бога. Те са една могъща армия. Това са онези, които змеят бил помел като една трета от звездите и ги бил хвърлил на земята. Тези звезди били непокорните ангели, които станали слуги на Сатана. Те веднага дошли, когато злият им господар ги призовал да отидат и да хванат Детето, което отишло на небето.

Но срещу тях излязла друга армия – армията на Божиите слуги. Тя била предвождана от Михаил, княза на небесното ангелско войнство, който излязъл да воюва срещу Сатана.

Започнала страшна битка.

Сатана бил твърдо решен да я спечели, защото не искал да загуби света. Затова той и неговите слуги впрегнали всичките си сили в борбата. Ако те загубели, светът щял да остане в Божиите ръце, но ако победили – тогава тежко и горко на света! Това била битка на живот и смърт!

Но за радост на Йоан змеят и неговите слуги започнали да отстъпват и били хвърлени на земята.

Загубата, която те претърпели, била толкова пълна, че не им останала никаква възможност да постигнат целта си.

Тогава Йоан чул силен глас, защото цялото небе избухнало в тържествувачи възгласи. Божиите ангели ликували за победата и за разгрома на демоните, като пеели тази песен:

„Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог; защото обвинителят на нашите братя бе прогонен завинаги от небето и бе хвърлен на земята.

Сега Христос е Цар векови, защото Той победи врага чрез страданията и смъртта.

И вярващите също победиха, защото повярваха, че греховете им са простени заради кръвта на Божия Агнец. Те станаха Негови свидетели на земята, като не пожалиха за Него дори и живота си, защото Го обичаха до смърт.

Веселете се, небеса, и вие, които живеете в тях, и празнувайте тази голяма победа на Господ Исус Христос!“

След тези думи тонът на ангелската песен се сменил и ликуването им се обърнало в жалеене:

„Горко, горко на земята и на морето, защото дяволът слезе при вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време.“

Йоан разбрал какво значи това. Макар и на небето да имало голяма победа, битката на земята още не била приключила. Дяволът щял да се опита да унищожи с армията си всичко, което можело да се унищожи.

Там страшната битка щяла да продължи. Защото дяволът бил страшно разярен поради своето поражение. Той знаел, че това било началото на неговия край. Сатана разбирал, че му оставало още малко време, след което с неговата власт било свършено. После той щял да бъде прогонен завинаги. Но той бил готов да използва това кратко време, за да разруши всичко, което все още можел. Нищо чудно, че ангелите казвали: „Горко на земята и морето!“

След като Йоан видял, че Сатана загубил битката на небето, Господ показал на Своя апостол какво било станало на земята и какво още предстояло да стане преди идването на Спасителя. Защото голямата битка между Бога и Сатана още не била приключила.

Йоан описал това, което видял, по-нататък в книгата си.

ЗВЯРЪТ ОТ МОРЕТО *ОТКРОВЕНИЕ 13:1-10*

Сега апостолът стоял на брега на голямото море и гледал люшкането на вълните. Изведнъж той забелязал на едно място голямо движение, след което от морето започнало да излиза едно същество.

Най-напред Йоан видял черни точки, които започнали да нарастват, докато най-сетне станало ясно, че това били рога на животно, които се издигали от водата.

Той преброил десет такива рога и на всеки от тях имало по една корона.

След рогата се показали и седем големи глави, като глави на чудовище.

Йоан напрегнато очаквал да види какво ще се появи след това. Може би сега щели да се покажат седем чудовища? Но това не станало.



За голямо негово учудване, от морето изплувал огромен звяр, който имал седем глави и десет рога.

Сега той видял, че на главите на този звяр били изписани имена, които хулили Бога. Това показвало, че този звяр бил враг на Бога. Той бил голям, силен и могъщ.

Когато се вгледал внимателно, апостолът забелязал, че чудовището имало тяло на леопард или пантера – хитри и кръвожадни животни, които изнедават жертвата, като се нахвърлят бързо върху нея и я разкъсват. Лапите на чудовището изглеждали като лапи на мечка, силни и пригодени да се катерят и плячкосват. Устата му била като уста на лъв – мощна и страховита.

Това бил ужасен звяр, от който не можело да се очаква нищо добро.

Но в него имало и нещо странно – на една от главите му имало смъртоносна рана. Животното сякаш идвало от битка и било толкова тежко ранено, че изглеждало като в предсмъртна агония. Но то не умряло, а точно обратното – смъртоносната му рана оздравяла.

Какво означавал този звяр и откъде имал тази сила? При това, как можел да оздравее с такава огромна и тежка рана? Може би той бил змеят или самият дявол?

Не, не бил змеят, защото Йоан видял, че този звяр придобил силата си от змея, който излекувал и раната му. Не бил и самият дявол, защото изглеждал като човешко същество – слуга на Сатана и враг на Бога. Той бил човек, образ на всички, които мразят Бога и Неговия народ.

След това апостолът видял как целият свят се възхищавал на този човек-чудовище за голямата сила, която притежавал, и заради това, че бил излекуван от смъртоносната си рана. Всички коленчили пред него и му се поклонили. И докато той бълвал какви ли не ужасни и хулни думи по адрес на Бога, хората го поздравявали с радостни възгласи и пеели: „Има ли подобен на този звяр?“ „Кой може да воюва против него?“ Те се поклонили и на змея, който дал на звяра тази необикновена сила.

После Йоан видял, че човекът-звяр получил власт да гони и да убива вярващите хора. Той правел това, защото ги мразел заради верността им към Бога и към Господ Иисус и заради това, че не искали да се преклонят пред него и пред змея. И тъй като имал власт над всички народи, той можел да потиска вярващите по целия свят.

Битката станала тежка за всички, които обичали Бога. Сега те трябвало да устоят до край и да вярват твърдо, че независимо от всичко окончателната победа е на Господ Иисус.

Когато Йоан видял всичко това, той разбрал неговото значение.

Враговете на Бога, които получавали от Сатана такава власт, винаги щели да полагат всички възможни усилия, за да унищожат Божия народ. И това щяло да продължи до идването на Господ Иисус, когато Той окончателно ще ги разгроми.

Тогава тази омраза ще се прояви най-силно. Враждебността на Сатана и на неговите слуги между хората ще стане съвсем явна. Един ден ще се появи

човек, който ясно ще може да бъде разпознат като оръдие на дявола. Той ще носи име, което ще показва, че е Божия враг, защото ще се казва Антихрист (което ще рече „против Христос“) и ще бъде слуга на Сатана.

Христос иска да направи хората Божии деца, а антихристът ще се стреми да ги направи деца на Сатана.

Христос иска да донесе на света мир, щастие и любов, а антихристът ще носи на света война, нещастие и омраза. Защото той няма да учи хората да обичат Бога и ближния си, а само себе си.

Последните дни ще бъдат трудни за Църквата на Господ Иисус Христос. Защото антихристът ще се опита да изкуши всички вярващи, така че да му се поклонят и да го последват. Ще бъде много трудно за онези, които не му се подчинят, защото Сатана ще му даде голяма сила.

По времето на Йоан битката е била много тежка, тежка е и в наши дни, но тя ще стане още по-тежка, защото дяволът знае, че времето му е кратко. Денят на Второто пришествие приближава!

За нас е важно да продължим да вярваме и да не забравяме това, което Господ Иисус е казал, когато е бил на земята: „Който издържи до края, той ще бъде спасен.“

АГНЕТО И БЛАЖЕНИТЕ

ОТКРОВЕНИЕ 14:1-5

След като Господ показал на Йоан, че голямата битка между Бога и Сатана продължила на земята, Той му показал и картина от блаженството, на което щели да се наслаждават онези, които щели да останат верни на Бога и на Спасителя във всяко изкушение и мъчение. Той му показал едно ново видение, в което той видял видял хълама Сион. Така се наричал хълмът, на който се намирал храмът. Сега хълмът Сион представлявал небето, където се намира истинският дом на Бога.

Там Йоан видял Господ Иисус, Божия Агнец, който бил заклан за греховете на света, заобиколен от голямо множество. На челото на всеки един от това множество било изписано името на Бога и на Господ Иисус. Лицата на всички сияели от блаженство.

Те били сто четиридесет и четири хиляди души – не липсвал нито един. Всички били на сигурно място при Спасителя и могли да останат завинаги с Него в Неговата слава.

Всичките сто четиридесет и четири хиляди души пеели. Гласът бил толкова тържествен, че изпъвал Йоан с благоговение. Ликуващите звуци били толкова внушителни, че напомняли на шума на голям водопад или на

гръмотевици. И въпреки това в тях нямало нищо, което да внушава ужас. Освен това песента била акомпанирана от музика на арфи, които ѝ придавали голяма нежност.

Блажените пеели сякаш нова песен, която всички знаели – песен в чест на Бога и за слава на Господ Исус, който жертвал живота Си, за да върне света отново в Божиите ръце.

ПРИСЪДАТА ОТКРОВЕНИЕ 14:6–13

Докато Йоан се наслаждавал на утехата от това видение, той видял един ангел да лети в небето. Всеки можел да го види и да го чуе. Ангелът викал със силен глас към всички, които живеели на земята: „Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото часът на Неговия съд настана. Поклонете се на Този, който е направил небето и земята, морето и водните извори!“

За пореден път ангелът възвестявал евангелието на хората. За пореден път той ги призовавал към покаяние, преди да настъпи великият ден на Второто пришествие.

После дошъл втори ангел, който също имал послание към хората на земята. Той предсказал какво щяло да стане със злия и безбожен свят: „Падна, падна великият Вавилон! Големият Божи враг е сразен завинаги!“

Това ще стане, когато Господ Исус се яви, идещ на небесните облаци.

После Йоан видял трети ангел, който също викал със силен глас. Той предупреждавал и напомнял на хората да не се покланят и да не се подчиняват на звяра. „Който се поклони на звяра, ще носи вечно Божието наказание. Когато падне великият Вавилон, заедно с него ще падне и той, и ще бъде осъден. И Божията присъда ще бъде справедлива и страшна.“

След като Йоан записал в книгата си всичко, което видял и чул, той решил да ни остави и едно предупреждение. В него апостолът ни призовава да издържим до край, като останем верни на Божиите повеления и на вярата си в Господ Исус Христос, и като не се страхуваме, когато ни гонят и убиват, защото ни очаква небесно блаженство.

Той не написал това предупреждение по собствена инициатива, а по небесна заповед.

„Напиши! – казал му един глас от небето. – Блажени мъртвите, които отсега нататък умират в Господа. Защото те ще останат завинаги при своя Спасител, където ще забравят всичките си мъки и страдания. Господ ще им отплати стократно за цялото зло, което са понесли в Неговото име и заради Неговото дело.“

ПОБЕДАТА

ОТКРОВЕНИЕ 19:11–ДО КРАЯ

Сега Йоан най-сетне видял, че Господ Исус щял да спечели крайната победа.

В една от последните глави на своята книга той разказва как видял небето отворено и от него излязъл един Конник, яздещ на бял кон. Очите Му били като огнен пламък, на главата Си носел много корони, а от устата Му излизал остър меч. Йоан знаел, че този Конник бил Господ Исус Христос.

Той се наричал Верен и Истинен, какъвто е нашият Господ. Той ще извърши всичко, което е казал и обещал. Сега Той идвал, за да покаже на Йоан, че ще победи. Затова яздеш на бял кон – той символизира борба и победа.

Апостолът също така видял, че Господ идвал и за да съди, и Неговият съд щял да бъде напълно справедлив. Това се виждало от очите Му, които били като огнен пламък. От тях нищо не можело да се скрие. Те щели да проникнат и до най-дълбоките кътчета на човешките сърца и никой нямало да може да Го заблуди или измами. Господ Исус щял да види истината и да издаде присъдата Си според тази истина. Освен това Той щял да бъде и в състояние да я изпълни, защото носел на главата Си много корони – знак на голямата Му сила и власт.

Конникът имал различни имена. Едното от тях било Верен и Истинен. Но освен него, Той носел и името *Божието слово*. Господ Исус е Божието Слово, защото Той бил дошъл на земята, за да ни даде да познаем Бога.

На дрехата и на бедрото на Конника било написано още едно име: Цар на царете и Господар на господарите.

Йоан нямало защо да се страхува, че Господ Исус нямало да победи, защото Той бил най-великият и най-могъщият Цар над всички царе.

Но Конникът носел и едно име, което Йоан не могъл да разчете. Това име казвало всичко за Господ Исус. То изразявало цялото Му величие, слава, мощ, любов, благодат и вяност. Всичко това не може да се изкаже с човешки думи. Затова Йоан не могъл да го разчете. Единствено Господ Исус можел да го разчете, защото само Той и Бог знаели пълното му значение.

После Йоан видял, че дрехата на Конника била опръскана с кръв. Това била кръвта на сразените Му врагове. Сега Той отивал да разгроми и осъди и последните Си врагове. Това щяло да бъде нещо страшно!

Думите, които щели да излязат от устата Му, щели да бъдат като остър меч. Те щели да убият всички, които били непокорни към Него. Той щял да излее над тях Божия гняв и да им наложи определеното им от Бога наказание.



Но Този Конник не бил сам. След Него идвала войска на бели коне.

В този миг Йоан видял, че и звярът потеглил със своята армия. Той бил тръгнал, за да пресрещне небесното войнство и да се бие с него.

Но апостолът не се усъмнил в изхода. Защото видял един ангел, който стоял в слънцето и извикал със силен глас към всички птици, които летели по небето и се хранели с мърша: „Елате и се съберете за великата Божия вечеря, за да ядете месата на царе и месата на военачалници, месата на юнаци и месата на коне, и на онези, които яздят на тях, и месата на всички хора, свободни и роби, малки и големи – месата на всички, които са били Божии врагове!“

Победата на Господ Исус била сигурна. Йоан видял и самата победа.

Още преди да започне битката, звярът и неговият пръв слуга били заловени, а останалата част от войските на Сатана били разбити. Толкова малко време било нужно на Господ Исус, за да победи!

После апостолът видял, че звярът и неговият помощник, лъжепророкът, били хвърлени живи в огненото езеро. Тяхното наказание било най-тежко.

Всичките им последователи били избити с меч на Конника, а телата им – предадени на птиците, които се хранили с тях до насита. Всички врагове на Господ щели да претърпят пълен погром и позорна гибел.

НОВОТО НЕБЕ И НОВАТА ЗЕМЯ

ОТКРОВЕНИЕ 21 И 22

След като показал на Йоан битката и победата, Господ му показал и мира, който щял да се възцари след това.

Това също е описано в книгата Откровение: „И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преминаха.“

Сега апостолът виждал вечната слава, в която всичко щяло да бъде ново и съвършено. Вече нямало да има море, което да разделя народите, да ги унищожава и да ги поглъща, и да им вдъхва такъв страх.

Имало и един *свят* град. Това бил новият Ерусалим, който слизал от небето от Бога нов и чист, приготвен като невеста, украсена за младоженеца.

Тогава Йоан чул силен глас, който казал: „Ето, скинията на Бога е с хората и Той ще обитава с тях; и те ще бъдат Негов народ и Сам Бог ще бъде с тях – техен Бог. Той ще избърше всяка съза от очите им; и смърт няма да има вече, няма да има вече нито жалеене, нито писък, нито болка. Защото първото премина.“

В този миг проговорил Самият Господ Бог. „Ето – казал Той, – правя всичко ново. Аз съм Алфа и Омега, Началото и Краят. На жадния ще дам даром

от извора на водата на живота. Който победи, ще наследи всичко това и аз ще му бъде Бог, и той ще Ми бъде син.“

После Йоан видял красотата на светия град, където щяла да живее църквата на Господ Иисус във вечността, и я описал така:

„Основните камъни бяха украсени с всякакви скъпоценни камъни. Стените бяха толкова високи, че гражданите вътре бяха напълно защитени.

Градът имаше дванадесет порти, през които можеха да влизат вярващите от всички страни на света и всяка една от тях беше от един цял бисер.

Улицата на града беше от чисто злато, като прозрачно стъкло.

В него нямаше храм и нямаше нужда от храм, защото Божията слава го осветяваше. И народите ще ходят в Неговата светлина, и земните царе ще донасят в него своята слава. Портите му няма да се затварят през деня, защото нощ няма да има там. И в него няма да влезе нищо нечисто, нито онзи, който върши мерзост, или който лъже, а само тези, които са записани в книгата на живота на Агнето. Те ще владеят като царе във вечността.“

Нищо чудно, че след като видял цялата тази слава, Йоан силно пожелал да вкуси от това блаженство, и закопнял с цялото си сърце за деня на връщането на Господ Иисус. Затова и молитвата му била: „Ела, Господи Иисусе!“

Всички, които четат и вярват на неговите думи, се молят със същата молитва: „Ела, Господи Иисусе!“

Господ отговорил на молитвата на Йоан. Но преди това Той дал едно сериозно предупреждение.

„Аз свидетелствам на всеки, който слуша думите на пророчеството от тази книга: ако някой прибави нещо към тях, Бог ще го накаже с мъките, описани в тази книга; и ако някой отнеме от думите на книгата на това пророчество, Бог ще му отнеме дела от дървото на живота и от светия град.“

Това сериозно предупреждение се отнася и за нас. Ние трябва да вярваме смирено на написаното в тази книга и в цялата Библия, защото това не са човешки думи, а думите на Самия Господ Иисус.

Най-накрая Господ отговорил на молитвата на Йоан и на цялата Си църква, като казал: „Да! Идвам скоро!“

„Амин! – казал Йоан. – Да бъде!“

Това е краят на откровението към Йоан.

Това е краят и на неговата книга, и на Библията.

Това било последното откровение. Господ Иисус не се явява повече и не говори така, както е говорил на Своите апостоли. Той се е сбогувал с нас веднъж завинаги, но ни е дал Словото Си и Духа Си. В Библията Той ни е казал всичко, което е нужно да знаем за нашето спасение. Чрез нея ние можем да познаем Господ Иисус и да чуем, че единствено вярата ни в Него

ще ни спаси. И ако се помолим, Неговият Дух ще пробуди тази вяра и в нашите сърца.

Сега ние сме в очакване на този велик ден, когато Господ ще се яви с хилядите Си ангели, носен на облаци, в голямо величие и слава. Този ден ще дойде внезапно. Още докато е бил на земята, Господ Исус е предупредил учениците Си, а чрез тях и нас, като е казал:

„Бдете, защото не знаете в кой час ще дойде вашия Господ!“

Да, нашият Господ иде! Иде скоро!

И ако ни е трудно да чакаме и да слушаме подигравките на невярващите хора около нас, които казват: „Този ден никога няма да дойде“ – нека си спомним думите на апостол Петър в неговото Второ послание:

„Но това да не бъде скрито от вас, възлюбени, че за Господа един ден е като хиляда години и хиляда години – като един ден. Господ не забавя това, което е обещал. Той *скоро* ще дойде! Той Сам го каза.

Но работата, която трябва да се свърши преди това, е изключително голяма, защото Божието благовестие трябва да бъде разпространено по целия свят и да стигне до всички народи. Понеже Господ не иска да погине нито един от онези, които принадлежат към Божия народ, а всички да стигнат до покаяние.

Това изисква много време. Затова Господ Исус търпеливо чака да се присъединят към църквата всички Негови хора.“

Ние също трябва да чакаме с търпение Неговото идване и да работим за неговото ускоряване. Трябва да свидетелстваме за Него и да показваме с живота си, че Го очакваме, като не преставаме да се молим: „Ела, Господи Исусе!“

